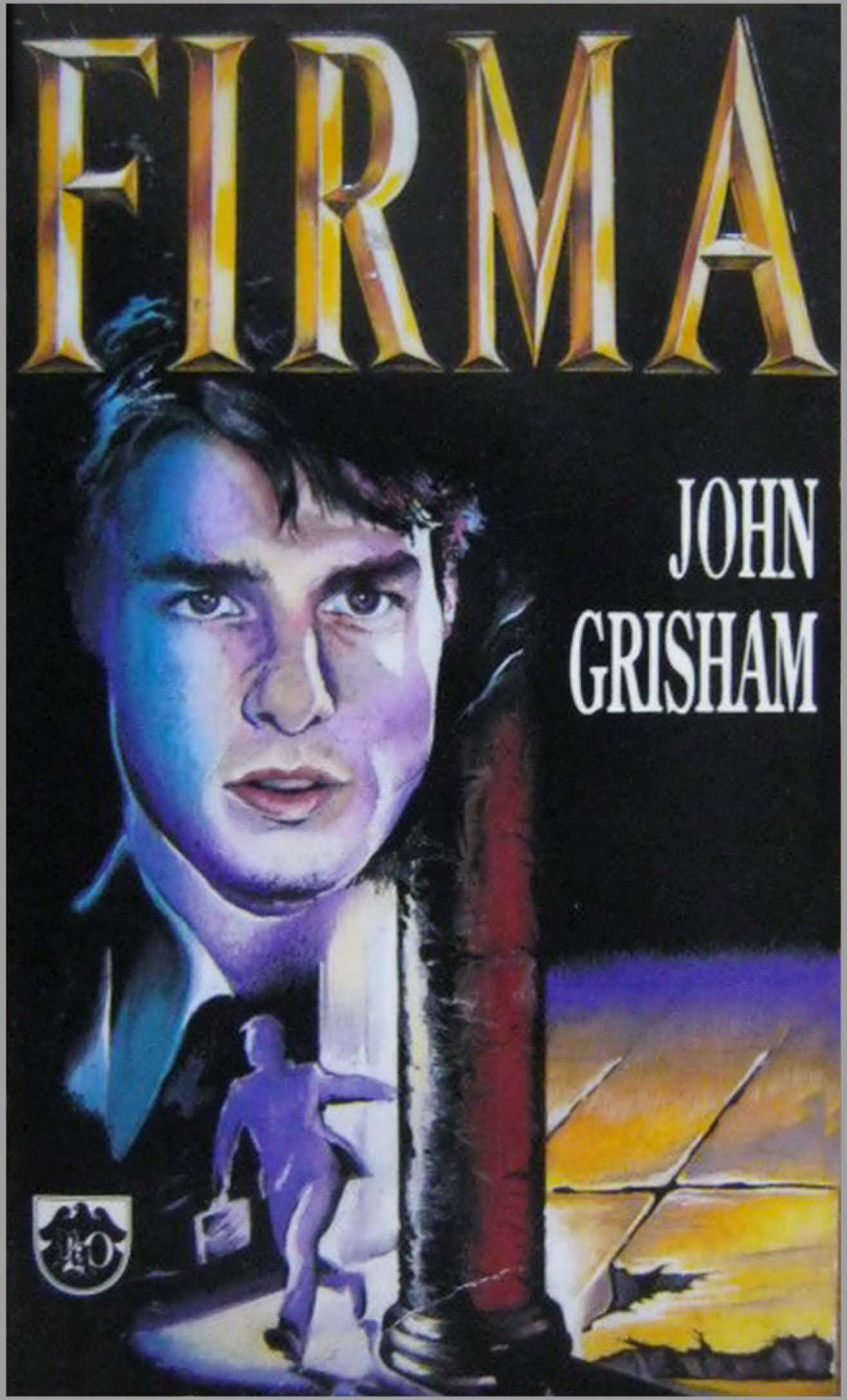
FIRMA

JOHN GRISHAM

„Portretele pline de viață ale unor avocați puși pe făcut avere... Acțiune bine dozată... Extraordinară... Personajele negative create de Grisham strălucesc în primul rînd prin inteligență... Iar prin felul în care acționează, McDeere reușește să ne atragă de partea lui... Grisham își cunoaște bine avocații și îi mînuiește de minune."

— *Chicago Tribune*

„Ritmul din ce în ce mai rapid, aproape nebunesc al evenimentelor, este minunat: întîlniri secrete, plimbări în miez de noapte, urmăriri periculoase... totul ducînd spre un sfîrșit foarte bun și plin de ironie."

— *Los Angeles Times*

„Grisham, el însuși avocat, are știința detaliului legat de această profesie. Romanul poartă pecetea autenticității adusă de cineva din interior, care a urmărit totul cu mare atenție."

— *The Comercial Appeal*

„Neobișnuit și pasionant... Cititorii vor fi fascinați. Grisham, avocat penalist, descrie cu un talent extraordinar viața de zi cu zi dintr-o firmă de avocatură, întreținînd-o, pe nesimțite, cu povestea polițistă."

— *Publishers Weekly*

„Acțiune tensionată, alertă, susținută... O călătorie pe care merită să o faceți."

— *San Francisco Chronicle*

„Cititorul stă cu sufletul la gură de la primele capitole, palpitante, pînă la finalul plin de tensiune."

— *The Wall Street Journal*

De același autor

A TIME TO KILL
THE PELICAN BRIEF
THE CLIENT

JOHN GRISHAM

FIRMA

RAO International Publishing Company

RAO International Publishing Company S.A.
P.O. Box 37-198 Bucureşti, ROMÂNIA

JOHN GRISHAM
The Firm
Copyright © John Grisham 1991
All rights reserved

Traducere din limba engleză
ILEANA ŢĂROI

Ediţia I

Copyright © 1993
by RAO International Publishing Company S.A.
pentru versiunea în limba română

Coperta
CRISTIAN BĂDESCU

Decembrie 1993

ISBN 973-9164-08-0

Această carte este o ficțiune. Personajele, numele, întîmplările, dialogurile și intriga/acțiunea sînt imaginate de autor. Orice asemănare cu persoane în viață sau evenimente, este o pură coincidență.

Pentru Renée

1

Asociatul principal studie résumé-ul pentru a suta oară și nici de această dată nu găsi ceva care să-i displacă în legătură cu Mitchell Y. McDeere — nu, în paginile acelea nu era scris nimic neplăcut.

Era vorba despre un tip inteligent, ambițios și arătos. În plus, era flămînd ; ținînd cont de originea lui socială, era imposibil să nu fie flămînd. Era căsătorit, lucru obligatoriu de altfel. Firma nu angaja niciodată avocați necăsătoriți pe de-o parte, iar pe de altă parte, era împotriva divorțului, a umblatului după femei și a băuturii. Contractul prevedea chiar un test antidrog.

Tipul avea o diplomă în contabilitate, luase examenul de atestare din prima încercare și dorea să se specializeze în domeniul taxelor. Era alb și firma nu angajase niciodată negri. Reușiseră aceasta, deoarece adoptaseră o politică închisă, de club. Nu solicitaseră niciodată cereri de angajare. Alte firme solicitau și angajau persoane de culoare. Ei — nu. Firma rămăsese albă ca laptele. Și, peste cîte toate, sediul firmei era nici mai mult nici mai puțin decît la Memphis, iar negrii cei mai bine pregătiți doreau să meargă la New York, la Washington sau la Chicago.

McDeere era bărbat și în cadrul firmei nu exista nici o femeie. Făcuseră greșeala aceasta pe la mijlocul anilor șaptezeci, cînd l-au angajat pe șeful promoției de la Harvard care,

întîmplător, fusese o femeie — şi încă o adevărată magiciană în domeniul taxelor. Rezistase doar patru ani, patru ani furtunoşi, şi pierise într-un accident de maşină.

Pe hîrtie, McDeere arăta bine. El era principalul lor candidat. De fapt, pentru anul respectiv, nici nu existau alte candidaturi. Lista era foarte scurtă. McDeere sau nimeni altcineva.

Royce McKnight, asociatul care se ocupa cu conducerea firmei, studia dosarul pe care era scris: Mitchell Y. McDeere — Harvard. Gros de un ţol, plin de hîrtii scrise cu litere mici şi de fotografii, dosarul fusese pus la punct de cîţiva foşti agenţi CIA, într-un birou particular de investigaţii din Bethesda. Ei făceau parte dintre clienţii firmei şi în fiecare an făceau investigaţiile cerute de firmă, fără să ceară vreo plată. Susţineau că este foarte uşor să verifici nişte studenţi la Drept, complet lipsiţi de bănuieli. Aflaseră, de exemplu, că McDeere ar fi dorit să părăsească regiunea de Nord-est, că primise trei oferte de serviciu — două la New York şi una din Chicago — din care cea mai ridicată era de şaptezeci şi şase de mii de dolari şi cea mai scăzută de şaizeci şi opt de mii de dolari. Era, deci, o persoană căutată. Mai aflaseră că în anul al doilea de studenţie avusese ocazia să copieze la examenul de asigurări. N-o făcuse şi obţinuse cea mai mare notă din grupa lui. Ştiau de asemenea că, în urmă cu două luni, la o petrecere la facultate, cineva îi oferise nişte cocaină. El refuzase şi chiar plecase de la petrecere, însoţit de privirile disprețuitoare ale celorlalţi. Din cînd în cînd bea cîte o bere, dar băutura era scumpă şi McDeere nu avea bani. De fapt, dispunea cam de douăzeci şi trei de mii de dolari — credite studenţeşti. Era într- adevăr flămînd.

Royce McKnight răsfoi dosarul şi zîmbi. McDeere era al lor.

Lamar Quin avea treizeci şi doi de ani şi nu era încă asociat. Fusese invitat acolo ca să arate tînăr, să se poarte ca un tînăr şi să creeze o imagine plină de tinereţe pentru firma Bendini, Lambert & Locke care, de fapt, chiar era o compa-

nie tînără, de vreme ce cea mai mare parte a asociaţilor se retrăgeau din activitate în jurul vîrstei de cincizeci de ani, în putere şi plini de bani. Cu un venit de şase cifre garantat pentru tot restul vieţii, Lamar se putea bucura în tihnă de costumele sale pe comandă, care costau o mie două sute de dolari bucata, costume care îi puneau de minune în evidenţă trupul înalt şi atletic. Lamar traversă nonşalant camera-de-o-mie-de-dolari-pe-zi şi îşi mai turnă o ceaşcă de cafea decafeinizată. Se uită la ceas. Aruncă o privire spre cei doi asociaţi, aşezaţi la o măsuţă, lîngă fereastră.

Exact la două şi jumătate, cineva bătu la uşă. Lamar îi privi pe cei doi asociaţi care strecurară în grabă fişele şi dosarul într-o servietă deschisă. Îşi îmbrăcară toţi sacourile. După ce îşi încheie ultimul nasture, Lamar deschise uşa.

— Mitchell Y. McDeere ? întrebă el şi, zîmbind larg, întinse mîna nou-venitului.

— Da.

Îşi strînseră mîinile cu putere.

— Încîntat să te cunosc, Mitchell ! Eu sînt Lamar Quin.

— Plăcerea este de partea mea. Te rog să-mi spui Mitch !

Intră în încăperea spaţioasă şi aruncă o privire rapidă de jur-împrejur.

— E în regulă, Mitch. Lamar îi puse o mînă pe umăr şi îl conduse către ceilalţi doi care se prezentară singuri. Erau excesiv de amabili şi de cordiali. Îi oferiră lui McDeere cafea şi apă minerală. Se aşezară în jurul unei mese de conferinţe, din mahon lustruit. McDeere îşi descheie sacoul şi se aşeză picior peste picior. În ceea ce privea căutarea unui loc de muncă, se putea socoti deja un veteran trecut prin ciur şi dîrmon. Ştia că, de data asta, ei erau cei care îl voiau. Era relaxat. Avea în buzunar trei oferte de la trei din cele mai cunoscute firme din ţară. McDeere nu avea nevoie nici de interviul acesta, nici de firma aceasta. Îşi putea permite să fie plin de încredere. De fapt, se afla acolo pur şi simplu din curiozitate. Şi tînjea după o vreme mai caldă.

Oliver Lambert, asociatul principal, își sprijini coatele de masă, se aplecă puțin în față și preluă controlul conversației. Era o persoană cu mult farmec, volubilă, cu o voce de bariton. La cei șaizeci și unu de ani ai săi, Lambert era patriarhul firmei ! Își petrecea cea mai mare parte a timpului încercînd să conducă și să echilibreze personalitățile strivitoare ale cîtorva dintre cei mai bogați avocați din țară. El era consilierul, cel căruia i se spovedeau asociații mai tineri. Lambert se mai ocupa și de recrutările de personal. Acum, misiunea lui era de a-l angaja pe Mitchell Y. McDeere.

— Te-ai săturat de interviuri ? întrebă Oliver Lambert.

— Nu în mod special. Este una din regulile jocului.

Da, da — fură toți de acord. Parcă mai ieri mergeau și ei la interviuri, prezentau résumé-uri și erau terorizați că nu vor găsi o slujbă, că cei trei ani de chin și toceală se vor duce pe apa sîmbetei. Da, știau, înțelegeau foarte bine prin ce trecea McDeere în acest moment.

— Pot să pun o întrebare ? începu Mitch.

— Desigur.

— Bineînțeles.

— Orice.

— De ce ne întîlnim în camera asta de hotel ? Celelalte firme te intervievează în campusul studențesc, prin intermediul biroului de plasare.

— Bună întrebare !

Dădură cu toții din cap și se priviră unul pe celălalt. Fură de acord că era, într-adevăr, o întrebare bună.

— Aș putea să-ți răspund eu, Mitch. Royce McKnight, asociatul care conducea firma, continuă. Știi, noi sîntem diferiți de ceilalți și ne mîndrim cu asta. Avem doar patruzeci și unu de avocați, așa că sîntem mici în comparație ce celelalte firme. Nu angajăm prea mulți oameni ; cam unul la doi ani. Oferim cel mai mare salariu și cele mai mari avantaje — și nu exagerez deloc cînd spun acest lucru. Prin urmare, sîntem și foarte pretențioși în alegerile noastre. De data asta, te-am ales pe tine. Scrisoarea pe care ai primit-o luna tre-

cută a fost trimisă după ce am studiat mai bine de două mii de absolvenţi de drept, de la cele mai bune facultăţi din ţară. Nu am trimis, în final, decît o singură scrisoare. Ţie. Trebuie să ştii că nu ne publicăm posturile vacante. Şi nici nu solicităm cereri de angajare. Asta-i toată explicaţia.

— Da, cred că este o explicaţie satisfăcătoare. Dar ce fel de firmă este firma dumneavoastră ?

— Specializată în taxe. Ceva asigurări, ceva activităţi imobiliare şi bancare, dar optzeci la sută din activitate, taxele. Acesta este şi motivul pentru care am dorit să te cunoaştem, Mitch. Se pare că eşti foarte bine pregătit în domeniul taxelor.

— De ce te-ai înscris la colegiul de la Western Kentucky ? întrebă Oliver Lambert.

— Simplu. Ei mi-au oferit o bursă ca să joc fotbal. Şi nu aş fi putut să merg la colegiu, dacă nu aş fi avut o bursă.

— Povesteşte-ne cîte ceva despre familia ta, Mitch !

— Are vreo importanţă ?

— Are foarte mare importanţă pentru noi, interveni cu căldură Royce McKnight.

„Toţi spun acelaşi lucru", gîndi McDeere.

— OK. Tata a murit într-o mină de cărbune cînd eu aveam doar şapte ani. Mama s-a recăsătorit şi locuieşte în Florida. Am avut doi fraţi. Rusty a fost ucis în Vietnam. Mai am un frate, Ray McDeere.

— Şi unde se află fratele tău ?

— Mi-e teamă că acest lucru nu vă priveşte.

Mitch îl privi ţintă pe Royce McKnight. În ochii lui se citea o sfidare fără margini. Dosarul nu menţiona mare lucru despre Ray.

— Oh, scuză-mă, te rog ! spuse cu blîndeţe Royce McKnight.

— Mitch, interveni Lamar Quin, firma noastră are sediul în Memphis. Te deranjează ?

— Absolut deloc ! Nu-mi place clima rece.

— Dar ai fost vreodată la Memphis ?

— Nu.

— Te vom invita curînd şi vei vedea că oraşul îţi va plăcea.

Mitch zîmbi, dădu din cap şi continuă jocul. Tipii vorbeau oare serios ? Păi ce, era nebun să accepte o slujbă la o firmă atît de mică, într-un oraş atît de mic, acum, cînd Wall Street-ul îl aştepta cu braţele deschise ? !

— Al cîtelea eşti în an, Mitch ? întrebă Lambert.

— Sînt printre primii cinci.

Nu printre primii cinci la sută, ci printre primii cinci. Acest răspuns le fu perfect suficient. Primii cinci din trei sute. Ar fi putut răspunde „al treilea", la o zecime în urma celui de-al doilea şi la două zecimi în urma celui dintîi. Ar fi putut, dar n-o făcuse. McDeere îşi amintea că răsfoise Anuarul juridic „Martindale-Hubbell" şi că din paginile acestuia aflase că actualii lui interlocutori absolviseră facultăţi mai slabe : Chicago, Columbia, Vanderbilt. Nu vor lungi discuţia despre facultăţi.

— De ce ai ales Harvard-ul ?

— De fapt, Harvard-ul m-a ales pe mine. Am depus cereri la mai multe universităţi şi am fost acceptat de toate, dar la Harvard mi s-a oferit un sprijin financiar mai substanţial. Oricum, eu credeam că Harvard-ul este cea mai bună şcoală. De altfel o mai cred şi acum.

— Foarte bine redactat résumé-ul, Mitch, spuse Lambert referindu-se la dosarul care se afla în servieta de sub masă.

— Mulţumesc, mi-am dat toată silinţa.

— Ai luat calificative foarte mari la cursurile de taxe şi asigurări.

— Acesta este domeniul care mă interesează.

— Ţi-am văzut lucrarea scrisă şi trebuie să mărturisesc că este impresionantă.

— Mulţumesc. Îmi place activitatea de cercetare.

Ceilalţi dădură afirmativ din cap şi admiseră mincluna asta evidentă. Făcea parte din ritual. Nici unui student la

Drept, nici unui avocat întreg la minte nu-i plăcea cercetarea şi totuşi, fiecare posibil angajat al firmei mărturisea că adoră munca în bibliotecă. O spuneau toţi, fără excepţie.

— Povesteşte-ne ceva şi despre soţia ta, Mitch, intervent Royce McKnight, cu o undă de sfială în glas.

Deşi era o întrebare standard, pe care toate firmele o puneau, erau pregătiţi să facă faţă unei reacţii de respingere.

— O cheamă Abby. Are o diplomă de institutoare de la Western Kentucky. Ne-am căsătorit la o săptămînă de la absolvire. În ultimii trei ani, a lucrat la o grădiniţă particulară, undeva aproape de Boston College.

— Şi căsnicia voastră...

— Oh, sîntem foarte fericiţi. Ne cunoaştem încă din liceu.

— Pe ce post ai jucat în echipă ? întrebă Lamar, orientînd discuţia spre zone mai puţin sensibile.

— Fundaş. Am fost selecţionat tot timpul, pînă cînd m-am accidentat la genunchi, chiar în ultimul meci pe care l-am jucat la liceu. Şi atunci au dat bir cu fugiţii toţi. Toţi, în afară de cei de la Western Kentucky. Pe urmă am jucat tot timpul, patru ani de zile, dar genunchiul meu nu mai era ca înainte.

— Şi cum ai reuşit să iei calificativele pe care le-ai luat şi să mai joci şi fotbal pe deasupra ?!

— Studiile au fost oricum pe primul plan.

— Nu cred că Western Kentucky e o universitate cine ştie ce. Zîmbind cu un aer de suficienţă, Lamar dădu drumul acestor cuvinte pe care, în secunda următoare, ar fi dorit să nu le fi spus niciodată. Lambert şi McKnight se încruntară. O greşeală stupidă.

— Păi da, cam ca Universitatea statului Kansas, răspunse Mitch.

Ceilalţi trei îngheţară şi se priviră unul pe altul cu un aer de parcă nu le venea să creadă că auziseră bine. Cum, tipul ăsta, McDeere, ştia că Lamar Quin urmase cursurile Universităţii statului Kansas ? Nu-l cunoscuse pe Lamar Quin, nu avea cum să afle că Lamar va conduce interviul în numele firmei.

Şi totuşi, ştiuse. Îi verificase în Anuarul juridic „Martindale-Hubbell". Citise toate cele patruzeci şi una de notiţe biografice ale avocaţilor firmei şi, într-o fracţiune de secundă, îşi amintise că Lamar Quin fusese la Universitatea statului Kansas. La dracu' ! Erau într-adevăr impresionaţi.

— Oh, cred că m-am exprimat greşit, se scuză Lamar.

— Nici o problemă, zise Mitch zîmbind larg.

Totul fusese deja uitat. Oliver Lambert îşi drese glasul şi hotărî că a venit momentul să treacă din nou la chestiuni personale.

— Mitch, firma noastră nu admite băutorii şi afemeiaţii. Nu trebuie să înţelegi prin asta că ne considerăm nişte sfinţi, dar să ştii că pentru noi afacerile sînt pe primul loc. Şi cîştigăm o grămadă de bani.

— Ei bine, pot să trăiesc în aceste condiţii.

— Şi mai e ceva : testul antidrog. Ne rezervăm dreptul de a-l testa pe oricare dintre angajaţii noştri.

— Nu mă droghez.

— Foarte bine. Din ce Biserică faci parte ?

— Sînt metodist.

— Foarte bine, la firma noastră există catolici, baptişti, adepţi ai Bisericii episcopale. De fapt, nu ne priveşte acest lucru, dar dorim, oricum, să fim informaţi. Vrem ca angajaţii noştri să aibă familii stabile, serioase. Un avocat fericit este un avocat productiv. De-asta punem atîtea întrebări.

Mitch zîmbi şi dădu din cap. Mai auzise toate astea şi în celelalte ocazii. Cei trei se priviră unul pe celălalt şi apoi îl priviră pe Mitch. Deci venise momentul să pună şi el una sau două întrebări inteligente. Mitch se aşeză din nou picior peste picior. Banii. Iată marea întrebare, mai ales că trebuia să facă o comparaţie cu celelalte oferte pe care le primise. „Dacă nu-mi daţi destui bani, îşi spuse Mitch în gînd, atunci mi-a părut bine de cunoştinţă, băieţi, şi la revedere ! Dacă plătiţi bine, *atunci* putem să stăm de vorbă despre familii, căsătorii, fotbal şi Biserică."

Mitch ştia însă foarte bine că reprezentanţii firmei, la fel ca şi reprezentanţii tuturor celorlalte firme, erau obligaţi să ocolească subiectul „bani" până în ultimul moment, adică până când epuizaseră toate celelalte subiecte posibile. Trebuia, deci, să-i atace cu o întrebare mai puţin dură.

— Care ar fi munca mea la început ?

Ceilalţi fură de acord cu întrebarea. Dădură din cap. Lambert şi McKnight îl priviră pe Lamar. El trebuia să răspundă.

— Ceva asemănător cu un stagiu de doi ani, dar noi nu-l numim astfel. Te vom trimite la diverse seminarii pe probleme de taxe. Este vorba despre seminarii organizate în toată ţara. Oricum, formaţia ta profesională este departe de a fi încheiată. Iarna viitoare vei petrece două săptămâni la Washington, la American Tax Institute. Ştii, noi sîntem foarte mîndri de cunoştinţele noastre teoretice şi tehnice, aşa că, de fapt, ne pregătim tot timpul. Dacă vrei să-ţi dai doctoratul în domeniul taxelor, te vom susţine financiar. Cît despre avocatura propriu-zisă, nimic interesant în primii doi ani. Vei face multă cercetare, în general, chestii plictisitoare, dar foarte bine plătite.

— Cît anume ?

Lamar îşi întoarse privirea spre Royce McKnight care, la rîndu-i, îl observa pe Mitch, şi apoi spuse :

— Discutăm la Memphis despre salariu şi despre celelalte beneficii.

— Vreau o cifră exactă. Altfel, s-ar putea să nu vin deloc la Memphis.

McDeere zîmbi arogant, dar cordial. Oricum, vorbea ca un om cu trei oferte de serviciu în buzunar. Asociaţii îşi zîmbiră unul altuia, apoi Lambert vorbi :

— E-n regulă. Un salariu de bază de optzeci de mii în primul an, plus primele. Optzeci şi cinci de mii plus primele în al doilea an. Un credit ipotecar cu dobîndă mică, să-ţi poţi cumpăra o casă. Două legitimaţii de membru pentru Country Club. Un BMW nou, culoarea la alegere, evident.

Își concentrară toți trei privirile asupra buzelor lui și așteptară ca obrajii să i se încrețească și să-i dezvelească dinții. McDeere încercă să-și ascundă zîmbetul, dar îi fu imposibil. Rîse mulțumit și reuși să bîlbîie :

— E incredibil.

Optzeci de mii în Memphis făceau cît o sută douăzeci de mii în New York. Și omul spusese BMW ! Mazda lui era o rablă cu un milion de mile la bord și trebuia pornită manual. McDeere punea banii de-o parte ca să-și cumpere un demaror reparat.

— Plus alte cîteva suplimente pe care vom fi fericiți să le discutăm cu tine la Memphis.

Deodată, McDeere simți că dorește neapărat să viziteze Memphis-ul. Oare era așezat pe un fluviu ? Încetă să zîmbească și își regăsi sîngele rece. Îl privi rece și serios pe Oliver Lambert și, ca și cum ar fi uitat de bani, de casă și de BMW, spuse :

— Povestiți-mi, vă rog, despre firma dumneavoastră !

— Patruzeci și unu de avocați. Anul trecut, media cîștigurilor noastre a fost mai mare decît cea a oricărei alte firme. Și vorbesc despre toate marile firme din țară ! Acceptăm numai clienți bogați — corporații, bănci și persoane înstărite, care plătesc onorarii substanțiale și care nu se plîng niciodată. Ne-am specializat în domeniul taxelor internaționale, ceea ce este și foarte interesant și foarte rentabil. Și avem de-a face numai cu oameni care pot plăti.

— În cît timp poți ajunge asociat ?

— În medie, în zece ani — zece ani duri. Să știi că nu este un lucru neobișnuit ca un asociat de-al nostru să cîștige o jumătate de milion pe an. Cei mai mulți dintre ei se retrag înainte de a împlini cincizeci de ani ! Trebuie să-ți plătești regulat cotizațiile, să muncești optzeci de ore pe săptămînă, dar cînd ajungi asociat, constați că a meritat efortul !

Lamar se aplecă puțin înainte :

— Nu este necesar să fii asociat ca să câştigi o sumă cu şase cifre ! Eu lucrez la firmă de şapte ani şi am depăşit suta de mii acum patru ani.

Mitch se gîndi o clipă că, pe la treizeci de ani, ar putea să depăşească o sută de mii de dolari pe an. La numai treizeci de ani ! Ceilalţi îl urmăreau cu atenţie, ştiind precis ce anume calcula el în minte.

— Dar de ce se află tocmai în Memphis o firmă specializată în taxe internaţionale ?

Întrebarea îi făcu pe ceilalţi să zîmbească. Lambert îşi scoase ochelarii şi începu să-i răsucească între degete :

— Aceasta este într-adevăr o întrebare bună, Mitch ! Vezi tu, domnul Bendini a fondat această firmă în 1944. Era un jurist din Philadelphia, specializat în taxe şi cu ceva clientelă cu dare de mînă din Sud. Apoi, într-o bună zi, se hotărî brusc şi ateriză la Memphis ! Şi, după aceea, douăzeci şi cinci de ani nu a angajat decît oameni specializaţi în taxe, iar firma a mers ca pe roate. Să ştii că nici unul dintre noi nu s-a născut în Memphis, dar, cu timpul, oraşul a început să ne placă foarte mult. Este un oraş vechi, tipic din Sud. Ah, am uitat să-ţi spun că domnul Bendini a murit în 1970.

— Cîţi asociaţi există în cadrul firmei ?

— Douăzeci de asociaţi activi. Încercăm să păstrăm proporţia de un asociat la un angajat. E mult, dar nouă ne convine. Îţi spun încă o dată, noi facem totul altfel decît alţii.

— Toţi asociaţii noştri sînt multimilionari la cel mult patruzeci şi cinci de ani, interveni în discuţie Royce McKnight.

— Chiar toţi ?

— Exact. Ascultă, nu garantăm nimic, evident, dar dacă te angajezi la noi şi munceşti din greu zece ani şi ajungi asociat şi mai munceşti apoi din greu încă zece ani, şi nu eşti milionar la patruzeci şi cinci de ani, înseamnă că eşti primul caz de acest gen în ultimii douăzeci de ani !

— Trebuie să mărturisesc că este o statistică impresionantă !

— Este foarte impresionantă, Mitch, spuse Oliver Lambert, şi sîntem mîndri de asta. Sîntem o firmă mică, o confrerie strîns unită şi avem grijă unul de celălalt. Vei vedea că la noi nu există concurenţă între angajaţi, acea teribilă concurenţă care există în mai toate firmele. Sîntem atenţi pe cine angajăm şi unul din primele noastre scopuri este ca orice nou angajat să devină asociat în cel mai scurt timp cu putinţă. De aceea investim enorm de mult timp şi enorm de mulţi bani în noi înşine, mai ales în nou-veniţi. Se întîmplă extrem de rar ca unul dintre oamenii noştri să ne părăsească. De fapt, aşa ceva pur şi simplu nu s-a întîmplat. Facem tot ce ne stă în putinţă pentru a ne proteja carierele. Vrem ca oamenii noştri să fie fericiţi, fiindcă după părerea noastră, acesta este modul cel mai rentabil de funcţionare.

— Pot să-ţi mai ofer o statistică impresionantă, adăugă Royce McKnight. Anul trecut, la firmele de mărimea noastră sau mai mari, rata de fluctuaţie a personalului a fost în medie de douăzeci şi opt la sută. La Bendini, Lambert & Locke a fost zero. Cu un an înainte, tot zero. A trecut mult timp de cînd un angajat a părăsit firma noastră.

Îl studiau cu multă atenţie, ca să se convingă că recepţiona corect mesajul. Desigur, fiecare condiţie a angajării era importantă, dar stabilitatea, caracterul definitiv al acceptării lui, punea în umbră toate celelalte aspecte. Şi, pentru moment, îi oferiseră explicaţii suficient de bune ; explicaţiile suplimentare, ceva mai tîrziu.

Bineînţeles, ştiau mult mai mult decît puteau spune. Ştiau că mama lui Mitch locuise într-un parking ieftin de rulote, în Panama City Beach, că se recăsătorise cu un şofer de camion pensionar, beţiv şi violent. Ştiau că ea primise patruzeci şi una de mii de dolari de la conducerea minei, cînd îi murise primul soţ în accident, şi mai ştiau şi că îi făcuse praf fără să stea prea mult pe gînduri. Ştiau că femeia înnebunise cînd aflase că fiul ei cel mare fusese ucis în Vietnam. Mai ştiau că Mitch a fost neglijat în copilărie, că îl crescuseră nişte rude mai miloase şi mai ales Ray, fratele lui, pe care de

altfel nu-l putuseră găsi. Crescuse în sărăcie şi sărăcia este dureroasă, ceea ce — presupuneau ei în mod corect — înscase în sufletul tînărului o puternică dorinţă de a reuşi în viaţă. McDeere muncise treizeci de ore pe săptămînă într-un magazin cu program de noapte şi, în acelaşi timp, jucase fotbal şi îşi luase examenele cu calificative maxime. Ştiau că, în ultimii ani, furase cîteva ore de somn. Ştiau că era flămînd. Ştiau că era omul lor.

— Ţi-ar plăcea să ne faci o vizită ? întrebă Oliver Lambert.

— Cînd ? întrebă la rîndu-i Mitch, care tocmai visa la o limuzină neagră decapotabilă.

Abby opri maşina, o Mazda veche, cu parbrizul puternic fisurat. Roţile din faţă erau orientate pieziş, către poalele colinei. Abby smuci de două ori mînerul uşii şi deschise portiera. Introduse cheia în contact, apăsă ambreiajul şi răsuci volanul. Maşina începu să alunece uşurel. Pe măsură ce prindea viteză, Abby îşi ţinea răsuflarea, muşcîndu-şi buzele. Motorul începu să tuşească şi să se înece.

Cu trei oferte de slujbă pe masă, o maşină nouă era încă foarte departe şi Abby mai avea de aşteptat vreo patru luni. Trei ani de zile îndură sărăcia într-un apartament studenţesc de două camere, într-un campus plin ochi de mici Porsche şi de Mercedes-uri decapotabile. Reuşiseră să ignore comportamentul disprețuitor al colegilor — acei păzitori de vite din Bastionul Snobismului de pe Coasta de Est. Ei doi erau munteni din Kentucky şi aveau puţini prieteni. Îndură totul şi reuşiseră numai datorită lor înşişi.

Abby ar fi preferat să meargă la Chicago, decît să se stabilească la New York, chiar dacă asta presupunea un salariu mai mic. Chicago era mai departe de Boston şi mai aproape de Kentucky. Mitch rămînea evaziv — era stilul lui, mai întîi cîntărea totul cu multă grijă şi apoi păstra concluziile pentru el. Abby nu fusese invitată la New York şi la Chicago

împreună cu soţul ei şi se săturase să tot trăiască din presupuneri. Voia un răspuns clar.

Parcă neregulamentar pe colină, aproape de casă şi merse pe jos două cvartale. Ei doi locuiau într-un paralelipiped de cărămidă roşie. Abby se opri în faţa uşii, cotrobăind prin geantă după chei. Brusc, uşa se deschise larg, Mitch o înşfăcă şi o trase în casă, o aruncă pe canapea şi începu să o sărute cu lăcomie. Abby striga şi rîdea. Braţele lor se răsuceau şi se împleteau, ca tentaculele unei caracatiţe. Se sărutară şi se îmbrăţişară îndelung, ca adolescenţii care se pipăie, se mîngîie şi suspină, la vîrsta la care sărutul este plăcut, misterios şi definitiv.

— Doamne ! zise ea cînd se opriră. Cu ce ocazie ?

— Nu simţi nici un miros ? întrebă Mitch.

Abby privi în jur şi adulmecă.

— Ba... da... Ce miroase aşa ?

— Pui chow mein şi ouă foo yung, de la Wong Boys.

— Bine, da' cu ce ocazie ?

— Plus o sticlă, scumpă, de Chablis. Are chiar şi dop !

— Ascultă, Mitch, ce-ai făcut ?

— Hai, vino cu mine !

Pe masa mică din bucătărie, printre coduri de legi şi volume de cazuistică, se lăfăiau o sticlă mare de vin şi o pungă cu mîncare chinezească. Dădură la o parte hîrţoagele şi desfăcură pachetul cu mîncare. Mitch destupă sticla de vin şi umplu două pahare de plastic.

— Azi am fost la un interviu nemaipomenit, spuse el.

— Unde ?

— Îţi aminteşti de firma aceea din Memphis care mi-a trimis o scrisoare luna trecută ?

— Da, dar nu ai fost prea impresionat.

— Ei bine, despre firma aia e vorba. Şi sînt foarte impresionat. Se ocupă în special de taxe. Plătesc bine.

— Cît de bine ?

Foarte ceremonios, Mitch aşeză puiul chow mein pe două farfurii şi desfăcu pachetelele cu sos de soia. Abby

aştepta să-i răspundă. El însă începu să împartă ouăle foo yung, apoi sorbi pe îndelete din paharul cu vin şi plescăi din buze.

— Cît de bine ? repetă ea întrebarea.

— Mai bine decît la Chicago şi mai bine decît pe Wall Street.

Abby bău şi ea îndelung şi ostentativ din paharul ei cu vin, apoi îl cercetă pe Mitch cu o privire plină de neîncredere. Ochii ei căprui se îngustară şi străluceau, sprîncenele i se lăsaseră în jos, iar pe frunte îi apăruseră riduri. Aştepta.

— Cît ?

— Optzeci de mii în primul an, plus primele. Optzeci şi cinci în al doilea an, plus primele.

Mitch debitase aceste cuvinte cu nonşalanţă, în timp ce studia bucăţelele de ţelină din „chow mein".

— Optzeci de mii, repetă ea.

— Optzeci de mii, iubito ! Optzeci de mii de dolari în Memphis-Tennessee fac cît o sută douăzeci de mii în New York.

— Da' cine vrea să meargă la New York ?

— Plus un credit ipotecar cu dobîndă mică.

Cuvîntul „ipotecar" nu mai fusese pronunţat de foarte mult timp la ei în casă. Abby nici nu-şi mai aducea aminte cînd anume discutaseră ultima dată despre ceva care să fi avut o cît de mică legătură cu o casă. Căzuseră de acord că *vor închiria* un apartament pînă în ziua aceea neştiută din viitor cînd vor fi atît de bogaţi încît să poată primi un credit ipotecar. Abby îşi aşeză paharul pe masă şi spuse pe un ton absolut obişnuit :

— N-am auzit ce-ai spus.

— Credit ipotecar cu dobîndă mică, asta am spus. Firma acordă un împrumut suficient pentru ca să putem să ne luăm o casă. Tipii zic tot timpul că este foarte important ca angajaţii lor să arate prosper, aşa că ne dau banii ăştia cu o dobîndă mult mai mică.

— Deci, tu vorbeşti chiar despre *o casă*, cu iarbă şi cu arbuşti împrejur ?

— Da. Nu despre un apartament în Manhattan, la un preţ oricum prea mare, ci despre o casă cu trei dormitoare, cu o alee pentru maşini şi cu un garaj dublu pentru BMW-ul nostru. O casă într-o suburbie.

Reacţia ei întîrzie o clipă sau două, dar în cele din urmă întrebă :

— BMW ? BMW-ul cui ?

— Al nostru, iubito ! BMW-ul nostru ! Firma închiriază unul nou şi ne dă nouă cheile în chip de primă că am semnat contractul cu ei de la prima strigare. Evident, culoarea o alegem noi şi cred că negrul ar fi cel mai nimerit. Tu ce zici ?

— Zic că s-a zis cu hainele de gata şi cu mîncatul resturilor din ajun.

Mitch îi zîmbi cu gura plină de tăiţei. Era sigur că Abby visa acum la mobilă nouă, la tapet şi, probabil, la o piscină. Şi la copii cu ochi negri şi păr castaniu.

— Şi mai sînt şi alte beneficii despre care vom discuta mai tîrziu.

— Mitch, eu nu înţeleg de ce sînt atît de generoşi.

— Asta am întrebat şi eu. Ei bine, mi-au spus că sînt foarte pretenţioşi cînd angajează pe cineva şi mai sînt şi foarte mîndri că oferă salarii excepţional de mari. Aleg numai vîrfuri şi nu-i deranjează să pună paralele la bătaie pentru asta. Şi, pe deasupra, cred că îi costă ceva să-i ademenească pe cei mai buni să se mute în Memphis.

— Ar fi mai aproape de casă, spuse ea fără să-l privească.

— Eu n-am casă. Ar fi mai aproape de părinţii tăi şi asta mă nelinişteşte.

Abby încercă să dea un alt sens celor spuse de ea, aşa cum făcea cu toate comentariile referitoare la familia ei.

— Ar fi mai aproape de Ray.

El aprobă dînd din cap, muşcă dintr-un ou şi îşi închipui prima vizită a părinţilor ei, momentul foarte plăcut cînd vor

intra cu vechiul lor Cadillac pe alee, cînd vor privi, şocaţi, vila lor în stil neocolonial francez şi cele două maşini noi din garaj. Vor fi sufocaţi de invidie şi se vor întreba cum de îşi putuse permite toate acestea un puşti sărac, fără familie, la numai douăzeci şi cinci de ani şi abia ieşit de pe băncile facultăţii. Se vor căzni să zîmbească chinuit şi vor declara că totul este minunat, pînă cînd domnul Sutherland nu va mai rezista şi va întreba cît costă casa şi cînd Mitch îi va spune să-şi vadă de treburile lui, bătrînul va înnebuni de tot. Vizita lor va fi scurtă şi se vor întoarce la ei, în Kentucky, unde vor povesti entuziasmaţi cît de grozav o duceau în Memphis fiica şi ginerele lor. Abby suferea din pricina proastelor relaţii dintre Mitch şi părinţii ei, dar nu vorbea despre acest lucru. Încă de la început părinţii ei îl trataseră pe Mitch de parcă ar fi fost ciumat. În ochii lor, el era într-atît de nedemn de fiica lor, încît nu veniseră la mica ceremonie nupţială.

— Ai fost vreodată la Memphis ? întrebă el.

— O singură dată, cînd eram mică, la un fel de reuniune religioasă. Mi-aduc aminte doar fluviul.

— Cei de la firmă vor să le facem o vizită.

— Noi amîndoi ? Vrei să spui că m-au invitat şi pe mine ?

— Da, chiar insistă să mergi şi tu.

— Cînd ?

— Peste două săptămîni. Ne duc acolo cu avionul. Plecăm joi după-amiază, pentru weekend.

— Ştii ceva, Mitch, mie îmi place firma asta încă de pe-acum !

2

Clădirea cu cinci etaje fusese construită cu o sută de ani în urmă de către un negustor de bumbac. Aceasta se întîmpla pe vremea aşa-numitei epoci a Reconstrucţiei, perioadă în care la Memphis, renăscuse comerţul cu bumbac. Era aşezată pe Front Street, chiar în mijlocul lui Cotton Row, aproape de fluviu. Baloturi de bumbac din deltele fluviilor Mississippi şi Arkansas zăcuseră, de-a lungul timpului, pe culoarele şi în încăperile ei, aşteptînd să fie achiziţionate şi expediate în toate colţurile lumii. Uitată, părăsită, apoi renovată de cîteva ori după primul război mondial, clădirea fusese în sfîrşit achiziţionată, definitiv de această dată, în 1951. Noul ei proprietar era un avocat bătăios, specializat în taxe : Anthony Bendini. Mai întîi o renovă şi apoi începu s-o populeze cu avocaţi. Numele ei deveni The Bendini Building.

Proprietarul o răsfăţă, o îngriji, adăugînd în fiecare an un nou strat de opulenţă emblemei sale. O transformă într-o adevărată fortăreaţă. Îi sigilă uşile şi ferestrele. Angajă paznici înarmaţi. Introduse ascensoare, sistem electronic de supraveghere, nenumărate cifruri, televiziune cu circuit închis, sală de gimnastică, saună, vestiare şi, la etajul al cincilea, amenajă o sufragerie pentru asociaţi, într-o încăpere cu o splendidă vedere spre fluviu.

În numai douăzeci de ani, Bendini construi cea mai bogată şi, indiscutabil, cea mai discretă firmă de avocatură din Memphis. Discreţia era pasiunea lui. Fiecărui nou angajat i se predica despre nefericitele urmări ale unei limbi slobode. Absolut totul era confidenţial: salariile, cîştigurile suplimentare, avansările şi, în special, numele clienţilor. Tinerii angajaţi erau preveniţi că divulgarea afacerilor firmei putea duce la amînarea sine die a primirii Sfîntului Graal, adică a calităţii de asociat. Nimic nu trecea de zidurile fortăreţei de pe Front Street. Soţiile angajaţilor erau sfătuite să nu pună întrebări, deoarece evitau, în acest fel, să fie minţite. Membrilor firmei li se cerea să muncească din greu, să nu vorbească despre munca lor şi să-şi cheltuiască frumoasele lor salarii. Toţi, fără excepţie, făceau exact ceea ce li se spunea.

Cu cei patruzeci şi unu de avocaţi ai săi, firma era a patra ca mărime în oraş. Ei nu făceau şi nu căutau reclamă. Aveau spirit de clan şi nu fraternizau cu alţi avocaţi. Soţiile lor jucau tenis şi bridge şi îşi făceau cumpărăturile împreună. Bendini, Lambert & Locke era un soi de familie mare. O familie mare şi bogată.

Într-o vineri, la zece dimineaţa, limuzina firmei se opri în faţa clădirii de pe Front Street! Din ea coborî domnul Mitchell Y. McDeere, care mulţumi politicos şoferului. Era pentru prima dată plimbat cu o limuzină. O urmări cu privirea pînă se îndepărtă şi rămase pe trotuar, lîngă un semafor, admirînd clădirea demodată şi originală. Era, totuşi, impunătoare casa liniştitei firme Bendini. Şi cît de mult se deosebea de construcţiile pantagruelice din oţel şi sticlă de la New York sau de enormul cilindru pe care îl vizitase la Chicago! Mitch ştiu imediat că această clădire era pe gustul lui. Era mai puţin pretenţioasă. De fapt, semăna mult cu el însuşi.

Lamar Quin apăru în uşa de la intrare şi începu să coboare treptele, strigîndu-l pe Mitch şi făcîndu-i semn cu mîna să se apropie. El îi aşteptase pe Mitch şi pe Abby cu o

seară înainte la aeroport și îi conduse apoi la Peabody, acel Grand Hotel al Sudului.

— Bună dimineața, Mitch ! Cum v-ați simțit astă-noapte ?

— Foarte bine, mulțumesc. Totul a fost grozav și hotelul este grozav !

— Știam că o să vă placă. Tuturor le place Peabody.

Intrară în hol, unde un mic avizier afișa salutul adresat oaspetelui zilei, domnul Mitchell Y. McDeere. O funcționară urîtă, dar elegantă, îi zîmbi cu căldură lui Mitch, îi spuse că se numește Sylvia și îl mai informă că, dacă pe timpul ședерii în Memphis are nevoie de ceva, ea, Sylvia, îi stătea la dispoziție. Mitch îi mulțumi. Lamar îl conduse apoi spre un coridor lung, punctul de pornire al vizitei de prezentare. Îi explică planul clădirii și îl prezentă mai multor secretare și unor membri ai personalului auxiliar. La etajul al doilea, în biblioteca principală, un grup mare de avocați stătea în jurul unei imense mese de conferințe. Mîncau prăjituri și beau cafea. Cînd oaspetele intră în încăpere, tăcură cu toții.

Oliver Lambert îl întîmpină pe Mitch și apoi îl prezentă întregii trupe. Erau cam douăzeci de persoane și nu păreau cu mult mai în vîrstă decît oaspetele lor. Lamar îi explicase lui Mitch că asociații firmei erau mult prea ocupați pentru a se întîlni cu el în bibliotecă și că, de aceea, îl vor cunoaște ceva mai tîrziu, la un mic prînz neoficial. Mitch se așeză la un capăt al mesei și Lambert ceru să se facă liniște.

— Domnilor, acesta este Mitchell McDeere ! Ați auzit de el. Iată-l ! În anul acesta, opțiunea noastră s-a fixat asupra lui. Evident, este curtat de grangurii cei mari din New York, Chicago și cine mai știe de unde, așa că trebuie să-l înscriem de urgență în mica noastră firmă de aici, din Memphis !

Toți zîmbiră și aprobară în tăcere. Oaspetele se simțea stînjenit.

— Va absolvi Harvard-ul peste două luni și-și va primi diploma de merit. Este și redactor adjunct la *Harvard Law Review*. (Mitch observă că această informație făcu impresie.) A urmat colegiul la Western Kentucky și l-a absolvit cu *sum-*

ma cum laude. (Nu, această informație nu mai făcu impresie.) A jucat și fotbal timp de patru ani, începînd ca fundaș în timpul penultimului an de colegiu.

De această dată chiar că erau impresionați ! Cîțiva îl priveau chiar cu un fel de respect. Lambert își continuă monologul. Mitch se simțea din ce în ce mai stînjenit. Lambert povestea cu glas monoton cît de exclusivistă fusese întotdeauna firma lor și cît de bine s-ar încadra Mitch în micul lor sistem. Mitch își înfundă mîinile în buzunare și renunță să-l mai asculte. Începu să-i studieze pe cei din jurul mesei. Toți erau tineri, plini de succese și de bani. Hainele lor erau strict codificate, conform unui cod valabil și la New York și la Chicago. Costume din stofă de lînă cenușiu închis sau bleu-marin, cămăși albe sau albastre cu gulerul răsfrînt, nu prea apretate. Și cravate de mătase. Nimic îndrăzneț, nimic nonconformist. Poate vreo două papioane, dar nu mai mult. Simplitate obligatorie. Nici vorbă de bărbi, mustăți sau plete. Una peste alta, erau niște tipi bine făcuți.

Oliver Lambert se apropia de sfîrșitul discursului.

— Lamar îi va arăta lui Mitch birourile, așa că veți putea să stați de vorbă cu el puțin mai tîrziu. Să-l facem să se simtă bine venit printre noi ! Astă seară, Mitch și frumoasa — sublinicz frumoasa — lui soție Abby, vor cina la Rendez-vous. Mîine seară, dineul oficial, bineînțeles, la mine acasă. Vă cer să fiți la înălțime ! (Zîmbi întorcîndu-se către oaspete.) Mitch, dacă te plictisești de Lamar, anunță-mă și vom găsi pe cineva mai bine pregătit să te însoțească !

Mitch dădu din nou mîna cu fiecare dintre ei, încercînd să rețină cît mai multe nume.

— Să începem deci, spuse Lamar cînd rămaseră singuri. Aceasta este, evident, biblioteca. La fiecare etaj există cîte una identică. Le folosim și pentru ședințele mai importante. Cărțile diferă de la etaj la etaj, așa că nu știi niciodată unde te va duce cercetarea pe care o faci. Avem două biblioteci cu normă întreagă. Folosim în special microfilme și microfișe. Ca regulă generală, nu facem nici un fel de cercetare în afara

acestei clădiri. Avem aici peste o sută de mii de volume, inclusiv toate rapoartele posibile în domeniul taxelor. Asta înseamnă mai mult decît îţi poate oferi biblioteca vreunei facultăţi. Dacă ai nevoie de o carte pe care nu o avem, e suficient să-i spui bibliotecarului.

Trecură mai departe, pe lîngă masa de conferinţe şi pe lîngă nenumăratele rafturi cu cărţi.

— O sută de mii de volume, mormăi Mitch.

— Da, cheltuim aproape o jumătate de milion pe an pentru împrospătarea fondului de carte. Asociaţii se plîng mereu de acest lucru, dar nici prin minte nu le trece să renunţe la asta. De fapt, avem una din cele mai mari biblioteci particulare de acest gen din ţară şi sîntem foarte mîndri de ea.

— Adevărul e că te impresionează.

— Ştii, încercăm să facem în aşa fel încît cercetarea să fie mai puţin chinuitoare. Nu-i nevoie să-ţi spun cît este de plictisitoare şi cît de mult timp se pierde cu căutarea materialelor. Ei bine, încercăm să facem tot acest timp ceva mai plăcut.

Într-un colţ mai îndepărtat al încăperii, unul dintre bibliotecari lucra la un birou încărcat de obiecte. La apropierea celor doi, omul se prezentă şi le vorbi pe scurt despre sala calculatoarelor, unde o duzină de terminale erau gata să-i ajute cu cele mai noi date computerizate. Se oferi chiar să le facă o mică demonstraţie cu un software de ultimă oră, o adevărată bijuterie, dar Lamar spuse că s-ar putea să revină pentru asta puţin mai tîrziu.

— E un tip amabil, spuse el în timp ce ieşeau din bibliotecă. Îl plătim cu patruzeci de mii pe an, doar ca să aducă biblioteca la zi. Uimitor, nu-i aşa ?

„Uimitor, într-adevăr", îşi zise Mitch în gînd.

Următoarele trei etaje erau practic identice cu primul. În centru — secretarele şi birourile lor, fişete pentru dosare, copiatoare şi alte nenumărate aparate. Pe o latură — bibliotecă, iar pe cealaltă — mici săli de conferinţe şi birouri.

— N-ai să vezi pe-aici nici o secretară frumoasă, spuse Lamar cu voce joasă, în timp ce le urmăreau cum lucrează. Se pare că este una din legile nescrise ale firmei. Lambert face pe dracu-n patru ca să le angajeze pe cele mai bătrîne şi mai serioase. Unele dintre ele lucrează aici de peste douăzeci de ani şi au învăţat mai multă legislaţie decît am învăţat noi în facultate.

— Sînt şi cam grăsane, observă Mitch pentru sine.

— Da, asta face parte din strategia generală care ne încurajează să ne ţinem mîinile aproape de corp ! Flirtul este strict interzis şi, din cîte ştiu eu, nimeni n-a flirtat vreodată pe-aici.

— Da' dacă se întîmplă ?

— Cine ştie ? ! Secretara ar fi în mod cert concediată, iar tipul, probabil, aspru pedepsit. S-ar putea să-l coste chiar calitatea de asociat. Dar, de fapt, nimeni nu doreşte să afle exact ce s-ar putea întîmpla într-o atare situaţie ; mai ales cu o asemenea circadă de vaci.

— Sînt drăguţ îmbrăcate.

— Stai puţin, să nu înţelegi greşit ! Noi angajăm cele mai bune secretare în domeniul juridic şi le plătim mai bine decît oricare altă firmă din oraş. Cele pe care le vezi aici sînt cele mai bune, nu neapărat cele mai arătoase, dar sigur cele mai bune. Le cerem experienţă şi maturitate. Lambert nu ar angaja una sub treizeci de ani, nici mort !

— O secretară pentru fiecare avocat ?

— Da, pînă cînd devii asociat. Atunci mai primeşti una şi să ştii că în acel moment ajungi într-adevăr să ai nevoie de secretară. Uite, Nathan Locke are trei, toate cu douăzeci de ani de experienţă şi le hăituieşte cît poate.

— Unde este biroul lui ?

— La patru, în zona interzisă.

Mitch deschise gura să întrebe ceva, dar se răzgîndi la timp. Lamar îi mai povesti că birourile de pe colţ aveau şapte metri şi jumătate pe şapte metri şi jumătate şi că erau ocupate de asociaţii principali. Erau „birourile puterii" după

cum se exprimă el, cu o undă de speranță în glas. Interiorul fiecăruia era aranjat după gustul ocupantului, fără nici o economie. Birourile acelea se eliberau numai prin pensionarea sau moartea titularilor și abia atunci asociații mai tineri începeau să și le dispute. Lamar deschise ușa unui birou, aprinse lumina și intrară amîndoi, închizînd ușa în urma lor.

— Frumoasă priveliște, nu ? îl întrebă el pe Mitch, care se dusese la fereastră de unde privea fluviul ce curgea leneș, dincolo de Riverside Drive.

— Cum ajungi să obții biroul ăsta ? întrebă Mitch privind un șlep care trecea pe sub pod.

— E nevoie de ceva timp. Cînd vei ajunge aici, vei fi atît de bogat și atît de ocupat, că nu vei mai avea timp să admiri peisajul.

— Al cui este biroul ăsta ?

— Al lui Victor Milligan, șeful sectorului taxe. E un tip foarte agreabil. De fel, este din New England, dar s-a stabilit aici de douăzeci și cinci de ani și zice că doar în Memphis se simte acasă.

Lamar își îndesă mîinile în buzunare și începu să se plimbe prin încăpere.

— Podeaua și plafonul sînt originale — lemn de esență tare, de acum o sută și ceva de ani. Cea mai mare parte a clădirii este mochetată, dar ici și colo mai există și ceva lemn. Cînd vei ajunge într-un birou ca ăsta, vei putea să alegi între covor și mochetă.

— Mie îmi place lemnul. Da' ce-i cu covorul ăsta ?

— E un fel de persan vechi ; nu-i știu povestea. Știu că biroul ăsta imens a fost biroul străbunicului lui Milligan, jude sau cam așa ceva în Rhode Island. Asta, dacă e să îl crezi pe Milligan, fiindcă să știi că tipul minte de stinge și nu-ți poți da seama cînd spune adevărul și cînd îți vinde gogoși.

— Și unde e el acum ?

— Cred că e în vacanță. Apropo, ți-au spus cum e cu vacanțele ?

— Nu.

— Ai două săptămîni de vacanţă plătită în primii cinci ani. Apoi, cîte trei săptămîni, pînă ai devenit asociat. După care poţi să-ţi iei cîtă vacanţă ai chef. Firma are o cabană la Vail, o căsuţă pe malul lacului undeva, în Manitoba, şi două apartamente în Seven Mile Beach, pe insula Grand Cayman. Toate sînt gratuite, dar trebuie să faci rezervările din vreme. Asociaţii au prioritate. La firma noastră, Insulele Caymane sînt celebre. Acolo e un adevărat paradis în privinţa taxelor internaţionale. Dacă nu mă înşel, Milligan se află acolo în acest moment. Precis face pescuit subacvatic, pretinzînd că asta se numeşte „a face afaceri".

Mitch auzise de Insulele Cayman chiar în timpul unui curs de taxe şi ştia că se aflau pe undeva, prin Marea Caraibelor. Vru să-l întrebe pe Lamar unde anume, dar se decise să caute el însuşi în atlas.

— Cum adică, doar două săptămîni ? întrebă el.

— Ăă, da. Ce, e vreo problemă ?

— Nu, nu tocmai. Atîta doar că cei din New York oferă cel puţin trei săptămîni.

Mitch vorbea ca un bun cunoscător care critică cu discernămînt diferite variante de vacanţe costisitoare. În realitate, era departe de a fi aşa ceva. Cu excepţia acelui weekend de trei zile pe care el şi Abby obişnuiau să-l numească pompos „lună de miere" şi a unor scurte plimbări cu maşina, Mitch nu fusese niciodată în vacanţă şi nu ieşise niciodată în străinătate.

— Dacă vrei, mai obţii încă o săptămînă de vacanţă fără plată.

Mitch dădu din cap, părînd că este de acord cu această sugestie. Ieşiră din biroul lui Milligan şi îşi continuară vizita. Holul era un dreptunghi imens. De-a lungul lui se înşirau birourile avocaţilor, toate cu faţa spre soare, cu nişte ferestre uriaşe şi splendide vederi panoramice. Lamar îi explică lui Mitch că cele cu vedere spre fluviu aveau cea mai mare căutare ; acolo se instalaseră asociaţii. Existau chiar şi liste de priorităţi pentru ocuparea lor. Sălile de conferinţe, bi-

bliotecile şi birourile secretarelor erau aşezate spre interiorul clădirii, departe de ferestre şi de orice altceva în stare să le distragă atenţia. Birourile angajaţilor obişnuiţi ai firmei erau ceva mai mici decît cele ale asociaţilor — doar cinci metri pe cinci —, dar erau şi ele frumos decorate şi, oricum, mult mai impunătoare decît orice alt birou văzut de Mitchell la New York sau la Chicago. Lamar îi mai spuse şi că firma cheltuia o mică avere pe consultanţii în design. Mitch se gîndi că tipii de la firmă dădeau impresia că, din punctul lor de vedere, banii creşteau în copaci.

Avocaţii mai tineri erau foarte prietenoşi şi vorbăreţi. Vizita celor doi era o întrerupere agreabilă pentru ei. Cei mai mulţi se simţiră obligaţi să-i mărturisească lui Mitch că firma era măreaţă şi Memphis-ul, un oraş extraordinar. „Oraşul ăsta te cucereşte, îi spuseră ei lui Mitch, dar asta cere ceva timp." Şi ei fuseseră contactaţi de grangurii din Washington sau de pe Wall Strect, dar nu regretau cîtuşi de puţin hotărîrea de a fi refuzat acele oferte.

Asociaţii erau mult mai ocupaţi, dar fură şi ei tot atît de amabili cu oaspetele. Toţi pînă la unul îi spuseră lui Mitch că fusese selecţionat cu multă grijă şi îl asigurară că se va simţi minunat între ei. Pentru că firma aceasta era exact ceea ce îi trebuia lui. Îi promiseră că vor discuta mai pe îndelete în timpul prînzului.

Cu o oră în urmă, Kay Quin îşi lăsase copiii în grija guvernantei şi a menajerei şi se întîlnise cu Abby la Peabody. Era, ca şi Abby, o tînără simplă, dintr-un orăşel de provincie. Se căsătorise cu Lamar după ce absolviseră colegiul şi locuiseră timp de trei ani la Nashville, perioadă în care Lamar studiase dreptul la Universitatea Vanderbilt. Apoi, el începu să cîştige atît de mulţi bani, încît ea renunţă la slujbă şi născuse doi copii la paisprezece luni distanţă unul de celălalt. Acum, că terminase cu sarcinile, Kay îşi petrecea cea mai mare parte a timpului la Clubul Prietenilor Grădinii, la Country Club, în asociaţiile de binefacere, la Asociaţia

Părinți-Profesori și la biserică. În ciuda banilor și a traiului îmbelșugat, era modestă și naturală și părea decisă să rămînă astfel, indiferent de succesul în carieră al soțului ei.

Se împrieteni imediat cu Abby, care o plăcu de la început. Acum stăteau amîndouă în holul hotelului la o cafea, după ce luaseră o gustare — ouă Benedict cu cornuri franțuzești. Priveau rățuștele care se bălăceau în bazinul cu fîntînă arteziană. Kay propusese un tur rapid al orașului și un prînz într-un restaurant din apropierea locuinței ei; și, poate, și niște cumpărături.

— Au spus ceva despre împrumutul cu dobîndă redusă ? întrebă ea.

— Da, au pomenit de el la primul interviu.

— Vor dori să vă cumpărați o casă imediat ce vă veți muta în Memphis. Majoritatea absolvenților facultăților de drept nu-și pot permite să-și cumpere o casă imediat ce termină studiile, așa că firma vă împrumută banii cu o dobîndă mai mică și păstrează ipoteca.

— Cît de mică este dobînda ?

— Nu știu. Noi ne-am mutat aici acum șapte ani și între timp, ne-am cumpărat o a doua casă. Crede-mă, este o afacere foarte rentabilă. Firma se va îngriji să aveți o casă. E un fel de regulă nescrisă.

— De ce este atît de important lucrul acesta ?

— Din mai multe motive. În primul rînd, vor să vă aibă aici. Tipii ăștia sînt foarte pretențioși și să știi că de obicei obțin tot ceea ce doresc, numai că Memphis nefiind în bătaia reflectoarelor, sînt nevoiți să ofere mai mult decît alții. Și, pe urmă, sînt și foarte exigenți cu membrii obișnuiți — asta se traduce prin presiune psihică maximă, suprasolicitare, în fine, optzeci de ore de muncă pe săptămînă și multe absențe de la domiciliu. N-o să vă fie ușor, nici ție, nici lui Mitch, și ei știu asta. Teoria lor e simplă : o căsnicie solidă înseamnă un avocat fericit, iar un avocat fericit înseamnă un avocat productiv și una peste alta înseamnă profit, totdeauna profit. Și mai e încă un motiv. Tipii ăștia — numai tipi, fără nici o

tipă — sînt foarte mîndri de averile lor ; prin urmare, fiecare dintre ei are datoria de a arăta bogat şi de a se purta în consecinţă. Un angajat al firmei care să locuiască cu chirie ar fi o adevărată palmă pentru firmă. Aşa că vor să te vadă într-o casă, după cinci ani într-o altă casă, şi mai mare. Dacă ne rămîne puţin timp în după-amiaza asta, îţi arăt cîteva din locuinţele asociaţilor şi cînd ai să le vezi, n-o să mai ai nimic împotriva săptămînii de lucru de optzeci de ore !

— Nici acum n-am nimic împotrivă, sînt obişnuită cu aşa ceva !

— Asta-i bine, numai că munca la facultatea de drept nu se compară cu ce-i aici. Uneori, în timpul „sezonului taxelor", se lucrează şi o sută de ore pe săptămînă !

Abby zîmbi şi clătină uşurel din cap, părînd foarte impresionată de ultimele cuvinte ale lui Kay.

— Tu ai o slujbă ? o întrebă ca pe Kay.

— Nu, şi cele mai multe dintre soţii nu lucrează. Bani avem cu duiumul, aşa că nu sîntem nevoite şi, cum soţii noştri nu prea ne ajută în privinţa copiilor... Oricum, nu este interzis să ai o slujbă.

— Interzis — de cine ?

— De firmă.

— Sper că nu !

Abby repetă în gînd cuvîntul „interzis", dar îl lăsă să-şi ia zborul. Kay îşi sorbea cafeaua şi privea liniştită răţuştele. Un băieţel fugi de lîngă mama lui şi se apropie de bazinul cu arteziană.

— V-aţi gîndit să aveţi copii ? întrebă Kay.

— Poate, cîndva, peste vreo doi ani.

— A avea copii este un lucru foarte încurajat.

— De către cine ?

— De firmă !

— Da' ce-i pasă firmei dacă noi avem sau nu copii ?

— Păi, din acelaşi motiv : căsnicii solide. Cînd naşte una dintre noi, fac un tărăboi grozav, trimit flori şi cadouri la spital, ne tratează ca pe nişte regine ! Fericitul tată primeşte o

săptămînă liberă, numai că el are atît de mult de lucru, încît n-o poate accepta. Şi pe urmă depun la bancă o mie de dolari în cont pentru colegiul puştiului. Ce mai, e teribil de amuzant!

— Se poartă de parcă ar fi membrii unei confrerii.

— Mai degrabă membrii unei mari familii. Ştii, viaţa noastră socială se învîrteşte strict în jurul firmei şi asta e foarte important, pentru că nici unul dintre noi nu este de fel din Memphis. Am fost cu toţii transplantaţi aici.

— Nu zic nu — e drăguţ ceea ce-mi spui, dar nu cred că vreau să-mi spună altcineva cînd să lucrez, cînd să renunţ la slujbă şi cînd să fac copii!

— O, nu-ţi face atîtea griji! De fapt, se protejează unul pe celălalt, dar firma nu se amestecă totuşi în viaţa ta particulară!

— Uite, încep să am îndoieli.

— Linişteşte-te, Abby! Firma seamănă cu o familie. Sînt nişte oameni nemaipomeniţi şi Memphis-ul este un oraş superb. Toate preţurile sînt mai mici şi ritmul vieţii nu este atît de trepidant ca în marile oraşe. Nici nouă nu ne-a plăcut la început, dar acum n-am da oraşul ăsta pe nici un altul!

— Ei, ce se aude cu turul oraşului?

— Hai să mergem, că doar de-astu sînt aici! Uite, îţi propun să mergem mai întîi în centru şi după aceea s-o luăm spre Est şi să vedem cartierele mai frumoase şi poate vizităm nişte case, în sfîrşit, mai vedem noi. Prînzul — la restaurantul meu preferat.

— Bine, cred că-mi convine programul.

Kay plăti cafelele, deoarece ea fusese cea care o invitase pe Abby, apoi ieşiră din hotel şi se urcară amîndouă în Mercedes-ul cel nou al familiei Quin.

Sufrageria, cum era numită, se afla la capătul vestic al etajului al cincilea şi dădea spre Riverside Drive. Fluviul se vedea în depărtare printr-un şir de ferestre înalte de aproape doi metri şi jumătate: un frumos peisaj cu remorchere, vapoare, şlepuri şi poduri.

Această încăpere era sanctuarul acelor avocați suficient de talentați și suficient de ambițioși pentru a fi fost numiți asociați ai discretei firme Bendini. Se adunau aici în fiecare zi pentru formidabilele prînzuri pregătite de Jessie Frances, o negresă uriașă, bătrînă și arțăgoasă. Îi servea soțul ei, numit Roosevelt, un negru cu mănuși albe și cu un frac de gata, șifonat și ponosit ; fracul, care nu-i venea bine deloc, îi fusese dăruit de însuși domnul Bendini, cu cîteva luni înainte de moarte.

Uneori, se mai adunau în sufragerie și dimineața, să bea cafea, să mănînce gogoși și să discute despre afacerile lor, sau după-amiaza tîrziu, la un pahar de vin, cu ocazia unui sfîrșit de lună deosebit de bun sau a unui onorariu excepțional. Așadar, sufrageria era exclusiv a asociaților și nu intra aici decît un oaspete foarte important, de exemplu un client cu mare greutate sau un posibil viitor angajat al firmei. Membrii obișnuiți ai firmei aveau dreptul să ia masa în sufragerie doar de două ori pe an și atunci numai la invitația unui asociat. Se păstra de altfel o evidență foarte strictă a acestor invitații.

Lîngă sufragerie se afla o mică bucătărie, unde oficia Jessie Frances. În urmă cu douăzeci și șase de ani, ea pregătise prima cină pentru domnul Bendini în această bucătărie unde, de atîta amar de vreme, continua să gătească numai mîncare tradițională din Sud, ignorînd cu demnitate propunerile celor care îi sugerau să încerce și feluri noi de mîncare cu niște nume pe care nici nu le putea pronunța. „Nu vă place, nu mîncați !" răspundea ea invariabil dar, judecînd după resturile adunate de Roosevelt la sfîrșitul mesei, mîncarea era foarte apreciată. În fiecare lună, Jessie Frances afișa meniul săptămînii respective. Mai pretindea și ca rezervările să fie făcute în fiecare zi pînă la ora zece și, ranchiunoasă, nu-l uita pe cel care anula sau nu onora cu prezența rezervarea făcută.

Ea și Roosevelt lucrau patru ore pe zi și primeau o mie de dolari pe lună.

Mitch se așeză la aceeași masă cu Lamar Quin, cu Oliver Lambert și cu Royce McKnight. Ca antreu avură parte de niște antricoate excelente, cu garnitură de okra fripți și de dovlecei înăbușiți.

— Jessie Frances n-a mai pus azi untură în mîncare, observă Lambert.

— E delicios, zise Mitch.

— Ești obișnuit cu untura ?

— Da. În Kentucky se gătește tot așa.

— Am intrat la firmă în 1955, începu Royce McKnight și sînt de fel din New Jersey, corect ? Din pură bănuială am evitat majoritatea felurilor de mîncare din Sud. Totul este prăjit și amestecat cu untură, corect ? Și, într-o bună zi, domnul Bendini se decide să deschidă bărulețul ăsta. O angajează pe Jessie Frances și rezultatul e că, de douăzeci de ani și mai bine, am arsuri la stomac. Roșii prăjite, vinete prăjite, okra prăjiți, dovlecei prăjiți. Totul este prăjit. Odată, într-o zi, Victor Milligan a vorbit prea mult. El e din Connecticut, corect ? Iar Jessie Frances făcuse în ziua aceea murături prăjite, o grămadă de murături prăjite. Vă dați seama ? Murături prăjite ! Milligan i-a spus ceva urît lui Roosevelt care l-a pîrît lui Jessie Frances, care a ieșit pe ușa de serviciu și a dispărut o săptămînă întreagă. Roosevelt voia să vină la muncă, dar nu-l lăsa ea. Ei, și în cele din urmă, domnul Bendini a aplanat lucrurile și Jessie a acceptat să se întoarcă, dacă nu există reclamații despre felul în care gătește. De-atunci a lăsat-o mai moale cu untura și cu cred că, datorită acestui fapt, noi vom trăi cu zece ani mai mult.

— E delicios, zise Lamar ungîndu-și o chiflă cu unt.

— Ca întotdeauna, adăugă Lambert, chiar în clipa în care Roosevelt trecu pe lîngă ei. Mîncarea pregătită de Jessie este consistentă și îngrașă dar, cu toate acestea, rareori pierdem vreun prînz.

Mitch mînca încet. Era prins într-o conversație plină de nerv și încerca să dea impresia că se simte în largul lui.

Simțea cît este de greu să faci față unor avocați de mare succes, milionari cu toții. Și apoi, mai era și sufrageria aceasta greu accesibilă, somptuos ornamentată, care le aparținea în exclusivitate. Mitch se simțea de parcă ar fi călcat pe pămînt sfințit. Doar prezența lui Lamar și cea a lui Roosevelt erau cît de cît mai liniștitoare. Atunci cînd i se păru că Mitch terminase de mîncat, Lambert își șterse buzele, se ridică încet în picioare și lovi cu lingurița paharul de ceai.

— Domnilor, v-aș ruga să-mi acordați cîteva clipe atenție!

În încăpere se făcu liniște. Cei douăzeci și ceva de asociați se întoarseră spre masa principală. Își puseră șervetele de-o parte și îl fixară toți pe oaspete. Undeva, în biroul fiecăruia dintre ei, se afla o copie a dosarului acestuia. Cu două luni înainte, ei fuseseră cei care votaseră în unanimitate alegerea lui ca „numărul unu". Știau că alerga zilnic patru mile, că nu fuma, că avea alergie la produsele pe bază de sulf și că odată, demult, marcase de trei ori într-un sfert de oră în repriza secundă. Mai știau că nu lua nici un medicament mai puternic decît aspirina, oricît de bolnav ar fi fost. Și mai știau că era de-ajuns de flămînd ca să lucreze o sută de ore pe săptămînă, dacă i-o vor cere. Una peste alta, le plăcea. Era bine făcut, atletic, independent, cu o inteligență sclipitoare și un trup suplu.

— După cum știți, astăzi avem un oaspete cu totul deosebit, Mitch McDeere. În curînd va absolvi Harvard-ul cu note strălucite...

— Bravo, bravo! strigară doi foști studenți de la Harvard.

— Da, mulțumesc! Mitch și soția lui, Abby, sînt oaspeții noștri pentru acest weekend și locuiesc la Peabody. Mitch va termina facultatea printre primii cinci din trei sute de absolvenți și a primit deja numeroase oferte de lucru. Noi vrem să-l avem aici și sînt convins că veți sta de vorbă cu el

înainte să ne părăsească. Astă-seară, Mitch şi Abby vor cina împreună cu familia Quin. Mîine seară, cina la mine acasă. Sînteţi invitaţi cu toţii.

Mitch zîmbea jenat, în timp ce Lambert îi dădea înainte cu măreţia firmei. Cînd acesta îşi termină discursul, ceilalţi reîncepură să mănînce. Roosevelt servi budinca şi cafeaua.

Restaurantul favorit al lui Kay Quin se afla în East Memphis ; o circiumioară şic, pentru tinerii cu stare. Sute de ferigi înecau interiorul cochet, iar tonomatul cînta numai piese de la începutul anilor şaizeci. Le fu servit daiquiri în pahare înalte.

— Numai unul, avertiză Kay.

— Nu mă dau în vînt după băutură.

Comandară specialitatea casei şi sorbiră din pahare.

— Mitch bea ?

— Puţin. El e atlet şi are mare grijă de fizicul lui. Uneori, cîte o bere sau un pahar de vin, niciodată alcool. Dar Lamar ?

— Tot cam aşa. Berea a descoperit-o, ca să spun aşa, în timpul facultăţii, numai că acum are probleme cu greutatea şi berea îngraşă. Oricum, cei care beau nu sînt bine văzuţi la firmă.

— Minunată atitudine, dar ce-i priveşte pe ei ?

— Avocatul se potriveşte cu băutura ca vampirul cu sîngele. Majoritatea avocaţilor sînt nişte sugative. S-ar părea că profesia asta e atinsă de alcoolism. Ştii, eu cred că totul începe în timpul facultăţii. La Vanderbilt se găsea totdeauna unul care să dea cep unui butoiaş cu bere. Cred că şi la Harvard e la fel. Meseria asta conduce la un mare stres, care se îneacă în valuri de băutură. Să ştii că tipii ăştia nu sînt deloc nişte abstinenţi, dar le place să ţină lucrurile sub control, inclusiv băutura. Un avocat sănătos e un avocat productiv — deci, din nou, profitul.

— Da, ceea ce spui are un sens. Mitch spunea că nu există fluctuaţii de personal.

— Aici totul are un caracter mai degrabă permanent. Noi sîntem aici de şapte ani şi nu-mi aduc aminte să fi plecat vreunul. Se cîştigă nemaipomenit şi ăştia sînt foarte atenţi cînd angajează pe cineva. Uite, de exemplu, nu vor oameni cu familii bogate.

— Nu sînt sigură că înţeleg ce vrei să spui.

— Da, nu angajează un avocat care are şi alte surse de venituri. Îi vor „tineri şi flămînzi". De fapt, este o chestiune de loialitate. Dacă toţi banii tăi au o singură sursă, vei fi loial acelei surse. Şi firma cere loialitate extremă. Lamar spune că nici nu se pomeneşte de demisii. Sînt fericiţi şi bogaţi, sau pe cale de a deveni. Şi dacă, totuşi, unul ar dori să plece, ei bine, el ştie de la început că nicăieri altundeva n-ar mai cîştiga la fel de bine. Îi vor oferi lui Mitch oricît va fi nevoie ca să-l aibă aici. Sînt foarte mîndri că pot plăti mai mult decît alţii.

— De ce nu angajează şi femei ?

— Au încercat odată, mai demult. Era o căţea şi făcea un tărăboi groaznic. Cele mai multe femei-avocat sînt arţăgoase şi nu se lucrează uşor cu ele. Lamar spune că le e teamă să angajeze o femeie, pentru că n-ar putea s-o concedieze dacă n-ar face faţă.

Sosi comanda şi ele renunţară la încă un daiquiri. Sute de tineri ieşiseră în pauza de prînz şi se strînseseră sub norul spumos de ferigi. Atmosfera din restaurant deveni foarte veselă. Din tonomat se auzea discret vocea lui Smokey Robinson.

— Auzi, Abby, mi-a venit o idee grozavă ! Cunosc o agenţie de vînzări imobiliare. Ce-ar fi să dăm un telefon şi să mergem să vedem nişte case ? !

— Ce fel de case ?

— Pentru tine şi Mitch. Pentru cel mai nou membru al firmei Bendini, Lambert & Locke ! Există case la mai multe categorii de preţuri.

— Dar eu nu ştiu în ce categorie ne înscriem noi.

— După mine, ar fi ceva între o sută şi o sută cincizeci de mii. Ultimul tip angajat de firmă acum cîtva timp şi-a

cumpărat o casă în Oakgrove şi sînt sigură că ăsta a fost preţul.

Abby se aplecă puţin în faţă şi întrebă în şoaptă :

— Şi cam cît ar fi rata ?

— N-am idee, dar o să vă puteţi permite, n-ai grijă ! Cam o mie pe lună, ceva mai mult sau mai puţin.

Abby o privi pe Kay şi înghiţi în sec : cele mai mici apartamente din Manhattan se închiriau pentru o sumă dublă.

— Bine, hai să telefonăm !

După cum era de aşteptat, biroul lui Royce McKnight era „un birou al puterii", cu privelişte minunată. Se afla la etajul al patrulea, ceva mai departe de cel al lui Nathan Locke. Lamar se retrase, iar McKnight îl invită pe Mitch la o mică masă de conferinţe, lîngă o canapea. Rugă apoi o secretară să le pregătească nişte cafea. McKnight se interesă cum decurgea vizita, iar Mitch mărturisi că era sincer impresionat.

— Uite ce e, Mitch, aş vrea să-ţi atrag atenţia asupra particularităţilor ofertei noastre.

— Vă rog !

— Salariul de bază este de optzeci de mii în primul an. Cînd treci examenul de barou, mai primeşti încă cinci mii. Nu e vorba despre o primă, ci despre o mărire de salariu. Examenul e cîndva, prin august, aşa că vei petrece cea mai mare parte a verii pregătindu-te. Noi avem propriile noastre cursuri de barou şi te vor ajuta şi unii dintre asociaţi. Cursurile au loc, în mare măsură, în timpul programului de lucru ; după cum probabil ştii, cea mai mare parte a firmelor te pun la treabă şi aşteaptă să studiezi în timpul tău liber. Ei bine, noi nu procedăm astfel. Pînă acum, nici un membru al firmei noastre nu a căzut la examenul de barou şi nu ne facem griji nici în privinţa ta. Aşadar, optzeci de mii la început, optzeci şi cinci de mii după şase luni. La sfîrşitul primului an — nouăzeci de mii, la care se adaugă, în luna decembrie a fiecărui an, o primă din beneficiile şi realizările din anul respectiv. Anul trecut, angajaţii obişnuiţi au primit o primă de

nouă mii de dolari. Or, după cum ştii, firmele de avocatură nu împart beneficiile cu angajaţii lor. Alte întrebări despre salariu ?

— Ce se întîmplă după al doilea an ?

— Salariul de bază creşte cam cu zece la sută pe an, pînă în momentul în care devii asociat. Te informez însă că nici măririle de salariu, nici primele nu sînt garantate ; totul depinde de realizări.

— Mi se pare corect.

— Ai înţeles, cred, că, pentru noi, este foarte important să cumperi o casă. Asta îţi oferă un plus de stabilitate şi de prestigiu ! Aceste aspecte ne preocupă în special în ceea ce-i priveşte pe membrii obişnuiţi ai firmei. Aşa că firma îţi asigură un credit ipotecar cu dobîndă redusă, pe o perioadă de treizeci de ani şi cu rată fixă netransmisibilă, asta pentru cazul că te hotărăşti să vinzi casa după cîţiva ani. E vorba de un contract cu bătaie unică, doar pentru prima casă. Ce faci după aceea e treaba ta.

— Ce fel de rată ?

— Cît mai mică cu putinţă, fără să intrăm însă în conflict cu Serviciul de Venituri Interne. Rata curentă pe piaţă este de aproximativ zece, zece şi jumătate la sută. Noi îţi vom da probabil ceva între şapte şi opt la sută. Şi asta pentru că noi reprezentăm nişte bănci care ne ajută şi ele pe noi. Cu salariul de care am vorbit, nu vei avea nici o problemă să obţii creditul în condiţiile respective. Dacă este necesar, firma semnează ca girant.

— Oh, este foarte generos din partea firmei, domnule McKnight !

— Ştii, pentru noi este foarte important şi nici nu pierdem bani în afacerea asta. În clipa în care ai găsit o casă, serviciul nostru imobiliar se ocupă de toate detaliile. Ţie nu-ţi rămîne decît să te muţi.

— Şi ce se întîmplă cu BMW-ul ?

McKnight rise.

— Povestea asta a început acum vreo zece ani şi s-a dovedit o adevărată tentaţie. E foarte simplu. Îţi alegi un BMW, din cele mici, bineînţeles. Noi îl închiriem pe trei ani şi-ţi dăm ţie cheile. Noi plătim tot : înmatricularea, plăcuţele mineralogice, asigurarea, întreţinerea. După trei ani, poţi să cumperi maşina de la compania de închirieri — la preţul pieţii, evident. Şi ăsta este un contract cu bătaie unică.

— Este foarte tentant ceea ce spuneţi !

— Ştiu.

McKnight aruncă o privire în agendă.

— Asigurăm asistenţa medicală şi stomatologică pentru întreaga familie : sarcină, controale obişnuite, proteze, orice. Firma plăteşte totul.

Mitch aprobă, dar fără să fie deosebit de impresionat : acestea erau lucruri banale pe care le ofereau toate firmele.

— Mai avem şi o schemă pentru pensie, o schemă cum n-ai să găseşti nicăieri altundeva. La fiecare dolar investit de tine, firma pune încă doi, cu condiţia să investeşti cel puţin zece la sută din salariul de bază. Să zicem, de exemplu, că începi cu optzeci de mii şi că în primul an pui de-o parte opt mii. Noi venim cu încă şaisprezece mii, aşa că după primul an ai douăzeci şi patru de mii. De chestia asta se ocupă un profesionist din New York şi cine a ieşit la pensie anul trecut a câştigat nouăsprezece la sută. Ceea ce nu e rău deloc. Investeşti timp de douăzeci de ani şi la patruzeci şi cinci de ani te trezeşti milionar. Cu o condiţie : dacă te retragi mai devreme de douăzeci de ani, pierzi totul, cu excepţia banilor pe care i-ai depus singur, dar şi fără dobânda cuvenită sumei respective. E clar ?

— Da, dar mi se pare o condiţie foarte dură.

— Nu, să ştii că de fapt este chiar generoasă ! Arată-mi mie o altă companie sau firmă care să meargă cu doi la unu ! Nu există, îţi spun eu. Asociaţii noştri se pensionează la patruzeci şi cinci de ani tot la fel de bine ca la cincizeci. Nu există vârstă de pensie obligatorie la noi, aşa că unii lucrează şi la şaptezeci de ani. Face fiecare cum vrea. Noi dorim pur

şi simplu să ne asigurăm o pensie generoasă şi să facem din pensionarea timpurie o opţiune personală.

— Cîţi asociaţi pensionaţi aveţi ?

— Cam douăzeci. Îi vei vedea pe-aici din cînd în cînd. Le place să vină să prînzească cu noi. Cîţiva şi-au păstrat chiar şi birourile. Lamar ţi-a vorbit despre concedii ?

— Da.

— Foarte bine. Să ai grijă să faci rezervările din timp, mai ales pentru Vail şi pentru Insulele Cayman. Apartamentele sînt gratuite, tu nu trebuie să plăteşti decît avionul. Facem multe afaceri în Insulele Cayman, aşa că te vom trimite acolo din cînd în cînd pentru cîteva zile — evident, firma amortizează cheltuielile. Aceste călătorii nu sînt considerate vacanţe, dar oricum vei avea vacanţă în fiecare an. Mitch, noi muncim din greu şi ştim foarte bine ce înseamnă timpul liber.

Tînărul aprobă din cap şi se visă întins pe o plajă însorită din Caraibe, cu un pahar aburit de gheaţă în mînă, trăgînd cu ochiul la minusculele costume de baie string.

— Ţi-a vorbit Lamar despre prima de instalare ?

— Nu, dar sună foarte interesant.

— Dacă te angajezi la noi, îţi dăm un cec de cinci mii de dolari. Îţi spun sincer că am prefera să-i cheltuieşti ca să-ţi pui garderoba la punct. Să nu crezi că nu ne dăm seama că, după şapte ani de purtat numai jeans şi tricouri inventarul garderobei tale trebuie că este foarte sărăcăcios —, iar pentru noi, exteriorul este deosebit de important. Angajaţii noştri trebuie să se îmbrace sobru şi elegant. Nu există un cod al hainelor, dar sînt sigur că m-ai înţeles.

„Spusese cinci mii de dolari ? Pentru ţoale ?" Mitch avea doar două costume şi, în ziua aceea, era îmbrăcat cu unul din ele. Zîmbi, încercînd să rămînă cît se poate de serios.

— Alte întrebări mai ai, Mitch ?

— Da. Firmele mari au reputaţia de a fi nişte adevărate închisori, unde noii angajaţi sînt încarceraţi în biblioteci pentru cercetare. Şi ţin să vă spun că nu vreau să aud de aşa

ceva ! Nu mă deranjează cîtuşi de puţin să-mi fac partea mea de cercetare şi mai ştiu şi că eu voi fi cel care va trage la jug, dar nu vreau să fac cercetare şi să scriu informări pentru întreaga firmă. Aş vrea să lucrez cu clienţi adevăraţi, în carne şi oase, cu oameni care au probleme reale !

McKnight îl ascultă cu toată atenţia şi-i oferi un răspuns pregătit dinainte.

— Te înţeleg, Mitch. Ai dreptate, este într-adevăr o problemă frecventă la firmele mari —, dar nu la noi. În primele trei luni vei studia strict pentru examenul de barou. Cînd termini cu povestea asta, începi să practici efectiv avocatura. Vei fi repartizat pe lîngă un asociat, iar clienţii lui vor fi şi clienţii tăi. Bineînţeles, vei face studii şi cercetări pentru el şi pentru tine, uneori chiar vei fi rugat să ajuţi şi pe altcineva să pregătească o informare sau un raport de cercetare. Dar, după cum ţi-am mai spus, noi vrem ca tu să fii fericit. Sîntem mîndri că rata de fluctuaţie la firma noastră este zero ! Şi mai dorim şi ca toţi angajaţii noştri să aibă o carieră frumoasă. Aşa că, dacă nu te vei înţelege cu asociatul pe lîngă care vei fi repartizat, nu-i nici o problemă, găsim pe altul care să te ia sub aripă. Dacă vei descoperi că nu-ţi place să te ocupi de taxe, nici o problemă, vei încerca să te profilezi pe asigurări sau în domeniul bancar. Ţine minte că, în curînd, firma noastră va investi o grămadă de bani în Mitchell Y. McDeere şi dorim ca el să fie o investiţie rentabilă !

Mitch sorbi din cafea şi se gîndi ce-ar mai putea întreba, Royce McKnight mai privi o dată în agendă.

— Să nu uit : tot noi plătim şi cheltuielile tale de mutare la Memphis.

— N-o să coste mult — doar o camionetă închiriată.

— Altceva, Mitch ?

— Nimic, domnule. Nu-mi mai vine în minte nimic.

McKnight închise agenda, îşi sprijini coatele de masă şi se aplecă puţin înainte.

— Uite, Mitch, nu vrem să te presăm, dar avem nevoie cît mai repede de un răspuns. Dacă vom fi nevoiţi să căutăm

în altă parte, trebuie s-o luăm de la capăt cu interviurile şi atunci totul se va prelungi prea mult, iar noi dorim ca omul nostru să înceapă lucrul la întîi iulie. Ce zici ?

— Zece zile e mult ? Dacă vă dau răspunsul peste zece zile e bine ?

— E foarte bine. Să zicem deci la 30 martie, eşti de acord ?

— Desigur, dar precis vă voi da răspunsul înainte de această dată.

Mitch se scuză şi părăsi încăperea. Lamar îl aştepta deja în holul din faţa biroului lui McKnight. Căzură de acord să cineze împreună la ora şapte.

3

În Bendini Building, la etajul al cincilea nu existau birouri pentru avocați. În capătul vestic se afla sufrageria asociaților și bucătăria. În centru, câteva încăperi goale, de fapt, niște depozite nefolosite, nezugrăvite și încuiate. Restul etajului era blocat de un perete gros de beton care avea o ușă mică, metalică, alături de care se vedea un buton. Deasupra ușii, se găsea o cameră de luat vederi. Ușa dădea într-o încăpere minusculă, în care un paznic înarmat urmărea un perete întreg de ecrane de televizor — televiziunea cu circuit închis a firmei. Dincolo de acest antreu electronic, se afla un adevărat labirint de birouri mici. Aici, o seamă de personaje misterioase supravegheau activitatea celor de la celelalte etaje și strângeau informații. Ferestrele acestor birouri erau vopsite în culori mate și obturate de jaluzele. Nici o rază de soare nu putea pătrunde.

De Vasher, șeful serviciului de pază și securitate, ocupa cel mai spațios dintre aceste mici birouri modeste. Încăperea era complet lipsită de orice element decorativ. Pe un perete atârna un certificat care atesta faptul că activase ca detectiv al Poliției din New Orleans timp de treizeci de ani. De Vasher era un bărbat scund și foarte solid, cu un cap perfect sferic. Nu zâmbea decât arareori. Cămașa îi era șifonată și, din gulerul descheiat, gâtul i se revărsa în voie. O cravată

groasă din poliester spînzura într-un cuier, alături de un sacou foarte uzat.

A doua zi după plecarea lui McDeere, dis-de-dimineaţă, Oliver Lambert stătea în faţa uşii metalice şi privea ţintă la camera de luat vederi. Apăsă de două ori pe buton, aşteptă puţin şi, în cele din urmă, i se permise să intre. Străbătu holul îngust cu paşi repezi şi intră în biroul lui De Vasher, care tocmai scutura într-o scrumieră o ţigară Dutch Masters.

— 'Neaţa, Ollie! Bănuiesc că vrei să vorbim despre McDeere.

De Vasher era singura persoană din Bendini Building care îl se adresa lui Oliver Lambert în acest mod.

— Da, printre altele.

— Păi, puştiul s-a distrat, a fost făcut KO de firmă, i-a plăcut oraşul şi, probabil, va semna contractul.

— Unde au fost oamenii tăi?

— La Peabody, în camerele din stînga şi din dreapta celei ocupate de puşti. În camera lui erau montate microfoane, în maşină şi în telefon erau alte microfoane. Peste tot au fost microfoane, nu-i nevoie să-ţi mai spun. Totul a mers ca de obicei, Ollie.

— Detalii.

— OK. Joi seara s-au instalat destul de tîrziu şi s-au culcat repede. Au vorbit destul de puţin. Vineri seara, el i-a povestit ei despre firmă, despre birouri şi despre oamenii de aici. I-a spus că eşti un tip foarte drăguţ şi m-am gîndit că s-ar putea să-ţi facă plăcere chestia asta.

— Mai departe.

— I-a povestit despre sufrageria cea elegantă şi despre prînzul pe care l-a luat acolo cu asociaţii. I-a povestit în amănunt despre ofertă şi au căzut amîndoi în extaz. Oferta este mult mai bună decît celelalte oferte pe care le-a primit. Ea a zis că vrea o casă cu alee pentru maşini, cu copaci şi cu grădină. El i-a răspuns că o să-şi vadă visul cu ochii.

— Ceva probleme în legătură cu firma?

— Nimic serios. El a remarcat că n-avem negri şi nici femei pe-aici, dar s-ar părea că nu l-a deranjat chestia asta.

— Dar nevastă-sa ?

— Şi ea a avut o zi plină. Îi place oraşul — a plimbat-o nevasta lui Quin. Vineri după-amiază s-au uitat la case şi a văzut vreo două care i-au plăcut.

— Ai adresa ?

— Firește, Ollie ! Sîmbătă dimineaţă au chemat maşina şi s-au plimbat prin oraş. El a fost foarte impresionat de maşină. Şoferul nostru a evitat să-i ducă prin cartierele rău famate. Tot timpul s-au uitat la case. Mi se pare chiar că au şi ales una, undeva prin East Meadowbrook, la numărul 1231. E o casă nelocuită. Au vizitat-o împreună cu o oarecare Betsy Bell, agentă imobiliară. Asta cere o sută patruzeci de mii, dar o să accepte şi mai puţin. Vrea să scape de casă.

— Da, este într-o zonă frumoasă. Cît de veche e casa ?

— Zece sau cincisprezece ani, nu ştiu. E spaţioasă, cam o mie de metri pătraţi. E o chestie gen colonial. Şi e destul de arătoasă pentru unul din băieţii tăi, Ollie.

— Eşti sigur că pe asta o vor ?

— Pînă una alta, da. Au vorbit între ei să mai vină şi peste vreo lună să mai vadă şi alte case. Dar cred că ai să vrei să-i aduci aici imediat ce acceptă. E procedura obişnuită, nu ?

— Da. Ne ocupăm noi de asta. Ce-au spus despre salariu ?

— Au căzut pe spate. E cea mai mare ofertă pe care a primit-o pînă acum. Salariu, pensie, împrumut, BMW, primă, tot tacîmul. Nu le venea să creadă, îţi spun că au căzut pe spate. Puştii ăştia n-au o leţcaie !

— Aşa e. Ce crezi, băiatul e al nostru ?

— Pun pariu că da ! O dată a zis chiar că firma nu are prestigiu ca alea de pe Wall Street, da' avocaţii sînt cel puţin la fel de bine pregătiţi şi mult mai simpatici şi mai amabili. Da, cred că o să semneze.

— Ceva suspiciuni ?

— Nu chiar. Evident, Quin i-a spus să nu se apropie de biroul lui Locke, iar el i-a spus nevesti-sii că acolo nu intră

decît o mînă de asociaţi şi cîteva secretare alese pe sprînceană. Quin i-a atras atenţia că Locke este un tip excentric şi foarte ursuz. Nu, nu cred să fi bănuit ceva. Da' ca a zis că firma se bagă în lucruri care n-o privesc.

— Adică ?

— Adică probleme personale — copii, neveste care lucrează şi aşa mai departe. Părea puţin iritată, dar cred că e vorba mai mult despre o simplă observaţie. Sîmbătă dimineaţă i-a spus lui că ar trebui să fie complet sărită să accepte ca nişte avocaţi oarecare să-i dicteze cînd să lucreze şi cînd să aibă copii. Da' eu zic că nu-i nici o problemă.

— După tine, îşi dă el seama de caracterul definit al slujbei acesteia ?

— După mine, da. N-a zis nimic în genul „stăm cîţiva ani şi pe urmă ne mutăm". Cred că a recepţionat mesajul. Vrea să ajungă asociat, aşa cum vor toţi. E lefter şi vrea parale.

— Ce-au spus despre cina de la mine de-acasă ?

— Erau foarte nervoşi la început, dar s-au distrat de minune. Casa ta i-a făcut praf şi soţia ta le-a plăcut foarte mult.

— Au făcut dragoste ?

— În fiecare noapte, de parc-ar fi fost în luna de miere.

— Şi, ce făceau ?

— De văzut n-am văzut, că n-aveam cum, dar după zgomote, totul părea normal, nimic ciudat. Să ştii că m-am gîndit la tine şi la cît de mult îţi plac filmele şi mi-am zis că ar trebui să instalăm şi nişte camere de luat vederi pentru bătrînul Ollie !

— Termină, De Vasher !

— Las' că poate data viitoare...

Tăcură amîndoi cîteva clipe. De Vasher aruncă o privire într-un carneţel de însemnări, strivi ţigara în scrumieră şi zîmbi mai mult pentru sine.

— Una peste alta, e o căsnicie solidă, zise el. Puştii par foarte apropiaţi unul de celălalt : şoferul zicea că s-au ţinut de mînă tot timpul. În trei zile nu şi-au spus nici măcar un

„du-te mai încolo !", așa că e bine, nu ? Da' parcă pot eu să judec chestiile astea, după ce-am fost însurat de trei ori ?

— Ei, lasă, spune-mi mai bine ce-au discutat despre copii.

— Păi, peste vreo doi ani. Ea vrea să mai lucreze o vreme și după aia să facă un copil.

— Ce impresie ți-a făcut *fie* tipul ăsta ?

— E băiat bun, foarte bun și la locul lui. Și e al dracu' de ambițios. Cred că e bine mobilat la cap. Cred că are el motivele lui și mai cred că n-o să se lase până nu ajunge în vîrf. Uneori o să riște, așa cred, ba o să mai și încalce unele reguli, dacă o să fie nevoie.

Lambert zîmbi.

— Este exact ceea ce doream să aud.

— Au dat două telefoane, amîndouă mamei ei, în Kentucky. Nimic special.

— Familia lui ?

— Nimic, nici un cuvînt.

— Nimic despre Ray ?

— Continuăm cercetările, Ollie, mai lasă-mă cîteva zile !

De Vasher închise dosarul McDeere și deschise alt dosar, mult mai gros. Lambert își masă tîmplele și privi țintă podeaua.

— Ce mai e nou ? întrebă el ușor.

— Nu-i a bună, Ollie. Sînt sigur că Hodge și Kozinski lucrează acum mînă-n mînă. Săptămîna trecută, FBI-ul a obținut un mandat și a percheziționat casa lui Kozinski. Au găsit instalațiile noastre și i-au spus că are microfoane în casă. I-au zis și că, bineînțeles, habar n-au cine le-a pus acolo. Și Kozinski i-a povestit totul lui Hodge vinerea trecută. S-au ascuns în biblioteca de la etajul cinci și au vorbit despre asta. Aveam un microfon pe-aproape, așa că am auzit niște frînturi de discuție și am priceput că vorbeau despre instalațiile noastre. Acu' sînt convinși că peste tot sînt instalate microfoane și ne bănuiesc pe noi, așa că sînt foarte atenți unde stau de vorbă.

— De ce oare s-au deranjat cei de la FBI să obțină mandat de percheziție ?

— Bună întrebare, Ollie ! Păi, probabil pentru binele nostru ! Ca să facă lucrurile să pară cu adevărat legale și corecte, că doar ne respectă, nu ?

— Ce agent a fost ?

— Tarrance. El răspunde de chestia asta.

— E bun ?

— E OK. Tînăr, fără experiență, prea zelos, dar destul de competent. Oricum, mai are mult pînă să ajungă la nivelul oamenilor noștri.

— Cît de des a vorbit cu Kozinski ?

— Habar n-am ! Ei știu însă că îi ascultăm, așa că toți sînt cît se poate de prudenți, și ei și noi. Eu știu că s-au întîlnit luna trecută de patru ori, dar bănuiesc că, de fapt, s-au întîlnit de mai multe ori.

— Cît de mult a dat în vileag din ceea ce știe ?

— Sper că nu prea mult. Ăilalți încă bîjbîie. În urmă cu o săptămînă, am prins o conversație a lui Kozinski și nu a spus prea multe. Tipul era speriat rău. Ăilalți l-au calmat, dar nu au obținut mare lucru, pentru că Kozinski nu s-a decis încă să coopereze. Amintește-ți că ei au fost cei care l-au contactat. L-au zgîlțîit sănătos și omul era cît pe-aci să cadă la învoială, dar pe urmă s-a răzgîndit. Ceea ce mă neliniștește este că a păstrat legătura cu ei.

— Ce știe soția lui despre toate astea ?

— Cred că nu știe nimic. Știe doar că în ultima vreme se comportă cam bizar și i-a spus-o, iar el a zis că o stresat de chestiile de la serviciu.

— Și cu Hodge ce este ?

— Din cîte știu eu, Hodge nu a vorbit încă cu cei de la FBI. El stă mult de vorbă cu Kozinski și Hodge zice mereu că FBI-ul îi inspiră o teamă groaznică și că FBI-ul nu joacă cinstit, că trișează și că tipii de la FBI sînt niște tipi murdari. N-o să facă nici o mișcare fără Kozinski, asta ți-o spun eu.

— Și dacă Kozinski e eliminat ?

— Atunci Hodge va fi ca nou ! Da' ce, am ajuns chiar pînă aici ? Dă-o dracu' de treabă, Ollie, omul nu e un bandit ordinar care ne stă în cale ! Din contră, e un tînăr foarte simpatic, cu nevastă, copil şi tot tacîmul !

— Compasiunea ta mă copleşeşte. Auzi, ai cumva impresia că toate astea îmi fac plăcere ? La dracu', doar l-am crescut, ca să zic aşa, pe băiatul ăsta, la fel ca şi pe ceilalţi !

— Păi atunci trage-le o săpuneală zdravănă şi cheamă-i la ascultare, înainte să fie prea tîrziu ! Fii atent, Ollie, cei de la New York încep să bănuiască ceva. Pun o groază de întrebări.

— Care dintre ei ?

— Lazarov.

— Şi tu ce le-ai spus ?

— Tot. Doar asta mi-e meseria. Şi ei vor să te duci la New York poimîine pentru o informare completă.

— Ce dracu' vor ?

— Răspunsuri. Şi planuri de perspectivă.

— Pentru ce perspectivă ?

— Pentru eliminarea lui Kozinski, a lui Hodge şi a lui Tarrance, dacă e nevoie.

— A lui Tarrance ? Ai înnebunit, De Vasher ? Nu putem să eliminăm un copoi, nu-ţi dai seama că vin pe urmă cu trupele peste noi ? !

— Lazarov este un idiot, Ollie, ştii bine că e un idiot. Da' nu cred că trebuie să-i spunem asta.

— Ba cred că eu i-o voi spune. Cred că mă voi duce la New York exact pentru a-i spune lui Lazarov că e complet nebun.

— Bine, Ollie, fă aşa cum spui.

Lambert ţîşni de pe scaun şi se îndreptă spre uşă. Se întoarse înainte de a ieşi şi-i spuse peste umăr lui De Vasher :

— Mai supraveghează-i pe McDeere încă o lună !

— OK, Ollie, nici o grijă ! Ai să vezi c-o să semneze, fii calm !

4

Mazda fu vîndută cu două sute de dolari, bani cu care închiriară un camion ce urma să fie restituit la Memphis. Încărcară camionul, mai exact — camioneta —, cu un frigider, un pat, un bufet de bucătărie, un televizor color şi o canapea, pe care o cărau din motive sentimentale. Biata vechitură n-avea să reziste prea mult timp în noua locuinţă! Restul de troace, fie le dădură cadou, fie le aruncară.

Şi Mitch porni spre pămîntul făgăduinţei, trecînd prin Boston, la volanul camionetei. Abby stătea alături de el, ţinîndu-l în braţe pe Hearsay, cîinele lor, un maidanez prăpădit. Timp de trei zile merseră numai pe drumuri laterale, hoinărind şi admirînd peisajele, cîntînd în cor după radioul de la bord, dormind în moteluri ieftine şi vorbind întruna despre casă, BMW, mobilă nouă, copii şi bunăstare. Mergeau cu geamurile deschise, să intre vîntul. Camioneta gonea cu cel mult şaptezeci şi cinci de kilometri la oră. La un moment dat, undeva, în Pennsylvania, Abby spuse ceva despre o scurtă vizită în Kentucky, dar Mitch, fără nici un cuvînt, se mulţumi să aleagă un itinerar prin cele două Caroline şi prin Georgia, avînd grijă să nu se aventureze la mai puţin de două sute de mile de graniţa cu Kentucky. Iar Abby nu mai pomeni nimic.

Sosiră la Memphis într-o dimineaţă de joi. Aşa cum li se promisese, un BMW negru stătea sub copertina unui garaj

improvizat. Avea un aer impozant, de parcă ar fi fost acolo de cînd lumea. Mitch rămase cu ochii la maşină, în timp ce Abby se uita la casă. Pe peluză, gazonul era des, verde şi părea foarte bine îngrijit. Gardul viu fusese şi el curăţat şi tuns. Peste tot sclipeau în soare flori de gălbenele. Găsiră cheile în magazie, sub o găleată, aşa cum se înţeleseseră. După o primă recunoaştere prin împrejurimi, cu noua maşină, se apucară să descarce repede camioneta, mai înainte ca vecinii să le poată zări vechiturile. Apoi, se grăbiră să înapoieze camioneta celei mai apropiate agenţii de închiriere.

În după-amiaza aceleiaşi zile, primiră vizita unei specialiste în design, aceeaşi persoană care urma să amenajeze biroul lui Mitch la firmă. Ea venise cu mostre de covoare, de vopsele, de perdele şi de tapet. La început, lui Abby i se păru ridicol să apeleze la un designer, mai ales cînd se gîndi la garsoniera lor din Cambridge, dar, încetul cu încetul, se prinse în acest joc. Mitch se plictisi imediat, aşa că le părăsi şi se duse să mai facă o tură cu maşina cea nouă. O luă agale pe străzile liniştite şi umbrite de copaci ale acestui cartier distins, al cărui membru devenise cu cîteva ore în urmă. Le zîmbi băieţilor care îşi opreau bicicletele şi fluierau la vederea BMW-ului. Îi făcu cu mîna poştaşului care tropăia pe trotuar, ud leoarcă de sudoare. Ei bine, iată că sosise ! Era chiar el, Mitchell Y. McDeere, avea douăzeci şi cinci de ani şi absolvise dreptul cu şapte zile în urmă.

Pe la ora trei, Abby şi decoratoarea se duseră la un magazin de mobilă de prima mînă. Directorul magazinului îi informă cu multă politeţe că domnul Oliver Lambert făcuse toate cele necesare pentru deschiderea unui cont pe numele Mitchell Y. McDeere şi că, prin urmare, puteau să cumpere practic orice. Şi cumpărară o casă întreagă. Din cînd în cînd, Mitch se încruntă, ba, de vreo două ori se opuse categoric la achiziţiile lui Abby care i se părură mult prea scumpe, dar, de fapt, în acea zi, Abby fu cea care hotărî totul, iar specialista în design îi făcu o mulţime de complimente pentru gus-

tul ei deosebit. La sfîrşit, îl anunţă pe Mitch că se vor revedea luni dimineaţă, pentru a decide şi aranjarea biroului lui. „Splendid", mormăi Mitch.

Porniră spre locuinţa familiei Quin, orientîndu-se după o hartă a oraşului. Abby fusese în casa lor în timpul primei lor vizite la Memphis, dar nu-şi mai amintea cum ajunsese acolo. Ştia doar că se afla într-un cartier numit Chickasaw Gardens, cu case uriaşe, înconjurate de grădini minunate, pline de copaci mari şi cu peluze admirabil îngrijite. Găsiră adresa şi Mitch parcă maşina în spatele unui Mercedes nou şi al altuia, ceva mai vechi.

Servitoarea îi salută politicos, dar fără să zîmbească. Îi conduse în camera de zi şi îi lăsă acolo. Casa era întunecată şi tăcută — nici un copil, nici o voce, nimeni. Admirară mobila din încăpere şi începură să aştepte. Schimbară cîteva cuvinte în şoaptă. Da, căzură de acord, fuseseră invitaţi la cină în seara de joi, 25 iunie, la ora şase. Mitch se uită din nou la ceas şi mormăi ceva despre lipsa de politeţe a unora. Apoi, aşteptară nerăbdători.

Kay răsări de undeva, din hol, încercînd să zîmbească. Ochii îi erau umflaţi şi împăienjeniţi de lacrimi, cu dîre de rimel alunecînd spre obraji. Lacrimile începură să-i curgă în voie şi ea îşi acoperi gura cu batista. O îmbrăţişă pe Abby şi se aşeză lîngă ea pe canapea, muşcînd batista şi plîngînd din ce în ce mai tare.

Mitch se lăsă în genunchi în faţa ei.

— Pentru Dumnezeu, Kay, ce s-a întîmplat ?

Ea clătină din cap, muşcînd batista şi hohotind. Abby îi strînse cu putere unul din genunchi, în timp ce Mitch o mîngîia pe celălalt. O priveau cu teamă, aşteptîndu-se la tot ce putea fi mai rău. Se întîmplase ceva cu Lamar sau cu unul dintre copii ?

— S-a întîmplat o tragedie, răspunse ea printre suspine.

— Despre cine e vorba ? întrebă Mitch.

Kay îşi şterse ochii şi respiră adînc.

— Doi angajaţi ai firmei : Marty Kozinski şi Joe Hodge. Au murit astăzi. Eram prieteni foarte apropiaţi.

Mitch se aşeză pe măsuţa de lîngă canapea. Îl cunoscuse pe Marty Kozinski cu ocazia celei de-a doua vizite făcute la Memphis, în aprilie. Luase prînzul împreună cu el şi cu Lamar într-un restaurant de pe Front Street. Era următorul pe lista de aşteptare pentru a deveni asociat, dar nu părea prea entuziasmat de această perspectivă. Pe Joe Hodge însă, Mitch nu şi-l putea aminti.

— Ce s-a întîmplat ? o întrebă el pe Kay.

Ea se opri din plîns, îşi şterse faţa şi îl privi pe Mitch.

— Nu se ştie foarte sigur. Erau amîndoi pe insula Grand Cayman, la o partidă de înot subacvatic, pe un iaht care a explodat sau cam aşa ceva şi noi credem că s-au înecat. Lamar spunea că nu sînt prea multe amănunte. Acum cîteva ore s-au adunat cu toţii la firmă şi atunci li s-a anunţat vestea. Lamar abia a ajuns acasă.

— Şi unde e acum ?

— Lîngă piscină. Te aşteaptă.

Lamar stătea într-un şezlong alb de metal, lîngă o măsuţă, sub o umbrelă de soare, chiar pe marginea piscinei. Lîngă un răzor de flori, o stropitoare automată şuiera şi stropea, învîrtindu-se în cerc. În interiorul acestui cerc se aflau măsuţa, umbrela, şezlongul şi Lamar Quin, care era ud leoarcă. Apa îi picura de pe nas, din urechi şi din păr. Cămaşa albastră de bumbac şi pantalonii din stofă de lînă musteau de apă. Nu avea nici ciorapi, nici pantofi. Stătea nemişcat, ca o statuă de piatră, fără să se clintească sub şuvoaiele de apă. Părea că pierduse orice contact cu realitatea. Privea fix către gardul grădinii. Pe ciment, lîngă şezlong, zăcea o sticlă de whisky nedesfăcută.

Mitch privi cu atenţie spre fundul grădinii, să se asigure că vecinii nu puteau vedea ce se întîmplă. Nu, nu puteau. Un gard din lemn de chiparos, înalt de doi metri şi jumătate descuraja orice intenţie indiscretă. Mitch înconjură piscina şi se opri la marginea unei zone uscate. Lamar îl observă, dădu

din cap şi încercă să zîmbească. Îi făcu semn să ia loc pe un scaun ud. Mitch trase scaunul mai la o parte şi se aşeză chiar în clipa în care un nou şuvoi de apă se prăvăli peste Lamar. Acesta, fără să dea atenţie duşului pe care tocmai îl primise, îşi întoarse din nou privirea spre un punct fix. Stătură o vreme nemişcaţi, părînd că ascultă urletul infernal al stropitoarei. Din cînd în cînd, Lamar scutura din cap şi încerca să mormăie ceva. Mitch zîmbea stînjenit, neştiind ce-ar fi fost nimerit să spună într-o asemenea ocazie.

— Lamar, îmi pare nespus de rău, se hotărî el în cele din urmă.

Lamar păru să-i înţeleagă cuvintele şi îl privi stins.

— Şi mie.

— Aş vrea să-ţi spun ceva care să te mîngîie.

Lamar îl privi din nou. Părul lui era complet ud; nişte laţe negre îi atîrnau pe ochi. Iar ochii îi erau roşii şi înduraţi. Privirea îi era mereu fixă. Jetul de apă trecu peste el.

— Da, ştiu, dar nu e nimic de spus. Îmi pare rău că s-a întîmplat tocmai astăzi şi ulte — nici n-am mai avut chef să ne ocupăm de cină...

— Asta e ultimul lucru la care trebuie să te gîndeşti! Oricum, mi-am pierdut orice poftă de mîncare acum cîteva minute.

— Ţi-i aminteşti? întrebă Lamar, ştergîndu-şi buzele de apă.

— Da, mi-l amintesc pe Kozinski, dar nu şi pe Hodge.

— Marty Kozinski a fost unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Era din Chicago. S-a angajat la firmă cu trei ani înaintea mea şi era următorul candidat la asociere. Era un avocat grozav. Toată lumea îl admira. Toţi îl căutau cînd aveau nevoie de un sfat. Era, de departe, cel mai bun negociator al firmei şi ştia să-şi păstreze sîngele rece în orice situaţie.

Îşi şterse faţa şi privi fix în pămînt. Cînd vorbea, apa îi picura din nas.

— Trei copii şi gemenele sînt doar cu o lună mai mari decît băiatul meu — şi s-au jucat tot timpul împreună.

Închise ochii, îşi muşcă buzele şi începu să plîngă. Mitch ar fi vrut să nu fie acolo unde era. Încercă să nu-şi privească prietenul.

— Îmi pare tare rău, Lamar. Tare rău.

După cîteva minute, Lamar se opri din plîns. Ploaia artificială cădea cu intermitenţe. Mitch îscodi cu privirea peluza întinsă, în căutarea robinetului. Îşi luă inima în dinţi de două ori să întrebe dacă putea să oprească stropitoarea şi tot de atîtea ori renunţă : dacă Lamar putea să suporte, atunci putea şi el. Poate că apa asta ajuta şi ea la ceva, cine ştie. Se uită la ceas. Peste o oră şi jumătate se întuneca.

— Ce se ştie despre accident ? întrebă el într-un tîrziu.

— Nu ne-au spus mare lucru. Făceau înot subacvatic şi în timpul ăsta s-a produs o explozie pe iaht şi comandantul vasului, un indigen, a murit şi el şi acum încearcă să le aducă trupurile acasă.

— Soţiile lor unde erau ?

— Acasă, slavă Domnului ! Ei erau într-o călătorie de afaceri.

— Nu-mi pot aminti figura lui Hodge.

— Joe era blond şi înalt şi nu vorbea prea mult. Ştii, genul de tip cu care faci cunoştinţă şi-l uiţi repede. Şi el făcuse Harvard-ul, ca şi tine.

— Cîţi ani avea ?

— Amîndoi aveau doar treizeci şi patru de ani. Joe era imediat următorul după Marty care ar fi trebuit să devină asociat. Erau prieteni foarte buni. Ştii, toţi sîntem foarte apropiaţi şi simt acest lucru mai ales acum.

Lamar îşi dădu părul pe spate folosindu-şi degetele drept pieptene, se ridică şi se îndreptă spre zona uscată a peluzei. Apa îi şiroia din poalele cămăşii şi din manşetele pantalonilor. Se opri lîngă Mitch şi privirea lui golită parcă de expresie se agăţă de vîrfurile copacilor din grădina vecinilor.

— Cum e BMW-ul ?

— Fantastic, o mașină grozavă. Îți mulțumesc că mi-ai adus-o !

— Și cînd ați sosit ?

— Azi-dimineață și am și băgat deja trei sute de mile în ea.

— A apărut femeia cu design-ul ?

— Da. Ea și cu Abby mi-au cheltuit tot salariul de anul viitor.

— Las' că e bine. Casa e drăguță. Sînt foarte bucuros că ești aici, Mitch, sîntem bucuroși cu toții, numai că îmi pare rău că tocmai acum... bine, cred că o să-ți placă aici.

— Ascultă, Lamar, n-ai de ce să te scuzi.

— Știi, nu-mi vine să cred, încă nu-mi vine să cred că-i adevărat. Parc-aș fi paralizat. Mă cutremur la gîndul că va trebui să dau ochii cu soția și cu puștii lui Marty. Mai bine m-ar bate cineva decît să mă duc acolo...

În acel moment, Kay și Abby traversară curtea interioară și coborîră treptele spre piscină. Kay răsuci robinetul și stropitoarea fu, în fine, redusă la tăcere.

Mitch și Abby părăsiră Chickasaw Gardens și o luară spre vest, urmînd șuvoiul de mașini care se îndreptau spre centrul orașului. Se țineau de mînă, fără să scoată un cuvînt. Mitch lăsă în jos geamurile și capota mașinii, în timp ce Abby scormonea într-o cutie cu casete vechi. Găsi una cu Bruce Springsteen. Casetofonul stereo funcționa perfect. Micul automobil sărăluctor își croia drum spre fluviu, în lumina din ce în ce mai stinsă a amurgului. În atmosfera de vară, atît de specifică orașului Memphis — caldă, umedă, vîscoasă —, automobile pline ochi cu adolescenți se îngrămădeau în fața circiumilor fast-food ; tinerii se dădeau în vînt să bea o bere, să bîrfească și să alerge după fete. Mitch zîmbi, încercînd să uite de Lamar, de Kozinski și de Hodge. La urma urmei de ce ar fi fost trist ? Doar nu erau prietenii lui ! Îi părea sincer rău de familiile lor, dar, de fapt, el nici nu-i cunoștea pe oamenii aceia. Și-apoi el, Mitchell Y. McDeere, băiat sărac și fără familie, avea o sumedenie de motive să fie fericit : o soție fru-

moasă, o casă nouă, o diplomă nouă de la Harvard. O minte ascuțită ca un brici și un trup solid, care nu lua în greutate și nici nu avea nevoie de prea multe ore de somn. Optzeci de mii pe an — deocamdată — și peste doi ani o sumă frumușică de șase cifre. Și pentru asta nu trebuia decît să muncească nouăzeci de ore pe săptămînă. Ceea ce era, de fapt, un fleac.

Opri la o stație de benzină cu autoservire și-și umplu rezervorul. Mergînd să plătească, cumpără și șase cutii cu bere. Abby deschise două, Mitch sorbi dintr-una și, așezîndu-se la volan, reintrară pe șosea. Mitch propuse zîmbind să meargă să cineze undeva.

— Da' nu prea sîntem îmbrăcați pentru așa ceva, observă ea.

Mitch îi privi în treacăt picioarele lungi și bronzate. Abby purta o fustă scurtă albă și un tricou alb, cu gulerul răsfrînt.

Mitch avea niște pantaloni scurți, un pulover negru, decolorat și espadrile de pînză.

— Cu asemenea picioare, spuse el, putem pretinde să fim primiți la oricare restaurant din New York.

— Ce-ai zice de Rendez-vous din Memphis ? Aia parcă nu pretindeau ținută de seară.

— Grozavă idee !

Lăsară mașina la o parcare din centrul orașului și se îndreptară pe jos către restaurant, care se afla la două cvartale distanță. Mirosul de grătar îmbibase atmosfera și atîrna greu deasupra pavajului. Aroma de carne friptă și condimentată se insinua în nări, în gură și în ochi, producînd un freamăt în stomac. Aleea era plină de fum care năvălea prin orificiile de aerisire ale cuptoarelor în care se frigeau cele mai bune antricoate de porc din cel mai bun restaurant din acest oraș, renumit pentru preparatele la grătar. Restaurantul Rendez-vous se afla la subsol, sub nivelul aleii, într-o clădire veche, din cărămidă roșie, care ar fi fost de mult demolată, dacă nu ar fi adăpostit la subsol un chiriaș atît de faimos.

Restaurantul era întotdeauna aglomerat, dar cei doi McDeere găsiră o masă ; joia părea a fi o zi mai calmă. Abby și Mitch fură pilotați prin restaurantul zgomotos, foarte asemănător unei peșteri, și fură invitați la o măsuță acoperită cu o față de masă în carouri. Toate capetele se întoarseră după ei ; bărbații înțepeniră cu dumicatul în gură în timp ce Abby McDeere aluneca pe lîngă ei, precum un manechin la o prezentare de modă. Odată, la Boston, reușise să oprească circulația stînd pur și simplu la marginea trotuarului. Era pretutindeni însoțită de fluierăturile bărbaților. Mitch era obișnuit ; de fapt, era foarte mîndru de frumusețea ei.

Un negru furios, cu un șorț roșu, se înfipse în fața lor :

— OK, domnu' ? întrebă el.

Meniul era tipărit pe niște cartonașe așezate pe mese, dar se dovedi total inutil : antricoate, antricoate și iar antricoate.

— De două ori specialitatea casei, o bere și un platou cu brînzeturi, comandă Mitch.

Chelnerul nu notă nimic. Se întoarse spre intrare și strigă :

— Dă-mi două complete, o brînză și o bere !

După plecarea lui, Mitch se aplecă și o mîngîie pe picior, pe sub masă. Abby îl plesni peste mînă.

— Ce să fac, dacă ești așa frumoasă, zise el. Cînd ți-am spus chestia asta ultima dată ?

— Cam acu' două ore.

— Două ore ! ? Ce neglijent pot să fiu !

— Fii atent, nu care cumva să se mai repete !

El îi prinse din nou genunchiul și îl mîngîie lacom. Ea îi dădu voie, ba chiar îi zîmbi seducător. În lumina slabă, ochii ei căprui și luminoși străluceau. Părul negru și drept îi cădea pe umeri ca o cascadă ordonată.

Chelnerul le aduse berea și umplu două halbe, fără să spună un cuvînt. Abby sorbi o înghițitură. Brusc, zîmbetul i se topi de pe față.

— Crezi că Lamar e bine ? întrebă ea.

— Nu știu. La început am crezut că e beat. M-am simțit ca un idiot cînd stăteam acolo așa și mă uitam la el cum îl făcea leoarcă stropitoarea aia.

— Bietul de el ! Kay a spus că înmormîntarea va fi probabil luni, dacă reușesc să-i aducă înapoi la timp.

— Știi ce, hai să vorbim despre altceva ! Nu-mi plac înmormîntările de nici o culoare, nici chiar atunci cînd fac simplu act de prezență. Am avut numai experiențe neplăcute cu înmormîntările.

Apăru și mîncarea, servită pe farfurii de carton. Chelnerul furios le mai puse în față un castronaș cu salată de varză și un alt castronaș cu fasole prăjită. Antricoatele abureau, stropite din belșug cu un sos necunoscut. Mitch și Abby se năpustiră asupra mîncării.

— Bine, dar despre ce ți-ar plăcea să vorbim ? întrebă ea.

— Despre cum poți să rămîi gravidă.

— Parcă am hotărît să mai așteptăm cîțiva ani !

— Păi asta și facem, numai că eu zic că trebuie să exersăm cît mai mult.

— Da' am tot exersat în fiecare motel de la Boston pînă în Memphis.

— Așa e, dar încă n-am exersat în casa cea nouă.

Mitch trase de un antricot, încercînd să-i scoată osul și se stropi cu sos pe sprîncene.

— Păi dacă abia ne-am mutat în dimineața asta !

— Da, ai dreptate, dar acum ce mai așteptăm ?

— Ascultă Mitch, te porți ca bărbații neglijați.

— Asta și e ideea, sînt neglijat. De azi dimineață. Uite ce e, eu propun să facem astă-seară un fel de botez al casei, ce zici ?

— Zic că mai vedem noi.

— Promiți ? Îl vezi pe tipul din colț ? Și-a înnodat gîtul zgîndu-se la picioarele tale. Cred că ar fi cazul să-i scap un pumn în mutră.

— Da. Promit. Şi nu te mai uita la cellalţi. De fapt se holbează la tine, fiindcă eşti frumuşel şi prezentabil!

— Ha, ha. Foarte nostim.

Mitch mîncă porţia lui şi jumătate din porţia lui Abby. Terminară berea, plătiră şi ieşiră. Mitch conduse maşina cu prudenţă prin oraş. Recunoscu una din străzile pe care le cutreierase dimineaţă. După două încercări greşite nimeri în carticrul Meadowbrook şi ajunse la locuinţa domnului şi doamnei Mitchell Y. McDeere.

În dormitor, saltcaua şi somiera zăceau înconjurate de cutiile îngrămădite pe podea. Hearsay se piti sub un lampadar şi îi privi nedumerit cum exersează.

Patru zile mai tîrziu, în ceea ce ar fi trebuit să fie prima lui zi de muncă, Mitch şi frumoasa lui soţie se alăturară celor treizeci şi nouă de angajaţi ai firmei care, însoţiţi de frumoasele lor soţii, aduceau un ultim omagiu lui Martin S. Kozinski. Catedrala era plină de oameni. Oliver Lambert ţinu un discurs funebru atît de mişcător, încît Mitch, care îşi înmormîntase tatăl şi un frate, se înfioră. Ochii lui Abby se umeziră la vederea văduvei şi a copiilor.

În aceeaşi după-amiază, se întîlniră la Biserica Presbiteriană din East Memphis pentru a-şi lua rămas bun de la Joseph M. Hodge.

5

Foarte punctual, Mitch se prezentă la biroul lui Royce McKnight la ora opt și treizeci fix. Mica anticameră era pustie. Mitch studie cu atenție încăperea, apoi începu să fredoneze ceva, dar își luă seama și tuși de cîteva ori. Era din ce în ce mai nerăbdător. După o vreme, în cameră intră o secretară în vîrstă, cu părul albăstrui și-l fixă cu o privire amenințătoare. El se grăbi să-i explice că domnul McKnight îl convocase la ora opt și treizeci. Își făcu apariția o altă secretară. Aceasta îi zîmbi lui Mitch, îl informă că se numește Louise, că este secretara personală a domnului McKnight de treizeci și unu de ani și că i-ar face plăcere să-i ofere o ceașcă de cafea. „Cafea ? Da, cu plăcere, spuse Mitch, dar fără zahăr." Femeia dispăru un moment, se întoarse cu o ceașcă și o farfurioară, le puse în fața tînărului, apoi, prin interfon, își informă șeful că Mitchell Y. McDeere se afla în anticameră. Acesta fu poftit să ia loc și să mai aștepte puțin. Abia acum îl recunoscu Louise : o altă secretară i-l arătase ieri, la biserică, la înmormîntarea celor doi.

Louise se scuză pentru atmosfera sumbră care domnea în Bendini Building. Adevărul este că nimeni nu are chef de muncă, spuse ea, și va trece o bună bucată de vreme pînă cînd lucrurile vor reintra în normal. Fuseseră doi tineri atît de drăguți ! Sună telefonul și Louise îi explică persoanei de la celălalt capăt al firului că domnul McKnight era prins într-o

şedinţă extrem de importantă — nici vorbă să poată fi deranjat. Telefonul sună din nou. Louise ascultă fără să spună un cuvînt şi, după ce închise, îl conduse pe Mitch în biroul lui McKnight.

Mitch fu întîmpinat de Oliver Lambert şi de Royce McKnight, care îl prezentară altor doi asociaţi, Victor Milligan şi Avery Tolar. Luară loc cu toţii în jurul unei măsuţe şi Louise fu rugată să le aducă nişte cafea proaspătă. Milligan era şeful sectorului taxe, iar Tolar era, la cei patruzeci şi unu de ani ai săi, unul dintre cei mai tineri asociaţi.

— Mitch, te rugăm să ne ierţi pentru acest început atît de deprimant, spuse McKnight. Ţin să-ţi spun că am apreciat cu toţii prezenţa ta ieri la înmormîntări şi că ne pare extrem de rău că prima ta zi de lucru a fost atît de tristă.

— Am simţit că locul meu era acolo, alături de voi.

— Sîntem foarte mîndri de tine şi avem planuri mari în ceea ce te priveşte. Vezi tu, tocmai am pierdut doi dintre cei mai buni avocaţi ai firmei şi amîndoi erau specializaţi în taxe. Vom avea mari pretenţii de la tine. De fapt, va trebui să facem eforturi deosebit de mari, şi tu şi noi.

Louise aduse cafeaua pe o tavă de argint. Serviciul de cafea era din porţelan foarte fin.

— Sîntem nespus de mîhniţi, adăugă Oliver Lambert. Te rugăm să ne înţelegi şi să fii alături de noi.

Cu feţele mîhnite şi încruntate, aprobară cu toţii, dînd din cap. McKnight îşi consultă agenda.

— Uite ce e, Mitch, deşi am mai discutat despre asta, îţi reamintesc că, în cadrul firmei noastre, fiecare membru obişnuit este repartizat pe lîngă un asociat care îl supraveghează şi îi este şi mentor. Noi credem că acest gen de relaţii este foarte important. Încercăm să te punem în echipă cu un asociat cu care să te potriveşti şi cu care să colaborezi foarte strîns. Pînă acum sistemul a dat rezultate, deşi au mai fost şi erori... antipatii spontane, incompatibilităţi chimice... mă rog, ştiu şi eu... În fine, cînd se întîmplă aşa ceva, pur şi sim-

plu facem o redistribuire. Ei bine, asociatul cu care vei lucra este Avery Tolar.

Mitch îi zîmbi stingherit noului său partener.

— El te va conduce, iar cazurile şi dosarele la care vei lucra vor fi ale lui. În principiu, chestiuni legate de taxe.

— Foarte bine.

— Ah, să nu uit ! Aş vrea să prînzim împreună astăzi, spuse Avery Tolar.

— Bineînţeles, răspunse Mitch.

— Luaţi limuzina mea, le propuse Lambert.

— Chiar asta aveam intenţia să fac, replică Tolar.

— Şi eu, eu cînd voi avea o limuzină ? întrebă Mitch.

Zîmbiră cu aerul că gustau gluma şi intenţia lui de a destinde atmosfera.

— Cam peste vreo douăzeci de ani, răspunse Lambert.

— Ei bine, pot să aştept.

— Apropo, cum e BMW-ul ? se interesă Victor Milligan.

— Grozav ! E pregătit să facă cinci mii de mile fără să tuşească.

— Aţi avut probleme cu mutatul ?

— Nu, totul a fost în ordine. Sîntem recunoscători firmei pentru ajutorul pe care ni l-a oferit. Ne-aţi făcut să ne simţim într-adevăr bineveniţi. Abby şi cu mine vă sîntem extrem de recunoscători.

McKnight încetă să mai zîmbească şi îşi privi din nou însemnările din agendă.

— După cum ţi-am mai spus, examenul de barou are prioritate faţă de orice altă activitate. Ai la dispoziţie şase săptămîni pentru ca să te pregăteşti. Noi te vom ajuta cu tot ce ne stă în putinţă. Avem propriile noastre cursuri recapitulative, care acoperă toate domeniile. Ai noştri te vor îndruma şi vor urmări cu atenţie modul în care te pregăteşti. Această pregătire îţi va lua cel puţin o jumătate din programul de lucru de la firmă şi, bineînţeles, cea mai mare parte a

timpului liber. După cum ţi-am spus, nici un angajat de-al nostru nu a ratat acest examen.

— Nu voi fi eu primul !

— Fii atent, dacă pici, îţi luăm BMW-ul, zîmbi Tolar.

— Secretara ta va fi doamna Nina Huff. Această doamnă lucrează la noi de opt ani şi are mult temperament. Să ştii că este foarte capabilă, cu toate că, din punct de vedere fizic, nu prea ai la ce să te uiţi. Cunoaşte foarte multă legislaţie şi are tendinţa de a-i sfătui pe angajaţii mai tineri. De tine depinde s-o pui la locul ei. Oricum, dacă nu te înţelegi cu ea, o înlocuim.

— Unde este biroul meu ?

— La etajul al doilea, pe acelaşi culoar cu cel al lui Avery. Decoratoarea va fi aici după-amiază şi veţi alege împreună mobilierul pentru birou. E o persoană foarte pricepută, pe cît posibil, urmează-i sfaturile !

Şi Lamar avea biroul la etajul al doilea ; pentru moment, acest gînd îl reconforta pe Mitch. Şi-l aminti pe Lamar cum stătea acolo, lîngă piscină, ud leoarcă, plîngînd şi înghiţind cuvinte incoerente.

— Mitch, spuse McKnight, mi-e teamă că am neglijat ceva ce trebuia discutat încă de la prima ta vizită pe care ne-ai făcut-o. Mitch aşteptă cîteva secunde şi întrebă :

— OK, despre ce e vorba ?

— Uite ce e, niciodată nu am permis unui membru al firmei noastre să-şi înceapă cariera împovărat de credite studenţeşti. Am dori să găseşti alte lucruri pentru care să-ţi faci probleme şi alte moduri de a-ţi cheltui banii. Ce datorii ai ?

Mitch sorbi din cafea şi socoti repede :

— Aproape douăzeci şi trei de mii de dolari.

— Mîine dimineaţă, la prima oră, toate documentele referitoare la acest lucru să fie pe biroul Louisei !

— Adică vreţi să spuneţi că firma îmi plăteşte datoriile şi împrumuturile ?

— Mitch dragă, asta face parte din politica noastră ! Evident, cu condiţia ca tu să nu ai nimic împotrivă...

— N-am nimic împotrivă, de fapt, nu ştiu ce să spun !

— Nu trebuie să spui nimic ; am făcut acest lucru pentru fiecare angajat al firmei. Tot ce ai de făcut este să-i dai Louisei toate hîrtiile.

— Domnule McKnight, este mai mult decît generos din partea dumneavoastră !

— Da, aşa este !

Limuzina înainta încet, blocată de traficul ameţitor al amiezii. Avery Tolar vorbea fără întrerupere. Îi spunea lui Mitch cît de mult îi amintea de el însuşi, aşa cum fusese în tinereţe. Un puşti sărac, dintr-o familie destrămată, crescut în Sud-vestul Texasului de nişte oameni cu suflet bun, rămas apoi fără nici un căpătîi, după ce terminase liceul. Muncise în tura de noapte într-o fabrică de încălţăminte pentru a-şi putea plăti primul an de colegiu şi, în fine, o bursă îi scosese din impas. Absolvise colegiul cum laude şi depusese cereri de înscriere la mai multe facultăţi de Drept. În final, alesese Universitatea Stanford, unde termină al doilea din promoţia lui. Refuză toate ofertele venite din partea marilor firme de pe Coasta de Vest. Voia să lucreze în domeniul taxelor. Oliver Lambert fusese cel care-l recrutase cu şaisprezece ani în urmă. Pe vremea aceea, firma nu avea nici măcar treizeci de angajaţi.

Era căsătorit şi avea doi copii, dar nu vorbi prea mult despre familia lui. Vorbi, în schimb, despre bani care, spuse el, erau o adevărată pasiune. Avea deja un milion în bancă. Al doilea va fi tot acolo peste doi ani. La un venit brut de patru sute de mii pe an, cam aceasta era ritmul de strîngere a milioanelor. Specialitatea lui era organizarea de societăţi care cumpărau tancuri petroliere de mare tonaj. El, Avery, era cel mai bun specialist în domeniu şi lucra cîte şaizeci — şaptezeci de ore pe săptămînă, la trei sute de dolari ora.

Mitch, spuse Tolar, va începe cu o sută de verzişori pe oră, cel puţin cinci ore pe zi, pînă cînd trecea examenul de barou şi primea autorizaţia de liberă practică. După aceea, era de aşteptat să lucreze cîte opt ore pe zi, la o sută douăzeci ora. Onorariile erau infuzia dătătoare de viaţă a firmei. Totul se învîrtea în jurul lor : avansări, măriri de salariu, prime, succes, totul. Acesta era oxigenul lor : totalul încasărilor realizate de fiecare în parte. Şi asta, în special în cazul nou-veniţilor. Cea mai rapidă cale de a primi o mustrare era să neglijezi înregistrarea onorariilor zilnice. El, Tolar, nu-şi amintea să fi primit vreodată o asemenea mustrare. Era ceva de neînchipuit ca un angajat al firmei să uite de încasări !

Onorariul mediu al membrilor obişnuiţi era de o sută şaptezeci şi cinci pe oră. Asociaţii aveau o medie de trei sute pe oră. Victor Milligan primea patru sute pe oră de la doi dintre clienţii lui, iar Nathan Locke primise o dată chiar cinci sute pe oră pentru o prestaţie profesională care presupunea tranzacţii în care erau implicate mai multe ţări. Cinci sute de verzi pe oră ! Avery se delecta la acest gînd şi calculă repede cît făcea cinci sute pe oră înmulţit cu cincizeci de ore pe săptămînă, înmulţit cu cincizeci de săptămîni pe an. Păi făcea un milion două sute cincizeci de mii pe an ! Iată cum se fac banii în branşa noastră ! Iei o mînă de avocaţi aleşi pe cinste, îi facturezi la oră şi întemeiezi o dinastie. Cu cît aduni mai mulţi avocaţi, cu atît asociaţii fac mai mulţi bani. E simplu ca bună ziua. Totul este să nu nesocoteşti încasările — îl avertiză el pe Mitch. Asta e regula de bază a supravieţuirii. Dacă vreodată nu găseşte dosare ca să înscrie încasările, Mitch să facă bine să se prezinte imediat la el, la Avery, care avea destule asemenea dosare.

Îi mai spuse lui Mitch că în fiecare lună, pe data de zece, asociaţii se adună să revadă încasările lunii anterioare. Acest oficiu divin are loc cu ocazia unui prînz în sufrageria lor cu acces limitat şi este o întreagă ceremonie. Royce McKnight citeşte cu voce tare numele fiecărui avocat şi totalul încasărilor realizate de acesta în luna respectivă. Desigur, adăugă el,

între asociaţi există o competiţie strînsă în privinţa încasărilor, dar totul se petrece într-un spirit deschis şi fără încrîncenare. La urma urmei, toţi vor să fie bogaţi, şi chiar vor fi! Cît despre facturarea onorariilor, în ceea ce-i priveşte pe membrii obişnuiţi, cel care a omis să factureze nu păţeşte nimic prima dată. Abia după o lună Oliver Lambert îi va aminti ceva, în treacăt. Şi nimeni nu a rămas într-o astfel de situaţie mai mult de două luni! Desigur, cei care reuşesc să factureze onorarii foarte mari, primesc prime. Societăţile comerciale se bazează pe dosarul de încasări, aşa că, îl avertiză Tolar pe Mitch, nu neglijaţi acest subiect! După examenul de barou, aceasta era prima urgenţă, întotdeauna.

Ei da, continuă Tolar, examenul de barou era o pacoste, era un chin ce trebuia îndurat, dar era, în acelaşi timp, şi o ceremonie de primire în rîndul breslei. Oricum, să n-aibă Mitch teamă, nu era ceva de care să se sperie un absolvent al Harvard-ului. Nu avea decît să se concentreze asupra cursurilor recapitulative şi să încerce să-şi amintească tot ceea ce învăţase în facultate.

Limuzina coti pe o stradă laterală, printre două clădiri înalte şi se opri în faţa unui soi de baldachin care ajungea la o uşă neagră, metalică. Avery îşi privi ceasul şi-i spuse şoferului:

— Să fii înapoi la două!

„Două ore pentru dejun, se gîndi Mitch, asta vine şase sute de dolari, la onorariul de trei sute de dolari pe oră. Ce pierdere!"

Manhattan Club se afla la ultimul etaj al unei clădiri cu zece nivele, construită pentru birouri, dar care nu mai fusese ocupată de nici o întreprindere încă de prin anii cincizeci. Avery declară sentenţios că această clădire era un morman de moloz şi gunoi, dar se grăbi să adauge că era, totuşi, cel mai select loc unde te puteai refugia să dejunezi sau să cinezi în Memphis. Mîncarea era excelentă, iar mediul era exclusiv masculin, alb, bogat şi de mare clasă. Dejunuri de mîna întîi

pentru oameni de mîna întîi. Bancheri, avocaţi, directori, impresari, cîţiva politicieni şi cîţiva aristocraţi. Un ascensor aurit ţîşni în sus, fără să oprească la etajele unde se aflau doar birouri pustii. Ajunseră la etajul al zecelea. Îi primi un maître d'hôtel care îi spuse lui Tolar pe nume şi care îl întrebă ce mai fac bunii lui prieteni Oliver Lambert şi Nathan Locke. Prezentă apoi condoleanţe pentru pierderea domnilor Kozinski şi Hodge. Avery îi mulţumi şi i-l prezentă pe cel mai nou angajat al firmei. Masa preferată a lui Avery îi aştepta, într-un colţ al sălii. Un negru deosebit de politicos le întinse meniul.

— Firma nu admite alcoolul la dejun, spuse Avery, în timp ce consulta lista.

— Foarte bine, eu nici nu obişnuiesc să beau alcool la prînz.

— Cu atît mai bine, dar atunci ce vrei să bei ?

— Ceai. Ceai cu gheaţă.

— Ceai cu gheaţă pentru el şi adu-mi şi mie un Martini Bombay cu gheaţă şi cu trei măsline, comandă Avery chelnerului.

Cu nasul înfundat în lista de mîncăruri, Mitch zîmbi ironic şi-şi muşcă limba.

— Firma asta are prea multe reguli mormăi Avery.

Primul Martini se termină curînd şi fu urmat îndeaproape de un al doilea, după care Avery puse punct acestui capitol şi comandă pentru amîndoi peşte fript, specialitatea zilei. Trebuia să-şi supravegheze silueta, oftă el. Mergea zilnic la club, la propriul său club de exerciţii fizice. Îl invită pe Mitch să vină să asude împreună. Da, poate după examenul de barou. Îl întrebă pe Mitch despre cum jucase fotbal în timpul colegiului şi acesta nu uită că trebuia, în mod politicos şi formal, să decline orice merit. La rîndul său, Mitch întrebă despre copii, iar Avery îi răspunse că locuiau cu mama lor.

Peştele era prea crud, iar cartofii erau prea nefierţi. Mitch ciuguli puţin, îşi mîncă încet salata şi-l ascultă pe

celălalt cum turuie. Vorbea acum despre cei care erau așezați la celelalte mese. La o masă se găsea primarul, însoțit de un japonez. La o altă masă, se afla unul dintre bancherii firmei lor. Mai erau și alți avocați pe la diferite mese. Toți tipii ăștia erau niște tipi grei și toți mîncau cu furie și importanță, așa cum se cade să mănînce niște oameni care au în mînă pîinea și cuțitul. Atmosfera era rece și rigidă. Avery tocmai îi spunea că fiecare membru al acestui club era o figură de prim-plan, atît în domeniul său de activitate, cît și în oraș. Avery Tolar se simțea printre ei ca acasă.

Refuzară amîndoi desertul și comandară cafea. Mitch trebuia să fie în fiecare dimineață la birou la ora nouă, explică Avery, după ce-și aprinse o țigară. Secretarele veneau la opt și jumătate. Programul era de la nouă la cinci, dar nimeni nu lucra opt ore. În ceea ce-l privește, el, Avery, venea în fiecare dimineață la opt și rareori pleca acasă înainte de șase seara. Douăsprezece ore pe zi, cinci zile pe săptămînă, la trei sute de dolari ora, timp de cincizeci de săptămîni pe an — asta face nouă sute de mii ! În timp facturat ! Ăsta era țelul lui ! E adevărat că anul trecut facturase doar șapte sute de mii, dar fusese un an greu — avusese probleme personale. Mitch putea veni la birou la șase sau la nouă dimineața, firmei nu-i păsa. Important era să-și facă datoria.

— La ce oră se deschid ușile ? întrebă Mitch.

Avery îi explică zîmbind că fiecare angajat are propria lui cheie, așa că puteau veni și pleca după propria lor dorință. Paza era foarte bine organizată și paznicii lor erau obișnuiți să aibă de-a face cu angajații firmei — niște posedați de muncă ! Obiceiurile unora dintre ei erau deja intrate în legendă. Victor Milligan lucrase, la începutul carierei lui, cîte șaisprezece ore pe zi, timp de șapte zile pe săptămînă, pînă devenise asociat. În acel moment, renunțase să mai lucreze duminica. Apoi făcuse un infarct și renunțase și la sîmbete. După care medicul îi impusese un program strict de zece ore pe zi, timp de cinci zile pe săptămînă și rezultatul fusese că Victor Milligan era, la ora actuală, un om absolut nefericit.

Şi bietul Marty Kozinski — el cunoscuse numele de botez al tuturor portarilor ! El fusese genul de om care ţinea morţiş să-şi ia micul dejun împreună cu copiii, aşa că venea la birou la nouă, dar pleca acasă după miezul nopţii. Iar Nathan Locke pretinde că nu poate lucra ca lumea după sosirea secretarelor, aşa că se prezintă la sediu la şase dimineaţa. Pentru el, ar fi o ruşine să înceapă munca mai tîrziu de şase ! Iată deci un tip de şaizeci şi unu de ani, cu o avere de zece milioane, care munceşte de la şase dimineaţa la opt seara în fiecare zi, timp de cinci zile, plus o jumătate de simbătă în fiecare săptămînă. Dacă ar ieşi la pensie, ar muri. Tolar îi explică mai departe că nimeni nu avea fişă de pontaj ; vii şi pleci după cum ai chef. Important este să-ţi faci treaba. Mitch îl asigură că receptionase mesajul şi că, pentru el, şaisprezece ore de lucru pe zi nu era ceva nou.

Avery îl privi pe Mitch şi-i făcu un compliment — costumul lui cel nou era foarte reuşit. Îi spuse că la firma lor era în vigoare un adevărat cod al îmbrăcăminţii şi că, după toate aparenţele, Mitch descifrase codul. El, Avery, avea propriul lui croitor, un corecan bătrîn, care locuia în South Memphis. Dacă Mitch dorea, i-l va recomanda, atunci cînd va avea suficienţi bani, pentru că, iată, omul lua cincisprezece sute pentru un costum. Mitch declară că mai poate aştepta un an-doi.

În acel moment se apropie de ei un avocat de la o altă firmă, care dorea să-i prezinte lui Avery condoleanţe şi să-l întrebe ce fac familiile celor doi dispăruţi. Nu trecuse nici un an de cînd lucrase cu Joe Hodge la un caz comun şi acum, nu, era peste putinţă, nu-şi credea urechilor. Avery îl prezentă lui Mitch şi aşteptară amîndoi ca celălalt să plece, dar omul îi dădea înainte cu părerile de rău. Era clar că voia detalii suplimentare. Avery însă nu spuse nimic şi, în cele din urmă, fu nevoit să se retragă.

Pe la ora două, sala începu să se golească. Avery semnă cecul şi fură imediat conduşi spre ieşire de către acelaşi maître d'hôtel. Şoferul îi aştepta răbdător, sprijinit de portbagajul limuzinei. Mitch se scufundă în canapeaua mare şi

confortabilă, din piele naturală. Privi clădirile, automobilele, pietonii care mergeau grăbiți pe trotuarele încinse de văpaia amiezii și se întrebă câți dintre ei văzuseră vreodată interiorul unei limuzine. Câți cinaseră vreodată la Manhattan Club. Câți dintre ei vor fi bogați peste zece ani? Mitch zâmbea, simțindu-se nespus de bine în propria-i piele. Harvard-ul era la un milion de mile distanță! Harvard-ul fără credite studențești. Și Kentucky făcea parte din altă lume. Trecutul era deja uitat. Mitch reușise.

Decoratoarea îl aștepta în birou. Avery se retrase, nu înainte de a-l invita pe Mitch la el în birou peste o oră. Femeia venise cu un teanc de reviste specializate în mobilier pentru birouri și cu un maldăr de mostre. Mitch îi ceru părerea, o ascultă cu tot interesul de care era capabil și, în final, îi spuse că avea cea mai mare încredere în ea și în bunul ei gust, așa că o rugă să se ocupe singură de tot. Ea îi recomandă un birou din lemn de cireș, masiv și fără sertare; scaune cu brațe, îmbrăcate în piele de Burgundia; un covor oriental de preț, iar Mitch fu de părere că totul era minunat.

După plecarea ei, Mitch se așeză în fața biroului vechi, care, de fapt, arăta cum nu se poate mai bine și care lui i-ar fi convenit de minune, numai că era deja prea uzat și nu se potrivea cu statutul unui avocat al firmei Bendini, Lambert & Locke. Încăperea de cinci pe cinci avea două ferestre înalte de doi metri, orientate spre Nord. Prin ele, Mitch putea vedea cu mare exactitate tot ce se petrecea la etajul al doilea al clădirii de alături. Privelișteа nu era deloc cine știe ce! Dacă făcea un efort, putea totuși zări, undeva departe, apele fluviului. Pereții tapetați erau goi. Ah, da, decoratoarea alesese și niște opere de artă; așa că Mitch decise că va atârna pe peretele din fața biroului diplomele și certificatele înrămate — acela avea să fie Peretele Personal.

Era o încăpere spațioasă pentru un nou angajat. Mult mai spațioasă decât alveolele în care se înghesuiau bobocii la New York sau la Chicago. Da, mergea pentru vreo doi ani.

Apoi venea la rînd alt birou, cu o vedere mai atrăgătoare. Şi, în sfîrşit, unul din birourile de pe colţ, unul din „birourile puterii".

Domnişoara Nina Huff ciocăni în uşă, intră şi se prezentă — ca era secretara. Era o femeie solidă, de vreo patruzeci şi cinci de ani. Privind-o, nu era deloc greu să-ţi dai seama de ce nu se măritase niciodată. Neavînd obligaţii familiale, era evident că-şi cheltuia toţi banii pe haine şi farduri. Efectul era nul. Mitch se întrebă de ce nu-şi dădea banii pe gimnastică şi pe dietetician. Ea îi spuse că lucra la firmă de opt ani şi jumătate şi că ştie absolut totul despre activitatea de birou. Dacă Mitch are vreo nedumerire, n-avea decît s-o întrebe, ca îi stătea la dispoziţie. Lucrase un timp la serviciul de dactilo şi era foarte mulţumită că revenise la secretariat. El aprobă, ca şi cum ar fi înţeles ce mare diferenţă era între cele două activităţi. Ea îl mai întrebă şi dacă ştie să folosească aparatele de dictare şi înregistrare. Da, ştie, răspunse el, cu un an în urmă colaborase cu o firmă-de-treisute-de-angajaţi de pe Wall Street şi acolo se obişnuise să întrebuinţeze cele mai recente realizări din domeniul birotică. Dar, dacă va avea o problemă, are să-i ceară ajutorul, desigur.

— Cum se numeşte soţia dumneavoastră ?

— Are vreo importanţă ?

— Are. Vreau să-i vorbesc pe un ton politicos şi prietenos cînd va suna la birou.

— El bine, o cheamă Abby.

— Şi cum preferaţi cafeaua ?

— Fără zahăr, dar mi-o prepar singur.

— Dar nu mă deranjează deloc să fac cafea ! Face parte din atribuţiile mele.

— Nu. Mi-o fac singur.

— Dar toate secretarele prepară cafeaua şefului !

— Dacă te atingi vreodată de cafeaua mea, îţi promit că voi avea grijă să ajungi la serviciul de expediţii unde ai să lipeşti timbrele cu limba !

— Avem dispozitiv automat de lipit timbre. Pe Wall Street le lipesc cu limba ?

— Era o figură de stil.

— Deci, am reţinut numele soţiei dumneavoastră şi am rezolvat şi chestiunea cafelei, aşa că bănuiesc că putem începe.

— Dimineaţa să fii aici la opt şi jumate !

— Da, şefu', să trăiţi !

Nina Huff ieşi din încăpere şi Mitch zîmbi pe sub mustaţă : făcea ca pe deşteapta, dar, slavă Domnului, avea simţul umorului.

Nu trecu mult şi în uşă apăru Lamar care îi spuse că întîrzîase la o întîlnire cu Nathan Locke. Se bucura să-l vadă pe Mitch şi era foarte mulţumit că birourile lor erau atît de apropiate. Se scuză din nou pentru cina ratată de joia trecută. Da, spuse în încheiere, cu mîna pe clanţa uşii, va veni cu Kay şi cu copiii la ora şapte diseară, să vadă casa şi mobila cea nouă a familiei McDeere.

Hunter Quin avea cinci ani ; sora lui, Holly, avea şapte. Aşezaţi la masa nou-nouţă din sufragerie, îşi mîncară în liniştе porţiile de spaghete. Erau doi copii foarte bine crescuţi, aşa că ignorau în mod conştiincios conversaţia adulţilor. Abby îi privea pe cei doi puşti şi visa la bebeluşi. Şi Mitch îi găsea nostimi, dar el era preocupat să recapituleze întîmplările de peste zi.

Femeile mîncară repede şi plecară să vadă mobila şi să discute despre aranjarea interiorului. Pilotaţi de Hearsay, copiii o luară către curtea din spate.

— Mă simt oarecum surprins că te-au repartizat la Tolar, spuse Lamar în timp ce se ştergea la gură cu şervetul.

— De ce ?

— Nu ţin minte ca el să fi coordonat vreodată un nou angajat.

— Dintr-un motiv anume ?

— Nu neapărat. Să ştii că e un tip grozav, doar atît că nu prea e jucător de echipă. Tipul e un singuratic, vrea să treacă totul prin mintea şi prin mîna lui. Se zice că are probleme cu nevastă-sa, se pare chiar că s-au despărţit, dar el nu vorbeşte niciodată despre asta.

Mitch îşi împinse farfuria goală şi sorbi din ceaiul cu gheaţă.

— E un avocat bun ? întrebă el.

— Tot ce poate fi mai bun ca avocat. De altfel, toţi sînt buni, de vreme ce ajung asociaţi. Tolar are mulţi clienţi bogaţi, care ştiu că îi datorează faptul că le-a pus milioanele la adăpost. El organizează societăţi comerciale cu răspundere limitată. Multe din soluţiile lui sînt riscante şi el, ca profesionist, e cunoscut pentru bucuria pe care i-o produce lupta, riscul, şi mai apoi ciocnirile cu cei de la Serviciul de Venituri Interne. Cei mai mulţi dintre clienţii lui sînt nişte rechini care joacă tare. Ai să faci multă cercetare ca să găseşti modalităţile optime de eludare a legilor fiscale. O să te distrezi pe cinste !

— Azi la dejun mi-a vorbit o oră despre facturarea încasărilor.

— Da, păi e o chestie vitală. Pentru noi, această presiune de a încasa mereu mai mult e o condiţie permanentă. Timpul este tot ceea ce avem de vînzare. Ai să vezi, după ce treci examenul de barou, Tolar şi McKnight îţi vor supraveghea încasările. Totul e băgat pe calculator şi ei pot să-ţi spună cît eşti de productiv, pînă la ultima centimă. În mod normal, se aşteaptă de la tine să facturezi între treizeci şi patruzeci de ore pe săptămînă — asta în primele şase luni, şi pe urmă, timp de doi ani, cam cincizeci de ore pe săptămînă. Înainte de a deveni asociat, va trebui să-ţi tragi vreo şaizeci de ore, şi asta vreme de cîţiva ani buni. Nici un asociat activ nu declară mai puţin de şaizeci de ore, şi asta la un onorariu maxim !

— Da, da' sînt foarte multe ore !

— Așa pare la prima vedere. Cea mai mare parte a avocaților buni pot lucra opt-nouă ore pe zi și facturează douăsprezece. Asta se numește umplutură. Da, nu prea e cinstit față de client, da' toți fac așa. Să știi că marile firme s-au înălțat pe dosare de umplutură. Asta e jocul.

— Nu mi se pare prea etic.

— O fi, da' nici figurile avocaților reclamantului nu sînt etice. Nu e etic nici să primești onorariul în bani gheață, atunci cînd presupui că sînt bani murdari. Și mai sînt lucruri care nu sînt etice. Ce zici de doctorul care vede o sută de pacienți pe zi ? Sau de ăla care face operații cînd nu e necesar ? Să știi că am avut printre clienții mei unii care erau cu totul lipsiți de principii etice. Și să mai știi că e ușor să umpli un dosar cînd clientul e un multimilionar care nu vrea decît să tragă guvernul în piept și mai vrea ca tu să fii cel care face chestia asta. În mod legal. Toți facem asta.

— Firma te școlarizează pe tema asta ?

— Ei, firește că nu ! Le înveți singur, într-un fel sau altul. Începi prin a munci foarte mult, ca un nebun, dar n-o poți ține în ritmul ăsta. Așa că încet, încet, descoperi că se poate și pe scurtătură. Ai să vezi, Mitch, peste un an ai să știi perfect cum să muncești zece ore și să facturezi douăzeci. E un al șaselea simț care se dezvoltă la avocații maturi.

— Și ce-am să mai dobîndesc ?

Lamar zăngăni cuburile de gheață din paharul cu ceai și se gîndi înainte să răspundă.

— O anume doză de cinism. Meseria asta te marchează. În facultate ai capul plin de idei care mai de care mai nobile : avocatul campion al drepturilor individului, apărător al Constituției, al celor oprimați și așa mai departe. După numai șase luni de practică, înțelegi că nu sîntem altceva decît niște arme de închiriat. Oratori de vînzare, adjudecați prin licitație celui care plătește mai mult, fie el ultima jigodie, ultimul escroc, dar care are bani să achite onorariile noastre exorbitante. Și, în acel moment, nimic nu te mai poate șoca. Da, știu, se presupune că avem o meserie onorabilă, dar vei

întîlni atît de mulți avocați corupți, încît vei simți la un moment dat nevoia de a renunța, de a căuta o muncă cinstită, în fine, cinstită ! Da, Mitch, ai să ajungi și tu un cinic. Și asta mi se pare foarte trist, crede-mă !

— N-ar trebui să-mi spui toate astea acum, cînd sînt pe punctul de a începe, nu crezi ?

— Se poate, da' știi ceva ? Banii compensează totul. E de necrezut cît de multe corvezi poți să faci și cîte chinuri poți să îndури pentru două sute de mii pe an...

— Corvezi, chinuri ? ! Sună teribil !

— N-o lua chiar așa ! Lucrurile nu stau chiar atît de rău. Dar îți mărturisesc că viziunea mea asupra vieții a suferit o schimbare radicală joia trecută. Îmi pare rău.

— Nu vrei să vezi casa ? E splendidă !

— Nu, lasă, poate altă dată. Acum, hai să stăm doar de vorbă !

6

La ora cinci dimineața, soneria deșteptătorului așezat pe noptiera cea nouă, sub veioza cea nouă, făcu pur și simplu explozie, dar fu imediat redusă la tăcere. Clătinîndu-se, Mitch străbătu casa întunecată și se îndreptă spre ușa de serviciu, în fața căreia Hearsay aștepta dînd din codiță. Mitch îi dădu drumul cîinelui în curtea din spate și se duse spre baie. Douăzeci de minute mai tîrziu, gata de plecare, o sărută pe Abby care dormea, și care nu-i răspunse.

Orașul era și el adormit, așa că Mitch făcu doar zece minute pînă la Bendini Building. Era hotărît să-și înceapă programul zilnic la cinci și jumătate — cu condiția să nu fie altul care să-și înceapă ziua și mai devreme, pentru că, în acest caz, va trebui să se prezinte la cinci sau la patru sau la ora la care să fie sigur că este primul. Somnul nu era decît pierdere de timp! Astăzi el va fi primul sosit la firmă, astăzi și în toate zilele de acum înainte, pînă va deveni asociat. Dacă alții aveau nevoie de zece ani pînă să ajungă asociați, ei bine, lui nu-i erau necesari decît șapte. Mitch era ferm decis să ajungă cel mai tînăr asociat din istoria firmei.

Lîngă Bendini Building se afla un teren viran înconjurat de un gard înalt. Un paznic stătea în poartă. În parcarea de dincolo de gard, numele lui Mitchell McDeere era scris pe spațiul dintre două linii de vopsea galbenă. Oprit lîngă poartă, Mitch aștepta. Paznicul răsări de undeva, din întune-

ric şi se apropie de maşină. Mitch apăsă pe buton, geamul se lăsă în jos, şi el putu să-i întindă omului în uniformă legitimaţia din plastic pe care era lipită şi o fotografie.

— Trebuie că sînteţi tipul cel nou.

— Da. Sînt Mitch McDeere.

— Ştiu şi eu să citesc. Oricum, mi-am dat seama după maşină.

— Dumneata cum te numeşti ?

— Dutch Hendrix. Treizeci şi trei de ani am fost poliţist în Memphis.

— Ei bine, Dutch, mă bucur să te cunosc !

— Da, şi eu. Începeţi lucru' la ora asta afurisită ?

— Nu, dar am crezut că vor fi deja aici cu toţii, spuse Mitch zîmbind, în timp ce-şi recupera legitimaţia.

Dutch Hendrix gîlgîi făcînd o grimasă care se dovedi a fi un zîmbet.

— Sînteţi primu', dar apare el şi domnul Locke în curînd.

Poarta se deschise şi Dutch îl lăsă să treacă spre locul lui de parcare. Mitch îşi găsi numele scris pe jos cu vopsea albă. Îşi parcă BMW-ul fără nici o pată, îşi luă de pe bancheta din spate servieta din piele de ţipar roşu închis, care servietă nu conţinea de fapt nimic, şi închise portiera fără s-o trîntească. Un alt paznic aştepta la intrarea de serviciu. Mitch se prezentă şi îşi controlă ceasul : da, era exact cinci şi treizeci. Se simţi uşurat să constate că ora aceasă era suficient de matinală pentru a-i îngădui să fie primul la slujbă.

Clădirea era întunecată şi Mitch trebui să aprindă toate luminile în drum. Îşi trînti servieta pe biroul vechi şi se îndreptă către automatul de cafea aflat într-o încăpere special amenajată. Aparatul de cafea era una din chestiile acelea de dimensiuni industriale cu mai multe arzătoare, cu multe recipiente şi butoane şi fără nici o instrucţiune de folosire la prima vedere. Mitch vărsă un pachet de cafea în filtru, studie cu atenţie aparatul timp de cîteva secunde, turnă apă într-un orificiu cu pîlnie şi începu să rîdă în clipa în care

cafeaua începu să picure chiar acolo unde își așezase paharul.

Într-un colț al biroului se aflau trei cutii mari de carton în care Mitch își îndesase cărți, dosare, carnete și notițe de la cursuri. Începu să golească prima cutie pe birou, așezînd materialele în teancuri ordonate, pe categorii. După ce termină și a doua ceașcă de cafea, Mitch găsi în fine și cursurile recapitulative pentru examenul de barou : erau în cea de-a treia cutie. Se duse apoi la fereastră și ridică jaluzelele : afară era încă întuneric. Nu observă silueta care apăruse brusc în cadrul ușii.

— Bună dimineața !

Mitch se întoarse brusc și îl privi pe noul venit cu uimire.

— M-ați speriat, răsuflă el adînc. Bună dimineața !

— Te rog să mă ierți. Eu sînt Nathan Locke, nu cred că ne-am cunoscut.

— Nu, nu ne-am cunoscut. Eu sînt Mitch McDeere, noul angajat.

Își strînseră mîinile.

— Da, știu cine ești și-mi pare rău că nu am avut cînd să facem cunoștință. De fapt, am fost teribil de ocupat în timpul vizitelor dumitale anterioare. Mi se pare că te-am văzut luni, la cele două înmormîntări, nu ?

Mitch dădu afirmativ din cap. Știa cu cea mai mare precizie că nu se aflase niciodată la mai puțin de o sută de metri de Nathan Locke, pentru că dacă i s-ar fi întîmplat măcar o dată, ar fi ținut minte. Ochii lui Locke erau negri, cu o privire de gheață, înconjurați de riduri întunecate, săpate adînc în piele. Extraordinari ochi, de neuitat. Părul lui alb, ceva mai rar în creștet, era mai des în dreptul urechilor și contrasta puternic cu restul feței. Cînd vorbea, ochii i se îngustau și pupilele negre străluceau violent. Ochi sinistri. Atoateștiutori.

— Da, s-ar putea, răspunse Mitch fascinat de figura cea mai plină de răutate pe care o întîlnise pînă atunci. S-ar putea.

— Văd că te numeri printre adepții sculatului de dimineață.

— Da, domnule.

— Atunci e și mai bine că te avem printre noi.

Nathan Locke se desprinse din cadrul ușii și dispăru. Mitch aruncă o privire pe culoar în urma lui și închise ușa. Mda, nu era de mirare că-l consemnau la etajul al patrulea, departe de toată lumea. De-aia nu i-l prezentaseră înainte de a semna contractul — ar fi putut să se răzgîndească și să nu-l mai semneze! Probabil că-l ascundeau de toți viitorii recruți! Adevărul e că Locke are o prezență malefică, își spuse Mitch, cea mai amenințătoare și mai rea ființă pe care am cunoscut-o. Și asta din cauza ochilor. Da, monologa Mitch cu picioarele întinse pe birou și cu cafeaua în mînă, ochii lui Locke — nu era a bună cu ei.

Dar cum era de așteptat, Nina Huff sosi la opt și jumătate aducînd și ceva de mîncare. Îi oferi lui Mitch o gogoașă. El luă două și ea îl întrebă dacă n-ar trebui să aducă ceva mai multă mîncare în fiecare dimineață. Da, răspunse Mitch, ar fi un gest nemaipomenit de drăguț.

— Și cu astea ce-i? întrebă Nina arătînd spre mormanul de hîrțoage de pe birou.

— „Astea" sînt munca noastră pe ziua de azi. Trebuie să punem în ordine toate mizeriile astea.

— Și nimic de dictat azi?

— Nu, nu încă. Peste cîteva minute mă duc la Avery. Am nevoie de ordine în zăpăceala asta.

— Oh, ce activitate palpitantă, zise Nina și plecă spre camera de cafea.

Avery Tolar îl aștepta și, cînd îl văzu, îi întinse un dosar gros, spunînd:

— Acesta este dosarul Capps, de fapt numai o parte din el. Clientul nostru se numește Sonny Capps și locuiește la Houston, dar s-a născut și a crescut în Arkansas. Omul are vreo treizeci de milioane și-și ține laba pe fiecare cent.

Taică-său i-a lăsat moștenire o companie de șlepuri pe care el a transformat-o în cea mai mare companie de remorchere de pe Mississippi. Acum are în toată lumea vapoare — bărci, cum spune el. Noi rezolvăm cam optzeci la sută din problemele lui juridice, adică totul în afara litigiilor. Acum, Capps vrea să înființeze încă o societate comercială cu răspundere limitată, care să achiziționeze o flotă de tancuri petroliere, rămasă familiei unui tip din Hong Kong care tocmai a murit. În asemenea situații, Capps este asociatul principal și mai găsește încă vreo douăzeci, douăzeci și cinci de asociați cu răspundere limitată cu care să împartă riscurile și care să-și pună paralele la bătaie. Afacerea asta valorează vreo șaizeci și cinci de milioane. Să știi că am organizat mai multe societăți pentru Capps și toate sînt diferite una de alta și extrem de complicate. Și el este un tip extrem de dificil : e un perfecționist care își închipuie că știe mai multe decît știu eu. Tu nu vei fi nevoit să discuți cu el, de fapt, nimeni de la noi nu vorbește cu el, în afară de mine. În dosarul ăsta se află o parte din documentele ultimei societăți comerciale pe care am organizat-o pentru Sonny. Citește toate hîrțoagele astea cuvînt cu cuvînt și pe urmă, fă-mi un proiect în ciornă pentru contractul afacerii despre care ți-am povestit !

Brusc, dosarul deveni și mai greu. Poate ora cinci și jumătate nu era suficient de devreme, se gîndi Mitch.

— Deci, continuă Tolar, Capps ne-a dat vreo patruzeci de zile și sîntem deja în întîrziere. Marty Kozinski era cel care mă ajuta, așa că am să revăd dosarul întocmit de el și după aceea ți-l pasez. Ai vreo întrebare ?

— Cum rămîne cu cercetarea ?

— Totul este în ordine, dar va trebui să aduci materialele la zi. Anul trecut, Capps a cîștigat mai mult de nouă milioane, dar pe taxe a dat o nimica toată. Nu dă doi bani pe taxe și mă face pe mine răspunzător pentru fiecare cent pe care-l pierde pe așa ceva. Bineînțeles că totul este perfect legal, dar eu zic că asta se cheamă muncă la înaltă tensiune. Și

în joc se află milioane de dolari din investiții și din economii de taxe ! Fii atent că societatea pe care o facem acum va fi puricată de experți guvernamentali din cel puțin trei țări ! Așa că, prudență și atenție !

— Cîte ore pe zi va trebui să lucrez la povestea asta ? întrebă Mitch răsfoind dosarul.

— Cît mai multe cu putință. Știu, examenul de barou e important, dar tot atît de important este și Sonny Capps. Anul trecut ne-a plătit onorarii de o jumătate de milion.

— Bine, am să rezolv problema asta.

— Sînt convins. Cum îți spuneam, tu ai o sută pe oră, așa că nu uita să-ți facturezi încasările. Nina Huff te va ajuta să parcurgi dosarul astăzi. Nu uita de facturare !

— Ei, cum aș putea să uit ? !

Oliver Lambert și Nathan Locke stăteau în fața ușii metalice de la etajul al cincilea și se uitau țintă în camera de luat vederi. Clic ! ușa se deschise și un paznic îi salută dînd din cap. De Vasher îi aștepta în biroul lui.

— Bună, Ollie, spuse el calm, ignorîndu-l complet pe celălalt.

— Ce mai e nou ? șuieră sec Nathan Locke în direcția lui.

— Unde ? întrebă De Vasher liniștit.

— La Chicago.

— Cei de-acolo sînt foarte neliniștiți, Nat. Indiferent de ceea ce crezi tu despre ei, să știi că nu le place să-și murdărească mîinile. Și nici nu vor să priceapă de ce trebuie s-o facă.

— Ce vrei să spui cu asta ? Locke îi vorbea fără să-l privească.

— Vreau să spun că ăia pun niște întrebări dure de tot, de exemplu, de ce nu ne putem ține oamenii în frîu.

— Și tu ce le-ai spus ?

— Că totul e OK. Că e minunat. Că marca firmă Bendini este solidă. Că fisurile au fost astupate. Că afacerile decurg în nota obişnuită. Că nu sînt probleme.

— Cît de mult rău au făcut cei doi ? interveni Lambert.

— Nu ştiu, nu sînt sigur. Cred că nici n-o să ştiu vreodată, dar părerea mea e că n-au vorbit. Se hotăriseră să vorbească, asta e sigur, da' cred că n-au mai apucat. Am aflat din sursă sigură că în ziua accidentului, agenţii FBI erau în drum spre insulă, aşa că-mi închipui că plănuiseră să se întîlnească acolo ca să-şi verse sacul.

— De unde ştii ? întrebă Locke.

— Hai, Nat, ce dracu', am şi eu oamenii mei ! Şi, dacă vrei să ştii, am oameni peste tot în insulă. Ştii doar că fac treabă bună !

— Da, evident.

— Treaba a fost făcută ca lumea, cel puţin ?

— Da, a fost o afacere profesionist executată.

— Şi tipul ăla, indigenul, cum a apărut acolo ?

— Păi trebuia să facem ca totul să arate cum nu se poate mai natural, Ollie.

— Ce-au zis autorităţile locale ?

— Care autorităţi, Ollie ? Acolo e o insulă mică, liniştită. Anul trecut au avut o crimă şi patru accidente subacvatice, aşa că, din punctul lor de vedere, şi ăsta a fost tot un accident. Trei înecuri accidentale, asta e părerea autorităţilor de-acolo.

— Dar FBI-ul ? întrebă Locke.

— Habar n-am.

— Parcă ziceai ceva de o sursă...

— Care chiar există, da' nu pot să dau de el. De ieri a dispărut, nu mai ştiu nimic despre el. În orice caz, oamenii mei sînt încă pe insulă şi n-au observat nimic deosebit.

— Şi cît timp îi mai ţii acolo ?

— Cîteva săptămîni.

— Şi dacă apar federalii ? nu-l slăbi Locke cu întrebările.

— Dacă apar, vor fi urmăriți pas cu pas. Vor fi luați în primire cînd coboară din avion, vor fi însoțiți pînă la hotel, le vom intercepta telefoanele, vom ști ce-au mîncat la micul dejun, ce-au vorbit între ei și așa mai departe. Fiecare federal o să aibă în circă trei oameni de-ai mei care vor ști și cînd se duc ăia la closet. Ascultă, Nat, n-au ce să găsească ! Ți-am spus doar că treaba a fost făcută de profesioniști. Treabă curată. Fără probe. Calmează-te odată, ce dracu' !

— Uite ce e. De Vasher, povestea asta mă înnebunește, zise Lambert.

— Da' crezi că mie-mi place, Ollie ? Și ce vrei să facem acu' ? Da' atunci, înainte, ai fi vrut să stăm deoparte și să-i lăsăm să vorbească ? Haide, Ollie, oameni sîntem ! Știi că eu n-am vrut, dar Lazarov a zis s-o fac. Uite ce e, dacă vrei să te cerți cu Lazarov, n-ai decît, dar eu te avertizez că s-ar putea să te găsească și pe tine plutind cine știe pe unde. Și-apoi, băieții ăia doi n-aveau gînduri bune. Puteau dracu' să-și țină gura ! Să se joace de-a avocații plini de bani și să-și conducă mașinuțele lor nemaipomenite ! Da' nu, ei au preferat să fie niște șmecheri cu două fețe !

Locke își aprinse o țigară și sufla un nor gros de fum în direcția lui De Vasher. Toți trei tăceau, în vreme ce fumul inunda încăperea. De Vasher îl privea fix pe Ochi Negri, fără să scoată o vorbă.

— De ce ne-ai chemat ? întrebă Lambert care se ridicase în picioare și studia cu atenție peretele alb din fața lui.

De Vasher respiră adînc înainte să răspundă.

— Uite ce e, Chicago vrea să intercepteze telefoanele particulare ale tuturor angajaților care nu sînt asociați ai firmei.

— Vezi, ți-am spus eu, îi zise Lambert lui Locke.

— Atît îți spun, Ollie, ideea nu-mi aparține, și ăia chiar insistă s-o facă. Sînt nervoși și vor să-și ia precauții suplimentare și eu zic că nu poți să-i condamni pentru asta.

— Nu crezi că exagerează ? se interesă Lambert.

— Ba cred că da şi că nu e deloc o măsură necesară, da' vezi că ei sînt de altă părere.

— Cînd ? întrebă Locke sec.

— Săptămîna viitoare. O să ne ia cîteva zile bune toată treaba.

— Ai zis „toate telefoanele particulare" ?

— Da, aşa au zis ei.

— Chiar şi al lui McDeere ?

— Da, chiar şi al lui McDeere ! Cred că Tarrance n-o să se lase păgubaş şi o să încerce iar şi, dacă are doxă, de data asta începe de jos, de la bază.

— M-am întîlnit cu McDeere azi dimineaţă, spuse Locke, a ajuns aici înaintea mea.

— Da, ştiu, la cinci treizeci şi două.

Suvenirurile din facultate erau acum pe podea şi dosarul Capps se lăfăia la loc de cinste pe biroul lui Mitch. După pauza de prînz, Nina îi aduse un sandviş cu pui şi salată, pe care Mitch îl mîncase studiind dosarul. Nina se apucase să facă ordine şi să sorteze hîrtoagele de pe podea. Puţin după ora unu, în biroul lui Mitch îşi făcuse apariţia Wally Hudson, de fapt J. Walter Hudson, după cum apărea în acte. Îi declarase lui Mitch că venise pentru a începe studiul pentru examenul de barou. Specialitatea lui erau contractele. Era la firmă de cinci ani şi era singurul angajat originar din Virginia, ceea ce era ciudat după părerea lui, deoarece tot după părerea lui, Virginia avea cea mai bună facultate de Drept din toată ţara. Ei bine, el, Wally, alcătuise, în aceşti cinci ani, un nou curs recapitulativ în domeniul contractelor, curs special pentru examenul de barou şi murea de nerăbdare să-l testeze pe cineva şi să uite că Mitch McDeere se întîmplă să fie acel cineva. Aşa că îl pricopsi pe Mitch cu un caiet greu de cel puţin zece centimetri, la fel de greu ca dosarul Capps. Îi mai explică şi că examenul va dura patru zile şi că era structurat în trei secţiuni. În prima zi era un examen de patru ore în probleme de etică. Gil Vaughn, unul dintre asociaţi, era ex-

pert în etică şi el va fi cel care-l va supraveghea pe Mitch la recapitularea acestei părţi. A doua zi era un examen de opt ore, cunoscut drept „multi-state" care acoperea legislaţia comună tuturor statelor din S.U.A. ; era un examen greu, cu întrebări înşelătoare. Dar abia apoi venea partea grea. În a treia şi a patra zi va avea examene de opt ore care priveau legislaţia de sine stătătoare a fiecărui stat : contracte, Codul Comercial General, bunuri imobiliare, prejudicii, relaţii de familie, testamente, proprietăţi funciare, taxe, impozite, despăgubiri, procedura federală, procedura penală, corporaţii, societăţi, asigurări, debit — credit şi aşa mai departe. Toate răspunsurile se dădeau în scris. Desigur, întrebările vor privi în special legislaţia din Tennessee. La firmă se aflau planuri şi scheme de recapitulare pentru toate secţiunile de examen.

— Vrei să spui că există cincisprezece chestii de-astea ? întrebă Mitch, arătînd caietul adus de Hudson.

Wally zîmbi şi-i răspunse :

— Da, ştii, noi sîntem extrem de meticuloşi, facem totul aşa cum se cade să fie făcut. Să ştii că nimeni de la noi nu a ratat...

— Ştiu, ştiu. Las' că n-o să fiu tocmai eu primul !

— Uite cum facem : în următoarele şase săptămîni, ne întîlnim cel puţin o dată pe săptămînă şi aprofundăm materialele. Fiecare întîlnire va dura cam două ore, aşa că poţi să-ţi împarţi ziua în funcţie de asta. Ţi-aş sugera ziua de miercuri, la ora trei. Îţi convine ?

— Dimineaţa sau după-amiaza ?

— După-amiaza.

— Bine, îmi convine.

— După cum ştii, contractele şi Codul Comercial General merg mînă în mînă, aşa că le-am inclus în acelaşi material. Le facem pe amîndouă, dar chestia asta o să ne ia ceva timp. Un examen tipic de barou e plin de tranzacţii comerciale, aşa că acest caiet e foarte important. Am inclus în el şi întrebări care s-au pus în sesiunile anterioare şi răspunsurile care s-au dat atunci. Vei vedea, este o lectură captivantă.

— Nici nu mă-ndoiesc. Abia aștept să citesc caietul ăsta.

— Citește primele optzeci de pagini pînă săptămîna viitoare și răspunde și la întrebările pe care le vei găsi acolo !

— Adică am temă pentru acasă ?

— Fără discuție ! Te verific săptămîna viitoare. Să știi că este foarte important să exersezi, să răspunzi la întrebări în fiecare săptămînă !

— Încep să cred că va fi mai rău ca la facultate.

— Nu, este mult mai important, atîta tot. Noi luăm treaba asta foarte în serios ; avem și o comisie care-ți va controla evoluția pînă la examen. Vei fi supravegheat cu lupa.

— Și cine face parte din comisie ?

— Eu, Avery Tolar, Royce McKnight, Randall Dunbar și Kendall Mahan. Ne vom întîlni în fiecare vineri ca să vedem ce-ai făcut.

Wally scoase un carnețel și-l puse pe colțul biroului.

— Uite, ăsta ți-e jurnalul de bord. În el îți vei nota orele de studiu și subiectele pe care le-ai parcurs. Eu vin și-l iau în fiecare vineri, înainte de întîlnirea cu comisia. Ai întrebări ?

— Nu, pentru moment, nu.

— Atunci pe miercurea viitoare la ora trei.

Mitch zîmbi și așeză jurnalul de bord deasupra dosarului Capps.

Peste nici zece secunde, în birou intra Randall Dunbar, ținînd la subraț un caiet gros, remarcabil de asemănător cu cel lăsat de Wally Hudson. De fapt, erau identice. Dunbar era șeful serviciului de bunuri imobiliare. El fusese cel care achiziționase în luna mai casa lui McDeere. Îi întinse lui Mitch un caiet pe care stătea scris : Legislația imobiliarului și-i explică acestuia că specialitatea lui constituia de fapt partea cea mai grea a examenului. Totul pornește de la proprietate, declară el sentențios. De zece ani pregătea aceste materiale și chiar se gîndise să le publice. Cît despre Mitch, ei bine, ar fi trebuit ca ei doi să se întîlnească cel puțin o dată pe săptămînă, așa că ar fi de preferat marți după-amiază. După care, timp de o oră, îi povesti cît de diferit

era examenul de barou cu treizeci de ani în urmă, pe vremea când îl dădusc el.

Se prezentă apoi Kendall Mahan care răsuci şi el şuruhul : dorea să se întîlnească cu Mitch simbăta dimineaţa devreme, pe la şapte şi jumătate.

— Nici o problemă, spuse Mitch, luînd caietul pe care-l adusese Kendall punîndu-l lîngă celelalte. Acest caiet era dedicat dreptului constituţional, domeniul favorit al lui Kendall, după cum se exprimă el însuşi. Păcat că era pus atît de rar în situaţia de a-l folosi. În orice caz, îl asigură el pe Mitch, era de departe partea cea mai grea a examenului. Cel puţin aşa fusese cu cinci ani în urmă, cînd el luase examenul fără probleme. Pe vremea studenţiei, la Universitatea Columbia, publicase în *Columbia Law Review* un articol despre drepturile cuprinse în Primul Amendament al Constituţiei. O copie a acestui articol se afla în caiet, pentru cazul în care Mitch ar fi dorit să îl citească. Mitch declară că îl va citi imediat.

Procesiunea continuă de-a lungul întregii după-amieze. Jumătate din oamenii de la firmă îi lăsară lui Mitch caiete, teme, propuneri de întîlniri săptămînale. Toţi îi reamintiră că nici unul dintre ei sau dintre înaintaşii lor la firmă nu ratase examenul de barou.

La ora cinci, Nina îşi luase rămas bun, lăsîndu-l în micul birou sufocat de documentaţie ; erau atîtea hîrtii, încît o firmă de zece oameni ar fi trudit din greu să le studieze. Incapabil să mai scoată o vorbă, Mitch îi zîmbi Ninei şi se reîntoarse la versiunea legislaţiei contractuale, nemuritoarea operă a lui Wally Hudson. O oră mai tîrziu, îşi aminti de mîncare şi, pentru prima dată în ultimele douăsprezece ore, îşi aminti şi de Abby. Îi dădu un telefon.

— Nu vin încă acasă.

— Dar tocmai pregăteam cina !

— Las-o pe aragaz, spuse el cu oarecare bruscheţe.

— Cînd vii acasă ? îl întrebă ea după o mică pauză, articulînd lent şi clar cuvintele.

— Peste cîteva ceasuri.

— Cîteva ceasuri ?! Dar eşti acolo de o jumătate de zi !

— Aşa e, dar mai am încă multe de făcut.

— Dar bine, Mitch, e prima ta zi de muncă !

— Uite ce e, Abby, dacă ţi-aş povesti, nu m-ai crede !

— Te simţi bine ?

— Da, foarte bine. Vin acasă ceva mai tîrziu.

Zgomotul motorului îl trezi pe Dutch Hendrix care se ridică în capul oaselor. Deschise poarta şi aşteptă ca maşina să iasă din parcare. Mitch opri chiar lîngă el.

— Bună seara, Dutch.

— Abia acu' plecaţi ?

— Da, am avut o zi grea.

Dutch îşi privi ceasul la lumina lanternei : unsprezece, treizeci.

— Ei, atunci să fiţi atent cum conduceţi, îl sfătui el pe Mitch.

— Da, o să fiu. Ne vedem peste cîteva ore.

Apoi BMW-ul coti pe Front Street şi se pierdu în noapte. Peste cîteva ore, îşi spuse Dutch, bobocii ăştia îţi luau piuitul. Optsprezece, douăzeci de ore pe zi, şase zile pe săptămînă ! Uneori, chiar şapte ! Toţi chiteau să devină ăi mai grozavi avocaţi din lumea asta şi să umfle un milion peste noapte şi erau în stare să doarmă pe birou pentru asta ! Dutch văzuse multe la viaţa lui. Las' că oricum nu puteau să reziste, omu' nu era făcut pentru un abuz atît de mare. După şase luni, pierdeau din viteză şi o lăsau mai moale, la cincisprezece ore pe zi, şase zile din săptămînă, pe urmă la cinci zile şi jumătate, cu numai douăsprezece ore pe zi. Ştia el că nimeni nu putea munci o sută de ore pe săptămînă mai mult de şase luni în şir.

7

Una dintre secretarele lui Avery Tolar căuta ceva într-un fişet în care intrase aproape complet. Cealaltă stătea în picioare, în faţa biroului şefului ei, şi nota din cînd în cînd instrucţiunile pe care acesta i le dicta. Avery Tolar ţipa cînd la secretară, cînd la persoana cu care vorbea la telefon. Trei luminiţe roşii clipeau pe aparatul telefonic. Cînd Avery se răstea în receptor, cele două secretare se răsteau una la cealaltă. Mitch intră încet în încăpere şi rămase lîngă uşă.

— Linişte ! tună Avery către cele două femei.

Cea din fişet trînti sertarul, trecu la fişetul următor şi trase sertarul cel mai de jos. Avery pocni din degete către cealaltă şi-i arătă cu mîna calendarul de pe birou. Peste cîteva clipe, puse telefonul în furcă fără să-şi ia rămas bun de la interlocutorul lui nevăzut.

— Ce program am azi ? întrebă el, punînd mîna pe un dosar.

— La zece, întîlnire în oraş cu cei de la Serviciul de Venituri Interne ; la unu, întîlnire cu Nathan Locke pentru dosarul Spinosa ; la trei şi jumătate, şedinţa asociaţilor ; mîine trebuie să fiţi la tribunalul de taxe toată ziua, aşa că ar trebui să vă pregătiţi de azi.

— Minunat. Anulează totul ! Verifică ce zboruri am spre Houston sîmbătă după-amiază şi spre Memphis luni dimineaţă !

— Da, domnule !

— Mitch ! Unde este dosarul Capps ?

— Pe biroul meu.

— Ai lucrat ceva la el ?

— L-am citit aproape pe tot.

— Uite ce e, Mitch, trebuie să mărim viteza ! Am vorbit acum cu Sonny Capps care vrea să mă vadă sîmbătă dimineaţă la Houston şi vrea să-i aduc un proiect în ciornă pentru contractul de care ţi-am vorbit.

Mitch simţi o crampă nervoasă în stomacul gol de altfel. Dacă memoria nu-i juca feste, contractul avea o sută patruzeci de pagini sau chiar mai multe.

— Doar o ciornă, repetă Avery, arătîndu-i ceva unei secretare.

— Nici o problemă, răspunse Mitch cu o voce în care încerca să concentreze toată încrederea de care mai dispunea. Mă rog, s-ar putea să nu fie perfect, dar de făcut, îl fac.

— Am nevoie de el sîmbătă la prînz şi în cea mai bună formă posibilă. Una dintre secretarele mele îi va spune Ninei unde se află, în banca ei de date, contractul de organizare, aşa că nu va fi nevoie de cine ştie ce dictare sau dactilografie. Ascultă, să ştii că ştiu că nu e corect, dar nimic din ceea ce-l priveşte pe Capps nu e corect. Omul cere foarte multe ; mi-a spus că afacerea trebuie încheiată în douăzeci de zile, astfel totul cade. Aşa că acum depinde numai de noi.

— Bine. Fac proiectul.

— E-n regulă. Vreau să ne vedem mîine dimineaţă la opt să ne lămurim cum stăm.

Avery apăsă pe una din luminiţele roşii ale telefonului şi, aproape instantaneu, începu să se răţoiască în receptor. Mitch se întoarse în propriul lui birou şi începu să caute dosarul Capps undeva, pe sub cele cincisprezece caiete recapitulative. Capul Ninei se iţi în cadrul uşii.

— Vrea să te vadă Oliver Lambert.

— Cînd ?

— Cînd poţi dar du-te repede la el !

Mitch se uită la ceas : trei ore de serviciu doar şi lui i se părea că trecuseră pe puţin zece.

— Nu poate să aştepte ?

— Nu cred. De obicei, Oliver Lambert nu aşteaptă pe nimeni.

— Ah, înţeleg.

— Ar fi bine să te grăbeşti.

— Da' ce vrea ?

— Nu ştiu, secretara lui nu mi-a spus.

După ce-şi puse sacoul şi-şi îndreptă nodul cravatei, Mitch o luă la goană către etajul al patrulea. Secretara lui Oliver Lambert îl aştepta. Ea i se prezentă singură : lucra la firmă de treizeci şi unu de ani. Era, de fapt, cea de-a doua secretară pe care Anthony Bendini o angajase pe vremea cînd abia se mutase la Memphis. Se numea Ida Renfrew, dar toată lumea îi spunea doamna Ida. Ea îl conduse pe Mitch în biroul lui Lambert şi, cînd ieşi, închise uşa cu grijă în urmă. Oliver Lambert se ridică de la birou, îşi scoase ochelarii şi îi zîmbi lui Mitch cu multă căldură, în timp ce-şi aşeza pipa într-un suport de alamă.

— Bună dimineaţa, Mitch, începu el blînd şi calm, ca şi cum timpul ar fi fost o chestiune lipsită de orice importanţă. Hai să ne aşezăm puţin aici şi să stăm de vorbă. Nu vrei o cafea ? îl întrebă el, conducîndu-l spre o canapea.

— Nu, mulţumesc, răspunse Mitch afundîndu-se în canapeaua luxoasă şi primitoare. Lambert luă loc pe un scaun tare, un fel de jeţ cu braţe late, înalt şi aparent incomod. Tînărul îşi descheie sacoul, încercînd să se destindă. Se aşeză picior peste picior, admirîndu-şi pantofii cei noi — îi costaseră două sute de dolari, adică o oră de muncă a unui membru oarecare al acestei fabrici de făcut bani. Deşi încerca să se relaxeze, îl urmărea panica din vocea lui Avery şi disperarea din privirea acestuia pe cînd vorbea la telefon cu tipul ăla, Capps. Mitch se afla la începutul celei de-a doua zile de lucru. Capul stătea să-i plesnească, iar în stomac avea o crampă din ce în ce mai dureroasă.

Oliver Lambert îi dăruia cel mai sincer zîmbet de bunic afectuos de care era în stare — venise, deci, momentul unei predici.

Mitch îl privea cu atenție : Lambert purta o cămașă de bumbac, strălucitor de albă, și un papion mic, din mătase închisă la culoare, ceea ce-i conferea un aer extrem de inteligent și spiritual. Era, ca întotdeauna, bronzat, mult mai bronzat decît majoritatea locuitorilor orașului, mult mai bronzat decît ar fi permis soarele de iulie. Dinții albi îi străluceau ca niște diamante. Era pur și simplu un perfect manechin bărbătesc de șaizeci și unu de ani.

— Avem de discutat cîteva lucruri, dragă Mitch, deși am înțeles că ești deja foarte ocupat.

— Da, domnule, foarte.

— Să știi că panica este un mod de viață comun tuturor firmelor de avocatură, dar clienții gen Sonny Capps pot să te îmbolnăvească de ulcer. Clienții noștri sînt însă singurul capital de care dispunem, așa că trebuie să fim în stare să murim pentru ei.

Mitch zîmbi fără însă să-și poată reprima încruntarea.

— Două lucruri, Mitch. Primul ar fi că soția mea și cu mine am dori ca tu și Abby să cinați cu noi sîmbătă seara. Noi avem obiceiul să ieșim destul de des și ne place foarte mult să ne vedem prietenii. Trebuie să-ți spun că-mi place grozav mîncarea bună și băutura fină și mă pricep chiar să și pregătesc cîte ceva special. De obicei, reținem o masă mai mare la unul din restaurantele noastre preferate și ne invităm prietenii la cîte o cină de pomină — nouă feluri de mîncare, stropite cu cele mai rare soiuri de vin. Ce zici, crezi că veți fi liberi sîmbătă seara ?

— Desigur, domnule, și vă mulțumesc pentru invitație.

— I-am mai invitat pe Kendall Mahan, pe Wally Hudson și pe Lamar Quin, cu soțiile.

— Va fi minunat !

— Bun, restaurantul meu favorit este Justine's, ceva franțuzesc cu o bucătărie delicioasă și o pivniță foarte selectă. Să zicem sîmbătă la ora șapte ?

— Da, perfect, vom fi acolo.

— A doua problemă. Trebuie să stăm puțin de vorbă, deși este un subiect pe care-l cunoști. Știu că la Harvard v-au învățat că între avocat și clientul lui este o relație confidențială, privilegiată aș spune, și nimeni nu te poate obliga să divulgi ceva în legătură cu clienții tăi. Ceea ce-ți spune ție clientul tău este strict confidențial, deci orice discuție cu un terț despre afacerile unui client este o violare a eticii profesionale. Evident, toate acestea sînt valabile pentru orice avocat, dar noi luăm și mai în serios acest aspect : nu discutăm afacerile clienților noștri cu nimeni, nici cu alți avocați, nici cu proprille noastre soții, nici măcar între noi nu le discutăm de cele mai multe ori. Ca regulă generală, noi nu vorbim acasă despre problemele de serviciu și soțiile noastre au învățat că nu trebuie să pună întrebări. Cu cît spui mai puțin, cu atît mai bine. Anthony Bendini credea în discreție mai mult decît în orice altceva pe lume și ne-a transmis și nouă această credință a sa. Nimeni nu a auzit vreodată pe vreun membru al acestei firme menționînd numele unui client dincolo de zidurile acestei clădiri. Iată cît de serios tratăm acest aspect !

„Unde o fi vrînd să ajungă cu chestiile astea ? se întreba Mitch. Orice timpit în anul doi e-n stare să țină discursul ăsta."

— Da, domnule Lambert, înțeleg. Nu trebuie să vă faceți griji din pricina mea.

— „Limbile slobode pierd procesele", aceasta era deviza lui Anthony Bendini și o aplica în absolut orice ocazie. Pur și simplu nu discutăm cu nimeni afacerile clienților noștri. Sîntem tăcuți și discreți. Vei cunoaște și alți avocați din oraș și, mai devreme sau mai tîrziu, vor încerca să te descoase despre firmă sau despre clienți. Noi nu vorbim, înțelegi ?

— Firește, domnule Lambert !

— Bine. Să ştii că sîntem foarte mîndri de tine, Mitch. Cred că vei ajunge un avocat excelent. Şi foarte bogat. Atunci, rămîne pe sîmbătă !

Doamna Ida avea un mesaj pentru Mitch : Avery Tolar îl chema de urgenţă la el. După ce mulţumi, Mitch se grăbi pe scări în jos, trecu în fugă pe culoar, prin faţa propriului birou, şi intră la Avery Tolar. De data aceasta, trei secretare şi nu două făceau săpături în fişete. Vorbeau în şoaptă, în timp ce şeful zbiera la telefon. Mitch ochi un loc mai ferit, lîngă uşă. Se aşeză pe un scaun şi urmări cu atenţie show-ul. Din cînd în cînd, Avery pocnea din degete şi arăta cu mîna colo sau dincolo. Secretarele alergau şi ţopăiau ca nişte iepuri dresaţi. După cîteva minute, Avery trînti receptorul fără să-şi ia la revedere de la interlocutor. Privirea i se opri asupra lui Mitch.

— Iar Sonny Capps. Chinezii cer şaptezeci şi cinci de milioane şi el e de acord să plătească, aşa că în loc de douăzeci şi cinci de asociaţi cu răspundere limitată vor fi patruzeci şi unu. Avem la dispoziţie douăzeci de zile — sau afacerea pică.

Două secretare îi dădură lui Mitch nişte dosare impresionante ca grosime.

— Poţi să rezolvi chestia asta ? îl întrebă Avery cu un ton aproape sarcastic.

Secretarele îl priviră surprinse. Mitch înşfăcă dosarele şi se apropie de uşă.

— Bineînţeles că pot. Asta-i tot ?

— Păi nu-i destul ? Vreau să lucrezi numai la dosarele astea, de azi pînă sîmbătă, ai înţeles ?

— Da, şefu' !

Reîntors în biroul lui, Mitch luă de pe masă materialele recapitulative pentru examen şi le mută în colţ, pe jos. Puse dosarul Capps pe birou, răsuflă adînc şi începu să citească. O bătaie în uşă.

— Da, cine e ?

Nina apăru în cadrul uşii.

— Nu-mi face nici o plăcere să te deranjez, dar a sosit mobila de birou.

Mitch își masă încet tîmplele, mormăind ceva.

— Poate că ar fi bine să lucrezi o oră-două în bibliotecă.

— Poate.

După ce ei reîmpachetaseră dosarul Capps și cazaseră afară, pe culoar cele cincisprezece caiete de cursuri recapitulative, în încăperea goliță își făcură apariția doi negri masivi, cărînd o droaie de cutii voluminoase și un covor oriental făcut sul. Nina îl urmase pe Mitch la etajul al doilea, unde acesta se instalase în bibliotecă.

— Ar fi trebuit să mă întîlnesc cu Lamar la două, să studiem ceva pentru examen. Sună-l, te rog, și anulează întîlnirea. Spune-i că-i explic eu mai tîrziu.

— Dar la două aveai o întîlnire cu Gil Vaughn, îi aduse ea aminte.

— Da ? Atunci anulează-o și pe asta !

— Bine, dar Vaughn e unul dintre asociați !

— Anulează-o ! Las' că rezolv eu mai tîrziu.

— Să știi că nu e înțelept ceea ce faci.

— Fă ce-ți spun eu și nu mă mai pisa !

— OK, tu ești șeful.

— Mulțumesc.

O femeie scundă și solidă, între două vîrste, lipea tapetul. De aproape patruzeci de ani, îi spunea cu lui Abby, lipea tapet pe pereții celor mai grozave case din Memphis. Vorbea fără încetare, dar mîinile ei antrenate nu făceau nici o mișcare inutilă.

Tăia hîrtia cu o precizie de chirurg și dădea cu clei într-o manieră absolut artistică. Așteptînd să se usuce fîșia lipită, scoase o ruletă din marsupiul de piele în care-și păstra sculele și acum măsura ultimul colț netapetat din camera de zi, mormăind în legea ei cifre pe care Abby nu le pricepea. Măsură lungimea și lățimea în patru locuri diferite, apoi se urcă pe scară, cerîndu-i lui Abby un rulou de hîrtie care se

dovedi perfect ca dimensiuni. Femeia îi apăsă cu putere de perete, în timp ce, pentru a suta mia oară, declara cît de frumos este modelul tapetului, cît de scump costă, cît de mult timp va dura fără să se strice şi cît de bine va arăta totul. Şi, în plus, îi mai plăcea şi culoarea, se potrivea de minune cu perdelele şi cu covorul. Abby obosise de mult să-i mai mulţumească pentru această listă fixă şi lungă de complimente. Acum se mulţumea doar să dea din cap. La un moment dat, îşi privi ceasul: era timpul să se apuce de pregătirea cinei.

Cînd femeia termină pereţii camerei de zi, Abby o anunţă că se făcuse tîrziu şi o rugă să revină a doua zi, la ora nouă.

— Firește, răspunse femeia, care începu imediat să curețe locul în care lucrase.

Primea doisprezece dolari pe oră, bani gheaţă, şi era de acord cu tot ceea ce i se propunea. Abby admira camera. Mîine totul va fi gata, cu excepţia celor două băi şi a oficiului. De vopsit se vor apuca săptămîna viitoare. Mirosul mobilei noi, amestecat cu cel al cleiului şi al lacului ud, aplicat peste tapet, avea o notă minunat de proaspătă: aşa trebuia să miroasă într-o casă nouă.

După plecarea femeii cu tapetul, Abby merse în dormitor, se dezbrăcă şi se întinse în pat. Îl căută pe Mitch la telefon şi Nina o informă că soţul ei se afla într-o şedinţă care avea să dureze ceva timp. Abby îşi lungi picioarele fine şi frumoase care acum o dureau şi-şi masă umerii. Deasupra ei, ventilatorul de pe plafon se învîrtea încet. Ei bine, Mitch va sosi acasă în cele din urmă!

O vreme va lucra o sută de ore pe săptămînă, apoi va mai încetini ritmul şi va lucra doar optzeci de ore. Abby era decisă să aştepte pînă atunci.

O oră mai tîrziu se trezi şi sări din pat. Se făcuse aproape şase şi — ah, da — escalop de viţel"! Îşi trase la repezeală pe ea un pulover alb şi nişte pantaloni scurţi kaki şi se duse în bucătărie care era gata, dacă nu punea la socoteală vopsitul

tocăriei şi periuţele. Toate acestea rămăseseră pentru săptămîna viitoare. Abby căută reţeta în cartea de bucate şi rîndui ingredientele pe masă. În timpul facultăţii mîncaseră pe apucate, mai ales hot dogs şi sandvişuri; de gătit gătise puţin şi numai pui. Acum, cu toţi banii ăştia care le curgeau literalmente în poală, Abby simţea că era timpul să înveţe să gătească şi, în prima săptămînă, preparase ceva nou şi bun în fiecare seară. Făcea meniuri, conspecta cărţi de bucate, experimenta sosuri noi. Nu se ştie de ce, lui Mitch îi plăcea mîncarea italienească. Abby era deja maestră în pregătirea pastelor aşa că, în seara aceasta, Mitch va avea la cină escalop de vitel. Frăgezise escalopurile de vitel, le trecuse prin făină amestecată cu sare şi piper, pusese o tigaie la foc, cînd se opri brusc îşi turnă un pahar de chablis, şi dădu apoi drumul la radio. Îi telefonase lui Mitch de două ori după prînz şi uite că el nu găsise nici un minut liber să o caute! Se gîndea dacă să-i telefoneze tot ea lui, dar se hotărî să n-o facă. Acum era rîndul lui. Vor cina cînd el se va întoarce acasă.

Abby înăbuşi escalopurile în ulei încins — nu mai mult de trei minute — şi apoi le scoase din tigaie. Scurse uleiul şi turnă vin şi suc de lămîie pe care le lăsă să fiarbă la foc mic, pînă ce sosul se dovedi destul de legat şi abia atunci puse iar carnea în tigaie, împreună cu ciuperci şi anghinare tăiată. Acum mîncarea trebuia acoperită şi lăsată să fiarbă la foc mic. Între timp, ea va prăji costiţa afumată, va tăia roşiile, va fierbe pastele. Şi va bea încă un pahar de chablis.

La ora şapte, cina era gata şi Mitch nu dăduse încă nici un semn de viaţă. Abby îşi luă paharul şi ieşi în grădină. Apărut de sub nişte tufişuri, Hearsay se oferi să-i ţină de urît. Merseră de-a lungul pajiştei pînă la cei doi stejari stufoşi şi bătrîni. În frunzişul celui mai mare din ei se aflau rămăşiţele unei colibe făcută cîndva de nişte puşti. Pe trunchiul copacului, cineva îşi imortalizase iniţialele. Celălalt stejar avea o bucată de sfoară agăţată de una din crengi. Sub el, Abby găsi o minge de cauciuc şi o aruncă departe de ea. Hearsay pricepu că mingea era a lui şi porni imediat să o re-

cupereze. Abby stătea cu urechile ciulite, dar telefonul din bucătărie se încăpăţîna să tacă. Brusc, Hearsay se opri, începînd să mîrîie către casa vecinilor : printre tufele de gard viu perfect tunse, îşi croia drum domnul Rice, vecinul. Picăturile de sudoare îi alunecau de-a lungul nasului, iar cămaşa de bumbac era complet udă. Scoţîndu-şi mănuşile de grădinar, domnul Rice aruncă o privire în curtea vecină şi o văzu pe Abby care, mereu sub stejari, îi zîmbi imediat. Privind-o de sus şi pînă jos cu admiraţie, domnul Rice îi zîmbi şi el — avea doar nişte picioare superbe ! Îşi şterse fruntea şi se apropie de gard.

— Ei, ce mai faci ? o întrebă el, răsuflînd cu greutate. Părul cărunt şi umed îi era complet lipit de ţeastă.

— Foarte bine, mulţumesc, domnule Rice ! Dar dumneavoastră ?

— Mi-e îngrozitor de cald. Cred că sînt peste patruzeci de grade la umbră.

Abby ieşi de sub stejari, îndreptîndu-se către el ; era foarte dornică să stea de vorbă cu cineva. Remarcase din prima zi privirile vecinului, dar nu o deranjau : acesta avea cel puţin şaptezeci de ani şi nu putea să-i căşuneze nici un rău, aşa că „lasă-l să se uite !", mai ales că era o fiinţă omenească vie, care respira, transpira şi vorbea, cu care deci se putea conversa. De cînd se trezise în zori, după plecarea lui Mitch, nu schimbase o vorbă cu nimeni — ah, da, cu femeia cu tapetul.

— Peluza dumneavoastră arată grozav, observă ea.

Vecinul îşi şterse fruntea şi scuipă în pămînt cu năduf.

— Grozav ? După dumneata, asta este „grozav" ? Păi aşa ceva nu vezi decît în reviste ! Eu unul, n-am văzut niciodată una mai frumoasă. De fapt, cu merit premiul pentru „cea mai frumoasă grădină din oraş", dar ăia nu vor să mi-l dea ! Unde îi-e bărbatul ?

— La serviciu, lucrează tîrziu.

— Păi e aproape opt ! Şi azi dimineaţă a plecat înainte de răsărit. Eu am ieşit la şase şi jumătate să-mi fac plimbarea şi el era dus demult. Ce-i cu el ?

— Ce să fie, îi place să muncească.

— Dacă eu aş avea o soţie ca dumneata, să fiu al naibii dacă n-aş sta tot timpul acasă ! Nimeni şi nimic nu m-ar urni de-acasă !

Abby zîmbi primind complimentul şi-l întrebă :

— Şi ce mai face doamna Rice ?

Bătrînul se încruntă. Smulse o buruiană pe care o aruncă şi îi răspunse cu glasul înfundat :

— Nu prea bine. Mi-e teamă că nu prea bine.

Îşi muşcă apoi buzele, ferindu-şi privirea în lături. Soţia lui avea cancer şi era pe moarte. Medicii nu-i dăduseră mai mult de un an de viaţă. Îi scoseseră aproape tot stomacul, dar acum se manifesta o metastază pulmonară. Biata femeie era numai piele şi os. Cu mare greutate reuşea să se dea jos din pat. În timpul primei vizite peste gard, domnului Rice i se umpluseră ochii de lacrimi cînd vorbise despre ea şi despre cît de singur va rămîne după moartea ei. Erau căsătoriţi de cincizeci şi unu de ani şi nu aveau copii.

— Noo, nici vorbă să-mi dea ăia mie premiul pentru cea mai frumoasă grădină pe luna asta ! Chestia e că nu stau în cartierul în care ar trebui. Nu vezi că mereu îl iau numai ăia bogaţi care angajează pe alţii să facă treaba în locul lor ? Şi ei zac pe marginea piscinei şi se-ndeasă cu daiquiri ! Da' a mea e frumoasă, nu ?

— Incredibil de frumoasă ! De cîte ori pe săptămînă tundeţi iarba ?

— Păi, de trei-patru ori, depinde de vreme. Vrei să tund şi iarba din grădina voastră ?

— Mulţumesc, nu. Aş vrea ca Mitch să se ocupe de asta.

— Ei, na ! Nu vezi că n-are timp ? Abia dă pe-acasă. Las' că o să am eu grijă, vin şi o aranjez cînd o fi nevoie.

Abby se răsuci brusc spre fereastra bucătăriei.

— Ați auzit cumva telefonul ? întrebă ea, îndepărtîndu-se grăbită spre casă. Drept răspuns, domnul Rice îi arătă aparatul din urechea stîngă. Era aproape surd.

Tînăra femeie își luă rămas bun și fugi în bucătărie, dar telefonul se opri exact în clipa în care ea ridică receptorul. Ea formă numărul de la biroul lui Mitch, dar acolo nu răspundea nimeni. Cu atît mai bine, își spuse ea, poate că el se afla deja în drum spre casă.

Telefonul sună la o oră după miezul nopții. În birou era liniște. Ghemuit în fotoliul de piele, cu picioarele cocoțate pe birou și deja amorțite de proasta circulație a sîngelui, Mitch dormea dus, sforăind din timp în timp. Dosarul Capps era împrăștiat peste tot. Mitch dormea cu niște documente strîns lipite de piept. Undeva, pe podea, se odihneau și pantofii lui, printre teancuri de hîrtii. De ei se sprijinea o pungă goală în care fuseseră cartofi prăjiți. După al doisprezecelea zbîrnîit, Mitch se mișcă, sări în sus și înșfăcă receptorul : era Abby.

— De ce n-ai telefonat ? întrebă ea cu răceală, dar și cu oarecare îngrijorare.

— Iartă-mă ! Am adormit. Cît e ceasul ? spuse el frecîndu-și ochii și privindu-și și el ceasul.

— E trecut de miezul nopții. Ai fi putut să suni.

— Am sunat, dar nu mi-a răspuns nimeni.

— Da ? Pe la ce oră ?

— Între opt și nouă. Da' tu unde ești acum ?

Ea nu-i răspunse la întrebare. Peste cîteva clipe spuse sec :

— Vii acasă ?

— Nu. Trebuie să lucrez toată noaptea.

— Toată noaptea ! ? Bine, da' nu poți lucra toată noaptea !

— Bineînțeles că pot lucra toată noaptea. Pe-aici așa ceva e foarte obișnuit. De fapt, asta se și cere de la mine.

— Mitch, să ştii că te-am aşteptat. Ai fi putut şi tu să-mi dai măcar un telefon. Mîncarea e şi acum în cuptor.

— Iartă-mă ! Sînt băgat pînă în gît în termene de predare şi pur şi simplu am pierdut noţiunea timpului. Hai, iartă-mă, te rog !

Se aşternu un moment de tăcere : Abby cîntărea scuzele lui Mitch. Într-un tîrziu, îl întrebă :

— Ascultă Mitch, povestea asta se va transforma în obicei ?

— Tot ce se poate.

— Aha, înţeleg. Şi cînd crezi că vii acasă ?

— Ţi-e frică să stai singură ?

— Nu. Nu mi-e frică. Mă duc să mă culc.

— Vin pe la şapte să fac un duş.

— O, ce drăguţ ! Dacă apari la ora şapte, să nu cumva să mă trezeşti, spuse ea şi închise brusc telefonul.

El privi receptorul oarecum descumpănit, îl aşeză în furcă şi oftă. La etajul al cincilea, agentul însărcinat cu paza şi securitatea firmei se amuza de unul singur. „Să nu mă trezeşti !" Mda, aşa e bine, spuse el, oprind magnetofonul care înregistrase convorbirea. Apăsă apoi pe trei butoane la rînd şi vorbi într-un mic microfon.

— Hei, Dutch, scoală-te odată !

— Mda, ce e ?

— Sînt eu, Marcus, de la etaj. Cred că băiatu' are de gînd să stea aici toată noaptea.

— Şi care e baiul ?

— Păi, nevastă-sa. A uitat s-o anunţe şi ea tocmai gătise ceva ca lumea.

— Aaa, păi asta nu-i bine ! Auzi, da' parcă refrenul ăsta ne e cunoscut !...

— De, toţi bobocii fac aşa în prima săptămînă. Mă rog, el l-a spus că nu ajunge acasă pînă mîine dimineaţă, aşa că poţi şi tu să pui cornu'n pernă.

Marcus mai manevră niște butoane și-și reluă lectura — avea în mînă o revistă ilustrată.

Abby era trează în clipă în care prima rază de soare se furișase printre ramurile stufoase ale stejarilor din grădină. Se sculă, își făcu o cafea, mîngîie cățelușul și începu să tragă cu urechea la zgomotele ușoare ale cartierului care se trezea. Dormise puțin și prost. Făcuse un duș fierbinte, dar nu reușise să își alunge oboseala. Acum, era îmbrăcată în halatul alb de baie al lui Mitch. Avea părul ud, legat la spate cu o ață.

Auzi pocnetul unei portiere. Mitch deschise ușa de la bucătărie, intră, își aruncă sacoul pe un scaun și se îndreptă spre soția lui.

— Bună dimineața, îi spuse el, așezîndu-se de cealaltă parte a mesei de răchită împletită.

— Bună dimineața, îi răspunse ea cu un zîmbet înșelător.

— Ce devreme te-ai trezit, zise el, făcînd efortul de a fi prevenitor și prietenos. Evident, nu reuși s-o păcălească. Ea își bea cafeaua zîmbind mereu. Mitch răsuflă adînc, privind undeva, afară.

— Da, văd că ești încă furioasă pentru astă-noapte.

— Nu, nu chiar. Nu țin supărare.

— Ți-am spus că-mi pare rău și chiar așa și e. Am încercat să sun o dată.

— Și ce-ar fi fost dacă mai încercai o dată ?

— Abby ! Te rog să nu divorțezi ! Jur că nu se va mai repeta ! Numai nu mă părăsi !

De data aceasta, ea zîmbi de-adevărat și apoi chicoti :

— Arăți ca dracu'.

— Ce mai ai pe sub halat ?

— Nimic.

— Arată-mi !

— Mai bine dormi puțin. Arăți jigărit de tot.

— Mulţumesc, dar nu pot. La nouă am şedinţă cu Avery şi la zece am altă şedinţă, tot cu Avery.

— E clar, ăştia încearcă să-ţi vină de hac din prima săptămînă.

— Îhî, da' au luat plasă, că sînt un bărbat şi jumătate. Hai să facem un duş împreună !

— Abia am făcut duş.

— Goală ?

— Da' cum altfel ?

— Povesteşte-mi cum a fost ? Spune-mi fiecare amănunt.

— Vezi, dacă veneai acasă la o oră decentă, nu te-ai mai fi purtat acum ca un maniac sexual.

— Iubito, sînt absolut convins că povestea se va repeta. O să mai am multe nopţi albe. Cînd eram în facultate, nu te plîngeai niciodată că lucrez zi şi noapte.

— Atunci era altceva. Atunci ştiam că totul avea să se sfîrşească într-o bună zi. Acum eşti deja avocat şi n-ai nici o şansă să-ţi schimbi statutul multă vreme de-aci înainte. Mă-ntreb dacă toate astea fac parte din meseria ta. Toată viaţa ai să munceşti cîte o sută de ore pe săptămînă ?

— Abby, e doar prima săptămînă, scumpo !

— Păi tocmai asta mă sperie ! Va fi din ce în ce mai rău.

— Bineînţeles că va fi ! Asta e meseria — o chestie ucigătoare unde cei slabi sînt înghiţiţi şi cei tari se umplu de bani. E ca la maraton, cel mai rezistent înhaţă aurul.

— Şi moare la finiş !

— Ei, lasă ! Eu nu cred asta. Ne-am mutat aici de cîteva zile şi gata, te şi îngrijorează starea sănătăţii mele !

Abby bea cafeaua gînditoare, în timp ce, cu o mînă, îl scărpina pe Hearsay după ureche. Era atît de frumoasă ! Cu ochii încercănaţi, nefardată, cu părul ud, atît de frumoasă ! Mitch se ridică de pe scaun, se duse în spatele ei şi o sărută pe gît.

— Te iubesc, îi şopti el.

Abby îl prinse de mîna pe care i-o puse pe umăr.

— Du-te și fă un duș. Între timp, eu fac micul dejun.

Abby aranjase masa ca pentru o primire de gală. Scoase din bufet serviciul de masă de porțelan al bunicii, pe care-l inaugura în noua casă — aprinse lumînările din sfeșnicele de argint și umplu paharele din cristal gros cu suc de grapefruit proaspăt. Pe fiecare farfurie așezase un șervețel de in, asortat cu fața de masă. Mitch, care tocmai terminase dușul, se întoarse în sufragerie și fluieră surprins :

— Cu ce ocazie ?

— Mic dejun special pentru un soț special.

El se așeză la masă și admiră o farfurie de porțelan. Mîncarea se încălzea într-un vas de argint cu capac.

— Ei, ce-avem de mîncare ? întrebă el, lingîndu-se deja pe buze.

Abby îi arătă vasul de argint și el ridică mirat capacul.

— Ce-i asta ?

— Vițel piccata.

— Vițel cum ?

— Vițel piccata.

Mitch se uită la ceas.

— Păi credeam că e vorba despre micul dejun.

— Uite ce e, „asta" trebuia să mîncăm ascară la cină ; te sfătuiesc să nu faci nazuri și să mănînci.

— Vițel-cum-ai-spus la micul dejun ?

Ea zîmbi sarcastic, se strîmbă ușor la el și dădu din cap. El se uită încă o dată în crăticioara de argint, se prefăcu că analizează situația cu atenție și, în cele din urmă, rosti sentențios :

— Miroase al dracu' de bine.

8

Sîmbătă dimineaţă, Mitch dormi tîrziu şi ajunse la serviciu abia pe la unsprezece, nebărbierit, îmbrăcat în nişte jeans vechi, cu o cămaşă şi mai veche, încălţat în nişte mocasini lăbărţaţi şi fără şosete în picioare. Haine din timpul facultăţii.

Contractul Capps, scris şi rescris pînă vineri seara, fusese iar revăzut de către Mitch şi refăcut de Nina. Mitch se gîndea că Nina nu avea o viaţă personală în afara serviciului, aşa încît nu ezitase deloc să-i ceară să lucreze peste program. Şi, cînd ea acceptase, el nu se sfiise să-i spună să se prezinte sîmbătă dimineaţa, cît mai devreme. Sîmbătă, Nina venise pe la nouă. Era şi ea îmbrăcată cu nişte blue-jeans — care n-o făceau deloc să arate mai bine. Mitch îi dăduse contractul de două sute de pagini, însoţit de ultimele modificări şi o rugase să-l bage în calculator şi să-i dea forma definitivă. El avea întîlnire cu Avery la zece.

Sîmbăta, firma arăta cu totul altfel decît în celelalte zile ale săptămînii. Erau prezenţi aproape toţi angajaţii, dar, neflind vorba de nici un client care să-i viziteze, regula hainelor stricte cădea de la sine. Peisajul era suprasaturat de doc — s-ar fi putut organiza un rodeo fără să fi fost nevoiţi să împrumute costume de cowboy. Nici urmă de cravate. Cîţiva tineri arborau însă nişte cămăşi atît de scobite, încît scîrţîiau la fiecare mişcare.

Cu toate acestea, presiunea era aceeași din timpul săptămînii, cel puțin în ceea ce-l privea pe ultimul angajat al firmei, Mitch McDeere, care-și anulase toate întîlnirile recapitulative pentru examenul de barou încă de joi. Caietele pentru examen zăceau pe podea, din ce în ce mai pline de praf, amintindu-i, ca un reproș mut, că el va fi primul angajat al onorabilei firme care va pica la examenul acesta atît de important.

Sîmbătă dimineață la zece, cea de-a patra variantă a contractului Capps fusese gata și Nina o pusese ceremonios pe colțul biroului șefului ei, după care se dusese după niște cafea caldă. Dosarul avea acum două sute nouăsprezece pagini ; pentru a ajunge la acest rezultat, Mitch recitise de patru ori fiecare cuvințel și recapitulase codul de taxe pînă cînd îl învățase pe de rost. Luînd contractul în mînă, el se îndreptase către biroul lui Avery. Acolo, o secretară aferată aranja servieta de dimensiuni impresionante a șefului ei, în timp ce acesta stătea, ca de obicei, la telefon.

— Cîte pagini ? îl întrebă el pe Mitch, după ce puse receptorul în furcă.

— Peste două sute.

— Bine. Cît de ciornă este ?

— Nu prea e ciornă. E a patra variantă de ieri pînă azi. E aproape perfect.

— Vedem noi. Îl citesc în avion și Capps o să-l citească cu lupa și, dacă găsește o chichiță care nu-i place, o să facă spume o oră întreagă și o să mă amenințe că nu plătește un sfanț. Cîte ore ți-a luat chestia asta ?

— Cincizeci și patru de ore și jumătate, de miercuri încoace.

— Uite ce e, Mitch, știu că te-am cam înghesuit. Îmi pare rău. Prima săptămînă la noi a fost grea, dar să știi că ne înghesuie clienții și o să-ți prindă bine să te obișnuiești cu greul de la început. Toți ne spargem capetele pentru clienții care plătesc două sute pe oră. Asta e treaba !

— Dar nu mă deranjează deloc. Ce-i drept, sînt cam în urmă cu pregătirea pentru examen, dar pot să recuperez din mers.

— Scîrba aia mică de Hudson îţi face mizerii ?

— Nu, nu în mod special.

— Dacă-ţi face zile fripte, să-mi spui imediat. E aici doar de cinci ani şi face pe belferul. Se crede de-a dreptul academician. Mie nu-mi place tipul deloc.

— N-am nici o problemă cu el.

Avery pusese contractul în servietă.

— Ei, unde-i prospectul şi unde-s celelalte hîrţoage ?

— Am făcut cîte o ciornă pentru fiecare. Mi-ai spus că avem douăzeci de zile la dispoziţie.

— Aşa ţi-am spus, da' hai să le facem ! Capps are obiceiul să ceară totul înainte de termenele stabilite chiar de el. Ce faci, lucrezi mîine ?

— Duminică ? Nu aveam de gînd. Soţia mea a insistat oarecum să mergem la biserică.

— Nevestele astea ! Nu ştiu cum reuşesc să încurce toate lucrurile, nu-i aşa ? întrebă el fără să aştepte răspuns. Hai să-l dăm gata pe Capps pînă sîmbăta viitoare !

— Bine, nici o problemă.

— Ascultă, Mitch, am mai discutat noi pînă acum despre dosarul Koker — Hanks ? Avery scotocea într-o mapă.

— Nu.

— Asta e. Koker — Hanks e un mare antreprenor din Kansas City. Are contracte în toată ţara, în valoare de cel puţin o sută de milioane. Un şantier lîngă Denver, Holloway Brothers, s-a oferit să cumpere Koker — Hanks. Vor să achiziţioneze acţiuni, active, ceva contracte şi să bage în schimb nişte bani gheaţă. Uite, ia dosarul, familiarizează-te cu el şi stăm de vorbă marţi, cînd mă întorc.

— Cît timp avem la dispoziţie ?

— Treizeci de zile.

Dosarul nu era tot atît de gros ca cel al lui Capps, dar era, oricum, impunător.

— Treizeci de zile, mormăi Mitch.

— Afacerea valorează pe puțin optzeci de milioane — și noi stoarcem două sute de mii de bătrîne ca onorariu, așa că nu e o chestie rea absolut deloc. De cîte ori te uiți în dosarul ăsta, facturezi o oră. Lucrează la el ori de cîte ori ai timp — dacă-ți trece prin cap numele Koker — Hanks, în mașină, sub duș, oriunde ești, bagi o oră în facturi. La cazul ăsta, nu avem alt plafon decît cerul !

Spunîndu-i acestea, Avery părea că se delectează la gîndul că un client plătește cît îi cere.

Sîmbătă seară, pe cînd cocteilurile erau pe sfîrșite, în timp ce studiau cu toții lista de vinuri și-l ascultau pe Oliver Lambert dizertînd despre marile vinuri franțuzești, exact în momentul în care Abby și Mitch se gîndeau că, de fapt, ar fi preferat să fi rămas acasă, să mănînce pizza și să se uite la televizor, doi bărbați intrau cu chei potrivite în BMW-ul negru al familiei McDeere, parcat lîngă restaurantul Justine's. Erau îmbrăcați în sacou și purtau amîndoi cravată și nu ieșeau cu nimic în evidență. Cei doi porniră mașina și traversară jumătate din oraș, fără să dea de bănuit cuiva. Parcară mașina în fața casei celor doi McDeere, la locul ei obișnuit. Cu o altă cheie potrivită intrară în casă. Hearsay fu imediat închis în dulapul din spălătorie. Pe întuneric, cei doi așezară pe masa din hol o servietă diplomat, își puseră mănuși de cauciuc și luară fiecare o mică lanternă.

— Aranjează mai întîi telefoanele, spuse unul dintre ei.

Lucrau cu repeziciune, complet indiferenți la faptul că era întuneric beznă. Derivația telefonică din bucătărie fu scoasă din priză și aparatul, descompus în factori primi, se văzu curînd înnobilat cu un emițător minuscul, de dimensiunile unui bob de strugure, lipit cu clei în cavitatea receptorului și apăsat cu putere, timp de zece secunde, ca să se prindă cît mai bine. Odată cleiul uscat, microfonul instalat în lăcașul lui și aparatul montat la loc, unul dintre cei doi bărbați îl reașeză pe peretele bucătăriei. Semnalele sau vocile aveau să

fie transmise unui mic receptor ce urma să fie plasat în mansarda casei, lîngă un transmiţător ceva mai puternic, capabil să retransmită semnalele către antena ce se găsea pe Bendini Building. Nu era nevoie de alte instalaţii mai sofisticate ; din momentul în care erau cuplate la reţea, puteau funcţiona la nesfîrşit.

— Mai pune unul şi în oficiu.

Servieta diplomat se mută pe canapea. Cei doi bătură un cui într-o umflătură a placajului care lambrisa pereţii, apoi scoaseră cuiul şi înfipseră în micul orificiu rămas un cilindru subţire, negru, pe care-l fixară cu o picătură de lipici special. Microfonul era invizibil. De el atîrna o sîrmuliţă de grosimea firului de păr. Ea fu la rîndul ei fixată cu grijă la îmbinarea celor două panouri de placaj, apoi dusă spre plafon. Ceva mai tîrziu, aveau s-o cupleze la receptorul din mansardă.

În pereţii fiecărei camere se aflau acum microfoane. Cei doi găsiră în holul casei nişte scări uşoare, extensibile, cu ajutorul cărora se puteau urca în podul casei. Unul dintre ei aduse receptorul şi transmiţătorul, celălalt trase prin pereţi sîrmele aproape invizibile, le adună într-un singur fascicul răsucit pe care se trudi să-l treacă pe sub izolaţia peretelui pînă în colţul în care colegul lui montase transmiţătorul într-o cutie veche de carton. Cuplară apoi instalaţia lor la curent printr-un cablu şi montară şi o antenă mică, mascată de bîrnele care traversau mansarda. Încăperea era mare, dar foarte călduroasă şi respiraţia celor doi vizitatori nocturni devenea din ce în ce mai anevoioasă. În fine, transmiţătorul era instalat şi el în carcasa veche a unui aparat de radio.

Cei doi zvîrliră peste el tot felul de lucruri vechi şi de zdrenţe. Oricum, era vorba de un colţ îndepărtat al mansardei şi era probabil că multă vreme de-acum înainte nimeni nu va cotrobăi pe-acolo. Iar dacă totuşi cineva ar observa ceva, fără îndoială că acel cineva ar crede că are în faţă o grămadă de vechituri pe care le-ar lua şi le-ar arunca fără să bănuiască mai mult. Cei doi îşi admirară talentul şi îndemînarea, apoi

coborîră şi începură să-şi înlăture propriile urme. Totul durase ceva mai mult de un sfert de oră. Îi dădură drumul lui Hearsay şi se furişară către BMW-ul cu care ieşiră în alee şi se pierdură în noapte.

Cina de la Justine's nu se terminase cînd maşina celor doi McDeere îşi regăsi locul din parcare. Şoferul pescui din buzunar cheia unui Jaguar cafeniu, proprietatea familiei Kendall Mahan, consilier juridic la firma Bendini, Lambert & Locke. Tehnicienii se instalară în Jaguar. Familia Mahan locuia în centru şi, judecînd după schiţa apartamentului, treaba avea să fie mai uşoară decît fusese la McDeere.

În Bendini Building, la etajul al cincilea, Marcus privea cu atenţie panoul pe care sclipeau intermitent tot felul de luminiţe. Aştepta un semnal din East Meadowbrook numărul 1231. Petrecerea se terminase în urmă cu o jumătate de oră şi era timpul să asculte. O luminiţă galbenă îi atrase atenţia şi Marcus îşi puse căştile la urechi, apăsă butonul de înregistrare şi începu să aştepte. O luminiţă verde clipea lîngă poziţia McD6. Aha, asta era pe peretele dormitorului! Semnalele erau clare, vocile, la început mai slabe, deveniră şi ele foarte limpezi. Marcus mări volumul şi se puse pe ascultat.

— Jill Mahan e o căţea afurisită, spunea femeia, adică doamna McDeere. Cu cît bea mai mult, cu atît devenea mai a dracului.

— Mi se pare că are ceva sînge albastru sau cam aşa ceva, replică domnul McDeere.

— Bărbasu' e OK, da' ca e o jigodie.

— Auzi, mi se pare că te-ai ameţit.

— Aproape. Şi să ştii că sînt gata să fac dragoste pe viaţă şi pe moarte.

Marcus mări volumul şi se aplecă spre luminiţele care clipeau.

— Dezbracă-te! ceru imperativ doamna McDeere.

— N-am mai făcut chestia asta cam de multişor, remarcă domnul McDeere.

Marcus se ridică şi examină, ezitînd, butoanele şi becurile.

— Ei, şi a cui e vina ?

— Las' că n-am uitat încă procedura ! Eşti foarte frumoasă.

— Da ? Treci în pat !

Marcus răsuci la maximum butonul pe care era scris VOLUM. Privea luminiţele zîmbind şi răsuflînd din greu. Îi erau dragi angajaţii ăştia, proaspăt veniţi de pe băncile şcolii, plini de energie şi de visuri frumoase. Ascultă zîmbind sunetele care îi parveneau din dormitorul familiei McDeere. În cele din urmă, închise ochii, urmărind în gînd cum cei doi făceau dragoste.

9

„Criza Capps" se rezolvă înainte de a ajunge la dezastru în mai puțin de două săptămîni, grație unei serii de zile de optsprezece ore de lucru cotidian, facturate de cel mai proaspăt membru al firmei, Mitchell McDeere. Și culmea, acesta, care nici măcar nu-și dăduse examenul de barou, era atît de ocupat cu practica avocățească, încît nici nu-și mai găsea timp pentru examen. În luna iulie, tînărul facturase cincizeci și nouă de ore pe săptămînă în medie — un adevărat record pentru unul care nici nu era încă atestat oficial ca avocat. La ședința lunară a asociaților, Avery, plin de mîndrie, îi informă pe colegii lui că treaba făcută de McDeere era minunată pentru un începător. Datorită lui McDeere, spuse Avery, afacerea Capps se încheiase cu trei zile înainte de termen. Numai documentația acestei afaceri număra patru sute de pagini perfecte, puricate, redactate și adăugite de McDeere. Mulțumită aceluiași McDeere, afacerea Koker — Hanks se va încheia și ea în mai puțin de o lună. Și firma avea să mai cîștige aproape un sfert de milion ! McDeere era pur și simplu o mașină perfectă, încheie Avery, foarte satisfăcut.

În schimb, Oliver Lambert își exprimă îngrijorarea în legătură cu activitatea de studiu a numitului McDeere. Mai avea vreo trei săptămîni pînă la examen și era evident pentru toată lumea că el nu se pregătea. Mai mult de jumătate din

şedinţele lui recapitulative fuseseră amînate în iulie şi în jurnalul de bord nu menţionase decît vreo douăzeci de ore de studiu. Avery le spuse să nu-şi facă griji — „băiatul lui" avea să fie gata la timp cu totul.

Cu două săptămîni înainte de examen, Mitch găsi şi el de cuviinţă să se plîngă. În timpul unui dejun la Manhattan Club, el îi explică lui Avery că s-ar putea să pice la examen şi că avea nevoie de timp pentru studiu. De foarte mult timp. Da, spuse el, putea să înghesuie toată materia în două săptămîni şi să ia examenul la mustaţă, dar pentru asta trebuia să fie lăsat în pace. Gata cu termenele limită ! Gata cu urgenţele ! Gata cu munca de noapte ! Mitch ţinu o adevărată pledoarie pe care Avery o ascultă spăsit. Îi prezentă scuze şi-i promise că, în următoarele două săptămîni, îl va ignora complet. Mitch se mulţumi şi cu atît.

În prima zi din august, era convocată o reuniune generală în biblioteca principală de la etajul întîi. Acolo era sala de şedinţe cea mai spaţioasă din cele patru biblioteci şi sala de festivităţi. O parte dintre avocaţi se aşezaseră deja pe scaune, în jurul anticei mese din lemn de cireş. Ceilalţi stăteau în picioare, sprijiniţi de rafturile pline cu tomuri de legi ; erau nişte cărţi grele, îmbrăcate în piele de viţel — nimeni nu le mai deschidea de ani de zile. În încăperea vastă se aflau toţi angajaţii firmei — chiar şi Nathan Locke care sosise printre ultimii şi rămăsese în picioare, lîngă uşă. Nu vorbea cu nimeni şi nimeni nu-l privea. Din cînd în cînd, Mitch strecura o privire către Ochi Negri. Atmosfera era sumbră. Nici un zîmbet, nici o privire veselă.

Beth Kozinski şi Laura Hodge intrară în sală, conduse de Oliver Lambert. Li se oferiră două locuri în faţa peretelui pe care erau atîrnate două portrete acoperite cu pînză. Cele două femei se ţineau de mînă şi încercau să zîmbească. Lambert stătea în picioare, cu spatele la perete şi cu faţa la adunare. Vorbea cu blîndeţe, frumoasa lui voce de bariton fiind încărcată de simpatie şi compasiune. La început vorbi

aproape în şoaptă, dar dicţia lui perfectă făcea să răsune foarte limpede fiecare silabă în întreaga încăpere. Le privea pe cele două tinere văduve şi vorbea despre tristeţea tuturor membrilor firmei, despre grija pe care o vor avea întotdeauna cu toţii de ele şi de familiile lor. Şi iar, despre Marty şi Joe, despre primii lor ani la firmă, despre cît de buni şi importanţi fuseseră pentru Bendini, Lambert & Locke, despre imensul gol lăsat prin plecarea lor prematură. Vorbi şi despre marea dragoste şi desăvîrşitul lor devotament pentru familiile lor.

Lambert era elocvent. Vorbea în proză, fără să-şi fi schiţat discursul în prealabil. Cele două văduve plîngeau încetişor. Din cînd în cînd, îşi ştergeau lacrimile. Lamar Quin şi Doug Turney, colegii cei mai apropiaţi ai celor doi dispăruţi, începuseră şi ei să-şi sufle nasul şi să-şi şteargă ochii.

Lambert ajunse la concluzia că a spus tot ce trebuia spus şi se opri. Dezveli apoi portretul lui Martin Kozinski, ceea ce produse o mare emoţie în rîndurile asistenţei. Lacrimile se vedeau pe tot mai multe feţe. Lambert anunţă că va fi creată o bursă cu numele celui dispărut, la Facultatea de Drept din Chicago. Firma va deschide conturi la bancă pentru educaţia copiilor lui Marty şi nu va uita familia Kozinski în nici o ocazie. Beth îşi muşcă buzele, dar tot ce reuşi fu să plîngă şi mai tare. Avocaţii duri şi chiţibuşari ai firmei Bendini, aceşti nemiloşi aşi ai baroului, îşi înghiţeau toţi cu greutate lacrimile care le împînzeau privirile, ferindu-se să se uite unul la altul. Singur Nathan Locke nu părea cîtuşi de puţin mişcat. Privea ţintă peretele cu pricina şi părea că ignoră întreaga ceremonie.

Urmă portretul lui Joe Hodge, o biografie similară, o bursă asemănătoare şi aceleaşi conturi pentru copiii defunctului. Mitch auzise zvonul că, patru luni înainte de a muri, Hodge încheiase o asigurare în caz de deces de două milioane de dolari.

În clipa în care discursurile funebre se apropiau de sfîrşit, Nathan Locke dispăru pe uşa de care stătuse rezemat. Ceilalţi le înconjurară pe cele două femei, îmbrăţişîndu-le şi spunîndu-le cuvinte de îmbărbătare. Mitch nu-i cunoscuse pe cei doi, aşa că socoti că nu prea avea ce să spună. Se apropie de perete şi privi portretele cu atenţie. Erau cinci în total, dar cele trei anterioare erau mai mici, deşi realizate în acelaşi stil demn şi distins. Privirea i se opri asupra femeii. Pe plăcuţa metalică stătea scris : Alice Knauss, 1948 — 1977.

— Ea a fost o eroare, îi şopti de la spate Avery care se apropiase de „repartizatul" lui.

— Cum adică ?

— Tipicul avocat-femelă. A venit aici de la Harvard ca şefă de promoţie şi de la început ne căuta rîcă la toţi, tocmai pentru că era femeie. După părerea ei, toţi bărbaţii din lume sînt misogini, iar misiunea ei în viaţă era nici mai mult nici mai puţin decît abolirea discriminării sexuale. O căţea împuţită. Nici şase luni nu i-au trebuit să ne facă pe toţi să vomităm cînd o vedeam, dar nu puteam să scăpăm de ea. Nu-ţi mai spun că a obligat practic pe doi asociaţi să se retragă mult înainte de termen şi că Milligan încă mai dă vina pe ea pentru infarctul pe care l-a avut. Vezi că tocmai el, Victor Milligan, fusese însărcinat cu păstoritul ei !

— Măcar era o avocată bună ?

— Foarte bună, dar era imposibil să-ţi dai seama, în aşa hal de cutră era.

— Şi ce s-a întîmplat cu ea ?

— Accident de maşină. Omorîtă de un şofer beat. O adevărată tragedie.

— Ea a fost prima femeie angajată la firmă ?

— Da, da' şi ultima, în fine, dacă nu ne dă cineva în judecată.

Mitch arătă cu capul spre celălalt portret.

— Asta cine e ?

— Robert Lamm. Am fost prieten cu el. Făcuse dreptul la Emory, în Atlanta. Era cu trei ani înaintea mea.

— Şi lui ce i s-a întîmplat ?

— Nu ştie nimeni. Era un vînător pasionat. Ţin minte că într-o iarnă am fost împreună la elani, în Wyoming. În fine, tipul s-a dus la vînătoare de căprioare în Arkansas şi a dispărut. L-au găsit după o lună, prăbuşit într-o viroagă, cu o gaură în cap. S-au făcut diferite speculaţii, vezi-doamne, împuşcătura fusese trasă de la mare distanţă, cu o carabină puternică şi aşa mai departe. A fost, probabil, un accident şi n-o să ştim niciodată adevărul. Eu, unul, nu pricep cine şi de ce ar fi dorit moartea lui Bobby Lamm.

Ultimul portret era cel al lui John Mickel, 1950 — 1984.

— Dar el ? întrebă Mitch în şoaptă.

— Povestea lui e cea mai dramatică din toate. Tipul nu era un om puternic şi stresul i-a venit de hac. Bea ca un burete şi, încetul cu încetul, a început să se şi drogheze. Pe urmă l-a lăsat nevasta şi a mai urmat şi un divorţ urît de tot. Firma a fost pusă într-o situaţie foarte neplăcută. Iar omul, după zece ani de lucru, a început să se teamă că nu va mai ajunge asociat. Şi uite aşa, s-a apucat vîrtos de băut. Noi am cheltuit o groază de bani pe tratamente şi pe restul, da' n-am reuşit să-l scoatem la lumină. Pe urmă depresia şi sinuciderea. A scris o scrisoare de şapte pagini cu explicaţii amănunţite şi şi-a zburat creierii.

— Cred că a fost îngrozitor.

— Să ştii că aşa a şi fost.

— Şi unde l-au găsit ?

Avery îşi drese glasul şi aruncă o privire împrejur.

— Păi, în biroul tău.

— Ce ? !

— Da, da' au făcut curăţenie mare.

— Glumeşti ?

— Nu, vorbesc foarte serios. Linişteşte-te, Mitch, totul s-a întîmplat cu ani în urmă ! Biroul n-a mai fost folosit de-atunci. Îţi spun că totul e OK.

Mitch rămăsese fără glas.

— Ascultă, nu eşti superstiţios, nu-i aşa ? întrebă Avery cu o grimasă batjocoritoare.

— Bineînţeles că nu.

— Mă rog, cred că nu am greşit că ţi-am spus, deşi noi nu prea vorbim despre asta.

— Ascultă, crezi că pot să mă mut în alt birou ?

— Sigur că da. E suficient să pici examenul de barou şi te ducem la subsol, în birourile personalului auxiliar.

— Dacă-l pic, o să fie din pricina ta.

— Da, dă' n-ai să-l pici, nu-i aşa ?

— Dacă ai putut tu să-l iei, o să pot şi eu.

Între cinci şi şapte dimineaţa, Bendini Building era un edificiu gol şi liniştit. Nathan Locke sosise ca de obicei la şase, se dusese direct în biroul lui şi încuiase uşa. Pe la şapte, începuseră să apară şi ceilalţi angajaţi, aşa că se auzeau voci şi râsete. Pe la şapte şi jumătate erau toţi în păr şi un grup de secretare îşi făcu apariţia. La opt, culoarele erau pline de lume şi, ca de obicei, un aer haotic domnea în întreaga clădire. Era foarte greu să te concentrezi în vreo privinţă. Toată lumea întrerupea pe toată lumea, conform unei vechi rutine. Telefoanele sunau fără pauză. La nouă, avocaţii, personalul auxiliar, funcţionarii de la ghişeu şi secretarele erau prezenţi sau, în orice caz, se ştia exact unde sînt.

Mitch preţuia mult singurătatea şi liniştea primelor ore ale dimineţii, aşa că îşi dăduse ceasul cu treizeci de minute înainte şi-l trezea acum pe Dutch la cinci, în loc de cinci şi jumătate. Luase obiceiul de a-şi pregăti două recipiente mari de cafea şi de a hoinări pe culoarele întunecate, aprinzînd luminile şi inspectînd clădirea. Uneori, în dimineţile senine, stătea la fereastra biroului lui Lamar, urmărind răsăritul soarelui, deasupra uriaşului şi puternicului Mississippi. Număra şlepurile frumos aliniate în urma remorcherelor care despicau încet apele maiestuoase ale fluviului. Urmărea traficul lent de pe podul din depărtare. Dar aceste clipe de răgaz erau foarte scurte; Mitch nu pierdea timpul. Dicta

scrisori, informări, rapoarte, rezumate, memorii şi sute de alte documente pe care Nina le bătea la maşină şi Avery le revedea. În acelaşi timp, înghiţea pe nerăsuflate materia pentru examenul de barou.

În dimineaţa care urmă ceremoniei dedicate memoriei celor doi avocaţi decedaţi, Mitch se trezi că, în timp ce căuta un tratat de drept în biblioteca cea mare de la etajul al patrulea, ochii i se pironiră asupra celor cinci portrete. Se apropie de ele şi le privi cu mare atenţie, amintindu-şi tot ce-i spusese Avery. Cinci avocaţi morţi în ultimii douăzeci de ani — mda, era un loc de muncă periculos. Îşi notă într-o agendă numele şi anii în care muriseră cei cinci. Ceasul arăta cinci şi treizeci de minute. Pe culoar se auzi o mişcare şi Mitch se întoarse brusc. În întuneric se decupa silueta lui Locke. Acesta îl urmărea cu privirile lui de gheaţă neagră. Păşi în încăpere şi-l întrebă rece :

— Ce faci aici ?

Mitch se căzni să zîmbească :

— Bună dimineaţa. Întîmplător, studiam pentru examen.

Locke aruncă o privire scurtă spre perete şi apoi îl fixă cu o privire inchizitorială.

— Înţeleg. De ce te interesează atît de mult portretele astea ?

— Curiozitate. Mă gîndeam că firma şi-a avut partea ei de tragedie pe lumea asta.

— Oamenii aceştia sînt morţi. Adevărata tragedie se va întîmpla dacă nu iei examenul de barou.

— Ei bine, eu am intenţia să-l iau.

— Da ? ! Află că eu am auzit altceva : toţi sînt îngrijoraţi de felul în care studiezi, mai bine zis, de felul în care nu studiezi.

— Facturile mele excesive nu-i îngrijorează ?

— Nu face pe deşteptu' cu mine ! Ţi s-a spus de o mie de ori că examenul are prioritate absolută. Nu avem nevoie de un angajat fără licenţă de liberă practică.

Mitch se gîndi la cel puțin o duzină de replici ironice sau caustice, dar renunță. Locke se întoarse pe călcîie și dispăru. După ce închise ușa propriului său birou, Mitch ascunse cu grijă într-un sertar numele și datele pe care le scrisese și se apucă să conspecteze o lucrare recapitulativă de drept constituțional.

10

În prima săptămînă de după examen, Mitch ezita dacă să se ducă la serviciu sau să stea acasă, aşa că îşi petrecu dimineaţa în grădină, săpînd straturile de flori şi aşteptînd. Aranjatul casei luase sfîrşit şi, bineînţeles, primii oaspeţi aveau să fie părinţii lui Abby. Ea frecase şi curăţase fiecare colţişor şi acum era momentul să-i invite. Îi promisese lui Mitch că nu vor sta decît vreo trei ceasuri, iar el îi promisese că va fi cît va putea de politicos. El spălase şi lustruise ambele maşini — mai cumpăraseră una între timp — şi acum acestea străluceau în soare de parcă abia ar fi fost scoase din vitrină. Peluza fusese tăiată şi periată de un puşti de pe stradă. Timp de o lună, domnul Rice, vecinul, stropise cu îngrăşăminte şi iarba era deasă, moale şi uniformă, ca peluza unui teren de golf.

Socrii îi sosiră pe la prînz şi Mitch se văzu nevoit să părăsească locul lui strategic fără nici o tragere de inimă, de altfel. Le ieşi în întîmpinare zîmbind, dar imediat se scuză şi se duse să-şi schimbe hainele. Îşi dăduse imediat seama că cei doi nu se simţeau în largul lor ; acest lucru îi făcea mare plăcere. Stătu multă vreme la baie, timp în care Abby le arăta părinţilor ei fiecare centimetru pătrat de tapet şi fiecare bucată de mobilă. Bătrînii Sutherland erau totdeauna impresionaţi de astfel de lucruri. De lucruri fără importanţă. Nu-i preocupau decît obiectele deţinute sau nu de alţii. El

era președintele unei mici bănci care agoniza de cel puțin zece ani. Ea nu lucra — ar fi fost sub demnitatea ei ! — așa că-și petrecuse cea mai mare parte a existenței încercînd să promoveze social într-un orășel în care nimeni nu reușea să păcălească pe nimeni. Își făcuse un arbore genealogic din care reieșea că se trage din familia regală a unei mici țări europene și cu asta reușise să-i impresioneze pe oamenii care trudeau la minele de cărbuni din Danesboro, Kentucky. Cu atîta sînge albastru în vine, fusese de datoria ei să nu facă altceva decît să bea ceai, să joace bridge și să activeze neobosit la Clubul Prietenilor Grădinii. Vorbea mereu și fără încetare despre banii soțului ei și nu obosea niciodată cînd era vorba de a-l critica pe cei mai puțin norocoși în viață. El era un tip scorțos, care tresărea la lătratul consoar[illegible] și care trăia cu spaima de a nu o înfuria. Formau o echipă [illegible] și, ca niște adevărați parveniți, o antrenaseră pe fiica lor[illegible]e la cea mai fragedă vîrstă : trebuia să fie cea mai bună, să fie prima în toate domeniile și, în special, trebuia să se mărite foarte bine. Iată însă că fiica lor se răzvrătise și se căsătorise cu un tînăr sărac, avînd drept familie o mamă nebună și un frate criminal.

— Ei bine, Mitch, aveți o casă foarte drăguță, începu domnul Sutherland cînd se aflau deja la masă.

Era un efort de a sparge gheața.

— Mulțumesc.

Nimic altceva. Mulțumesc și atît. Mitch își îndreptă atenția asupra conținutului farfuriei. Nu, n-aveau să-l vadă zîmbind în timpul prînzului. Cu cît vorbea el mai puțin, cu atît se simțeau ei mai stînjeniți. De fapt, Mitch asta și dorea, să-i vadă bîlbîindu-se, să-i vadă cum se foiesc pe scaune, să-i facă să se simtă vinovați, să-și dea seama că judecaseră greșit. Să asude și să sîngereze ! El nu vruseseră să vină la nuntă — ei aruncaseră primii cu pietre, nu el.

— Da, într-adevăr, totul este atît de frumos, completă mama lui Abby, adresîndu-se și ea ginerelui ei.

— Mulțumesc.

— Şi nouă ne place totul foarte mult, mamă, zise Abby.

Conversaţia continua pe tema casei, dar fără participarea bărbaţilor. Femeile vorbeau şi iar vorbeau despre gustul şi talentul specialistei în design ; Abby încerca cu disperare să acopere golurile jenante care, totuşi, se iveau uneori. Spunea tot ce-i trecea prin minte. Lui Mitch aproape că-i părea rău pentru ea, dar se încăpăţîna să privească numai în farfurie. Da, tensiunea din aer ar fi putut fi despicată cu un cuţit, ceea ce lui Mitch îi convenea de minune.

— Aşadar, ţi-ai găsit o slujbă, o întrebă pe Abby mama ei.

— Da, încep de luni într-o săptămînă. Preiau clasa a treia la Şcoala Episcopală „St. Andrew".

— În învăţămînt sînt cele mai mici lefuri, trînti tatăl ei.

„Bestie grosolană", gîndi Mitch.

— Dar pe mine nu mă interesează banii, tăticule ! Uiţi că eu sînt institutoare ? ! Pentru mine asta e cea mai importantă meserie din lume. Dacă aş fi vrut bani, m-aş fi dus la medicină.

— Clasa a treia, spuse mama ei, sînt la vîrsta cea mai frumoasă, nu ? În curînd veţi dori şi voi să aveţi copii...

„Dacă am avea copii, ăştia ar fi una-două la Memphis", se gîndi Mitch. Să aştepte ei mult şi bine ! El nu se dădea în vînt după copii. Nu avea nici un nepot, cu excepţia, probabil, a acelora necunoscuţi, semănaţi de Ray peste tot pe unde fusese. Nu avea de unde şi nici cum să fi învăţat să iubească copiii.

— Poate peste cîţiva ani, mamă, răspunse Abby.

„Poate după ce muriţi voi doi" completă Mitch mereu în sinea lui.

— Şi tu vrei copii, nu-i aşa, Mitch ? i se adresă soacră-sa.

— Poate, peste cîţiva ani.

Domnul Sutherland îşi împinse farfuria şi-şi aprinse o ţigară. Mitch şi Abby discutaseră despre fumat de nenumărate ori în ultimele zile. Mitch voia să le interzică cu desăvîrşire să fumeze în casă. Discuţiile fuseseră violente şi, în final, Abby cîştigase.

— Cum a fost examenul de barou ? se interesă socrul său.

„Da, ăsta ar putea să fie un subiect interesant", își spuse Mitch, dar, cu voce tare, nu răspunse decît „istovitor". Se uită la Abby care mesteca nervoasă.

— Și, crezi că l-ai luat ?

— Sper.

— Cînd ai să știi rezultatul ?

— Rezultatul se comunică după patru — șase săptămîni.

— Aha, și cît a durat ?

— Patru zile.

— De cînd ne-am mutat aici, n-a făcut altceva decît a lucrat și a învățat. Nu prea l-am văzut la față în vara asta, zise Abby.

Mitch îi zîmbi. Absențele lui de la domiciliu, repetate și prelungite, erau un subiect dureros, de aceea pe Mitch îl amuza s-o vadă pe Abby prefăcîndu-se că înțelege și trece totul cu vederea.

— Ce se întîmplă dacă nu iei examenul ? continuă interogatoriul domnul Sutherland.

— Nu știu, nu m-am gîndit la varianta asta.

— Da' dacă-l iei, îți mărește salariul ?

Mitch promise să fie amabil, dar îi venea din ce în ce mai greu să-și țină promisiunea.

— Da, o mărire frumoasă și, pe deasupra, și o primă frumoasă.

— Cîți avocați sînt la firmă ?

— Patruzeci.

— Dumnezeule ! exclamă doamna Sutherland, aprinzîndu-și la rîndul ei o țigară. Nu găsești atîția avocați în tot ținutul Dane !

— Și unde este sediul firmei ?

— În centru.

— Putem să-l vedem și noi ?

— Poate altă dată. Sîmbăta nu e deschis pentru public. Mitch se distra singur auzindu-şi răspunsul „pentru public", de parcă ar fi fost un muzeu. Abby simţea apropierea dezastrului şi încercă să schimbe subiectul, vorbind despre biserica pe care o aleseseră. Avea patru mii de enoriaşi, o sală de sport şi o popicărie. Abby cînta în cor şi le preda puştilor la Şcoala Duminicală. Mitch venea şi el cînd nu era la serviciu, numai că, deocamdată, pînă acum lucrase aproape în fiecare duminică.

— Sînt fericit să constat că ţi-ai găsit o casă pentru suflet, Abby, draga mea, spuse tatăl ei cu cel mai pios accent pe care-l putu găsi. Ani de zile, el fusese cel care condusese rugăciunile în fiecare duminică, la Biserica Metodistă din Danesboro. În celelalte şase zile ale săptămînii, discret, dar sigur, se ocupase de mîncare, de băutură şi de femei. Şi conversaţia se potoli iarăşi. În încăpere domnea o linişte neplăcută. Bătrînul îşi aprinse o nouă ţigară. „Dă-i înainte, nu te jena !" bombăni Mitch în sinea lui.

— Haideţi să luăm desertul în grădină, propuse Abby şi se apucă să facă ordine pe masă.

Cei doi oaspeţi îi ridicară în slăvi talentul de grădinar şi Mitch acceptă laudele. De fapt, el smulgea nişte buruieni cînd şi cînd şi mai curăţa şi murdăria lui Hearsay. De restul se ocupase un puşti de pe stradă care curăţase pomii de uscături, scosese buruienile, tunsese gardul viu şi aranjase grădina. Uneori, Mitch stropea peluza, dar, cel mai adesea, îl lăsa pe domnul Rice s-o facă.

Abby aduse prăjiturile cu căpşuni şi cafeaua. Acum, îi privea pe Mitch, cerîndu-i ajutor. El se făcu că nu observă.

— Da, e foarte drăguţă casa asta, spuse tatăl ei, pentru a treia oară consecutiv, în timp ce examina curtea din spate. Mitch îi urmărea şuvoiul gîndurilor, ceea ce nu era prea greu. Bătrînul cîntărise casa şi cartierul şi acum curiozitatea îi ajunsese la maximum. „La dracu', cît costă toate astea ? ar fi vrut el să întrebe. Cît avans, cît rata lunară, cît — totul ?" Şi

va continua cu întrebările, până când va reuşi să le placeze şi pe astea care-l rodeau.

— Şi locul este foarte frumos, adăugă mama lui Abby.

— Când a fost construită casa ? întrebă tatăl lui Abby.

Mitch puse farfuria pe masă şi îşi drese glasul : simţea că se apropie momentul.

— Cam acum cincisprezece ani, răspunse el scurt.

— Câţi metri pătraţi ?

— Vreo mie, zise Abby nervoasă. Mitch o privi sever : stăpînirea de sine începea să-l dispară.

— E un cartier frumos, repetă doamna Sutherland, ca să-şi ajute fiica.

— E un credit nou sau ai preluat totul de la cineva ? continuă domnul Sutherland să-l interogheze, de parcă ar fi avut în faţă un tip care ceruse un împrumut, oferind o garanţie prea subţire.

— Un credit nou răspunse Mitch, apoi aşteptă. Abby aştepta şi ca şi se ruga. Bătrînul nu mai putea să aştepte.

— Cît ai plătit-o ?

Mitch răsuflă adînc şi fu cît pe-aci să-i răspundă „prea mult", dar Abby i-o luă înainte :

— Nu prea mult, tăticule, spuse ea cu siguranţă în voce şi, încruntîndu-şi sprîncenele, adăugă : Să ştii că sîntem perfect capabili să avem grijă de banii noştri fără ajutorul nimănui.

Mitch reuşi să zîmbească în timp ce-şi muşca limba. Doamna Sutherland se ridică.

— Hai să facem un tur cu maşina, vreţi ? Aş vrea să văd fluviul şi piramida cea nouă de pe mal. Haidem ! Vino, Harold !

Harold ar fi vrut să ştie mai multe despre casă, dar ea-l trase cu putere şi-l obligă să se scoale de pe scaun.

— E o idee grozavă, făcu Abby.

Se urcară în BMW-ul cel nou şi porniră spre fluviu. Abby îl rugă să nu fumeze în maşină. Mitch conducea fără o vorbă.

11

Nina intră grăbită în biroul lui Mitch, cu un vraf de dosare.

— Am nevoie de semnături, îi spuse ea, întinzîndu-i stiloul.

— Ce-s chestiile astea ? o întrebă Mitch, începînd să-şi scrie numele cu conştiinciozitate în josul fiecărei hîrtii.

— Nu pune întrebări inutile ! Ai încredere în mine !

— Am găsit un cuvînt scris greşit în contractul Landmark.

— Calculatorul e de vină, nu eu.

— OK. Anunţă să vină să-l repare !

— Pînă la ce oră lucrezi astă-seară ?

Mitch verifica documentele înainte de a le semna.

— Nu ştiu, da' de ce întrebi ?

— Pentru că ai un aer obosit. Mai bine te-ai duce acasă pe la zece, zece şi jumătate, şi te-ai odihni. Ai început să semeni la ochi cu Nathan Locke.

— Da, eşti foarte spirituală.

— Vezi că te-a căutat soţia ta la telefon.

Cînd Mitch termină de semnat, Nina refăcu vraful de hîrtii.

— E ora cinci. Eu plec. Oliver Lambert te aşteaptă în biblioteca de la etajul întîi.

— Oliver Lambert ! ? Mă aşteaptă pe mine ! ?

— Precum ai auzit. A sunat acum cinci minute, nu mai mult. Zicea că e o chestiune foarte importantă.

Mitch își controlă cravata și o porni în goană pe culoar, apoi pe scări în jos și, în cele din urmă, intră foarte degajat în bibliotecă. Lambert, Avery și ceea ce părea să fie majoritatea asociaților firmei îl așteptau așezați în jurul mesei. În picioare, de jur-împrejur, se aflau toți ceilalți angajați. Fotoliul din capul mesei era gol. Atmosfera din încăpere era calmă, solemnă chiar. Nimeni nu zîmbea. Lamar era foarte aproape de Mitch, dar nu se uita la el. Avery avea un aer spășit, jenat. Wally Hudson își răsucea vîrful pantofului și dădea încet din cap.

— Ia loc, Mitch, îl invită Lambert, cu o voce foarte gravă. Avem ceva de discutat cu tine.

În acel moment, Doug Turney închise ușa bibliotecii.

Mitch luă loc și privi în jur, căutînd un semn care să-l liniștească cît de cît. Nu găsi nici unul. Toți se întorseseră și-l priveau cu severitate.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă el sfios, privind neajutorat către Avery Tolar. Deasupra sprîncenelor i se iviseră mici stropi de sudoare. Inima îi bătea ca un ciocan pneumatic. Răsufla cu mare greutate. Oliver Lambert se sprijini de marginea mesei și-și scoase ochelarii de la ochi. Se încruntă, ca și cînd ceea ce avea să urmeze îl umplea de durere.

— Am primit un telefon de la Nashville, Mitch, și am vrut să stăm de vorbă cu tine.

Examenul de barou. Examenul de barou. Examenul de barou. Vasăzică se făcuse de rîs. În sfîrșit, un angajat al firmei Bendini, al ilustrei firme Bendini, reușise să pice la examenul de barou. Îl privi fix pe Avery și-l veni să urle la el : „E numai vina ta !" dar Avery îi evită privirea și-și masa tîmplele, de parcă ar fi avut migrenă. Lambert îi trecu pe toți în revistă și, în final, reveni la McDeere.

— Ne temeam că așa se va întîmpla, Mitch.

El ar fi vrut să poată vorbi, să le explice că mai merită o șansă, că poate să dea examenul din nou, peste șase luni și că

e deja sigur că-l va lua, să le promită, în fine, că nu-l va mai pune niciodată în asemenea situaţie. O durere ascuţită îi traversă abdomenul.

— Da, domnule, spuse el plin de umilinţă, desfiinţat.

Acum, Lambert se pregătea să dea lovitura de graţie.

— N-ar trebui ca noi să fim la curent cu aşa ceva, dar uite că tipii din Nashville ne-au spus că ai obţinut... cel mai mare punctaj dintre toţi concurenţii ! Felicitări, domnule consilier !

O explozie de risete salută aceste cuvinte. Se strînseră cu toţii în jurul lui rîzînd, înghesuindu-se să-i strîngă mîna şi să-l bată pe spate. Avery îşi ştergea fruntea cu o batistă deja udă de transpiraţie, pe cînd Kendall Mahan, cu un aer triumfător, trînti pe masă trei sticle de şampanie şi se apucă să le scoată dopurile. Cu un pahar de plastic plin ochi cu şampanie, Mitch putea şi el, în sfîrşit, să respire liniştit. Reuşi chiar şi performanţa de a zîmbi. După ce-şi goli paharul, avură grijă să-i umple imediat un al doilea. Oliver Lambert îl luă de umeri cu căldura lui obişnuită şi începu să vorbească :

— Mitch, sîntem nespus de mîndri de tine ! Şi credem că povestea asta cere o mică primă. Uite, am aici, din partea firmei, un cec în valoare de două mii de dolari ; e o răsplată pentru realizarea ta care ne bucură pe toţi.

Asistenţa izbucni în strigăte şi fluierături aprobatoare.

— Această primă se adaugă, bineînţeles, la mărirea de salariu pe care ţi-ai cîştigat-o pe merit. Şi e o mărire substanţială, crede-mă !

Alte strigăte şi fluierături. Mitch luă cecul fără să-l citească. Oliver Lambert, cu o mînă ridicată, cerea linişte.

— În numele firmei, dă-mi voie să-ţi mai ofer ceva ! Lamar Quin îi întinse un pachet înfăşurat în hîrtie. Lambert rupse ambalajul şi-l aruncă pe masă.

— Este o placă pe care am comandat-o special pentru această zi. Sînt gravate pe ea numele tuturor angajaţilor

noştri şi, după cum poţi vedea, Mitchell Y. McDeere figurează la loc de cinste.

Emoţionat şi jenat, Mitch se ridică şi primi darul. Culoarea îi revenise în obraji şi începu să simtă gustul şampaniei.

— Mulţumesc foarte mult, zise el încetişor.

Trei zile mai tîrziu, presa din Memphis publica numele avocaţilor care reuşiseră la examenul de barou. Abby tăie articolele ca să le lipească într-un album. Trimise o copie părinţilor ei şi una lui Ray.

Mitch descoperise o circiumioară, undeva între Front Street şi Riverside Drive, nu departe de biroul lui. Era, de fapt, o bombă întunecoasă, în care aceiaşi clienţi mîncau aceiaşi hot dogs. Lui Mitch îi plăcea, deoarece se putea ascunde acolo, fără teama că cineva l-ar putea găsi. Şi putea să lucreze în timp ce mînca. Acum, că era avocat cu toate diplomele şi certificatele posibile, îşi putea permite să ia un hot dog la dejun şi să factureze o sută cincizeci de dolari pe oră.

La o săptămînă după ce numele lui apăruse în ziar, Mitch era singur la o masă ceva mai retrasă în circiumioara cu pricina, cu un hot dog în faţă. Localul era pustiu. Mitch citea un dosar gros cît jumătate de palmă, iar proprietarul circiumii, un grec, moţăia la casă. De masa lui se apropie un străin şi, cînd se afla la mai puţin de doi paşi, desfăcu un pachet de gumă de mestecat, foşnind hîrtia cît mai zgomotos cu putinţă. În clipa în care se convinse că nimeni nu-i dădea atenţie, se aşeză cu un aer hotărît la masa lui Mitch. Acesta îşi ridică privirea şi împinse dosarul lîngă paharul cu ceai la gheaţă.

— Da, pot să-ţi fiu de folos cu ceva ? întrebă el.

Străinul aruncă o privire spre tejghea, o alta spre mesele goale şi, în sfîrşit, încă una în spate.

— Eşti McDeere, nu-i aşa ?

Omul avea un accent foarte pronunţat — Brooklyn, fără îndoială. Mitch îl studia cu atenţie : patruzeci de ani, părul tuns scurt, milităreşte, cu un smoc încărunţit căzîndu-i pe frunte. Purta un costum bleumarine, dintr-o stofă cu un pro-

cent foarte ridicat de poliester. Cravata lui era o imitație ieftină de mătase. Una peste alta, tipul nu arăta cine-știe-ce, cu toate că avea o oarecare simplitate de bun gust. Precum și un aer foarte îndrăzneț.

— Da, da' dumneata cine ești ?

Celălalt scoase din buzunar o insignă.

— Tarrance, Wayne Tarrance, agent FBI, răspunse el, după care, cu sprâncenele ridicate, așteptă reacția lui Mitch.

— Poți să stai, spuse Mitch.

— Chiar asta am să și fac.

— Și ce vrei, să mă percheziționezi ?

— Nu, nu încă. Deocamdată vreau doar să te cunosc. Ți-am văzut numele în ziar și am auzit că ești tipul cel nou de la Bendini, Lambert & Locke.

— Nu înțeleg ce anume poate interesa FBI-ul în asta.

— Uite ce e, sîntem cu ochii pe firmă.

Brusc, Mitch pierdu orice urmă de poftă de mîncare. Își împinse farfuria spre mijlocul mesei și trase spre el paharul de ceai.

— Vrei să bei ceva ? îl întrebă el pe agent.

— Nu, mulțumesc.

— Și de ce sînteți cu ochii pe firma Bendini ?

Tarrance zîmbi și mai privi o dată spre locul unde grecul dormita liniștit.

— Acum nu pot să-ți spun de ce. Avem noi motivele noastre, da' n-am venit aici să vorbim despre asta. Am venit doar ca să te cunosc și să te avertizez.

— Să mă avertizezi ? !

— Da, în privința firmei.

— Te ascult.

— Trei chestii. Unu — să nu ai încredere în nimeni ! La ăștia nu e nici măcar unu' în care să poți avea încredere. Ține minte ce-ți spun ! Ai să vezi mai tîrziu că e important. Foarte important. Doi — ăștia înregistrează fiecare cuvințel pe care-l spui acasă, la ei la firmă, peste tot. Cred că ascultă și ce spui în mașină.

Mitch privea și asculta plin de încordare, ceea ce, de fapt, și urmărise Tarrance.

— Și al treilea ? întrebă Mitch.

— Al treilea ? Al treilea e că banii nu cresc în copaci.

— N-ai vrea să-ți dezvolți ideea ?

— Nu pot chiar acum. Știi ce ? Eu cred că noi doi o să ne împrietenim. Mi-ar place să ai încredere în mine, da' știu că n-o să-mi fie ușor să ți-o câștig. Așa că nu vreau să merg prea repede. De întîlnit, nu ne putem întîlni nici la biroul tău, nici la al meu, și nici nu putem vorbi la telefon, așa că am să te caut eu din când în când. Dar pînă atunci, ține minte alea trei chestii pe care ți le-am spus și fii foarte atent !

Tarrance se ridică și-și scoase portvizitul.

— Uite, ai aici cartea mea de vizită. Numărul de telefon de acasă e scris pe spate. Îl folosești numai de la un telefon public. Mitch studie dreptunghiul de carton.

— Și de ce, mă rog, ar trebui să te caut ?

— O vreme nu va fi nevoie, da' păstrează-l totuși.

Mitch puse cartea de vizită în buzunarul cămășii.

— Și mai e ceva, spuse Tarrance. Te-am văzut la înmormîntarea lui Hodge și Kozinski. Trist, foarte trist. N-au murit într-un accident.

Spunînd acestea, Tarrance îl privea pe Mitch cu un mic zîmbet.

— Nu înțeleg.

Tarrance o porni spre ușă, spunîndu-i peste umăr :

— Sună-mă mai tîrziu, cîndva. Fii prudent. Nu uita că ăia te ascultă zi și noapte.

Puțin după ora patru dimineața, un claxon îl făcu pe Dutch să sară din somn direct în capul oaselor. Înjură cu foc și se duse spre mașina cu farurile aprinse.

— Ce dracu', Mitch, n-ai somn ? E ora patru ! Ce dracu' cauți aici la ora asta ?

— Iartă-mă, Dutch, da' chiar că n-am somn. Am avut o noapte grea.

Poarta se deschise.

Pînă la şapte şi jumătate, Mitch dictase suficiente pagini pentru ca Nina să aibă cu ce se ocupa cel puţin două zile. El constatase că secretara lui era mai puţin ţîfnoasă şi afurisită cînd avea de lucru. Mitch îşi propuse ca scop imediat să devină primul membru obişnuit al firmei care să justifice folosirea unei a doua secretare.

La ora opt, Mitch se înfiinţă în biroul lui Lamar şi începu să-l aştepte. Se apucă să corecteze un document, bău o cafea şi-i spuse secretarei lui Lamar că nu avea nevoie de ea. În sfîrşit, la opt şi un sfert, apăru şi Lamar în persoană.

— Uite ce e, trebuie să stăm de vorbă, îi spuse Mitch, închizînd uşa în urma lui. Dacă era să-i dea crezare lui Tarrance, încăperea era împînzită de microfoane şi conversaţia lor avea să fie înregistrată. De fapt, nici el nu ştia pe cine să mai creadă.

— Ei, pare să fie ceva serios, observă Lamar.

— Ai auzit vreodată de un tip, Tarrance, Wayne Tarrance ?

— Nu.

— FBI.

Lamar închise ochii şi mormăi „FBI", scotocind în propria-i memorie.

— Exact, spuse Mitch, FBI. Avea insignă şi tot tacîmul.

— Unde l-ai întîlnit ?

— El m-a găsit pe mine la cîrciuma lui Lansky, pe Union Street. Ştia cine sînt şi ştia că abia mi-am luat licenţa. Zicea că ştie totul despre firmă şi că sînt cu ochii pe noi.

— I-ai spus lui Avery ?

— Nu. Numai ţie. Ascultă, nu ştiu ce să fac.

Lamar ridică receptorul telefonului.

— Trebuie să-i spunem lui Tolar. Parcă-mi amintesc că s-a mai întîmplat aşa ceva pe-aici.

— Da ? Cui ? Despre ce e vorba ?

Lamar vorbi cu secretara lui Avery Tolar şi-i spuse să-l comunice şefului ei că aveau o problemă urgentă. Peste cîteva clipe, Avery era la celălalt capăt al firului.

— Avem o mică problemă, Avery. Ieri, Mitch a fost agăţat de un agent FBI. Mitch e la mine în birou.

Lamar ascultă răspunsul lui Avery şi apoi îi spuse lui Mitch :

— Mi-a spus să aştept puţin ca să-l sune pe Lambert.

— Văd că e treabă serioasă.

— Da, da' tu nu trebuie să-ţi faci griji. Există o explicaţie. Ţi-am spus că aşa ceva s-a mai întîmplat şi înainte. Lamar duse receptorul la ureche şi ascultă instrucţiunile, apoi închise telefonul.

— Ne cheamă la Oliver Lambert peste zece minute.

Avery Tolar, Royce McKnight, Oliver Lambert, Harold O'Kane şi Nathan Locke îi aşteptau. Toţi erau foarte nervoşi, dar cînd Mitch intră în birou, îşi dădură ostenelile să pară calmi.

— Ia loc, îl invită Nathan Locke cu un zîmbet scurt. Vrem să ne spui tot ce s-a întîmplat.

— Cei asta ? întrebă Mitch, arătînd spre un magnetofon care trona în mijlocul mesei.

— Nu vrem să pierdem nici un detaliu, răspunse Locke, arătîndu-i cu bărbia un scaun gol.

Mitch se aşeză şi-l privi ţinută pe Ochi Negri, aflat exact vizavi de el. Nimeni nu scotea nici un sunet.

— OK. Tocmai luam prînzul ieri, la Lansky's, de pe Union. Şi apare tipul ăsta care se aşază la masa mea. Ştia cum mă cheamă. Îmi arată o insignă şi zice că el e Wayne Tarrance, agent special FBI. Mă uit la insignă şi văd că e valabilă. Îmi zice că vrea să ne întîlnim pentru că o să ne împrietenim. Mă avertizează să nu am încredere în nimeni, că FBI-ul e cu ochii pe firma asta. Îi întreb de ce, da' el pretinde că n-are timp să-mi explice acum şi că o să-mi spună totul altă dată. Eu nu ştiu ce să spun, aşa că-l ascult pe el. Şi el îi dă înainte că o să mă contacteze mai încolo. Se ridică să plece şi-mi spune peste umăr că m-a văzut la înmormîntare — aşa că mă anunţă şi că moartea lui Hodge şi cea a

lui Kozinski nu au fost niște simple accidente. Și pleacă. Totul a durat cel multe cinci minute.

Ochii Negri îl fixau pe Mitch, sorbindu-i parcă fiecare cuvînt.

— L-ai mai văzut vreodată înainte pe omul acesta ?

— Nu, niciodată.

— Cui ai mai povestit toate astea ?

— Doar lui Lamar. I-am spus imediat ce a ajuns aici, azi-dimineață.

— Dar soției tale ?

— Nu.

— Ți-a lăsat un număr de telefon ?

— Nu.

— Vreau să știu fiecare silabă pe care ați spus-o, tu și el, ceru Nathan Locke.

— Am spus tot ce mi-am amintit — nu pot reda textual.

— Ești sigur ?

— Stați să mă gîndesc puțin. „Nu le spun tot, mai păstrez ceva și pentru mine", își spuse el în gînd, privindu-l pe Locke și dîndu-și seama că acesta bănuia mult mai multe. Ah, zicea că mi-a văzut numele în ziar și că știa că eu sînt angajatul cel nou al firmei. Asta-i tot. V-am spus chiar tot. A fost o conversație foarte scurtă.

— Încearcă să-ți amintești absolut tot, insistă Locke.

— L-am întrebat dacă vrea și el niște ceai, dar m-a refuzat. Magnetofonul fu oprit. Cei de față păreau ceva mai relaxați. Locke se îndreptă spre fereastră.

— Mitch, de cîțiva ani încoace, avem probleme cu FBI-ul și cu Serviciul de Venituri Interne. Unii dintre clienții noștri, oameni foarte bogați, de altfel, milionari care fac și cheltuiesc milioane, au pretenția să plătească taxe și impozite cît mai mici, dacă se poate chiar deloc. Așa că ne plătesc pe noi ca să poată evita taxele în modul cel mai legal cu putință. Noi avem reputația de a fi extrem de agresivi și nu ne deranjează să ne asumăm riscuri, dacă așa cer clienții. Printre ei sînt oameni de afaceri, adevărați rechini care înțeleg ce

înseamnă riscul şi ne plătesc gras de tot „imaginaţia profesională creatoare". Serviciul de Venituri Interne ne atacă pe unde poate — ne batem cu ei pe tema taxelor de cel puţin douăzeci de ani. Ei nu ne simpatizează pe noi, noi nu-i simpatizăm pe ei. Bineînţeles, am avut şi clienţi pe care nu-i dădea afară din casă etica, aşa că urmarea a fost că i-a anchetat FBI-ul. Ei bine, de trei ani încoace, FBI-ul ne hărţuieşte şi pe noi. În ceea ce-l priveşte pe Tarrance, el e un începător care încearcă să-şi facă un nume. E aici de mai puţin de un an şi deja ne stă ca un ghimpe în talpă. Să nu mai vorbeşti cu el de-acum încolo ! Probabil că el a înregistrat ieri tot ce-aţi vorbit. Da, să ştii că e un tip periculos, extrem de periculos ! Nu joacă cinstit, de fapt nici un federal nu joacă cinstit, de asta te vei convinge singur.

— Cîţi dintre clienţii de care mi-aţi vorbit au fost condamnaţi ?

— Nici măcar unul singur ! Iar în ceea ce ne priveşte, noi am câştigat totdeauna litigiile cu Serviciul de Venituri Interne.

— Dar povestea cu Hodge şi Kozinski ?

— Bună întrebare, interveni Oliver Lambert. De fapt, noi nu ştim ce s-a întîmplat acolo. La început, părea să fi fost un simplu accident, dar nu puteam fi siguri. Ştii, împreună cu Marty şi Joe se mai află un tip, un indigen din insulă. El era căpitanul vasului şi supraveghea şi scufundările. Acum însă, autorităţile locale ne spun că tot el era şi o verigă importantă dintr-o reţea de traficanţi de droguri cu baza în Jamaica şi că, probabil, ţinta exploziei era el. Tipul e mort, bineînţeles.

— Cred că nu vom şti adevărul niciodată, adăugă Royce McKnight. Poliţiştii din insulă nu sînt prea subtili. În ceea ce ne priveşte, noi vom proteja familiile celor dispăruţi şi considerăm că totul a fost un accident. Sincer să fiu, nici nu prea ştiu cum am putea lua lucrurile altfel.

— Ascultă, Mitch, să nu sufli nici o vorbă despre povestea asta, îi atrase atenţia Locke. Fereşte-te de Tarrance şi,

dacă te mai contactează vreodată, anunță-ne imediat. Ai pricepul ?

— Da, domnule !

— Nu-i spune nimic soției tale ! adăugă Avery.

Mitch dădu din cap, semn că înțelesese, iar Oliver Lambert își regăsi expresia de bunic zîmbitor și afectuos.

— Mitch, îmi dau seama că toate acestea par de-a dreptul înspăimîntătoare, dar noi ne-am obișnuit cu ele, spuse el, jucîndu-se cu ochelarii pe care-i dăduse jos de pe nas. De povestea asta ne ocupăm noi, te rog să ai încredere ! Nouă nu ne e teamă nici de Tarrance, nici de FBI, nici de Serviciul de Venituri Interne. Nouă nu ne e teamă de nimeni, pentru că știm că nu am făcut nimic rău. Anthony Bendini a ridicat firma numai prin muncă îndîrjită, prin talent și printr-o etică profesională fără nici un compromis. Și aceste principii le avem cu toții în sînge. Da, unii dintre clienții noștri sînt departe de a fi fost niște sfinți, dar avocatul nu-i dictează clientului ce morală să adopte. Nu vrem ca tu să-ți faci griji în legătură cu povestea asta -- e foarte, foarte periculos acest Tarrance. Dacă-i dai apă la moară, devine din ce în ce mai îndrăznеț și poate ajunge o adevărată pacoste. Locke îl împunse pe Mitch cu un deget strîmb.

— Orice contact pe care-l vei mai avea de-aici încolo cu Tarrance îți pune în pericol viitorul la firma noastră. Să nu spui că n-ai fost avertizat !

— Ah, înțeleg.

— Înțelege, adăugă și Avery pe care Locke îl privea cu un aer sever.

— Ei bine, spuse Oliver Lambert, asta-i tot. Fii prudent ! Mitch și Lamar ieșiră din încăpere și se îndreptară spre cele mai apropiate scări.

— Cheamă-l pe De Vasher, îi spuse Locke lui Lambert care ridicase deja receptorul.

În mai puțin de două minute, cei doi se aflau în biroul lui De Vasher, unde domnea un talmeș-balmeș incredibil.

— Ai ascultat ? întrebă scurt Locke.

— Bineînțeles, Nat. Am auzit fiecare cuvînt rostit de băiat. Pot să spun că te-ai descurcat foarte bine. După mine, l-ai speriat atît de tare, că de-acum înainte o să fugă de Tarrance ca de dracu'.

— Și cu Lazarov, cum rămîne ?

— Trebuie să-i spun tot. El e șefu'. Nu putem să ne prefacem că nu s-a întîmplat nimic.

— Și ce crezi că o să facă ?

— Ei ! Nimic grav ! Noi o să-l urmărim pe băiat douăș'patru din douăș'patru ! O să-i ascultăm toate convorbirile telefonice ! Și o să așteptăm. Băiatu' n-o să facă nici o mișcare, Tarrance o să fie ăla care o să miște. O să-l agațe iar pe băiat, da' de data asta o să fim și noi acolo. Ține-l pe băiat cît mai mult aici și anunță-mă, dacă se poate, cînd pleacă. În fine, eu unu' nu cred că dracu' e chiar atît de negru.

— Da' de ce să-l fi ales pe McDeere ? ! se întrebă Locke cu voce tare.

— Păi, eu unu cred că e o nouă strategie. Kozinski și Hodge s-au dus ei la Tarrance, ți-aduci aminte ? Ei, și poate că au ciripit mai mult decît ne-am închipuit noi ! În fine, nu știu, poate că-și imaginează că McDeere e cel mai vulnerabil : un boboc abia ieșit din facultate, burdușit de idealuri nobile și de etică, precum prietenul nostru aici de față, Ollie-cel-etic. Ai fost bun, Ollie, foarte bun, p-onoarea mea.

— Ia mai tacă-ți gura !

De Vasher tăcu și-și mușcă buzele ! Îl privi apoi pe Locke.

— Și acum, știi care e pasul următor, nu ? Tarrance o să insiste și idiotul de Lazarov o să sfîrșească prin a-mi spune să scap de el. Să-l reduc la tăcere. Să-l bag într-un butoi și să-i fac vînt în Golf. Și cînd s-o întîmpla chestia asta, voi toți, onorabilii mei domni, o să ieșiți la pensie înainte de vreme și o să părăsiți țara. În mod foarte precipitat.

— Lazarov nu va îndrăzni să comande lichidarea unui agent FBI.

— Pe dracu', nu va îndrăzni. Eu zic că e o mutare nebunească, da' Lazarov e nebun. E un nebun scos din minți de situația de aici. Îmi dă tot timpul telefon și mă pisează cu întrebările lui și eu îi dau răspunsuri halandala. Cîteodată mă ascultă, cîteodată nici nu se sinchisește de ce-i spun, cîteodată mai zice și că trebuie să vorbească cu ăia din consiliul de conducere. Da' să știți că dacă-mi spune că trebuie să-l elimin pe Tarrance, eu îl voi elimina ! Să nu spuneți că nu v-am avertizat !

— Chestia asta îmi provoacă greață, spuse Lambert.

— O fi, Ollie. Vrei tu să-ți fie greață. Lasă-i tu pe consilierii tăi îmbrăcați la patru ace să se tragă de șireturi cu Tarrance, să înceapă toți să ciripească și o să-ți fie o greață de n-ai s-o poți duce ! Și-acu', băieți, vă sugerez să-l țineți pe McDeere atît de ocupat, încît să n-aibă timp nici măcar să se gîndească la unchiu' Tarrance.

— Doamne, De Vasher, dar băiatul lucrează și așa cîte douăsprezece ore pe zi ! A plecat ca din pușcă și nu încetinește ritmul deloc.

— Uite ce zic eu, fii cu ochii pe el ! Spune-i lui Lamar Quin să se împrietenească cu el strîns de tot, fiindcă dacă McDeere are ceva pe suflet, la el o să se ducă să-și verse sacu'.

— Da, o idee bună, spuse Locke privindu-l pe Lambert. Hai să stăm de vorbă cu Quin. El e mai apropiat de McDeere și poate că reușește să se apropie și mai mult.

— Băieți, interveni De Vasher, McDeere e speriat și n-o să facă nici o mișcare. Cel puțin nu acum. Dacă Tarrance îl contactează din nou, băiatu' o să facă ce a făcut și azi. Se va duce adică întins la Lamar Quin. El singur ne-a arătat în cine are încredere.

— I-a povestit ceva nevesti-si astă-noapte ? se interesă Locke.

— Verificăm benzile. Avem atîtea afurisite de microfoane în afurisitul ăsta de oraș, că ne trebuie șase computere ca să găsim o înregistrare.

Mitch stătea în biroul lui Lamar privind pe fereastră şi vorbea lent, alegîndu-şi cuvintele cu grijă. Dacă Tarrance avea dreptate, tot ceea ce spunea el era înregistrat.

— Ei, te simţi mai bine ? îl întrebă Lamar.

— Da, cred că da. Ceea ce mi-au spus are o logică limpede.

— S-a mai întîmplat şi altă dată, aşa cum spunea şi Locke.

— Cu cine ? Cine a mai fost contactat ?

— Asta n-aş putea să-ţi spun. Pur şi simplu nu-mi amintesc. Mi se pare că a fost o chestie, acum vreo trei ani.

— Da' nu-ţi aminteşti cu cine a fost chestia aia ?

— Nu şi nu înţeleg de ce ţi se pare atît de important să ştii cine a fost implicat.

— Pur şi simplu vreau să ştiu. Vreau să ştiu pentru că, de fapt, nu înţeleg de ce m-a ales pe mine, cel mai nou aici, omul care ştie cel mai puţin despre afacerile firmei şi despre clienţii ei. De ce tocmai cu ? !

— Habar n-am, Mitch. Eu atît îţi spun : fă exact ceea ce Locke ţi-a spus să faci ! Şi încearcă să-l uiţi pe tipul ăla şi, dacă mai apare, fereşte-te de el ! Oricum, nu eşti obligat să vorbeşti cu el dacă nu are mandat. Dacă mai apare, trimite-l la plimbare ! E un tip al dracului de periculos.

— Da, cred că ai dreptate, încercă Mitch să zîmbească, în timp ce se îndrepta spre uşă. Rămîne în picioare cina de mîine seară ?

— Evident. Kay vrea să facă grătar şi frigărui, aşa că vom cina afară, lîngă piscină.

— OK ! Pe mîine seară.

12

Gardianul îl strigă pe nume, îl percheziționă și apoi îl conduse într-o sală mare, în care un șir lung de cabine erau ocupate de vizitatori care vorbeau sau șopteau cu deținuții printr-un paravan de sită groasă, metalică.

— Paisprezece, strigă gardianul.

Mitch intră în boxa numărul paisprezece și se așeză. Un minut mai tîrziu, își făcu apariția Ray, care se așeză de partea cealaltă. Dacă n-ar fi avut o cicatrice pe frunte și riduri în jurul ochilor, ar fi putut fi luați drept frați gemeni. Aveau amîndoi cam un metru optzeci și cinci, optzeci de kilograme, părul castaniu, ochii mici și albaștri, pomeți proeminenți și maxilare largi. Ei știau din poveștile de familie că aveau ceva sînge indian în vine, dar pigmentul închis se decolorase în cîteva generații care trudiseră în mină, așa că pielea lor nu mai era smeadă.

Mitch nu mai venise la Brushy Mountain de trei ani, de trei ani și trei luni exact. Frații își scriau însă de două ori pe lună și asta de opt ani de zile.

— Ei, cum stai cu franceza ? îl întrebă el pe Ray. Testele trecute de acesta în armată puseseră în evidență un talent neobișnuit pentru limbile străine. Doi ani întregi fusese traducător de vietnameză. În șase luni învățase germana, pe vremea cînd unitatea lui staționase în Germania Federală. Spaniola îi luase cam patru ani, dar asta numai pentru că fu-

sese obligat s-o învețe din cărțile de la biblioteca închisorii. Ultimul lui proiect lingvistic era franceza.

— Cred că vorbesc curgător. Nu prea am cum să-mi dau seama. N-am cu cine vorbi aici. Ăștia nu fac cursuri de franceză și frații sînt unilingvi, așa că... În orice caz, franceza e cea mai frumoasă limbă pe care o știu.

— E ușoară ?

— Nu la fel de ușoară ca germana, dar mi-a fost ușor să învăț germana, pentru că am trăit acolo unde o vorbea toată lumea. Știai că cincizeci la sută din limba noastră vine din germană prin engleza veche ?

— Nu, habar n-aveam.

— Și totuși așa e. Engleza și germana sînt verișoare primare.

— Ei bine, și după franceză, ce urmează ?

— Poate că italiana. E o limbă romanică, la fel cu franceza, spaniola și portugheza. În fine, nu știu, poate să mă apuc de rusă sau de greacă. Am citit ceva despre insulele grecești. Am de gînd să mă reped acolo, în curînd...

Mitch zîmbi. Ray mai avea de stat la închisoare cel puțin șapte ani, și asta dacă era să fie eliberat pe cuvînt de onoare.

— Crezi că glumesc, nu ? Ai să vezi că-mi iau zborul de-aici și nu peste mult timp.

— Ce planuri ai ?

— Nu pot să-ți spun, dar pun ceva la cale.

— Ray, nu face asta, te rog !

— O să am nevoie de ajutor din afară și de ceva bani ca să ies din țară. Mi-ar ajunge cam o mie de dolari. Poți să te ocupi de chestia asta, nu-i așa ? Oricum, tu nu vei fi implicat.

— Nu sîntem ascultați ?

— Ba da, uneori.

— Păi atunci, hai să vorbim despre altceva !

— Bine. Spune-mi ce mai face Abby.

— Abby e bine.

— Unde e acum ?

— La biserică. A vrut să vină, dar l-am spus că nu va putea să te vadă.

— Da, şi eu aş fi vrut s-o văd.

— Îmi pare rău.

— Am înţeles din scrisori că o duceţi foarte bine. Casă nouă, maşini... Nici nu ştii ce mîndru sînt de tine. Eşti primul McDeere din ultimele două generaţii care a reuşit să facă ceva valabil în viaţa lui.

— Mama şi tata au fost foarte buni, Ray, dar nu li s-a oferit nici o ocazie în viaţa lor şi, pe deasupra, au mai avut şi ghinion cu carul. Au făcut şi ei tot ce-au putut, cum au putut mai bine.

Ray zîmbi, privind aiurea.

— Da, cred că ai dreptate. Ai mai vorbit cu mama ?

— Da, dar cam demult.

— E tot în Florida ?

— Da, cred că da.

Tăcură amîndoi o vreme, privindu-şi fiecare mîinile. Se gîndeau la mama lor şi cele mai multe gînduri erau dureroase. Ei doi apucaseră şi perioade mai bune, pe vremea cînd erau mici şi tatăl lor trăia. După moartea soţului ei, mama nu-şi mai revenise niciodată şi apoi, după moartea lui Rusty, rudele o internaseră într-un sanatoriu.

Ray urmărea cu degetul ochiurile metalice ale plasei care-i despărţea.

— Hai să vorbim despre altceva.

Mitch aprobă din cap. Aveau multe lucruri să-şi spună, dar toate ţineau de trecut. Trecutul era singurul lor punct comun şi era mai bine să-l lase nerăscolit.

— Mi-ai scris că unul dintre foştii tăi colegi de celulă e detectiv particular în Memphis.

— Da, Eddie Lomax. A fost poliţist în Memphis cam nouă ani, pînă cînd l-au vîrît la zdup pentru viol.

— Viol ?

— Mda. Şi a trecut prin momente grele aici. Aştia nu-i văd cu ochi buni pe violatori. Şi nici pe poliţişti. Pînă să apar

cu, aproape că-l omorîseră. Tipul a ieşit de vreo trei ani. Îmi scrie cu regularitate, cică se ocupă mai ales de divorţuri.

— E în cartea de telefon ?

— 969-3838 ! Da' ce nevoie ai de el ?

— Am un coleg la firmă şi nevastă-sa a luat-o prin arătură, da' nu poate s-o prindă. Auzi, dar Lomax ăsta, ştie meseric ?

— E foarte bun, aşa pretinde. În orice caz, a făcut ceva bani.

— Pot să am încredere în el ?

— Ei na, glumeşti ? ! Dacă-i spui că eşti fratele meu, e în stare să şi ucidă pentru tine. El e cel care mă va ajuta să ies de-aici, da' nu ştie chestia asta încă. Poate îi arunci tu o vorbă...

— Aş vrea să nu te mai aud spunînd asta.

Un gardian se opri în spatele lui Mitch.

— Trei minute, spuse el laconic.

— Spune-mi ce să-ţi trimit.

— Dacă nu te superi, aş vrea să-mi faci un mare serviciu.

— Orice.

— Du-te la o librărie şi caută o casetă d-aia, cum să înveţi limba greacă în douăzeci şi patru de ore, şi mai cumpără-mi şi un dicţionar grec-englez !

— Bine, le ai săptămîna viitoare.

— Poţi să-mi trimiţi şi tot tacîmul pentru italiană ?

— Nici o grijă.

— Chestia e că nu m-am hotărît încă între Sicilia şi Grecia. Nu ştiu ce să aleg şi asta îmi dă insomnii. L-am întrebat şi pe pastorul de aici, dar nici el nu m-a putut ajuta. M-am gîndit să mă duc la directorul stabilimentului, ce zici, nu-i o idee mare ?

Mitch rîse scurt, aprobînd din cap.

— Da' de ce nu pleci în Australia ?

— Ştii că e o idee mişto ? Ia vezi şi de nişte casete şi dicţionare pentru australiană, te rog !

Zîmbiră amîndoi, apoi tăcură, privindu-se cu intensitate și așteptînd gardianul să le anunțe sfîrșitul întrevederii. Mitch se uită la cicatricea de pe fruntea fratelui său și se gîndea la nenumăratele bătăi și încăierări care, în cele din urmă, îl duseseră la asasinat. Ray îi spunea „legitimă apărare" ! Ani de-a rîndul fusese furios pe Ray pentru că se dovedise un prost, dar, cu timpul, furia îi trecuse și acum nu ar fi dorit nimic mai mult decît să-l poată îmbrățișa ! Și ar mai fi dorit și să-l ia acasă, să-l îngrijească, să-l ajute să-și găsească o slujbă și un rost în viață.

— Să nu te prind că ai regrete în ceea ce mă privește, tocmai îi spunea Ray.

— Abby vrea și ea să-ți scrie.

— Foarte bine, mi-ar plăcea tare mult să-mi scrie și ea. Abia dacă îmi-o amintesc, de pe vremea cînd era o puștoaică mică în Danesboro. Țin minte că se tot fîțîia pe lîngă banca lui tatăl-său, pe Main Street. Spune-i că o rog să-mi trimită o fotografie de-a ei și aș vrea și una cu casa voastră cea nouă. Știi că ești primul McDeere care, în ultima sută de ani, este proprietarul unei case ?

— Trebuie să plec.

— Te mai rog ceva : caut-o pe mama și vezi ce face, dacă mai trăiește. Acu', că ai terminat școala, ar fi frumos din partea ta să cauți s-o vezi și să afli cum îi mai merge.

— Să știi că m-am gîndit și eu la asta.

— Ei bine, mai gîndește-te, da ?

— Da. Ne vedem peste o lună.

De Vasher trase cu sete din țigară și apoi dădu drumul unui nor de fum în direcția instalației de aer condiționat.

— Am dat de Ray McDeere, anunță el plin de importanță.

— Unde e ? întrebă Oliver Lambert.

— Păi, în închisoarea Brushy Mountain. Omor prin imprudență în Nashville, acum opt ani. E acolo pentru cincisprezece ani, fără nici o posibilitate de eliberare „pe cuvînt

de onoare". Raymond McDeere, treizeci şi doi de ani, fără familie. Trei ani angajat în armată cu lăsare la vatră prin dezonoare publică. Un adevărat păgubos, ce mai !

— Dar cum l-aţi găsit ?

— Păi, frate-său ne-a condus : a fost ieri în vizită la el şi, ca un făcut, noi l-am urmărit... Douăş'patru din douăş'patru, nu uita !

— Bine, dar condamnarea lui Raymond McDeere încheia un dosar public ! Cred că l-ai fi putut găsi mai de mult.

— Păi l-aş fi găsit, Ollie, dacă ar fi fost important, numai că nu e. Noi ne facem meseria foarte bine, să ştii !

— Cincisprezece ani ai zis ? Dar pe cine a omorît ?

— Eh, povestea obişnuită. O mînă de beţivi care se bat într-un bar pentru o fufă. Da' fără arme. Medicul legist a scris în raportul lui că tipul nostru şi-a lovit adversarul cu pumnul de două ori şi i-a crăpat capul.

— Bine, dar de ce „lăsare la vatră prin dezonoare publică" ?

— Nesupunere la ordine. Plus că a mai atacat şi un ofiţer. Eu unu' nu pricep cum de n-a ajuns în faţa Curţii Marţiale ! ? Tipu' are un caracter din cele mai nasoale.

— Da ! De fapt, ai dreptate, povestea asta nu are nici o importanţă. Ei, şi altceva ce ai mai aflat ?

— Păi, nu prea multe. Avem microfoane în toată casa, ştii, nu ? Ei, da' băiatu' nu i-a spus nimic nevestei despre Tarrance. Îl ascultăm douăş'patru din douăş'patru, şi n-a scăpat o vorbă nimănui.

Lambert zîmbi, aprobînd din cap : era foarte mîndru de McDeere.

— Şi din punct de vedere sexual, cum e ?

— Păi, tot ce putem face e să ascultăm, Ollie. Da' să ştii că ascultăm cu cea mai mare atenţie. Ei bine, ăia doi nu au mai făcut nimic de două săptămîni. Ce să-i faci, dacă puştiul stă aici şaişpe ore pe zi şi mai e şi un maniac al muncitului pe brînci ! Las' că aveţi şi voi grijă să-i educaţi aşa pe toţi ! Şi

puştoaica s-a cam plictisit — sindromul obişnuit de nevastă de avocat începător. Toată ziua vorbeşte cu mă-sa la telefon, da' cu taxă inversă, aşa că puştiu' habar n-are. Şi ea i-a zis lu' mă-sa că el s-a schimbat şi că nu mai e acelaşi şi tot felu' de chestii de-astea. Ah, şi după părerea ei, el o să moară de atîta muncă. Uite, numai aiureli de-astea auzim. Şi nici n-am vreo fotografie cu ei doi în pat. Îmi pare rău, Ollie, că ştiu ce mult îţi plac poze de-astea.

Lambert privea cu mare atenţie peretele din faţa lui, fără să scoată un cuvînt.

— Ascultă, Ollie, eu unu' cred că ar trebui să-l trimitem pe puşti în Grand Cayman, împreună cu Avery, să rezolve ceva afaceri. Ia vezi dacă poţi să aranjezi chestia asta !

— Nici o problemă, dar aş putea să te întreb de ce ?

— Nu acum ! Ai să afli tu mai tîrziu.

Clădirea se afla în partea veche a oraşului, în plin centru, într-o zonă de dărăpănături. La nici două cvartale distanţă, străluceau în soare modernele turnuri din sticlă şi oţel, înghesuite unul într-altul, de parcă la Memphis ar fi fost criză de terenuri de construcţii.

Pe uşă, o plăcuţă metalică informa că la etaj se află biroul lui Eddie Lomax, detectiv particular. Consultaţii numai pe bază de programare. Pe uşa de la etaj, o altă plăcuţă anunţa că onor clientela putea beneficia de orice fel de investigaţii : divorţuri, accidente, persoane dispărute, urmăriri şi supravegheri. În ceea ce privea anunţul din cartea de telefon, acela menţiona fosta carieră de poliţist a detectivului Lomax, dar nu şi sfîrşitul acesteia. Anunţul din cartea de telefon îi mai asigura pe clienţi că pot beneficia de ascultări discrete, de fotografii — la fel de discrete —, de probe pentru tribunal, de analiza stresului vocii înregistrate, de urmărirea şi identificarea bunurilor furate, de asigurare personală şi de investigaţii prenuptiale. Toate acestea autorizate, sigure şi disponibile douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Etic, confidenţial, demn de toată încrederea.

Pe Mitch, cel mai mult îl impresiona abundența de încredere. Avea fixată o întîlnire cu Lomax la ora cinci după-amiază, dar el sosise cu cîteva minute mai devreme. O blondă bine făcută, strînsă într-o fustă de piele neagră, cu niște cizme negre în picioare, îl întrebă cine este și-i arătă cu un gest nepăsător un scaun îmbrăcat în vinilin portocaliu, așezat lîngă fereastră. Eddie era puțin ocupat, spuse ea. După ce examină cu atenție scaunul acoperit cu un strat gros de praf și asezonat cu ceva pete de grăsime, Mitch renunță să se mai așeze. Îi spuse blondei că îl doare spatele. Tammy, căci așa o chema, dădu din umeri și se întoarse la guma ei de mestecat și la vraful de documente pe care le bătea la mașină. Mitch încercă să glumească, întrebînd-o dacă dactilografia un act prenuptial. Scrumiera de pe masa ei era plină ochi cu mucuri de țigări spoite cu ruj de buze roz. În timp ce bătea la mașină cu mîna stîngă, cu dreapta culese cu mare precizie din pachet o nouă țigară. Cu o dexteritate și mai mare, aprinse o brichetă și dădu foc vîrfului țigării incredibil de lungă și subțire. Cînd sfîrși această operațiune, buzele i se strînseră posesiv în jurul minusculei țigări și întregul ei trup începu să tragă avid fumul albăstrui. Literele se transformau în cuvinte, cuvintele în propoziții, în fraze și paragrafe, în timp ce ea încerca cu disperare să-și umple plămînii cu fum. Fumul se ridica spre tavanul încăperii, amestecîndu-se cu norul cenușiu care deja plutea acolo. Apoi, blonda începu să tușească, o tuse sacadată și enervantă, care-i congestiona fața și-i zgîlțîia sînii mari. Nu se întrerupse nici cînd înșfăcă o cană aflată pe birou, cană din care bău cu lăcomie. După care își reluă țigara, pufăind cu poftă mai departe.

După vreo două minute, lui Mitch începu să i se facă rea de concentrația de monoxid de carbon. Descoperi o spărtură în fereastră, o mică spărtură pe care, din motive necunoscute, păianjenii o ocoliseră cînd își țesuseră plasele, așa că se apropie de perdelele zdrențuite și îmbîcsite de praf, încercînd să respire aerul de afară. Se simțea rău de-adevărat. În spatele lui, tusea și horcăitul blondei continuau în

tandem. Mitch încercă să deschidă fereastra, dar aceasta fusese demult sigilată de straturile succesive de vopsea, acum crăpată. Tocmai în clipa în care ameţise de tot, zgomotul maşinii de scris şi tusea încetară.

— Avocat ?

Mitch se depărtă de fereastră, privind-o pe secretară. Aceasta era acum aşezată pe marginea biroului, picior peste picior, cu fusta de piele neagră mult ridicată peste genunchi. Sorbea dintr-o sticlă de Pepsi-Cola dietetică.

— Da.

— La o firmă mare ?

— Da.

— Aşa mă gîndeam şi eu. Puteam să jur că aşa e. Costum scump, cămaşă nostimă şi fină, cravată de mătase... E uşor să-i recunoşti pe avocaţii de la firmele mari — n-au nimic de-a face cu pîrliţii care se vîntură prin Tribunalul Orăşenesc.

Fumul începuse să se destrame şi Mitch să respire mai uşor. Admiră picioarele femeii care se aşezase în aşa fel încît să fie admirată. Tammy, la rîndul ei, admira pantofii lui Mitch.

— Îţi place costumul meu ?

— Da, văd că e marfă scumpă, la fel ca şi cravata, da' nu sînt la fel de sigură despre pantofi şi cămaşă.

Mitch îi studie cizmele, apoi picioarele, fusta, puloverul mulat pe bustul ei bogat şi încercă să găsească o replică amuzantă. Se pare că pe ea n-o deranja să fie examinată ; stătea proţăpită în faţa lui şi plescăia din sticla de Pepsi. Cînd se sătură şi de Mitch şi de Pepsi, îi arătă din cap uşa de la biroul lui Lomax şi-i spuse :

— Acum poţi să intri, Eddie te aşteaptă.

Detectivul vorbea la telefon, încercînd să-l convingă pe un biet bătrîn că fiul lui era, în realitate, homosexual. Ba chiar unul foarte activ. Îi arătă lui Mitch cu bărbia un scaun de lemn pe care acesta se aşeză. Cînd observă că ambele ferestre ale încăperii erau larg deschise, respiră mult mai uşor.

Eddie părea pur şi simplu dezgustat de conversaţia telefonică şi-i şopti lui Mitch, după ce acoperise microfonul cu mîna :

— Plînge.

Mitch surîse politicos, ca şi cum situaţia i s-ar fi părut foarte veselă.

Eddie purta cizme albastre cu vîrful ascuţit din piele de şopîrlă, nişte blue-jeans, o cămaşă bine apretată de culoarea piersicii coapte, foarte adînc deschisă în faţă. Pe piept, prin pădurea de păr negru, se zăreau două lanţuri groase de aur şi un colier ce părea a fi din turcoaze. Era evident un admirator al lui Tom Jones sau al unuia dintre cîntăreţii aceia cu păr stufos, cu ochi negri, cu perciuni deşi şi cu bărbii puternice.

— Am şi fotografii, spuse el şi imediat îndepărtă receptorul de la ureche, în momentul în care interlocutorul lui începu să strige. Scoase dintr-un dosar cinci poze lucioase, opt pe zece şi le împinse peste birou, drept în poala lui Mitch. Da, era adevărat. Tipii ăştia, oricine ar fi fost ei, erau nişte homosexuali. Eddie zîmbea plin de mîndrie. Trupurile din fotografii erau se pare, pe o scenă a unui club dubios. Mitch puse cu grijă fotografiile pe birou şi privi pe fereastră. Cel care luase aceste imagini fusese chiar în acel club. Îşi amintea de condamnarea pentru viol a lui Lomax. Un poliţist condamnat pentru viol ! Tocmai atunci, Eddie trînti receptorul în furcă.

— Deci tu eşti Mitchell Mc Deere ! Încîntat să te cunosc !

Îşi strînseră mîinile peste birou.

— Plăcerea este de partea mea ! Am fost duminică la Ray.

— Parcă te cunosc de ani de zile ! Ştii, semeni teribil cu Ray ! Da, mi-a spus că ai fost pe la el şi mi-a povestit totul despre tine. Bănuiesc că şi ţie ţi-a spus totul despre mine. Am fost poliţist, pe urmă m-au condamnat pentru viol. Nu ştiu dacă ţi-a spus că fata avea şaptesprezece ani, dar că arăta ca de douăzeci şi cinci şi că eu am căzut în plasă ca un fraier ? !

— A amintit el ceva. Ştii că Ray nu e prea vorbăreţ.

— E un tip nemaipomenit ! Îi datorez, practic, viaţa. În închisoare, cînd ăla au aflat că sînt poliţist, s-au pus cu omoru' pe mine. Noroc că a intervenit el ! Pînă şi negrii s-au dat la o parte în faţa lui ! Ştii ce poate să-i facă unuia, dacă-şi pune mintea cu el !...

— Ray e toată familia mea.

— Mda, ştiu şi asta. Cînd împarţi ani de zile cu acelaşi tip o celulă de doi pe trei, afli totul despre el. Cînd m-au eliberat pe mine pe cuvînt de onoare, tu tocmai te gîndeai să faci dreptul.

— Am terminat în iunie anul ăsta şi acum am venit să lucrez la Bendini, Lambert & Locke.

— N-am auzit de ei.

— E o firmă specializată în taxe. Au sediul pe Front Street.

— Am deseori de-a face cu divorţurile avocaţilor. Supraveghere, fotografii, în fine, o groază de murdării de strîns pentru tribunal.

Eddie Lomax vorbea repede, în propoziţii scurte, mîncînd litere şi silabe întregi. Îşi aşezase cizmele de cowboy pe birou, forţînd admiraţia interlocutorului.

— Mai am şi cazuri la care lucrez, la cererea avocaţilor. Dacă, de exemplu, miros un accident zdravăn de maşină, sau o urmărire în justiţie pentru daune, mă bag şi aştept să văd care o să fie ăla care o să facă pe niznaiul. Aşa a fost clădită firma asta — daune personale. Avocaţii ăştia iau patruzeci la sută din despăgubire ! Patruzeci la sută !

Clătină din cap, plin de dezgust, ca şi cum i-ar fi fost imposibil să înţeleagă cum de trăiau în Memphis nişte avocaţi atît de lacomi.

— Lucrezi cu ora, Eddie ?

— Treizeci de verzişori, plus cheltuielile. Noaptea trecută am stat şase ore în maşină în faţă la Holiday Inn, aşteptînd ca soţul clientei mele să iasă cu tîrfa lui pe uşă, ca să pot face şi eu nişte poze. Şase ore. Adică o sută optzeci de

verzişori, şi asta numai ca să stau în cur şi să mă uit la reviste porno şi să aştept. Şi i-am trecut la cheltuieli şi cina.

Mitch îl asculta cu mare atenţie, de parcă lua lecţii. Capul lui Tammy se iţi în cadrul uşii. Secretara anunţa că pleacă. Izul rînced care o însoţea, se pare, pretutindeni, pătrunse în încăpere şi Mitch se întoarse repede către ferestrele deschise. Uşa se trînti în urma ei.

— E o fată grozavă. Are necazuri cu bărbatu'. Ăla e şofer de camion şi se crede Elvis Presley. Are părul negru, tuns şi piepţănat exact ca Elvis. Poartă ochelari din ăia auriţi, de soare, tot ca Elvis. Cînd nu e în cursă, stă lîngă camion, ascultă cîntecele lui Elvis şi se uită la filmele lui tîmpite. Închipuieşte-ţi că s-au mutat tocmai aici din Ohio, pentru că maimuţoiul ăsta vrea cu orice preţ să fie cît mai aproape de mormîntul lui Elvis — the King. Şi ghiceşte cum îl cheamă !

— De unde să ştiu eu ? !

— Păi, na ! Elvis, cum să-l cheme ! Elvis Aaron Hemphill. Şi-a schimbat numele după moartea lui King şi l-a schimbat în mod absolut legal ! Are şi un număr, o imitaţie, într-un night club de mîna paişpea de pe-aici. L-am văzut şi eu într-o seară. Era într-un costum alb, mulat pe hoit, descheiat pîn-la buric şi totul ar fi fost OK, doar că are o burtă ca o lubeniţă. A fost ceva trist de tot ! Şi are şi o voce caraghioasă, parcă e un şef indian bătrîn, care mormăie rugăciuni lîngă foc. Trist de tot, ce mai !

— Da' care e problema ?

— Femeile. N-o să-ţi vină să crezi cînd ţi-oi spune cîte nebune vin în Memphis doar de dragul lui Elvis ! Şi toate matracuciile astea cad în fund în faţa bufonului de care-ţi spuneam, atunci cînd îl maimuţăreşte el pe Elvis. Aruncă în el cu chiloţi, nişte paraşute de chiloţi, scoşi de pe fundurile lor grase, pline de slănină ! Şi ăla îşi şterge fruntea cu chiloţii ăştia şi pe urmă pac ! îi aruncă înapoi ! Şi ţicnitele îi dau numerele camerelor lor de la hotel ! Ei bine, noi bănuim că ei se duce la astea şi încearcă să facă pe armăsaru', cum făcea Elvis. Da' încă nu l-am prins asupra faptului.

Mitch nu știa ce să spună. Rîdea prostește, de parcă ar fi auzit o poveste incredibilă. Lomax știa ce gîndea el.

— Ai probleme cu nevasta ?

— Nu. N-are nici o legătură. Am nevoie de niște informații despre patru persoane dispărute. Trei sînt morți și unul e în viață.

— Sînt numai urechi. Sună interesant. Hai, te ascult !

Mitch își scoase notițele din buzunar.

— Presupun, spuse el, că toată afacerea asta este și va rămîne strict confidențială.

— Absolut. Strict confidențială, așa cum sînt afacerile tale cu clienții tăi.

Mitch aprobă din cap, dar se gîndi la Tammy și la Elvia — de ce îi povestise Lomax chestia asta ?

— Da, trebuie să fie confidențială.

— Ți-am spus doar că așa o să fie ! Poți să ai încredere în mine.

— Treizeci pe oră ?

— Pentru tine, douăzeci, că doar te-a trimis Ray, nu ?

— Îți mulțumesc.

— Ei bine, despre cine e vorba ?

— Cei trei care au murit au fost avocați la firma unde lucrez eu. Robert Lamm a fost omorît într-un accident de vînătoare, undeva, prin Arkansas, în munți. Dispăruse de vreo două săptămîni cînd l-au găsit. Avea un glonț în cap. I-au făcut autopsie și asta e tot ceea ce știu. Alice Knauss a murit într-un accident de mașină în 1977, aici, în Memphis. Se presupune c-a lovit-o un șofer beat. John Mickel s-a sinucis în 1984. L-au găsit în birou, alături de o armă și de o scrisoare de adio.

— Și asta-i tot ce știi ?

— Da.

— Și, de fapt, ce vrei ?

— Vreau să știu cît mai multe despre moartea lor. Cum au murit, cine a anchetat, ce întrebări au rămas fără răspuns, în fine, toate supozițiile și ipotezele posibile.

— Da' tu ce bănuieşti ?

— În momentul de faţă, nimic. Sînt doar curios.

— Ba eşti mai mult decît curios.

— OK, sînt mai mult decît curios, dar, deocamdată, hai s-o lăsăm aşa.

— Corect. Şi cine-i ai patrulea ?

— Un tip, Wayne Tarrance, agent FBI aici, în Memphis.

— Oh, FBI !

— Ce, te deranjează ?

— Da, mă deranjează. Pentru un sticlete iau patruzeci pe oră.

— Nici o problemă.

— Şi ce vrei să ştii ?

— Verifică-l ! De cînd e aici, de cînd e agent, ce faimă are şi aşa mai departe.

— Asta-i destul de uşor.

Mitch îşi strînse notiţele şi le puse în buzunar.

— Cît timp durează toată investigaţia ?

— Păi, cam o lună.

— Bine.

— Ia mai zi o dată, cum îi zice firmei unde lucrezi ?

— Bendini, Lambert & Locke.

— Tipii ăia doi care au fost omorîţi astă-vară...

— Da, erau la firmă.

— Vreo bănuială...

— Nu.

— Eh, am zis şi eu doar aşa, ca să te întreb...

— Ascultă, Eddie, trebuie să fii foarte prudent ! Nu-mi telefona nici acasă, nici la serviciu, te caut eu peste vreo lună. Cred că sînt urmărit în permanenţă.

— De cine ?

— Ei, tocmai asta aş vrea şi eu să ştiu.

13

Avery privea zîmbind cînd la Mitch, cînd la hîrtia pe care o ținea în mînă :

— Ia uite ! În octombrie ai facturat o medie de șaizeci și una de ore pe săptămînă !

— Da ? ! Eu credeam că sînt șaizeci și patru...

— Să știi că șaizeci și una e o medie foarte bună. Și dacă vrei să mai știi ceva, află că n-am mai avut niciodată un angajat care să factureze atît pe lună, încă din primul an.

— Iar tu află că n-am băgat nimic de umplutură și că aș fi putut să facturez chiar mai mult.

— Cîte ore lucrezi pe săptămînă ?

— Păi, ceva între optzeci și cinci și nouăzeci. De fapt, dacă aș fi vrut, aș fi putut factura șaptezeci și cinci de ore.

— Ei, lasă, nu era cazul. Cel puțin nu încă. Vezi, fii atent că s-ar putea să-i faci pe unii geloși, pe-alci prin zonă. Ăia mai tineri sînt cu ochii pe tine.

— Și tu ai vrea s-o las mai moale ?

— Bineînțeles că nu ! Noi doi sîntem în urmă cu o lună față de ceea ce ne-am propus. Nu, nu despre asta e vorba. Pur și simplu sînt îngrijorat de numărul mare de ore. Puțin îngrijorat, asta-i tot. Cum vine unu' la noi, cum pornește ca din pușcă : optzeci, nouăzeci de ore pe săptămînă. După numai două luni, și-au și golit rezervorul. Dar tu nu, tu ai o rezistență ieșită din comun.

— Păi dacă n-am nevoie de prea mult somn...

— Da' soția ta ce crede despre chestia asta ?

— De ce te interesează ?

— Nu o deranjează programul tău de lucru interminabil ?

Mitch îl privi încruntat pe Avery și-și aduse aminte de cearta lui cu Abby din noaptea trecută, când el ajunsese acasă cu trei minute înainte de miezul nopții. Schimbaseră doar câteva cuvinte dure și reci, dar fusese, oricum, cea mai urîtă ceartă a lor de până acum. Și promitea să fie doar începutul ! Nici unul nu cedase și Abby terminase prin a-i declara că se simțea mai apropiată de domnul Rice, vecinul de alături, decît de propriul ei soț.

— Soția mea înțelege situația. Oricum, i-am spus că ajung asociat în cel mult doi ani și că, la cel mult treizeci, mă retrag.

— Ei da, nu s-ar spune că nu te străduiești să ajungi aici !

— Da' nici nu s-ar spune că te plîngi de chestia asta tocmai tu. Fiecare oră pe care am facturat-o săptămîna trecută era legată de unul din cazurile tale și nu mi s-a părut că te omorai cu regretele în ceea ce privea suprasolicitarea mea.

Avery lăsă hîrtia pe birou și se uită încruntat la Mitch :

— Pur și simplu nu vreau să-ți neglijezi familia.

„Ciudată chestie ! Sfaturi conjugale de la un tip care și-a părăsit nevasta !" Mitch îl privi pe Avery cu tot disprețul de care se simțea capabil :

— N-ai de ce să fii îngrijorat de ceea ce se întîmplă la mine acasă ! Atîta timp cît sîntem productivi, ar trebui să fii fericit.

Avery se aplecă peste birou :

— Uite ce e, Mitch, eu habar n-am de chestiile astea ! Mi s-a șoptit de sus — Lambert și McKnight — lor li se pare că forțezi nota. Adică — de la cinci dimineața în fiecare zi, chiar și duminica — trebuie să recunoști că e cam exagerat !

— Aha și ce ți-au spus exact ?

— Păi, nu prea multe ! Mă crezi sau nu, da' astora chiar le pasă de tine și de ai tăi. Ei vor să aibă avocați fericiți cu

soţii fericite, pentru că, dacă totul merge frumos acasă la ei, avocaţii sînt productivi la firmă. Lambert mai ales este foarte îngrijorat. El s-a gîndit să se retragă peste cîţiva ani şi acum încearcă să-şi retrăiască anii de glorie prin tine şi prin ceilalţi tineri de aici. Să nu te superi dacă-ţi pune prea multe întrebări sau dacă-ţi ţine predici. El şi-a cîştigat dreptul de a face pe bunicul aici, la noi.

— Dacă te mai întreabă cineva ceva despre mine, spune-i că Abby e bine, că sîntem foarte fericiţi împreună şi că eu sînt productiv în draci !

— OK, acum că am lămurit şi chestia asta, află că plecăm amîndoi în insula Grand Cayman de mîine într-o săptămînă. Trebuie să mă întîlnesc acolo cu nişte bancheri în numele lui Sonny Capps şi al altor trei clienţi. Evident, e vorba de afaceri, dar acolo mai rămîne totdeauna loc şi de ceva înot şi pescuit subacvatic sau de alte minuni. I-am spus lui Royce McKnight că am nevoie de tine şi a fost de acord. A zis chiar că, probabil, ai şi tu nevoie de odihnă şi recreere. Ei, vrei să mergi ?

— Cum să nu ! Numai că sînt puţin surprins.

— E vorba strict de afaceri, aşa că fără neveste. Lambert era chiar puţin îngrijorat să nu care cumva să ai necazuri acasă pe chestia asta.

— Da ?! Eu cred că domnul Lambert se interesează puţin cam mult de ceea ce se întîmplă prin ograda mea ! Transmite-i, te rog, că sînt stăpîn pe situaţie şi că nu e nici o problemă la mine acasă !

— Prin urmare, vii cu mine ?

— Sigur că vin ! Da' cît stăm acolo ?

— Vreo două zile. O să stăm într-unul din apartamentele firmei. S-ar putea ca celălalt apartament să fie ocupat de Sonny Capps. Eu încerc să obţin şi avionul firmei, dar s-ar putea să fim nevoiţi să zburăm cu o cursă obişnuită.

— În ceea ce mă priveşte, totul e OK.

La Miami, doar doi dintre pasagerii cursei Cayman Airways 727 mai purtau cravate, iar după primul punch cu rom, Avery îşi scoase şi el cravata şi şi-o îndesă în buzunar. Stew-

ardesele care serveau băutura erau niște indigene din insule — frumoase, cu părul negru, cu ochi albaștri și cu zîmbete fermecătoare. Avery repeta întruna că femeile din insule erau grozave. Așezat la fereastră, Mitch încerca să-și ascundă emoția primei lui călătorii în străinătate. Căutase o carte despre Insulele Cayman și găsise una la bibliotecă. Erau trei insule : Grand Cayman, Little Cayman și Cayman Brac. Cele două mai mici erau puțin populate și rareori vizitate. Grand Cayman avea cam optsprezece mii de locuitori, douăsprezece mii de corporații înregistrate și trei sute de bănci. Populația era alcătuită din douăzeci la sută albi, douăzeci la sută negri și șaizeci la sută persoane care nici nu știau ce sînt nici nu le păsa. În ultimii ani, capitala insulei, Georgetown, devenise o oază de refugiu pentru cei care doreau să evite taxele internaționale. Bancherii din insulă aveau reputația de a fi mai discreți decît colegii lor elvețieni. În Grand Cayman nu existau taxe, iar unele companii primiseră asigurări ferme că n-aveau să plătească taxe cam cincizeci de ani de acum înainte. Insulele erau dominion britanic și aveau un guvern neobișnuit de stabil. Veniturile provenite din impozitele pe importuri și din turism finanțau absolut orice activitate din insulă. Rata criminalității și cea a șomajului erau zero.

Grand Cayman avea douăzeci și trei de mile lungime și opt mile lățime, dar din avion părea mult mai mică. Era o stîncă aruncată în marea transparentă, de culoarea safirului.

Avionul părea gata să aterizeze în lagună, dar o fîșie scurtă de asfalt, răsărită de niciunde, îl prinse, parcă, în ultima clipă. Cei doi coborîră și se îndreptară către vamă, în timp ce un negru înșfăcă bagajele lui Mitch și le aruncă, împreună cu cele ale lui Avery, în portbagajul unui Ford LTD model 1972. Mitch îi dădu un bacșiș regesc.

— La Seven Mile Beach ! comandă Avery, renunțînd cu regret la ceea ce mai rămăsese din ultimul punch cu rom.

— OK, mon, răspunse șoferul, tărăgănînd cuvintele. Taxiul se îndreptă, scîrțîind din toate încheieturile, către

Georgetown. Din aparatul de radio de la bord se revărsa muzică reggae, iar şoferul trepida şi se bîţîia, bătînd ritmul cu degetele în volanul rablei pe care o conducea. De altfel, mergea pe contrasens. De fapt, observă Mitch, toată lumea mergea aici pe contrasens. Aşa că se înfundă şi mai bine în canapeaua uzată şi-şi încrucişă picioarele cît mai comod. Prin ferestrele deschise, aerul tropical intra în valuri calde şi umede, răvăşindu-i părul. Senzaţia era foarte plăcută, îşi spuse Mitch.

Relieful insulei era plat. Pe şoseaua spre Georgetown se înghesuiau sumedenie de maşini europene prăfuite, care se încurcau cu sumedenie de scutere şi de biciclete. Casele de pe marginea drumului aveau un singur etaj, acoperişuri de tablă şi jaluzele colorate. Erau înconjurate de minuscule peluze, a căror iarbă săracă era perfect îngrijită. Pe măsură ce se apropiau de oraş, casele erau înlocuite de magazine şi de clădiri albe cu două-trei etaje, în care miile de turişti se ascundeau de soarele tropicelor. Şoferul luă o curbă strînsă şi, dintr-o dată, se treziră în plin centru al oraşului — o aglomeraţie de sedii de bănci, cu clădiri din cele mai moderne. Brusc, Avery îşi aduse aminte că trebuia să facă pe ghidul.

— Vezi aici bănci din toată lumea : Germania, Franţa, Anglia, Canada, Spania, Japonia, Danemarca, ba chiar şi din Arabia Saudită şi din Israel. Peste trei sute la ultimul inventar ! Locul ăsta a devenit un adevărat refugiu pentru cei care caută să evite taxele. Bancherii sînt foarte discreţi. În comparaţie cu ei, elveţienii sînt nişte adevărate guri-sparte.

Traficul era foarte intens, aşa că şoferul micşoră viteza şi, ca urmare, briza tropicală încetă brusc să-l mai mîngîie pe Mitch.

— Văd o mulţime de bănci canadiene, observă el cu voce tare.

— Uite, clădirea aia e Royal Bank of Montreal. Mergem acolo mîine dimineaţă, la ora zece. Cele mai multe afaceri pe care le avem aici sînt în legătură cu băncile canadiene.

— Vreun motiv special ?

— Sînt şi sigure şi discrete.

Strada era supraaglomerată. După o curbă, pătrunseră într-o altă stradă, la fel de tiesită. Dincolo de intersecţie, undeva, foarte aproape, scînteia în soarele orbitor, Marea Caraibelor. Un iaht de croazieră era ancorat în golf.

— Vezi, ăla e Hogsty Bay, unde acum vreo trei sute de ani îşi adăposteau piraţii corăbiile. Barbă Neagră a bîntuit pe-aici şi şi-a îngropat comorile tot pe undeva pe-aici. Acum vreo cîţiva ani au găsit nişte comori într-o peşteră de lîngă Bodden Town.

Mitch dădu din cap, ca şi cum ar fi crezut toată povestea. Văzu zîmbetul şoferului în oglinda retrovizoare. Avery îşi ştergea fruntea inundată de sudoare, gata să continue.

— Da, locul ăsta i-a atras întotdeauna pe piraţi. Odată, demult, veneau aici oamenii lui Barbă Neagră, acum vin piraţii moderni care înfiinţează corporaţii, ca să aibă unde să-şi ascundă banii. Am dreptate, mon ?

— Da, mon, aveţi dreptate, răspunse şoferul.

— Uite şi Seven Mile Beach ! E una din cele mai frumoase şi mai reputate plaje din lume. Aşa e, mon ?

— Aşa e, mon.

— Nisip alb ca zahărul, apă caldă şi limpede, femei calde şi frumoase. Aşa e, mon ?

— Aşa e, mon.

— Astă-seară, la Palms, o să fie o masă la iarbă verde, mon ?

— Da, mon. La ora şase.

— Asta-i chiar lîngă apartamentul nostru, Mitch. The Palms e un hotel cunoscut şi are cea mai tare activitate de pe plajă, ai să vezi.

Mitch zîmbea şi urmărea defilarea hotelurilor care, privite prin parbriz, păreau că zboară. Îşi amintea de interviul de la Harvard. Oliver Lambert îi predicase mult şi convingător : firma nu accepta divorţul şi nici crailîcul. Şi nici băutura. Ei, dar poate că Avery nu beneficiase de vreo astfel de predică ! Sau, poate că da...

Firma Bendini, Lambert & Locke deţinea două apartamente situate chiar în centrul cartierului numit Seven Mile, foarte aproape de hotelul The Palms. Încăperile erau foarte spaţioase şi decorate somptuos. Avery spunea că fiecare apartament făcea pe puţin o jumătate de milion, dar, firesc, nu erau de vânzare. Nu erau nici de închiriat. Erau sanctuarele membrilor firmei şi ale câtorva clienţi, puţini la număr şi aleşi pe sprânceană.

Din balconul dormitorului aflat la etajul al doilea, Mitch se uita visător la micile vase care pluteau, parcă fără ţintă, pe marea scânteietoare. Soarele scăpăta într-un apus incendiar, iar valurile îi reflectau razele în mii de direcţii. Iahtul de croazieră se îndepărta încet de mal. Plaja era invadată de zeci de turişti care se plimbau, vânau crabi şi beau punch cu rom sau bere Red Stripe din Jamaica. Dinspre The Palms, se revărsau valuri de melodii, în ritmul de neconfundat al Caraibelor. Acolo, un bar spaţios, amenajat în aer liber, protejat doar de un vast acoperiş de paie, atrăgea turiştii cu forţa unui magnet. În imediata vecinătate, o colibă de tarbă oferea spre închiriere echipament pentru scufundări, catamarane şi mingi de volei.

Avery apăru în balcon, arborând un şort cu desene mari, florale, violent colorate în galben şi portocaliu. Avea un trup neted şi musculos, fără nici o urmă de piele atârnând sau de carne fleşcăită. Împreună cu alţi tipi din Memphis, Avery era proprietarul unui club de sănătate şi era evident că mergea acolo în fiecare zi. Era şi mai evident faptul că respectivul club avea în dotare lămpi pentru bronzat artificial... Cu toate acestea, Mitch era într-adevăr impresionat de forma colegului său.

— Ei, cum îţi plac joalele mele de plajă ?

— Foarte drăguţe. Îţi vin bine.

— Dacă vrei şi tu, să ştii că mai am o serie.

— Nu, mulţumesc, rămân la şortul meu de sport.

Avery sorbi o înghiţitură dintr-un pahar şi începu să vorbească despre peisaj.

— Uite, am venit aici de zeci şi zeci de ori şi încă mă simt emoţionat ! M-am gîndit să mă retrag — cînd m-oi retrage — pe undeva pe-aici.

— Da, cred că ar fi plăcut. Ai putea să te plimbi pe plajă şi să vînezi crabi.

— Şi să joc domino. Şi să beau Red Stripe. Tu ai băut vreodată ?

— Nu, nu-mi amintesc să fi băut vreodată.

— Atunci pică tocmai la ţanc să mergem acum şi să bem. Hai !

Barul în aer liber se numea Rumheads şi era în permanenţă ticsit de turişti însetaţi. La o masă de lemn şedeau cîţiva localnici şi jucau domino. Avery nu se lăsă impresionat de mulţime. În cîteva minute se întoarse la Mitch cu cîte o sticlă de bere pentru fiecare. După care găsiră şi două locuri libere lîngă jucătorii de domino.

— Da, cred că asta am să fac cînd o fi să mă retrag. Mă mut aici, joc domino şi beau numai Red Stripe.

— E bună berea asta.

— Da, şi cînd m-oi sătura de domino, arunc inele la ţintă, continuă Avery, privind spre un grup de englezi beţi care se îndeletniceau cu aruncatul unor inele şi se înjurau reciproc cu multă rîvnă.

— Şi cînd am să mă satur şi de asta, cine ştie ce-o să mai fac... Scuză-mă un moment, te rog.

Avery se ridică şi se îndreptă către o masă la care se aşezaseră două costume de baie minuscule. Se prezentă şi fu invitat să ia loc. Mitch comandă încă o bere şi se duse pe plajă. În depărtare se vedeau clădirile băncilor din Georgetown. O porni fără grabă în direcţia lor.

Mîncarea era aşezată pe măsuţe pliante, în jurul piscinei. Rechin şi fructe de mare la grătar, creveţi fripţi, broască ţestoasă şi stridii, homar. Toate veneau din mare, toate erau proaspete. În jurul măsuţelor era mare înghesuială şi chelnerii se foiau de colo-colo, cărînd galoane de punch cu rom.

Atmosfera era încălzită de o formație reggae. După ce se ascunsese în spatele unui nor, soarele sfîrșl prin a dispare dincolo de orizont. Mitch îl însoți pe Avery la bufet unde, așa cum era de așteptat, la o măsuță, îi așteptau cele două costume de baie. Erau surori, aveau cam treizeci de ani, erau divorțate și, în acel moment, pe jumătate bete. Cea care răspundea la numele de Carrie se aprinsese după Avery. Cealaltă, Julia, îi făcea ochi dulci lui Mitch. Acesta se întreba ce anume oare le povestise Avery celor două.

— Văd că ești căsătorit, șopti Julia, așezîndu-se lîngă el.

— Da, și sînt foarte fericit în căsătorie.

Femeia zîmbi, ca și cum ar fi acceptat provocarea. Sora ei îi făcu cu ochiul lui Avery. Mitch înșfăcă un pahar cu punch și-l dădu peste cap. Nu prea avea poftă de mîncare. Ciugulea absent din farfurie și nu-și putea lua gîndul de la Abby. Dacă cineva i-ar fi cerut o explicație, i-ar fi fost greu s-o dea. Să cinezi cu două femei atrăgătoare și aproape goale — cum să explici așa ceva ! ? La un moment dat, conversația se împotmoli și Mitch nu se simți în stare să dea o mînă de ajutor. Un chelner puse pe masă o carafă cu punch care fu golită aproape instantaneu. După care, Avery deveni insuportabil. Începu prin a le povesti celor două femei că Mitch jucase fotbal la New York Giants și că fusese de două ori cîștigător al cupei Super Bowl, că, înainte de accidentul de la genunchi, același Mitch cîștigase un milion pe an dar că, din nefericire, cariera lui fusese dramatic întreruptă, iar Mitch îl asculta clătinînd din cap și, în loc de orice alt comentariu, își mai turna din cînd în cînd ceva punch în pahar. Julia își trase scaunul mai aproape de el și începu să-i îndrugc la ureche vrute și nevrute. Orchestra începu să cînte din ce în ce mai tare, semn că cei care se săturaseră de mîncat puteau să danseze, dacă doreau. Jumătate din asistență se ridică și luă cu asalt ringul de dans, un podium de lemn situat între piscină și plajă, protejat de coroanele copacilor.

— Hai să dansăm ! strigă Avery, luîndu-şi partenera de mînă şi trăgînd-o spre ring.

Curînd, Mitch nu-i mai putu identifica în mulţimea înghesuită. Julia se apropie şi mai mult de el. Nu trecu mult şi mîna ei poposi de piciorul lui.

— Vrei să dansăm ? îl întrebă ea, torcînd încetişor şi îmbietor.

— Nu.

— Foarte bine. De fapt, nici eu nu vreau. Ce-ai vrea să facem ?

Acum, sînii ei îi atingeau braţul, iar buzele i se desfăcuseră într-un mai seducător surîs.

— N-am de gînd să fac ceva anume, răspunse el morocănos, îndepărtîndu-i mîna.

— Ei, totuşi, hai să ne distrăm şi noi puţin ! Oricum, soţia ta nu va afla niciodată.

— Uite ce e, Julia, eşti foarte frumoasă, dar îţi pierzi timpul cu mine. E încă destul de devreme, aşa că ai timp să-ţi găseşti un armăsar adevărat.

— Da' ştii că eşti nostim ? !

Mîna ei îşi reluă locul pe piciorul lui. Mitch trase aer în piept :

— Ştii ceva ? ! Cară-te !

— Poftim ! ? mîna ei se retrase brusc.

— Am spus cară-te !

— Ce-i cu tine ? Ce nu merge ?

— Am oroare de bolile veneriee. Cară-te !

— Cară-te tu !

— E o idee nemaipomenită. Cred că asta am să fac. Ah, să ştii că cina mi-a plăcut.

Cu un pahar de punch în mînă, Mitch se îndreptă spre bar. Comandă o bere şi se aşeză într-un colţ mai întunecos al curţii interioare. În faţa lui, cît cuprindea cu ochii, plaja era pustie. Undeva, mai departe, se zăreau luminile celor cîteva bărci care pluteau în rada portului. Noaptea caraibiană era caldă şi străbătută de muzică şi de hohote de rîs. E bine aici, îşi

spuse Mitch, şi ar fi şi mai bine dacă ar fi şi Abby cu mine. Las' că poate venim aici la anul, dacă s-o putea. Avem mare nevoie să fim împreună undeva departe de casă şi de birou. Adevărul e că ne-am cam îndepărtat unul de altul şi zău dacă ştiu de ce ! ? Şi nici măcar nu putem vorbi despre asta... Mie mi-e teamă, da' nu ştiu ce să fac...

— La ce te uiţi ?

Vocea necunoscutei îl făcu să tresară. Ea se apropie de masă şi se aşeză. Era o indigenă cu piele măslinie şi cu ochi albaştri sau căprui deschis. Mitch nu reuşea să le distingă culoarea în întunericul ce-i înconjura. Vedea însă că ea avea ochi frumoşi, cu privirea caldă şi sinceră. Părul ei negru şi ondulat îi cădea în valuri mari până în talie. În vinele ei curgea un adevărat cocktail — sînge alb, negru, european şi încă. Fata purta un sutien alb, care abia dacă reuşea să-i acopere sînii mari. Avea şi o fustă lungă, multicoloră, spintecată până sus, care se deschise larg atunci cînd necunoscuta se aşeză picior peste picior. Era desculţă.

— La nimic, răspunse Mitch.

Fata era foarte tînără. Zîmbetul copilăresc îi dezveli două şiraguri perfecte de dinţi albi.

— De unde eşti ?

— Din State.

— Sigur că din State, dar de unde anume ?

Fata vorbea engleza aceea dulce, clară şi apăsată a celor din Caraibe.

— Din Memphis.

— Da. Pe-aici vin mulţi din Memphis, în special pentru înotul subacvatic.

— Locuieşti aici ? întrebă el.

— Da, dintotdeauna. Mama era localnică şi tata este englez. Acum nu mai e aici, s-a întors de unde a venit.

— Vrei să bei ceva ?

— Da, mulţumesc. Rom cu sifon.

Mitch se ridică şi se duse la bar. O senzaţie nedefinită îi strîngea stomacul. Ar fi putut să se piardă în mulţime, să dis-

pară în întuneric şi să se refugieze în apartamentul lui. Ar fi putut să încuie uşa şi să mai citească ceva despre evaziunea fiscală. Ei da, era cam plictisitoare perspectiva şi probabil că Avery era deja acolo cu partenera lui. Şi mai era ceva — fata era inofensivă —, aşa îi spunea lui şi berea, şi romul pe care le băuse. O să bea ceva cu ea şi pe urmă somn uşor şi adio. Mitch se întoarse cu paharele pline şi se aşeză cît mai departe de fată. Acum observă şi el că numai ei doi mai erau în curtea interioară.

— Tu faci înot subacvatic ? îl întrebă ea.

— Nu. Mă crezi sau nu, dar eu sînt aici în probleme de serviciu. Sînt avocat şi trebuie să mă întîlnesc cu nişte bancheri mîine.

— Şi cît timp stai aici ?

— Vreo două zile.

Mitch răspunse politicos, dar cît putea de scurt. Cu cît vorbea mai puţin, cu atît era mai în siguranţă. Fata îşi încrucişă din nou picioarele şi îi zîmbi cu nevinovăţie. Mitch se simţea complet lipsit de apărare în faţa ei. O întrebă ce vîrstă are.

— Am douăzeci de ani şi mă numesc Eilene. Am exact vîrsta care trebuie !

— Eu sînt Mitch.

Stomacul îi tresări şi el se simţi din ce în ce mai aiurit. Luă repede o înghiţitură de bere şi se uită la ceas. Ea continua să-i zîmbească.

— Ştii că eşti un tip bine ?

„Stăpîneşte-te ! Pentru Dumnezeu, stăpîneşte-te !"

— Mulţumesc.

— Eşti sportiv ?

— Oarecum, dar de ce mă întrebi ?

— Fiindcă arăţi a sportiv, fiindcă eşti musculos şi bine făcut.

La auzul acestor din urmă cuvinte, stomacul lui tresări din nou. Se uită la ea şi încercă să găsească un compliment fără dublu înţeles. Mai bine las-o baltă !

— Şi unde lucrezi, făcu el un efort să îndrepte conversaţia către regiuni lipsite de conotaţii senzuale.

— Sînt vînzătoare într-un magazin de bijuterii din centru.

— Aha ! Şi unde locuieşti ?

— În Georgetown, da' tu unde stai ?

— Într-un apartament foarte aproape de-aici.

Mitch îi arătă, dînd din cap, direcţia şi fata privi spre stînga. El nu se îndoi nici o secundă că ea ar fi dorit să vadă apartamentul. Ea sorbi delicat din pahar.

— Da' de ce nu eşti la petrecere ?

— Nu prea mă dau cu în vînt după petreceri.

— Dar plaja îţi place ?

— Da, e o frumuseţe.

— E şi mai frumoasă la lumina lunii.

Şi din nou zîmbetul acela. Mitch nu găsi nici o replică omenească.

— Cam la o milă de aici, pe plajă, e un bar şi mai bun decît ăsta. Hai să facem o plimbare pînă acolo !

— Ştiu şi eu ? ! Ar cam fi timpul să plec. Am ceva de lucru pentru mîine dimineaţă.

Fata rise şi se ridică în picioare.

— Aici, în insule, nimeni nu se duce la culcare atît de devreme ! Hai, vino ! Îţi sînt datoare o bere.

Ea îl luă de mînă şi el o urmă pe plajă. Mergeau în tăcere. Hotelul, muzica, totul dispăru în noapte. Numai luna, imensă şi strălucitoare, le lumina siluetele. Plaja era pustie. Mitch auzi un fîşîit uşor : fata îşi scoase fusta şi acum mai avea pe ea doar două sforicele — una în jurul taliei şi cealaltă trecută printre picioare. După ce făcu fusta sul, o trecu pe după gîtul lui şi-l luă de mînă. Lui Mitch i se păru că cineva îi şopteşte „Fugi ! Aruncă sticla de bere în apă ! Aruncă fusta pe jos ! Fugi cît te ţin picioarele ! Du-te în camera ta ! Încuie uşa ! Închide ferestrele ! Fugi ! Fugi ! Fugi !" Mai exista însă altcineva care-i şoptea „Relaxează-te ! E doar un joc nevinovat. Hai, mai bea puţin ! Dacă se întîmplă ceva, ei bine, n-ai decît să savurezi momentul, fiindcă, oricum, ni-

ment nu va ști nimic niciodată. Memphis e la o mie de mile de aici. Și nici Avery n-o să știe nimic. Da, chiar așa, ce-ar putea să spună tocmai el ? ! Toată lumea face chestia asta, știi bine că și tu ai mai făcut-o, atunci, la colegiu, când erai chiar logodit cu Abby... Da, ai dat tu atunci vina pe bere, dar recunoaște că, de fapt, a fost o chestie care a trecut și n-a rămas nici o urmă... Hai, lasă, Abby nu va afla niciodată..."

„Fugi. Fugi. Fugi."

Străbătuseră deja o milă și nu întâlniseră în drum nici un bar. Luna se ascunsese în nori și acum plaja era întunecată de tot. Nu se zărea nici țipenie de om. Ea îl trase de mână către două șezlonguri așezate chiar la marginea mării.

— Hai să ne odihnim puțin.

El dădu pe gît ultimele înghițituri de bere din sticlă.

— Nu s-ar putea spune că ești prea vorbăreț.

— Ce-ai vrea să spun ?

— Spune-mi de exemplu ce crezi despre mine. Sînt frumoasă ?

— Ești foarte frumoasă. Și ai un trup frumos.

Fata stătea pe marginea șezlongului, bălăcindu-și picioarele în apă.

— Hai să înotăm !

— Păi, nu prea am chef.

— Hai, vino, Mitch ! Ador apa.

— Du-te tu, eu mă uit la tine.

Ea îngenunche pe nisip, la câțiva centimetri de el și, cu mișcări lente, își duse mîinile la ceafă, își desfăcu sutienul și-l lăsă să cadă foarte încet. Sînii ei, mult mai plini acum, se odihneau pe brațul lui stîng. Îi întinse sutienul :

— Ține-l, te rog.

Era alb și fin și nu cîntărea nici a milioana parte dintr-un gram. Mitch se simțea complet paralizat. Cu câteva clipe în urmă, mai reușise încă să respire, greu și sacadat, e adevărat. Acum nici să respire nu mai putea. Fata intră în apă cu aceleași mișcări lente. Fesele ei erau separate de o sforicică albă care nu reușea să ascundă nimic. Părul lung și negru îi

mîngîia talia. Intră în apă pînă la genunchi şi apoi se întoarse spre el :

— Vino, apa e minunată.

Şi îi zîmbi atît de strălucitor încît, cu tot întunericul, el desluşi chemarea ei. Mîngîie atunci minuscula bucată albă şi fină pe care o avea încă în mînă şi ştiu exact că era ultima şansă să fugă, numai că se simţea ameţit şi lipsit de putere. Pentru ca să poată fugi ar fi avut nevoie de mult mai multă forţă decît ştia el că are în clipa aceasta. El nu dorea decît să stea acolo unde era. Poate că, pînă la urmă, va pleca ea... Poate că se va îneca... Poate că fluxul o va purta undeva, departe, în larg...

— Vino, Mitch !

Atunci el îşi lepădă cămaşa şi intră în apă. Ea îl privea zîmbind şi cînd ajunse lîngă ea, îi luă de mînă şi-l trase la apă adîncă. Îi încolăci braţele în jurul grumazului şi se sărutară. Mîinile lui găsiră cele două sforicele albe — şi iar se sărutară. Fata se desprinse din îmbrăţişare şi, fără nici un cuvînt, porni spre plajă. Mitch o urmări cu privirea. Ea se aşeză pe nisip şi-şi scoase sforicelele albe şi le aruncă pe nisip. Mitch se scufundă şi rămase sub apă multă vreme, o veşnicie. Cînd ieşi, în cele din urmă, o văzu pe fată întinsă pe nisip, sprijinindu-se pe coate. Se uită pe plajă în toate direcţiile — evident, nici ţipenie de om. În acel moment, luna se ascunse după un nor.

— Nu pot s-o fac, mormăi el printre dinţi.

— Ce-ai spus ?

— Nu pot s-o fac ! strigă el exasperat.

— Dar eu te doresc.

— Nu pot s-o fac.

— Vino ! Nimeni nu va şti niciodată.

Nimeni nu va şti niciodată. Nimeni nu va şti niciodată. Se apropie de ea. Nimeni nu va şti niciodată. Nimeni nu va şti niciodată.

Nimeni nu scoase o vorbă în taxiul care-i ducea spre Georgetown. Mitch şi Avery întîrziuseră. Nu se putuseră trezi şi nici nu-şi luaseră micul dejun. Avery arăta îngrozitor —

avea ochii roşii, faţa palidă şi, peste cîte toate, mai era şi neras.

Şoferul opri maşina în faţa lui Royal Bank of Montreal. Afară, arşiţa şi umiditatea îi întîmpinară în valuri sufocante. Bancherul se numea Randolph Osgood şi era tipul de britanic clasic — scoţos, cu un costum bleumarine la două rînduri, cu ochelari cu rame de baga. Avea o frunte lucioasă şi un nas ascuţit. Pe Avery îl întîmpină ca pe un vechi prieten, iar lui Mitch i se prezentă singur. Îi conduse într-un birou spaţios de la etajul al doilea, care dădea spre Hosty Bay. Înăuntru îi aşteptau două funcţionare.

— De ce anume aveţi nevoie, Avery ? fonfăi către aceasta din urmă.

— Păi, aş propune să începem cu nişte cafea. Şi pe urmă am nevoie de situaţia conturilor Sonny Capps, Al Coscia, Dolph Hemmba, Ratzlaff Partners şi Green Group.

— Pe cîtă vreme în urmă ?

— Pe şase luni, pentru fiecare cont în parte.

Osgood poceni din degete spre una din cele două femei care părăsi imediat încăperea şi se întoarse cu o tavă încărcată de ceşti de cafea şi de farfurii cu gustări. Cealaltă lua notiţe.

— Vom avea nevoie, evident, şi de toate autorizaţiile şi împuternicirile tuturor clienţilor în cauză, spuse Osgood.

— Sînt la dosar, preciză Avery deschizîndu-şi servieta.

— Da, numai că au expirat şi noi avem nevoie de ele la zi.

— Da, foarte bine, aprobă Avery împingîndu-i în faţă un dosar. Le ai aici pe toate şi sînt la zi, adăugă el, făcîndu-i cu ochiul lui Mitch.

Una dintre funcţionare luă dosarul şi răsfiră documentele pe masă, apoi, împreună cu colega ei, se apucară să studieze fiecare hîrtie în parte. Veni rîndul lui Osgood să purice fiecare document, timp în care cei doi avocaţi îşi băură cafelele.

În sfîrşit, Osgood îşi ridică nasul din hîrtoage, zîmbi şi spuse :

— Se pare că totul este în ordine. Mai aveţi nevoie de ceva ?

— Avem nevoie să punem la punct trei corporaţii : două pentru Sonny Capps şi una pentru Green Group. Vom proceda ca de obicei şi banca va servi drept agent de înregistrare şi aşa mai departe.

— Da, voi face rost de toate documentele necesare, spuse Osgood, privind către una dintre funcţionare. Altceva ?

— Deocamdată atît, mulţumesc.

— Foarte bine. În jumătate de oră avem procesele-verbale. N-aţi vrea să dejunăm împreună ?

— Îmi pare rău, Randolph, dar sînt nevoit să te refuz. Mitch şi cu mine sîntem deja invitaţi la prînz. Poate mîine.

Mitch nu ştia despre nici o invitaţie sau, în orice caz, despre nici una care să-l privească şi pe el.

— Poate, spuse Osgood şi părăsi încăperea, urmat de cele două femei.

Avery închise uşa şi-şi scoase imediat sacoul. Se duse la fereastră şi mai luă o înghiţitură de cafea.

— Uite ce e, Mitch, îmi pare rău pentru ascară. Chiar foarte rău. M-am îmbătat şi urmarea a fost că am încetat să mai raţionez. Regret că am încercat să ţi-o bag pe gît pe gagica aia.

— Scuze acceptate. Fii atent să nu mai faci aşa ceva.

— Îţi promit că n-o să mai fac.

— Da' pînă la urmă, a ta a fost bună de ceva ?

— Cred că da. Adevărul e că nu-mi amintesc prea multe. Şi tu ce-ai făcut cu soră-sa ?

— Păi, mi-a zis, la un moment dat, să mă car, aşa că m-am plimbat pe plajă.

Avery ciuguli cîte ceva dintr-un platou cu gustări, apoi se şterse la gură.

— Cred că ştii că sînt despărţit de nevastă-mea. Peste vreun an o să obţinem probabil şi divorţul. Eu încerc să fiu cît de discret pot, pentru că divorţul se poate transforma în ceva extrem de neplăcut. La noi la firmă e o regulă ne-

scrisă — ceea ce facem departe de Memphis rămîne departe de Memphis. Pricepi ?

— Hai, Avery, ştii bine că n-o să spun nimănui nimic !

— Ştiu, ştiu.

Mitch se bucura sincer de existenţa acestei reguli pe care n-o cunoscuse, ceea ce nu-l împiedicase să se trezească dis-de-dimineaţă cu senzaţia de a fi comis o adevărată infracţiune. Se gîndise tot timpul la fată, în pat, sub duş, în taxi şi chiar şi în acest moment făcea eforturi să se concentreze asupra documentelor. Pe cînd era în taxi, se surprinsese privind atent magazinele de bijuterii din Georgetown.

— Am o întrebare, spuse el.

Avery dădu din cap, continuînd să mănînce.

— Nu sînt multe luni de cînd am fost recrutat de către Oliver Lambert, Royce McKnight şi restul trupei şi toţi mi-au atras atenţia în modul cel mai solemn cu putinţă că firma asta nu tolerează divorţurile, crailîcul, băutura şi drogurile. Că, de fapt, nu tolerează decît munca îndrăcită şi banii. De aia am şi acceptat slujba. Ei, şi am văzut munca îndrăcită şi am văzut şi banii, numai că acum am început să văd şi altele. Ai greşit tu undeva sau fac toţi ceea ce faci tu ?

— Nu-mi place întrebarea ta.

— Păi ştiam că n-o să-ţi placă, dar eu tot vreau un răspuns. Am dreptul să primesc un răspuns, pentru că am senzaţia că am fost trasă pe sfoară.

— Şi ce-ai de gînd să faci ? Să-ţi dai demisia numai pentru că eu m-am îmbătat şi m-am culcat cu o curvuliţă ?

— Nici nu m-am gîndit la demisie.

— Foarte bine, şi nici să nu te gîndeşti.

— Dar am, totuşi, dreptul la un răspuns.

— OK, aşa e. Află că eu sînt cel mai mare derbedeu de la firmă şi că toţi or să mă facă albie de porci cînd o să pomenesc de divorţ. Bineînţeles că am mai avut eu cîte o fuşă din cînd în cînd, da' ei nu ştiu nimic de afacerile astea ale mele. Sau nu pot să mă dovedească. Şi sînt absolut sigur că şi ceilalţi au aventuri cu gagici, dar nu-i poţi prinde. În fine,

poate nu chiar toți, poate numai unii dintre ei. Cei mai mulți au căsnicii solide și sînt niște soți credincioși. Ei, eu am fost întotdeauna băiatul cel rău, dar m-au tolerat din cauză că sînt ai dracului de talentat. Da, eu beau alcool la dejun, mai beau chiar și la serviciu și mai încalc încă o grămadă de reguli nescrise ale firmei, dar tot m-au făcut asociat, fiindcă aveau mare nevoie de mine. Și acum e prea tîrziu ca să-mi mai facă ceva. De fapt, Mitch, să știi că nici măcar nu sînt un tip atît de rău !

— Nici n-am spus că ai fi.

— Da, nu sînt perfect așa cum sînt unii dintre ei. Uneori chiar seamănă cu niște mașini, cu niște roboți care trăiesc, mănîncă și dorm numai pentru Bendini, Lambert & Locke. Mie unuia îmi mai place și un pic de distracție.

— Prin urmare, tu ești excepția.

— Mai degrabă decît regula. Da. Și pentru asta nu mă scuz.

— Nici nu ți-am cerut așa ceva. Voiam doar o mică explicație.

— O ai. Este suficient de limpede ?

— Da. Să știi că ți-am admirat sinceritatea de cînd te-am cunoscut.

— Iar eu admir la tine spiritul disciplinat. Numai un bărbat foarte puternic putea să-i rămînă credincios soției, după ce fusese supus tuturor tentațiilor, ca ascară ! Eu nu sînt atît de puternic și nici nu vreau să fiu.

Da, tentații. Mitch tocmai se gîndea să dea o raită pe la prînz prin magazinele de bijuterii din centrul orașului.

— Avery, dar nici eu nu sînt un sfînt ! Nimic din ceea ce mi-ai spus nu m-a șocat. Nu sînt eu cel chemat să judece. Pe mine m-au tot judecat alții, și asta de cînd mă știu. Pur și simplu eram nedumerit în privința regulilor. Asta-i tot.

— Regulile sînt imuabile. Turnate în beton, săpate în granit și gravate în piatră. Dacă încalci prea multe reguli te dau afară. Sau încalcă oricîte, dar ai grijă să nu te prindă ! Asta-i !

— Destul de clar şi de corect.

În încăpere îşi făcu apariţia Osgood, urmat de un grup de funcţionari cărînd teancuri de documente pe care le aşezară pe masă, în stive organizate în ordine alfabetică.

— Aţi aici de lucru pentru vreo trei zile, spuse Osgood cu un zîmbet strîmb pe buze. Dacă aveţi nevoie de ceva, sînt la mine în birou, adăugă el şi pocni din degete, făcîndu-i să iasă, în acest mod original, pe toţi cei care-l însoţiseră.

— Bine, mulţumesc, spuse Avery, care se şi apucă să frunzărească hîrtiile.

Mitch îşi scoase şi el sacoul şi-şi slăbi nodul de la cravată.

— Ei, cu ce începem ?

— Cu două lucruri. Unu — ne interesează profitul din dobînzi, procentele şi aşa mai departe. Verificăm fiecare cont, ca să fim siguri că profitul merge acolo unde trebuie. Uite, de exemplu, Dolph Hemmba îşi dirijează profitul spre nouă bănci din Bahamas. E o chestie absolut cretină, da' dacă aşa se simte el mai bine... Şi mai e ceva — nimeni nu poate urmări tîmpenia asta, nimeni în afară de mine... Uite, în banca asta are vreo douăsprezece milioane, aşa că vezi, merită efortul ! Omul meu ar putea face totul cu mîna lui, dar el se simte mai bine dacă le fac eu, iar eu, la două sute cincizeci pe oră, nu mă supăr deloc, dar absolut deloc ! Vom verifica deci dobînda plătită de banca asta pentru fiecare cont în parte. Procentele variază funcţie de cîţiva factori. Banca are puteri depline şi asta e o modalitate de a-i face pe bancheri să rămînă cinstiţi.

— Bine, dar eu credeam că *sînt* cinstiţi !

— Sînt, dar în acelaşi timp sînt şi bancheri. Avem aici aproape treizeci de conturi şi cînd vom termina de verificat, vom şti precis ce-i cu balanţele, cu dobînzile şi cu profiturile. Şi — doi, noi sîntem aici ca să plasăm trei companii sub jurisdicţia caymanezã. E o chestie foarte uşor de făcut, care putea la fel de bine să fie aranjată şi la Memphis, da' vezi că oamenii noştri sînt convinşi că trebuie să ne trambalăm la Georgetown tocmai pentru ca s-o facem mai bine... Nu uita

că avem de a face cu niște tipi care fac investiții de milioane. Ei bine, cîteva mii în plus pe onorariile noastre nu-i deranjează și nici pe noi.

— Cine-i tipul ăsta, Hemmba ?

— Am o mulțime de clienți de care n-ai auzit încă. Hemmba ăsta e un fermier din Arkansas, unul dintre cei mai mari proprietari de terenuri de-acolo.

— Douășpe milioane ?

— Numai în banca asta...

— Păi asta înseamnă o grămadă de bumbac și de soia !

— Să zicem că mai are și alte afaceri...

— De exemplu ?

— Nu pot să-ți spun.

— Legale ?

— Să zicem că tipul vrea să pună „la rece" vreo douăzeci de milioane și dobînda, pe la diferite bănci din Caraibe...

— Cum, și noi îl ajutăm ? !

Avery nu-i răspunse ; se apucase deja să înșire pe masă documentele și le studia cu atenție. Mitch se uita la el, așteptînd încă răspunsul la ultima lui întrebare, dar liniștea din încăpere devenea din ce în ce mai apăsătoare și era limpede că nu va primi nici un răspuns. Ar fi putut să insiste, dar simțea că și așa pusese prea multe întrebări pentru o singură zi. Își suflecă mînecile și se apucă și el de lucru.

Abia la ora prînzului află Mitch care era „invitația" lui Avery. Femeia de aseară îl aștepta în apartament pentru o întîlnire scurtă, așa că Avery îi propuse tînărului să-și vadă fiecare de programul lui și chiar îi recomandă un café-bar din centru. Dar Mitch preferă să se ducă la biblioteca orășenească, aflată la vreo patru cvartale distanță de sediul băncii. La etajul al doilea, la secția de periodice, găsi un raft întreg de numere vechi din *The Daily Commanian* și, evident, și un exemplar din 27 iunie. Cu ziarul în mînă, se așeză la o măsuță lîngă fereastră. Aruncă o privire în stradă și, brusc, deveni atent : omul pe care-l văzuse ceva mai înainte lîngă

clădirea băncii era acum proțăpit lîngă intrarea bibliotecii. De fapt, era la volanul unui Chevette galben vechi, parcat pe o alee peste drum de bibliotecă. Un tip brun și îndesat, străin de aceste meleaguri. Avea o cămașă țipătoare, verde cu portocaliu și purta niște ochelari ieftini, special făcuți pentru turiști. Aceeași mașină cu același tip la volan staționase în fața magazinului de cadouri de lîngă bancă, iar acum, la cîteva minute, era parcată peste drum de bibliotecă. Lîngă mașină se opri un localnic pe bicicletă, aparent pentru a-și aprinde o țigară. Șoferul îi făcu un semn prin care-i arătă biblioteca, iar omul coborî de pe bicicletă și traversă strada. Mitch împături ziarul și-l vîrî în buzunarul interior al sacoului. Se duse și alese din raft un exemplar din *National Geographic*, după care se reașeză la masă. Răsfoia revista și asculta atent pașii omului care urca treptele. Odată ajuns în sală, acesta se apropie de Mitch, se opri o clipă, de parcă ar fi vrut să zărească ce anume clinca, făcu stînga împrejur și coborî. Mitch așteptă puțin, apoi se apropie de fereastră : omul își aprinsese o nouă țigară și vorbea cu cel de la volan. După cîteva secunde, se urcă pe bicicletă și își continuă drumul.

Mitch reluă lectura ziarului. Pe pagina întîi era un articol despre cei doi avocați americani și ghidul lor morți într-un misterios accident, cu o zi în urmă. Memoră cîteva date și înapoie ziarul. Chevette-ul era tot în același loc. Trecu prin fața mașinii, îndreptîndu-se spre bancă. Zona comercială a orașului era înghesuită între clădirile băncilor și golful Hosty. Străzile înguste erau supraaglomerate de turiști, de scutere și de microbuze. Mitch își scoase haina și intră într-un magazin de tricouri, care avea și un bar la etaj. Urcă treptele, comandă o Coca-Cola și se așeză pe terasă. După numai cîteva minute, localnicul cu bicicleta era și el în bar, în fața unei sticle de bere, urmărindu-l atent pe Mitch, de după lista de bucate. Mitch sorbea alene din Cola, privind furnicarul străzii. Nici o urmă de Chevette. El știa însă că urmăritorul nu putea fi prea departe. Iată că un alt ins îl fixa cu privirea, de pe cealaltă partea a străzii — nu pentru multă vreme,

căci, brusc, dispăru în mulțime. Întâi și o femeie — ce era asta, se întrebă el, am devenit cumva paranoic? În sfîrșit, apăru și mașina, venind încet pînă sub terasa barului. Mitch coborî în magazin și-și cumpără o pereche de ochelari de soare, ieși din magazin și, în clipa în care trecu de primul cvartal, se năpusti pe o alee întunecoasă, fugi pînă la strada următoare și intră într-un alt magazin de cadouri. Ieși din el pe ușa de serviciu și se trezi într-o altă alee, unde văzu un magazin de îmbrăcăminte. Intră pe ușa laterală, privi cu atenție strada, dar nu văzu nimic suspect. Se uită apoi pe rafturile care gemeau de pantaloni scurți și de cămăși viu colorate — marfă pe care localnicii o disprețuiau și după care se dădeau în vînt americanii. Mitch se decise pentru ceva mai clasic: pantaloni scurți albi și un tricou roșu. Găsi pînă la urmă și o pereche de sandale, oarecum asortate cu pălăria pe care o alesese. O vînzătoare îl conduse chicotind la o cabină de probă. Mitch verifică din nou strada: nimic. Hainele îi veneau ca turnate, așa că o întrebă pe vînzătoare dacă-și putea lăsa la magazin costumul și pantofii cu care venise, pentru vreo cîteva ore. Bineînțeles că putea, răspunse ea. El își plăti cu bani gheață achizițiile și-i strecură în palmă fetei o hîrtie de zece dolari, rugînd-o să-i cheme un taxi. Fata îi spuse că arăta foarte bine. El îi mulțumi și începu să aștepte sosirea taxiului, privind nervos strada. Cînd mașina apăru, se năpusti ca din pușcă și se azvîrli pe bancheta din spate.

— Abanks Dive Lodge, spuse el scurt.

— E drum lung pînă acolo, mon, primi răspuns de la șofer.

Fără să spună nimic, aruncă pe spătarul băncheței din față o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Dă-i drumul! Fii atent la oglindă! Dacă ne urmărește cineva, să-mi spui imediat!

— OK, mon, spuse șoferul, înșfăcînd banii.

Mitch se afundă în canapeaua mașinii, cu pălăria trasă cît mai mult peste față. Șoferul își croia drum de-a lungul lui Shedden Road, dincolo de zona comercială, mai departe de

Hogsty Bay, îndreptîndu-se către Vest, dincolo de Ded Bay, dincolo de Georgetown, către Bodden Town.

— Da' de cine vrei să scapi, mon ?

— De Serviciul de Venituri Interne, răspunse Mitch zîmbind.

După părerea lui, răspunsul fusese de-a dreptul amuzant, dar şoferul nu părea să-i guste umorul. După o clipă, îşi aduse aminte că în insule nu existau taxe şi nici perceptori. Oricum, şoferul nu mai scotea nici o vorbă.

În ziar scria că ghidul pentru înot subacvatic al celor doi avocaţi americani fusese Philip Abanks, fiul lui Barry Abanks, proprietarul unui centru specializat în astfel de servicii. Philip Abanks avea doar nouăsprezece ani cînd se întîmplase accidentul. Tot în ziar scria că cei trei erau deja morţi — înecaţi — în momentul în care survenise o explozie la bordul vasului. O explozie foarte misterioasă, sublinia articolul. Cadavrele fusese găsite la o adîncime de optzeci de picioare. Nu existau martori, nu existau nici explicaţii pentru faptul că totul se petrecuse la nici două mile de ţărm, într-o zonă unde nu se practica acest sport. Articolul din ziarul local remarca persistenţa unui mare număr de întrebări la care nu se primise răspuns.

Bodden Town era o mică aşezare la vreo douăzeci de minute de Georgetown, iar centrul sportiv al lui Abanks se afla în sud, pe o plajă izolată.

— Ne-a urmărit cineva ?

Şoferul răspunse scuturînd din cap, în semn de negaţie.

— Ai făcut o treabă bună, poftim patruzeci de dolari. Uite, e aproape ora unu. Poţi să fii aici la două şi jumătate fix ?

— Nici o grijă, mon.

Drumul se sfîrşea la marginea plajei, transformîndu-se într-o parcare umbrită de palmieri. Clădirea era spaţioasă, cu două etaje, acoperiş de tablă şi o scară exterioară care ducea la al doilea nivel, unde se afla centrul lui Abanks. I se spunea Grand House — casa cea mare — şi era zugrăvită în

albastru deschis, cu un brîu lat, alb. Pereții exteriori erau îmbrăcați în viță sălbatică și caprifoi, iar jaluzelele din lemn erau vopsite în verde oliv. În interior se găseau birourile și cantina Centrului de Înot Subacvatic Abanks. În dreapta clădirii, palmierii se răreau făcînd loc unei alei pentru mașini, care înconjura Grand House și cobora spre o zonă larg deschisă, pietruită cu rocă albă. De o parte și de alta a acestei alei, se înșira o duzină de colibe acoperite cu paie. Colibele puteau fi închiriate de amatorii de înot. Un adevărat labirint de trotuare de lemn lega colibele de centrul ansamblului — barul în aer liber, aflat chiar lîngă apă.

Mitch se îndreptă direct către bar, călăuzit de muzica reggae și de risete. Era la fel ca la Rumheads, dar mult mai puțin aglomerat. În cîteva secunde, barmanul, un oarecare Henry, îl servi pe Mitch cu obișnuita bere Red Stripe.

— Unde îl pot găsi pe Barry Abanks ? îl întrebă Mitch.

Celălalt îi arătă din ochi marea și-și văzu mai departe de treabă. Cam la o jumătate de milă în larg, o barcă tăia apa cu repeziciune, îndreptîndu-se spre mal. Mitch mîncă un cheese-burger și încercă să piardă timpul uitîndu-se la eternii jucători de domino. Barca acostă la un debarcader aflat între bar și o colibă ceva mai mare, pe una din ferestrele căreia sta scris de mînă : magazin pentru înot subacvatic. Toți înotătorii săriră din barcă și se îndreptară în formație compactă către bar. Un bărbat scund și vînjos stătea în picioare lîngă barcă, răcnind tot felul de ordine către ajutoarele care descărcau echipamentul. Nu s-ar fi putut afirma că era îmbrăcat — avea, în principal, o șapcă și un cache-sexe negru. Intră în magazin și începu să zbiere la ghizi și la ajutoare, apoi o luă și el către bar. Aici, îi ignoră pe toți, merse glonț la frigider, luă o cutie cu bere, o desfăcu nerăbdător și o bău cu lăcomie. Barmanul îi șopti ceva la ureche, arătîndu-i-l pe Mitch. Abanks mai deschise o cutie de bere și se duse către tînăr, fără să schițeze nici un zîmbet.

— Pe mine mă cauți ?

— Da, dacă ești domnul Abanks.

— Sînt. Ce vrei ?

— Aş vrea să stăm puţin de vorbă.

Proprietarul locului dădu berea peste cap şi apoi îşi îndreptă privirea către mare.

— Nu pot. Sînt prea ocupat. Am o barcă gata de plecare.

— Mă numesc Mitch McDeere şi sînt avocat. Din Memphis.

Abanks îşi întoarse către el ochii mici şi cafenii — reuşise să-i atragă atenţia.

— Da, şi ?

— Şi cei doi care au murit împreună cu fiul dumitale îmi erau prieteni. N-am să te reţin decît cîteva minute.

Abanks se aşeză pe scaun.

— Nu e unul din subiectele mele favorite.

— Ştiu, şi te rog să mă ierţi.

— Cei de la Poliţie mi-au atras atenţia să nu vorbesc cu nimeni despre povestea asta.

— Va fi o discuţie strict confidenţială, îţi jur.

Cu ochii mijiţi, Abanks privea din nou apele albastre şi strălucitoare. Faţa şi trupul lui păstrau urmele unei vieţi petrecute pe mare şi în mare, la şaizeci de picioare adîncime, unde îi îndruma pe novici, învăţîndu-i secretele scufundării printre recife de coral şi epave de corăbii.

— Ce vrei să ştii ?

— Putem merge în altă parte ?

— Firește, putem face o plimbare.

Îi strigă ceva lui Henry, le spuse ceva scufundătorilor de la masa vecină şi plecă cu Mitch pe plajă.

— Aş vrea să vorbim despre accident, spuse Mitch.

— Poţi să-mi pui întrebări, dar s-ar putea să nu-ţi răspund.

— Ce anume a provocat explozia ?

— Nu ştiu. Poate un compresor de aer, poate o scurgere de carburant. Nu sîntem siguri. Vasul a fost rău lovit, aşa că cele mai multe indicii s-au făcut scrum.

— Era vasul dumitale ?

— Da, unul din cele mici. Prietenii tăi îl închiriaseră pe toată dimineața.

— Și unde le-au fost găsite cadavrele ?

— La optzeci de picioare adîncime. În privința lor, nimic suspect, decît atît, că nu aveau arsuri sau răni care să arate că fuseseră atinși de explozie, așa că, de fapt, cadavrele erau ale dracului de suspecte.

— Autopsia a arătat că se înecaseră.

— Da, se înecaseră, numai că echipamentul era foarte bun. După ce s-a terminat totul, un om de-al meu l-a verificat încă o dată și funcționa perfect. Și apoi, prietenii tăi erau și ei niște scufundători foarte buni.

— Și fiul dumitale ?

— El nu era sub apă atunci, dar, oricum, înota ca un pește.

— Unde s-a produs explozia ?

— Ei doriseră să se scufunde în locul numit Roger's Wreck Point. E plin de corali pe-acolo — dar nu cunoști insula, nu ?

— Nu.

— Ei bine, locul de care-ți spun se află lîngă East Bay și prietenii tăi nu se mai scufundaseră niciodată acolo, așa că fiul meu le-a propus să încerce. El îi știa bine și spunea că aveau experiență și că erau foarte serioși în chestia asta. De cîte ori veneau, închiriau o barcă numai pentru ei doi și nu discutau prețul. Și întotdeauna îl voiau ghid pe Philip. Nu știu dacă în ziua cu pricina s-au scufundat. Oricum, barca a fost găsită la vreo două mile în larg, departe de orice loc în care se face înot subacvatic.

— Se poate ca barca să fi fost în derivă ?

— Imposibil. Dacă ar fi avut probleme cu motorul, Philip ar fi transmis imediat prin radio. Noi folosim echipament modern și ghizii noștri sînt în permanență legătură cu Centrul. Nimeni n-a văzut și n-a auzit nimic. E imposibil ca explozia să fi avut loc acolo și, în al doilea rînd, o barcă în

derivă nu poate ajunge la două mile în larg. Dar cel mai important e că ei n-au fost găsiți în barcă. Închipuiește-ți că barca a fost în derivă, păi cum explici atunci deriva cadavrelor până la optzeci de picioare adîncime ! ? Ei ?! Și vezi că au fost găsite la douăzeci de metri distanță de barcă ! Ei ? !

— Cine i-a găsit ?

— Oamenii mei. Am auzit știrile la radio și am trimis un echipaj. I-au găsit după cîteva minute.

— Îmi dau perfect de bine seama că ți-e greu să vorbești despre toate astea.

— Da, așa e, răspunse Abanks aruncînd cutia de bere goală într-un coș de gunoi. Da, așa e, dar timpul vindecă durerea. Da' de ce te interesează povestea asta atît de mult ?

— Știi, familiile lor ar avea o mulțime de întrebări de pus...

— Îmi pare rău. Le-am cunoscut soțiile acum un an, cînd au petrecut cu toții o săptămînă la noi. Da, erau niște oameni foarte cumsecade.

— Spune-mi, e posibil ca explozia să se fi produs în timp ce ei cercetau niște zone subacvatice necunoscute ?

— Posibil, da, dar nu și probabil. Cînd trec dintr-o zonă în alta, oamenii mei raportează imediat, asta-i procedura standard și nu există excepții. Am pus pe liber pe unu' care nu balizase zona înainte de a o părăsi. Și fiul meu era cel mai bun dintre scufundătorii de pe insulă, gîndește-te că a crescut în apele astea. Nu ar fi neglijat niciodată să-și raporteze mișcările pe mare, nu, nu el ! Asta e. Poliția crede că totul s-a întîmplat așa cum ți-am povestit, și asta pentru că, la urma urmei, trebuie să creadă ceva, nu ? — și asta e singura explicație pe care o au.

— Dar cum își explică starea cadavrelor ?

— Nu și-o explică. Pentru ei e vorba pur și simplu de un accident de scufundare.

— Dar a fost într-adevăr un accident ?

— Eu cred că nu.

Sandalele îi făcuseră băşici la picioare, aşa că Mitch se descălţă. Se întoarseră şi o luară înapoi către Centrul Abanks.

— Dacă n-a fost un accident, atunci ce-a fost ?

Abanks mergea privind atent oceanul. La auzul întrebării, zîmbi pentru prima oară de la începutul discuţiei.

— Care ar putea fi celelalte posibilităţi ?

— La Memphis s-a zvonit că ar fi o chestie cu droguri.

— Da ? Ia povesteşte-mi despre zvonul ăsta !

— Am auzit că fiul dumitale făcea parte dintr-o bandă de traficanţi, că e posibil să-şi fi folosit vasul pentru a se întîlni pe mare cu un furnizor, ceva, că s-a certat, probabil, cu omul lui şi că prietenii mei se aflau întîmplător pe vas. Asta-i.

Abanks zîmbi şi clătină din cap.

— Nu, Philip nu era amestecat în chestii de-astea. Ştiu că n-a folosit niciodată droguri şi mai ştiu că nu comercializa aşa ceva. Pe Philip nu-l interesau banii — doar femeile şi înotul.

— Nici măcar din întîmplare ?

— Nu, nici măcar din întîmplare. Pe aici nu circulă un asemenea zvon şi dă-mi voie să mă îndoiesc că ăia din Memphis ştiu mai mult decît ştiu eu despre povestea asta. Insula e foarte mică şi dacă ar fi fost o urmă de adevăr în zvonul ăsta, precis aflam şi eu. Totul este o mare minciună.

Conversaţia luase sfîrşit. Ajunseră din nou la bar.

— Vreau să te rog ceva : nu povesti familiilor prietenilor tăi tot ce ţi-am spus. N-am cum să dovedesc, aşa că e bine să nu ştie nimeni nimic.

— N-am să spun nimănui, dar te rog şi eu să fii la fel de discret. Nu spune nimic nimănui ; dacă te întreabă de mine, spune că am vorbit despre înotul subacvatic.

— Cum doreşti.

— Voi veni cu soţia mea la anul, aici, cam prin primăvară. Să ştii că am să te caut.

14

În mijlocul oraşului, pe un teren de vreo cinci acri, bine împădurit şi minunat îngrijit, se aflau biserica şi şcoala „St. Andrew". Faţada şcolii, din cărămizi albe şi galbene, era invadată de iederă sălbatică. Terenul de joacă şi aleile erau mărginite de şiruri perfect geometrice de gard viu. Clădirea şcolii era în formă de L, avea un singur etaj şi era adăpostită la umbra unui pîlc de stejari venerabili. Foarte preţuită pentru exclusivismul ei, Şcoala Episcopală „St. Andrew" era cea mai scumpă şcoală particulară din Memphis. Părinţii cu dare de mînă îşi înscriau progeniturile pe lista de aşteptare încă de la naşterea lor.

Mitch oprise BMW-ul în parcarea dintre şcoală şi biserică. Trei locuri mai departe, stătea liniştit şi nevinovat, aşteptîndu-şi proprietara, Peugeot-ul roşu al lui Abby. Pe el, pe Mitch, nu-l aşteptase nimeni. Avionul sosise cu o oră mai devreme şi el trecuse pe-acasă ca să se îmbrace cu ceva mai potrivit poziţiei lui de avocat în ascensiune. Avea de gînd s-o vadă pe Abby şi apoi să se întoarcă la birou, să mai lucreze cîteva ceasuri, la un tarif de o sută cincizeci de dolari pe oră. Vola s-o vadă pe Abby aici, la şcoală, pe neaşteptate. Un atac prin surprindere. O contralovitură. Să-i spună bun găsit, ce dor mi-a fost de tine, uite, nici n-am mai putut să aştept, vezi, am venit după tine la şcoală. O să fie foarte scurt, da, mai ales după întîmplarea aia de pe plajă... Şi dacă ea îşi dă sea-

ma de tot ce s-a întîmplat acolo, așa, dintr-o singură privire ? Dacă îi citește totul în ochi ? Dacă observă o ușoară tensiune în vocea lui ? Nu, dacă o ia prin surprindere, nu. Dacă e măgulită de vizita lui neașteptată, precis nu. Mitch își încleștă mîinile pe volan, privind fix mașina soției lui. Ce idiot ! Ce tîmpit putea să fie ! De ce nu fugise atunci pe plajă ? De ce nu aruncase blestemata aia de fustă pe nisip ? De ce nu fugise ca de dracu' ? De ce ? Ca să stea acum țeapăn și să-și spună dînd din umeri că, la urma urmei, toți fac ceea ce a făcut el.

Își făcuse planul încă din avion. Va aștepta pînă seara tîrziu și apoi îi va spune adevărul. Nu va minți, nu avea nici cea mai mică intenție să trăiască în minciună. Și poate că ea va înțelege. În fond, aproape orice bărbat — la dracu' ! *toți* bărbații ar fi procedat exact la fel ca el. Și pe urmă, ei bine, pe urmă, următoarea lui reacție va depinde de ea. Dacă ea își păstrează calmul, ba chiar îl și compătimește, el îi va spune că-i pare rău, foarte rău, că așa ceva nu se va mai repeta. Dacă ea începe să plîngă, el îi va cere și pur și simplu iertarea și era gata să-i jure chiar și pe Biblie că a fost o greșeală care nu se va mai repeta niciodată. Și îi va spune că o iubește, că o adoră și că o imploră să-i mai acorde o ultimă șansă. Ei, dar dacă ea începe să-și facă bagajele... abia atunci va înțelege și el că cel mai bine ar fi fost să tacă mîlc.

Să negi, să negi, să negi. Profesorul lui de penal de la Harvard, un radical pe nume Moscowitz, își făcuse chiar un nume apărînd tot felul de asasini, teroriști și corupători de minori. Avea o teorie despre apărare foarte simplă : Neagă ! Neagă totul ! Să nu recunoști niciodată o faptă sau o probă care te-ar putea învinovăți ! Își amintise de Moscowitz în timp ce ateriza pe aeroportul din Miami și se apucase să elaboreze planul B — care începea cu vizita-surpriză la școală și continua cu o cină romantică seara tîrziu, la restaurantul ei preferat. Ce făcuse în Cayman ? Păi, muncă, muncă și iar muncă. Mitch deschise portiera gîndindu-se la privirea ei încrezătoare și la zîmbetul ei frumos — îi era aproape rău,

un burghiu îi sfredelea stomacul şi era ameţit. Porni încet spre intrare, mîngîiat de vîntul răcoros de toamnă.

Holul şcolii era pustiu şi tăcut. În dreapta era biroul directorului şi Mitch se opri o clipă, dar nimeni nu-l văzu, aşa că o luă încet către sălile de clasă. În dreptul celei de-a treia, auzi vocea minunat de frumoasă a proprtei sale soţii, care trăgea din greu la tabla înmulţirii. Brusc, în uşă, se ivi capul lui Mitch, ceea ce o făcu mai întîi să tacă, apoi să chicotească. Le ceru copiilor să o scuze cîteva momente, să stea cuminţi şi să citească singuri pagina următoare, după care ieşi din clasă, închizînd uşa în urma ei.

— Ce faci aici ? îl întrebă ea, aruncînd priviri nervoase în toate direcţiile.

— Mi-a fost dor de tine, spuse el cu convingere, înşfăcînd-o şi lipind-o de un perete. O strînse în braţe, o sărută pe gît, adulmecîndu-i parfumul. Brusc, îi reveni în minte chipul fetei de pe plajă — un ticălos nenorocit, asta eşti, de ce n-ai fugit ?

— Cînd te-ai întors ? întrebă ea aranjîndu-şi părul şi privind atent în jur.

— Acum o oră. Arăţi minunat.

Ochii ei frumoşi şi minunat de sinceri se umeziră.

— Şi, cum a fost ?

— OK. Mi-a fost dor de tine. N-are nici un haz fără tine.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

Se luară de mînă şi o porniră spre ieşire.

— Aş vrea să-mi acorzi un randez-vous diseară.

— Astă-seară nu lucrezi ?

— Nu, astă-seară nu. Astă-seară îmi scot nevasta la circiuma ei preferată. O să mîncăm şi o să bem tot ce găsim mai scump pe listă şi pe urmă ne întoarcem acasă şi ne jucăm de-a Adam şi Eva în paradis.

— Da, chiar că ţi-a fost dor de mine, spuse ea sărutîndu-l şi privind iar holul. Pînă una alta, dispari de-aici, înainte să te prindă cineva.

Se îndreptară spre ieşire, fără ca cineva să-i vadă. După ce se despărţi de ea, Mitch trase adînc aer în piept — da, o făcuse şi pe asta ! Se uitase în ochii ei, o îmbrăţişase şi o sărutase ca întotdeauna, iar ea nu bănuise nimic. Fusese chiar impresionată şi emoţionată !

De Vasher se plimba prin birou nerăbdător şi trăgea nervos din ţigară. La un moment dat, se aşeză pe scaunul rotativ de la masa lui de lucru şi încercă să se concentreze asupra unui document. Nu reuşi, aşa că se ridică şi o luă de la capăt cu plimbarea. Se uită la ceas. Îşi sună secretara, apoi o sună pe secretara lui Oliver Lambert. După care reîncepu să se plimbe. În fine, cu un sfert de oră de întîrziere, apăru şi Lambert. De Vasher îl privi sever :

— Ai întîrziat !

— Da, am fost foarte ocupat. Dar ce s-a întîmplat atît de important ?

Pe chipul lui De Vasher răsări un surîs răutăcios şi prefăcut. Cu un gest dramatic, trase sertarul biroului şi scoase un plic de mari dimensiuni pe care-l aruncă, plin de mîndrie, peste birou, drept pe genunchii lui Lambert.

— Asta-i cea mai bună lucrare pe care am făcut-o vreodată !

Lambert desfăcu plicul şi rămase cu gura căscată : înăuntru erau nişte fotografii opt pe zece, alb-negru. Le studie pe fiecare în parte, cu multă atenţie, încercînd să memoreze toate detaliile. Plin de mîndrie, De Vasher îi urmărea mişcările. Lambert se mai uită încă o dată la poze şi respiraţia îi deveni din ce în ce mai grea.

— Sînt incredibile.

— Mda, aşa am zis şi noi.

— Cine-i fata ? întrebă Lambert cu ochii încă nedezlipiţi de ceea ce vedea.

— O curvă locală, da' arată bine, nu ? N-am mai folosit-o pînă acum, da' poţi să pui pariu c-o s-o folosesc de-acum înainte.

— Vreau s-o cunosc, şi repede !

— Nici o problemă. Mi-am cam închipuit eu c-o să vrei...

— Este incredibilă, cum poate să facă chestiile astea ? !

— Păi, greu a fost începutu', că puştiul vostru i-a dat papucii primei fete şi Avery era cu cealaltă, aşa că Mitch s-a dus la bar şi acolo a apărut fata noastră. E profesionistă, ce mai !

— Oamenii tăi unde erau ?

— Peste tot. Pozele astea au fost făcute din spatele unui palmier, de la oarecare distanţă, da' vezi ce bune sînt ? !

— Foarte bune. Să-i dai o primă fotografului. Şi cît timp s-au tăvălit ăştia doi prin nisip ?

— Destul. Se potriveau la... nisip.

— Cred că lui i-a plăcut.

— Mda, da' şi noi am avut noroc : plaja pustie, momentul potrivit.

Lambert ridică o fotografie spre lumină.

— Mi-ai făcut şi mie un set ?

— Firește, Ollie, ce, nu ştiu cît îţi plac chestiile astea...

— Hm, aş fi crezut că McDeere e dintr-o stofă mai rezistentă.

— Aşa şi e, da' e şi el om. Şi nici timpit nu e. Ştii ceva ? Noi credem că a doua zi la prînz şi-a dat seama că e urmărit. Avea un aer bănuitor şi s-a vînturat o grămadă prin cartierul comercial, pînă cînd a dispărut şi a mai şi întîrziat o oră la întîlnirea pe care o avea cu Avery la bancă.

— Unde a fost ?

— Nu ştiu. De fapt, îl urmăream din curiozitate, nimic serios. Ei, la dracu', poate a fost la un bar, undeva — oricum, a dispărut pur şi simplu.

— Urmăriţi-l mai cu atenţie, a început să mă îngrijoreze.

De Vesher flutură un alt plic, identic cu primul.

— Nu-ţi face griji, Ollie, acu' e al nostru ! Ar fi în stare să şi omoare pe cineva, dacă ar şti de pozele noastre !

— De Tarrance mai ştii ceva ?

— Nimic. McDeere n-a pomenit nimănui despre el sau, în fine, nici unuia dintre cei pe care-i urmărim noi. Nu-i uşor de găsit Tarrance ăsta şi, oricum, tipul se ţine de-o parte.

— Să ţineţi ochii bine deschişi !

— Auzi, Ollie, nu-ţi mai face griji pentru munca mea, de asta mă ocup eu. Tu eşti avocatul-consilierul-proprietarul şi o să-ţi primeşti cartoanele opt-pe-zece. Tu conduci firma, eu conduc serviciul de siguranţă.

— Cum stau lucrurile acasă la McDeere ?

— Nu cine ştie ce ; ea a fost foarte rece în legătură cu călătoria asta a lui.

— Şi ce-a făcut cît a fost el plecat ?

— Păi, fata nu prea e genul care să stea pe-acasă. A prînzit cu nevasta lui Quin de vreo două ori, prin nişte cîrciumi aiurite, pe urmă a mai fost şi la cinema, într-o seară a ieşit la cumpărături cu o colegă de-a ei de şcoală, a mai vorbit şi la telefon cu mă-sa, şi tot cu taxă inversă. E clar că puştiul nu se înghite cu socrii şi ea ar vrea să împace şi varza şi capra. Ea ar vrea să meargă la Crăciun acasă, în Kentucky, da' crede că el n-o să vrea. Ce mai, multă tensiune şi multe dedesubturi la ei în familie. Ea i-a spus mă-sii că el munceşte prea mult, iar mă-sa a zis că el face chestia asta numai ca să le dea lor peste nas. Mie, unuia, nu-mi place cum sună toate astea. Simt nişte chestii nasoale pe acolo.

— Ascultă mai departe, nu te opri. Să ştii că noi am încercat să-l mai domolim cu munca, dar puştiul e pur şi simplu o maşină.

— Mda, cred şi eu că vrei s-o lase mai moale la o sută cincizeci pe oră... De ce nu-i obligi pe angajaţi să lucreze doar patruzeci de ore pe săptămînă, ca să poată petrece mai mult timp cu familia ? Ai putea chiar să-ţi micşorezi şi salariul, ai putea să vinzi un Jaguar, două, ai putea să vinzi şi diamantele lui madame Lambert, să-ţi vinzi şi casa de la ţară, ai

putea să te muți într-o casă mică, undeva, lîngă Country Club...

— Tacă-ți gura, DeVasher !

Lambert ieși ca o furtună din biroul lui DeVasher, care se sufoca de rîs. După ce se calmă, încuie plicul cu fotografii într-un seif și mormăi : „Mitchell McDeere, acu' ești al nostru pe veci !"

Și, pe față, i se lățì un zîmbet imens.

15

Cu două săptămîni înainte de Crăciun, într-o vineri la prînz, Abby își luă rămas bun de la elevii ei și intră în vacanță. La ora unu, după ce își părăsise mașina într-o parcare care gemea de mașini scumpe și foarte scumpe, alergă prin ploaia rece către restaurantul favorit al lui Kay Quin, acel terrarium suprapopulat de plante tropicale și de tineri plini de bani, care se ghiftuiau ascunși după ferigile uriașe. Abby prînzise de două ori cu Kay în ultima lună și, conform obiceiului ei, Kay întîrzia de fiecare dată.

Prietenia dintre ele era abia la început ; fire reticentă, Abby nu dădea niciodată buzna în viața cuiva. În timpul celor trei ani petrecuți la Harvard nu avusese prietene și se obișnuise cu singurătatea. De cînd se afla în Memphis, mai multe persoane încercaseră să se apropie de ea, dar fără mare succes. Abby tatona terenul. Chiar de la început, Kay Quin fusese deosebit de insistentă, făcea pe ghidul turistic, pe sfătuitoarea prin magazine, se autopropusese chiar și decoratoare. Abby nu răspundea acestui atac decît cu multă grijă, observînd-o cu atenție. Luaseră masa de cîteva ori, ca și Mitch, la familia Quin, se mai văzuseră și cu ocazia unor dineuri și întîlniri organizate de cei de la firmă. Se simțeau bine împreună. Deși pretindea că ignoră complet tot ceea ce o înconjoară, Kay observa imediat mașinile, casele și hainele altora. Ar fi dorit să devină prietena intimă, confidenta lui

Abby, dar aceasta păstra distanța, permițîndu-i accesul în viața ei cu mare greutate.

Abby era acum așezată la masă. Cîteva trepte mai jos de masa ei, un tonomat tip 1950 își făcea auzită prezența din plin. Un grup numeros de persoane cu felurite pahare în mîini se plimbau de colo-colo, în așteptarea unei mese libere. După vreo zece minute și două piese interpretate de Roy Orbison, răsări în fine și Kay, căutînd-o pe Abby din priviri. Abby îi zîmbi și-i făcu semn cu mîna. Se îmbrățișară și se sărutară pe obraji din vîrful buzelor, fără să-și transfere vreun gram de ruj.

— Te rog să mă scuzi că am întîrziat.

— E-n ordine, m-am obișnuit.

— Da' locul e de-a dreptul tiesit azi ! spuse Kay, privind cu surprindere împrejur. De fapt, totdeauna e tiesit. Ei deci gata cu școala ?

— Da. Cam de o oră. Sînt liberă pînă pe 6 ianuarie.

Își admirară apoi reciproc toaletele și ajunseră cam în același timp la aceeași concluzie : ce frumoase, suple și tinere erau amîndouă ! După care trecură la cumpărăturile de Crăciun și vorbiră îndelung despre magazine și copii, pînă fură întrerupte de chelner care le luă comanda și le aduse vinul.

— Și ce planuri aveți pentru Crăciun ? o întrebă Kay.

— Deocamdată — nici un plan. Eu aș vrea să merg în Kentucky, la ai mei, dar mi-e că Mitch n-o să vrea. De cîte ori am făcut o aluzie, s-a prefăcut că nu mă aude.

— Tot așa de pornit e împotriva lor ?

— Da, în privința asta nimic nu s-a schimbat. De fapt, nici nu vorbim despre el. Pur și simplu nu știu cum să procedez.

— Păi, cu multă prudență, îmi închipui.

— Mda, și cu și mai multă răbdare. E drept că ai mei au greșit, dar eu am nevoie de ei. Și mă doare să văd că singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată nici măcar nu poate să-i tolereze. În fiecare zi mă rog lui Dumnezeu să facă o minune cît de mică...

— Hm, mic mi se pare că ai avea nevoie de una mai mare... Spune-mi, Mitch muncește chiar atît de mult pe cît spune Lamar ?

— Nu-mi închipui cum ar putea cineva să muncească mai mult ca el. Optsprezece ore pe zi de luni pînă vineri, opt ore sîmbăta și duminica, fiindcă-i zi de odihnă, doar cinci sau șase.

— Și tu te simți oarecum frustrată ?

— Chiar foarte frustrată, Kay. Să știi că am fost cît se poate de răbdătoare, dar lucrurile merg din ce în ce mai rău. Parcă sînt văduvă. Am obosit să tot adorm pe canapeaua din hol, așteptînd să vină el acasă.

— Rolul tău e să faci mîncare și să faci dragoste, nu ?

— Măcar de-ar fi așa ! El e prea obosit ca să mai facă dragoste. Aspectul ăsta nu mai are nici o importanță pentru el. Și să știi că vorbesc despre un bărbat care nu se sătura niciodată de sex. Vreau să spun că, în timpul facultății, aproape ne-am devorat unul pe celălalt. Și-acum — o dată pe săptămînă, și asta dacă am noroc... Vine acasă, mănîncă, dacă mai are forța necesară să-i fie foame, și pe urmă se culcă. Dacă sînt foarte norocoasă, înainte să adoarmă, mai vorbește cu mine cinci minute... Kay, sînt pur și simplu flămîndă de o conversație cu un om adult ! Stau șapte ore pe zi cu niște copii de opt ani și doresc din tot sufletul să aud și să folosesc cuvinte ceva mai lungi de trei silabe ! Și cînd încerc să-i povestesc toate astea lui Mitch, el sforăie... Ai trecut și tu prin așa ceva cu Lamar ?

— Oarecum. În primul an a lucrat și el la fel ca toți ceilalți, cîte șaptezeci de ore pe săptămînă — am înțeles eu că asta era ca un fel de inițiere într-o confrerie, un ritual masculin în care masculinitatea trebuie dovedită. Oricum, cei mai mulți dintre ei rămîn fără combustibil după un an, așa că trec frumușel la șaizeci, șaizeci și cinci de ore pe săptămînă. Și asta este foarte mult, dar, în fine, nu-i chiar stilul kamikaze din primul an.

— Lamar lucrează și el sîmbăta ?

— Da, cîteva ore, da' nu lucrează niciodată duminica. La asta am pus eu piciorul în prag. Desigur, dacă au vreun termen limită sau e „sezonul taxelor", muncesc toţi, ca nebunii, douăzeci şi patru din douăzeci şi patru. În orice caz, se pare că Mitch le-a luat piuitul !

— Da, el n-a slăbit deloc ritmul. Adevărul e că se poartă ca un posedat. I se întîmplă să nu vină acasă pînă a doua zi de dimineaţă şi dacă totuşi trece în fugă, face doar un duş şi se topeşte.

— Mda, Lamar spune că Mitch e deja o legendă vie.

Abby gustă vinul şi-şi lăsă privirea să rătăcească peste capetele celor de la bar.

— Ei da, ce să spun, sînt măritată cu o legendă !

— Te-ai gîndit la copii ?

— Ca să ai copii, trebuie mai întîi să ai o ocazie să-i faci, nu ?

— Hai, Abby, lucrurile nu stau chiar atît de rău, ce naiba ? !

— Nu sînt pregătită să am copii, nu mă descurc în rolul de părinte unic. Uite ce e, eu îmi iubesc bărbatul, dar sînt sigură că dacă ar avea o întîlnire de afaceri foarte importantă, ar fi în stare să mă lase să mă duc singură la maternitate, chit că aş avea o dilataţie de opt centimetri. Şi toate astea pentru că nu se gîndeşte decît la nenorocita aia de firmă.

Kay o luă de mînă cu blîndeţe.

— Totul va fi cum nu se poate mai bine, îi spuse ea zîmbind şi privind-o cu nişte ochi plini de înţelepciune. Primul an este cel mai greu, dar totul are să se îndrepte, îţi garantez eu !

Abby zîmbi şi ea, la rîndul ei.

— Te rog să mă scuzi.

Chelnerul sosi cu mîncarea şi ele mai comandară puţin vin. Cu un bucheţel de broccoli în gură, Kay continuă s-o dăscălească.

— Să ştii că firma îşi încurajează angajaţii să facă cît mai mulţi copii.

— Nu-mi pasă ce face firma ! În clipa asta o urăsc. Sîntem în competiţie şi eu pierd în faţa ei, aşa că nu dau doi bani pe ce vor sau nu vor cei de la firmă. Şi nici nu pricep de ce se amestecă într-o mulţime de aspecte care nu-i privesc deloc ! ? Kay, mie mi se pare cam straniu ceea ce se petrece pe-aici ; n-aş putea să-ţi explic cu siguranţă despre ce e vorba, dar tipii de la firmă mă fac să mă înfior.

— Dar ei nu vor decît ca angajaţii lor să fie fericiţi şi să aibă nişte familii fericite şi stabile !

— Iar eu îmi vreau bărbatul înapoi ! Şi ei sînt pe cale să mi-l ia, aşa că familia asta nu e nici fericită, nici stabilă. Dacă nu l-ar mai mîna aşa de la spate, poate am fi şi noi nişte oameni normali, cu casa plină de plozi, dar acum, aşa cum se petrec lucrurile, nu, este absolut imposibil.

Ospătarul le aduse vinul comandat. Abby mînca încet, fără poftă, în timp ce Kay se chinuia să găsească nişte subiecte de conversaţie mai puţin dureroase.

— Lamar mi-a povestit că Mitch a fost în Insulele Cayman luna trecută.

— Da, a stat acolo trei zile, cu Avery. A fost o călătorie de afaceri sau cel puţin aşa susţine el. Tu ai fost acolo vreodată ?

— Ah, da, în fiecare an ! E foarte frumos, cu nişte plaje senzaţionale şi cu o mare foarte caldă. Mergem în fiecare an în iunie, cînd se termină şcoala. Firma are două apartamente nemaipomenite, chiar pe plajă.

— Mitch ar vrea să mergem şi noi, dar în martie, în vacanţa mea de primăvară.

— Să ştii că exact de asta ai avea tu nevoie ! Înainte să avem copiii, stăteam toată ziua pe plajă, beam rom şi făceam dragoste. Asta-i unul din motivele pentru care firma pune apartamentele la dispoziţie şi, cu un pic de noroc, chiar şi avionul. Se munceşte din greu, dar ei recunosc şi respectă nevoia de destindere.

— Ulte ce e, Kay, te rog să nu-mi mai pomeneşti de firma asta ! Nu vreau să mai aud nimic despre ce le place şi ce

nu le place, despre ce fac sau nu fac, despre ce încurajează şi ce descurajează !

— Calmează-te, Abby ! Lucrurile se vor îndrepta, îţi garantez eu ! Şi soţul tău şi soţul meu sînt doi avocaţi foarte buni, dar nu ar putea să cîştige cît cîştigă, nicăieri altundeva. Iar tu şi eu am avea două Buick-uri prăpădite, nu Peugeot şi Mercedes !

Abby împinse farfuria cu mîncare la o parte. Paharul era gol.

— Da, Kay, ştiu asta, dar eu cred că în viaţă mai sînt şi alte lucruri în afară de o grădină mare cu peluză şi un Peugeot. Şi nimeni de-aici nu pare să-şi dea seama de chestia asta. Îţi jur că erum mai fericiţi pe vremea cînd locuiam într-un apartament studenţesc.

— Bine, dar sînteţi aici doar de cîteva luni ! Şi Mitch va sfîrşi prin a slăbi şi el ritmul de lucru. Ai să vezi că totul o să reintre în normal. Pariez că n-o să treacă mult şi nişte McDeere mititei vor ţopăi prin curtea din spate ! Iar Mitch va deveni asociat ! Crede-mă, Abby, lucrurile vor merge din ce în ce mai bine ! Tu treci printr-o etapă prin care am trecut cu toţii şi pe care am depăşit-o cu succes.

— Mulţumesc, Kay, sper din toată inima să ai dreptate.

Spînzurat pe o faleză deasupra fluviului, micul parc nu avea mai mult de trei acri. Un şir de tunuri şi două statui de bronz stăteau acolo mărturisind despre bravura soldaţilor confederaţi care căzuseră apărînd fluviul şi oraşul. La poalele monumentului închinat memoriei unui viteaz general şi calului său, îşi făcuse culcuşul un cerşetor. O cutie de carton şi o zdreanţă de pătură nu păreau însă a reprezenta o stavilă în calea frigului muşcător şi al lapoviţei. Foarte aproape, Riverside Drive părea înecat de traficul de seară. Afară era deja întuneric.

Mitch se apropie de şirul de tunuri de bronz şi se opri cu ochii aţintiţi spre fluviu şi spre podurile dincolo de care se întindea statul Arkansas. Îşi trase pînă sus fermoarul hainei

de ploaie şi-şi ridică gulerul. Aruncă o privire pe ceasul de la mînă şi continuă să aştepte în acelaşi loc. Şase cvartale mai departe se putea zări silueta clădirii firmei. Mitch îşi lăsase maşina într-un garaj şi luase un taxi pînă în apropierea fluviului. Era sigur că nu fusese urmărit. Faţa i se înroşise din pricina vîntului îngheţat care bătea dinspre fluviu, amintindu-i despre iernile petrecute în Kentucky după ce rămăsese orfan. Ierni reci şi amare, pline de singurătate. Purtase mereu hainele altcuiva, ale unui văr sau ale unui prieten, haine de mîna a doua, care nu-l apărau de frig. Făcu un efort şi-şi alungă gîndurile triste. Continuă să aştepte. Ploaia îngheţată îi atîrna în păr bucăţele de gheaţă. Îşi privi din nou ceasul. În jurul lui, pe trotuar, cădeau cu zgomot alte bucăţi de gheaţă. Deodată auzi un zgomot de paşi şi, din întuneric, răsări o siluetă care se apropia grăbită de alcea cu tunuri de bronz. La un moment dar, silueta se opri, apoi se apropie încet.

— Mitch ?

Era Eddie Lomax, îmbrăcat în blue-jeans şi înfăşurat într-un mantou lung, din blană de iepure. Cu mustaţa lui groasă şi cu pălăria albă de cowboy, Eddie părea coborît dintr-un spot publicitar pentru ţigări Marlboro Man.

— Da, eu sînt.

Lomax se apropie de cealaltă parte a tunului. Acum, amîndoi păreau santinelele confederate care supravegheau fluviul. Lomax îşi vîrîse mîinile adînc în buzunare.

— Ai mai vorbit cu Ray ?

— Nu.

Mitch răspunsese scurt, vrînd parcă să-i spună celuilalt că nu venise la întîlnire noaptea, pe lapoviţă, ca să facă conversaţie.

Lomax îşi aprinse o ţigară — acum chiar *era* Marlboro Man.

— N-am găsit decît foarte puţine informaţii despre cei trei avocaţi. Alice Knauss a murit într-un accident de maşină în 1977. Raportul Poliţiei consemnează că a fost lovită de un şofer beat. Ceea ce-i mai ciudat, este că tipul n-a fost găsit

niciodată. Accidentul a avut loc într-o vineri, pe la miezul nopții. Tipa stătuse mult la birou și tocmai se întorcea acasă. Locuia în cartierul de est, în Sycamore View și când mai avea mai puțin de o milă până acasă, a lovit-o camioneta de o tonă. Asta se întîmpla pe New London Road. Ea conducea un Fiat mic și elegant, care a fost făcut zob. Bineînțeles că n-au fost martori. Când au sosit, în fine, și sicleții, camioneta era goală. Și mai târziu, nici urmă de șofer. Au verificat numărul de înmatriculare și au descoperit că mașina fusese furată din St. Louis, cu trei zile mai înainte. Nici amprente, nici urme, nimic.

— Dar au căutat amprente ?

— Da. Eu îl știu pe ăla care a condus ancheta — au avut ei niște bănuieli, da' n-au putut să dovedească nimic. În camionetă au găsit o sticlă de whisky spartă, așa că au dedus că accidentul era opera unui șofer beat și cu asta au închis cazul.

— I-au făcut autopsie ?

— Nu, că era evident din ce pricină murise.

— Totul pare dubios.

— Chiar foarte dubios. De fapt, toate trei cazurile sînt al dracului de dubioase. Robert Lamm era la vînătoare de cerbi în Arkansas. Avea el, cu cîțiva prieteni ai lui, o cabană de vînătoare la Izard Country, undeva, în Munții Ozarks. În sezon, mergeau acolo de două-trei ori. Într-o bună zi, după ce stătuseră cu toții o dimineață întreagă în pădure, se întorc la cabană fără Lamm. L-au căutat două săptămîni încheiate și l-au găsit în fundul unei ripe, acoperit cu frunze. Era împușcat în cap. Și punct, asta este tot ce se știe. Poliția a dat-o pe sinucidere, da' n-au avut nici măcar o armă de la care să înceapă o anchetă adevărată.

— A fost deci asasinat ?

— Păi așa se pare. Autopsia a arătat că glonțul a intrat prin spate, pe la baza craniului și a ieșit prin față. Cine a mai auzit așa sinucidere ? !

— Poate să fi fost un accident, nu ?

— Da, poate. Poate că glonțul era destinat unui cerb, dar nu prea e probabil. Tipul a fost găsit departe de cabană, într-un loc pe care nu prea-l frecventează vînătorii. Prietenii lui au spus că n-au auzit și n-au văzut alți vînători pe-acolo în dimineața aia. Am vorbit și cu șeriful — care acu' nu mai e șerif — și chiar și el e convins că a fost o crimă. Omul spunea chiar că nu existau probe cum că Lamm, în fine, cadavrul lui, a fost acoperit cu frunze în mod intenționat.

— Și asta-i tot ?

— Da, despre Lamm.

— Dar despre Michel ?

— E o chestie foarte tristă. S-a sinucis în 1984, cînd avea treizeci și patru de ani. S-a împușcat în tîmpla dreaptă, cu un Smith & Wesson 357. A mai lăsat și o scrisoare lungă de adio în care-i spunea fostei neveste c-o roagă să-l ierte și tot soiul de spanacuri de-astea. Își lua rămas bun și de la copii, și de la mă-sa, era de-a dreptul emoționantă, pe cuvîntu' meu !

— Scrisă de mînă ?

— Nu. Nu tocmai. Era bătută la mașină, ceea ce se pare că era normal, pentru că tipul nu scria decît la mașină. Avea un IBM Selectric în birou și a scris scrisoarea chiar la mașina asta. Michel avea un scris de mînă îngrozitor.

— Păi și-atunci ce mai rămîne dubios în asta ?

— Pistolul. Băiatu' nu cumpărase în viața lui o armă de foc și nimeni n-a știut vreodată al cui a fost pistolul cu care s-a sinucis. Nu era înregistrat, n-avea serie, n-avea nimic. Unul dintre amicii lui spunea ceva din care se înțelegea că, vezi Doamne, Michel i-ar fi spus că-și cumpărase el un pistol ca să se apere, că era clar că avea el niște probleme.

— Și tu ce crezi despre toate astea ?

Lomax aruncă chiștocul țigării pe trotuar și începu să-și sufle în mîini ca să le încălzească.

— Nu știu ce să cred. Nu cred că un avocat specialist în taxe, fără nici o cunoștință în domeniul armelor, a putut să-și facă rost de un pistol neînregistrat și cu seria ștearsă. Dacă avocatu' ăla voia o armă, se ducea la un magazin, completa

formularele obişnuite şi-şi lua frumuşel o jucărioară nouă şi strălucitoare. Or, pistolul cu care a tras, avea pe puţin zece ani şi era curăţat şi bibilit de nişte profesionişti.

— Poliţia a făcut vreo anchetă ?

— Nu prea. A fost practic un dosar deschis şi închis.

— Scrisoarea era semnată ?

— Da, da' nu ştiu cine a verificat semnătura. Omul era divorţat de un an de zile şi tipa se mutase înapoi la Baltimore.

Mitch îşi închcie ultimul nasture al hainei şi-şi scuturâ ghcaţa de pe guler. Lapoviţa era din ce în ce mai deasă şi acoperise complet trotuarul. Sub tunul lîngă care stăteau, începuseră să apară ţurţuri mici. Pe Riverside Drive, maşinile începuseră să circule cu viteză ceva mai mică, pe măsură ce roţile alunecau mai tare, învîrtindu-se în gol.

— Aşadar, ce părere ai despre mica noastră firmă ? întrebă Mitch, privind ţintă fluviul.

— Mdc, e un loc de muncă periculos. Cinci avocaţi în cinşpe ani e cam mult şi nu dă bine la capitolul riscuri la locul de muncă.

— Cinci ?

— Da, dacă-i pui la socoteală şi pe Hodge şi pe Kozinski ! Am o sursă care mi-a zis că în cazul ăstora doi o grămadă de întrebări au rămas fără răspuns.

— Dar cu nu te-am angajat să faci investigaţii şi despre ei.

— Şi tocmai de-aia nici nu-ţi cer vreun franc. Am fost cu curios.

— Cît îţi datorez ?

— Şase şi douăzeci.

— Cash şi nici un fel de dosare, ne-am înţeles ?

— Mie-mi convine de minune. Prefer cash.

Mitch se întoarse cu spatele la fluviu şi privi ţintă la clădirea înaltă a cărei siluetă se întrezărea la trei cvartale mai departe : Bendini Building. I se făcuse frig, dar nu-i venea să plece. Lomax îl urmărea cu coada ochiului.

— Ai probleme, nu-i aşa ?

— Tu ce crezi ?

— Eu, unu', n-aş lucra acolo nici bătut. Eu nu ştiu ce faci tu şi cred că sînt şi o grămadă de treburi despre care nu vorbeşti. Şi uite, stăm aici, în lapoviţă, pentru că nu trebuie să fim văzuţi. Nu putem să vorbim ca oamenii la telefon, nu ne putem întîlni la tine la birou şi, mai nou, nu mai vrei nici să vii la mine la birou. Crezi că eşti urmărit tot timpul. Ba îmi mai spui şi mie să fiu atent, să mă păzesc de ei, cine dracu' or mai fi şi ăştia, că ar putea foarte bine să mă urmărească şi pe mine. Cinci avocaţi de la firma aia a ta împuţită au murit în condiţii dubioase la culme, iar tu te porţi de parcă ai fi următorul de pe lista ălora. Mda, n-aş zice că n-ai probleme babane ! Babane detot !

— Şi despre Tarrance, ce-mi poţi spune ?

— Unul dintre cei mai buni agenţi FBI. Transferat aici acu' doi ani.

— De unde ?

— Din New York.

Vagabondul aciuat sub calul de bronz se rostogoli şi căzu pe trotuar. Mormăi ceva, se ridică cu mare greutate, bălăngănindu-se pe picioare, îşi luă cutia de carton şi pătura şi dispăru înspre centrul oraşului. Lomax tresări puternic şi îl urmări pe cerşetor cu privire nervoasă.

— E doar un amărît de vagabond spuse Mitch, şi, imediat, amîndoi se destinseră.

— De cine ne ascundem, de fapt ? întrebă Lomax.

— Asta vreau şi eu să aflu.

Lomax îl studie cu atenţie.

— Ba eu cred că ştii.

Mitch nu răspunse.

— Uite ce e, amice, nu mă plăteşti ca să mă bag în chestia asta, m-am prins şi singur. Da' instinctul îmi spune că ai necazuri şi cred că ai nevoie de un prieten, de unu' în care să ai încredere. Şi eu pot să te ajut, dacă ai nevoie de mine. Nu

ştiu cine sînt băieţii ăi răi, da' sînt convins că sînt al dracu' de periculoşi.

— Mulţumesc, Eddie, spuse Mitch încetişor, fără să-l privească, ca şi cum ar fi fost momentul cel mai potrivit pentru Lomax să plece şi să-l mai lase puţin acolo, singur, în lapoviţă.

— Pentru Ray McDeere aş sări drept în riul ăla îngheţat de colo ! Aşa că-mi place să cred că pot să-l ajut şi pe fra-su mai mic.

Mitch dădu din cap, fără să scoată un sunet. Lomax îşi aprinse altă ţigară şi-şi scutură gheaţa de pe cizme.

— Sună-mă oricînd doreşti. Şi fii prudent. Ăilalţi sînt acolo, în stradă, şi joacă dur, pe viaţă şi pe moarte.

16

În zona veche a oraşului Memphis, în intersecţia Madison Cooper, se aflau cîteva clădiri vechi, cu două etaje, care fuseseră renovate de curînd. Acum, se aflau acolo nenumărate baruri, magazine de cadouri şi chiar cîteva restaurante foarte bune. Locul mai era cunoscut şi sub numele de Overton Square. Era frecventat de toţi amatorii de viaţă de noapte din oraş, cu atît mai mult cu cît o sală de spectacole şi o librărie îi adăugau şi o nuanţă intelectuală. La sfîrşitul săptămînii, atmosfera se încălzea brusc datorită contribuţiei gălăgioase a studenţilor şi a marinarilor de la baza militară aflată în apropiere. În celelalte seri, restaurantele erau liniştite şi, cu toate că erau mereu pline de clienţi, nu păreau niciodată aglomerate. Paulettes's era unul din aceste restaurante, renumit pentru pivniţa de vinuri, pentru specificul franţuzesc, pentru patiserie şi nu în ultimul rînd pentru vocea agreabilă a pianistului. Localul se găsea într-o veche clădire albă, cu faţada împodobită cu stucaturi. Acestea erau şi motivele pentru care familia McDeere, aflată mereu în căutarea celor mai bune restaurante din oraş, îl trecuse în fruntea listei preferinţelor lor.

Aşezat la bar, cu o cafea în faţă, Mitch urmărea atent intrarea. Conform planului, sosise ceva mai devreme decît ea. O căutase la telefon cu trei ore în urmă şi o rugase să-i acorde un randez-vous la ora şapte. De ce ? Întrebase ea, iar

el îi răspunsese laconic — mai târziu. De când fusese în Insulele Cayman, știa că e urmărit, observat, ascultat. În ultima lună, dovedise o mare prudență în conversațiile telefonice, își alesese cu mare grijă cuvintele chiar și când era la el acasă. Era absolut convins că cineva îl urmărește și îl ascultă. Se surprinsese urmărind ceea ce se petrecea în spatele lui cu ajutorul oglinzii retrovizoare.

În ușă se ivise Abby, care îl căuta din priviri. El se duse în întîmpinarea ei, o sărută ușor pe obraz și o ajută să-și scoată mantoul. Șeful de sală îi conduse la o masă ceva mai mică. De jur-împrejurul lor, la mese mici, identice cu a lor, stăteau o mulțime de oameni care se înghesuiau în asemenea măsură, că-și puteau auzi reciproc și respirațiile și bătăile inimilor. Mitch aruncă o privire rapidă — ghinion, nici un loc liber ! — așa că, după ce-i mulțumi șefului de sală, se resemnă să se așeze în fața soției lui.

— Ei, cu ce ocazie ? îl întrebă ea cu un aer bănuitor.

— Am nevoie de ocazie specială ca să cinez cu consoarta ?

— Da ! E ora șapte, e luni seara și tu nu ești la firmă. Trebuie să recunoști că e o ocazie specială.

Un chelner strivit între masa lor și următoarea îi întrebă ce doreau să bea.

— Două pahare de vin alb, vă rog.

Mitch își aruncă ochii roată prin încăperea care gemea de oameni și, brusc, zări un bărbat care stătea singur, cinci mese mai încolo. Figura lui i se păru cunoscută. Îl mai privi încă o dată și iată că tipul se ascunse în spatele ziarului pe care-l ținea în mînă.

— Ce-i, Mitch, ce s-a întîmplat ?

El îi luă mîinile în mîinile lui.

— Abby, trebuie să stăm de vorbă.

Mîinile ei tresăriră ușor și zîmbetul de pe buze i se șterse.

— Despre ce ?

Vocea lui deveni un simplu murmur.

— Despre ceva foarte grav.

Ea respiră adînc.

— Şi nu putem aştepta pînă ne aduce vinul ? S-ar putea să am nevoie de ceva de băut.

Mitch privi din nou bărbatul ascuns în spatele ziarului.

— Nu, nu putem vorbi aici.

— Păi atunci de ce am mai venit aici ? !

— Abby, ştii unde e toaleta ? Pe culoar, acolo în dreapta.

— Da ştiu.

— Ei, vezi că la capătul culoarului este şi ieşirea de serviciu care dă în spatele restaurantului, într-o stradelă laterală. Te duci la toaletă şi ieşi pe uşa aia. Eu te aştept chiar acolo, în stradă.

Abby nu scoase nici un sunet. Sprîncenele îi coborîseră, ochii i se îngustară şi-şi plecase capul spre umărul drept.

— Abby, ai, te rog, încredere în mine ! Îţi explic totul mai tîrziu. Uite, ne întîlnim afară şi mergem să mîncăm în altă parte. Aici nu pot să vorbesc.

— Mitch, mă înspăimînţi.

— Te rog, spuse el hotărît, strîngîndu-i mîna. Totul e OK, îţi aduc eu şi haina.

Ea se ridică, îşi luă poşeta şi ieşi. Mitch îl privi pe necunoscutul cu figura cunoscută. Acesta tocmai se ridicase în întîmpinarea unei doamne vîrstnice. Nu părea a fi observat dispariţia soţiei lui Mitch.

Odată ajuns în strada dosnică, Mitch îi aşeză pe umeri mantoul şi apoi o conduse, pe jos, cîteva sute de metri mai departe, spre Bombay Bicycle Club, un bar unde se mînca bine şi se asculta blues. „Am să-ţi explic totul" repetase el de cîteva ori. Îndată ce intrară, Mitch alese o masă aşezată într-un colţ îndepărtat şi i-o arătă şefului de sală : „Masa aceea". Se aşezară, el cu spatele la perete şi cu faţa spre sală şi spre intrare. Localul era întunecat şi doar nişte luminări palide luminau feţele de masă. Comandară nişte vin.

Abby stătea ţeapănă pe scaun, privindu-l cu intensitate şi urmărindu-i fiecare mişcare. Aştepta.

— Îţi mai aduci aminte de un tip, Rick Acklin, de la Western Kentucky ?

— Nu, şopti ea fără să-şi mişte buzele.

— Unu' care juca baseball şi locuia la cămin. Cred că l-ai întîlnit, era un tip foarte la locul lui şi fin, un student bun. Mi se pare că era din Bowling Green, în fine, nu prea eram noi prieteni, dar ne cunoşteam.

Abby clătină din cap şi aşteptă urmarea.

— Tipul a terminat cam cu un an înaintea noastră şi a făcut pe urmă dreptul la Wake Forest. Acum e la FBI. Şi lucrează aici, în Memphis.

Se uită cu mare atenţie la ea, aşteptînd reacţia la iniţialele FBI. Ea nu reacţionă în nici un fel.

— Aşa, şi azi îmi mîncam tocmai tacticos prînzul la cîrciuma aia, Obleo, de pe Main Street, cînd Rick apare lîngă mine şi-mi zice „Bună !" ca şi cum ar fi fost o simplă coincidenţă faptul că era acolo. Şi stăm noi aşa de vorbă cîteva minute şi iată că apare un agent, unu' Tarrance, care, nici una nici două, se aşază şi el lîngă mine. Să ştii că e a doua oară că Tarrance ăsta mă agaţă, de la examenul de barou încoace...

— A doua... ?

— Da, din august încoace.

— Şi ăştia... sînt agenţi FBI ?

— Da, cu insigne şi tot tacîmul. Tarrance e unu' din ăia cu vechime, din New York, şi e aici de vreo doi ani. Acklin e doar un boboc pe care l-au adus încoace acum trei luni.

— Şi ce vor de la tine ?

Le fu adus vinul şi Mitch aruncă o privire în jur. Pe o mică scenă, într-un colţ ceva mai îndepărtat, o formaţie cînta ceva nu prea distinct. Barul era asaltat de tipi bine îmbrăcaţi, care vorbeau fără încetare. Chelnerul făcu un semn spre menu şi Mitch îi spuse „mai tîrziu", cu un ton cît se poate de nepoliticos.

— Nu știu ce vor. M-au agățat prima oară în august, imediat după ce am luat examenul de barou și mi-a apărut numele în ziar.

Luă o înghițitură de vin și îi povesti în amănunt prima vizită a lui Tarrance la barul lui Lansky de pe Unison Street, avertismentele acestuia despre persoanele în care să nu aibă încredere și locurile în care să se ferească să vorbească, îi spuse despre ședința cu Locke, Lambert și ceilalți asociați, explicîndu-i versiunea celor de la firmă despre interesul pe care îl-l purta FBI-ul. Îi spuse și că discutase cu Lamar Quin care avea încredere în fiecare cuvînt rostit de Locke și de Lambert. Abby părea că îi soarbe cuvintele, dar nu se grăbi să-i pună întrebări.

— Și azi, cu îmi văd deci de treburile mele, și-mi mănînc hotdog-ul cu ceapă, și tipul ăsta, care a fost coleg de școală cu mine, vine și-mi zice că ei, adică FBI-ul, știu în mod cert că telefonul meu e interceptat, că am microfoane în toată casa și că cineva de la Bendini, Lambert & Locke îmi cunoaște toate mișcările, chiar fiecare strănut. Fii atentă, și Acklin a fost transferat aici *după* ce am luat eu examenul de barou — asta da, coincidență, ce zici ? !

— Ce vor ?

— Nu vor să-mi spună. Nu pot să-mi spună, cel puțin deocamdată. Îmi pretind să am încredere în ei și așa mai departe, știi refrenul. Abby, eu nu știu ce să zic, habar n-am ce urmăresc ei, dar mi-e foarte clar că m-au ales pe mine pentru un motiv anume.

— I-ai spus lui Lamar despre vizita asta ?

— Nu, n-am vorbit despre asta cu nimeni în afară de tine, și nici n-am intenția să vorbesc cu altcineva.

Ea își bău vinul.

— Și zici că telefoanele noastre sînt interceptate ?

— Așa zic ăștia de la FBI. Dar mă întreb cum de au aflat ? !

— Ei na, că doar nu sînt tîmpiți ! Dacă ar veni FBI-ul și m-ar anunța că telefonul meu e urmărit, eu l-aș crede pe cuvînt. Tu nu ?

— Eu nu mai știu pe cine să cred. Locke și Lambert mi-au explicat totul atît de... nu știu... frumos... lupta firmei împotriva Serviciului de Venituri Interne și a FBI-ului... Aș vrea să-i cred pe ei, da' vezi că sînt o grămadă de lucruri care nu se potrivesc. Problema se mai pune și altfel. Vezi că, dacă firma ar avea un client bogat, dar dubios, demn de toată atenția binevoitoare a FBI-ului, de ce să mă aleagă tocmai pe mine FBI-ul, pe mine, un începător, unu' care nu știe mai nimic ? De ce să mă urmărească pe mine ? Ce pot eu să știu ? Eu lucrez numai la dosare date de alții, eu n-am nici un client personal, eu fac doar ceea ce mi se spune să fac. De ce dracu' n-au ales pe unul dintre asociați ?

— Poate că vor să le dai informații despre clienți...

— Exclus. Sînt avocat și am depus un jurămînt. Tot ceea ce știu eu despre un client este strict confidențial și federalii știu și ei chestia asta. Nimeni pe lume nu poate pretinde unui avocat să vorbească despre afacerile clienților lui !

— Da' tu ai prins vreo afacere ilegală ?

El pocni din degete și privi împrejur, apoi zîmbi. Vinul începea să-și facă efectul.

— Draga mea, nici măcar ție n-am voie să-ți spun așa ceva ! Răspunsul este totuși nu. Am lucrat pentru vreo douăzeci de clienți ai lui Avery și pentru alți cîțiva, dar n-am văzut nimic dubios. Poate ceva mai riscant în privința taxelor, dar nimic ilegal. Aș avea eu cîteva întrebări despre unele conturi bancare pe care le-am verificat în Cayman, dar oricum, nimic dubios, nu.

Chelnerul se învîrtea pe lîngă ei, privind fix meniul la care ei nici măcar nu se uitaseră.

— Niște vin, te rog ! ceru Mitch, arătîndu-i paharele de pe masă.

Abby se aplecă înainte, atingînd aproape luminările de pe masă, și îl privi tulburată.

— Bun, și cine interceptează telefoanele ?

— Păi, presupunînd că sînt într-adevăr interceptate, habar n-am. Cînd l-am întîlnit prima dată, în august, Tarrance

m-a lăsat să înţeleg că ar fi cineva de la firmă. Adică asta am priceput eu că vrea el să pricep. Mi-a zis să n-am încredere în nimeni de la firmă şi mi-a mai zis şi că tot ceea ce spun eu poate fi înregistrat. Şi eu am presupus că el se referea la cei de le firmă.

— Şi Locke ce-a spus despre toată povestea asta ?

— Nimic, pentru că nu i-am spus-o. Nu le-am spus chiar tot-tot, am mai păstrat ceva şi pentru mine.

— Adică cineva ne ascultă telefoanele şi ne-a plantat şi microfoane prin casă ?

— Poate chiar şi în maşini. Azi-dimineaţă, Rick Acklin mi-a făcut capul mare pe tema asta. Şi zicea mereu să am grijă să nu care cumva să spun ceva ce n-aş vrea să fie înregistrat.

— Bine, dar e de necrezut ! De ce ar face aşa ceva o firmă de avocatură ! ?

El dădu din cap, privind fix paharul gol.

— Habar n-am, iubito, pur şi simplu, habar n-am.

Chelnerul le umplu din nou paharele şi rămase lîngă ei, aşteptînd.

— Pot să iau comanda ? întrebă el.

— Da, peste cîteva minute, răspunse Abby.

— Te chemăm noi, adăugă Mitch.

— Mitch, tu crezi că toate astea sînt chiar adevărate ?

— Cred că ceva nu e în regulă. Pentru că povestea este mai lungă.

Abby îşi sprijini braţele de masă şi-l privi îngrozită. Iar el îi vorbi despre Hodge şi Kozinski, despre prima întîlnire cu Tarrance, despre Insulele Cayman şi despre cei care-l urmăriseră acolo, despre întîlnirea lui cu Abanks. Îi mai povesti şi despre Eddie Lomax, precum şi despre moartea lui Robert Lamm, a lui John Mickel şi a lui Alice Knauss.

— Mi-a trecut foamea, spuse Abby cînd el se opri.

— Şi mie, dar mă simt mai bine acum că ţi-am spus totul.

— Dar de ce nu mi-ai povestit mai de mult ?

— Am sperat că lucrurile se vor lămuri, am mai sperat că Tarrance mă va lăsa în pace şi că-şi va găsi un alt client pe care să-l tortureze. Numai că el a venit aici ca să rămînă, şi tot din cauza asta l-au transferat aici pe Rick Acklin — ca să se ocupe de mine. FBI-ul m-a ales pentru o misiune despre care n-am nici cea mai vagă idee, asta e.

— Simt cum mă lasă puterile.

— Nu, Abby ! Trebuie să fim foarte atenţi, trebuie să încercăm să ne purtăm ca şi cum n-am bănui nimic.

— Nu, este incredibil ! Stau aici şi te ascult şi nu-mi vine să cred că aud ceea ce aud ! Totul mi se pare ireal. Îmi ceri adică să trăiesc într-o casă împînzită de microfoane, cu telefoanele interceptate şi în tot timpul ăsta, cineva ascultă tot ceea ce vorbim ! ?

— Păi, ai tu vreo propunere mai bună ?

— Da. Să-l angajăm pe tipul ăla, pe Lomax, să ne verifice casa.

— Da, m-am gîndit şi eu la chestia asta, dar dacă găseşte, într-adevăr ceva, ei, ia, gîndeşte-te ! Dacă aflăm cu siguranţă că avem microfoane în casă, ce ne facem ? Dacă Lomax strică ceva pus de ăia acolo ? Atunci ăia, oricine ar fi ei, or să afle că noi am aflat... Nu, nu, e mult prea periculos, cel puţin pentru moment. Nu ştiu, poate ceva mai tîrziu...

— Mitch asta-i curată nebunie ! Adică, dacă vrem să stăm de vorbă, trebuie să dăm fuga, repede, în curtea din spate.

— Of, bineînţeles că nu, putem tot atît de bine să dăm o fugă în curtea din faţă.

— Auzi, să ştii că nu găsesc că ai umor, cel puţin nu în clipa asta.

— Hai, iartă-mă ! Uite, eu îţi propun să încercăm să ne comportăm normal şi să mai avem răbdare încă o vreme. Tarrance m-a convins că vorbeşte serios şi că n-are nici cea mai mică intenţie să mă uite, iar eu nu pot să-l opresc. Nu uita că el e cel care mă găseşte cînd vrea. Cred că mă

urmăresc și-mi pregătesc o ambuscadă. În fine, pentru moment, important e să trăim ca și pînă acum.

– Ah, ca și pînă acum ? Da, de fapt, dacă stau și mă gîndesc, oricum n-a prea fost cine știe ce conversație de ascultat în casă la noi. Aproape că-mi pare rău de ăia care așteaptă să asculte dialogul nostru plin de miez. Săracii de ei, au parte de îndelungatele mele conversații cu Hearsay !

17

Zăpada se topi cu mult înainte de Crăciun, lăsînd pămîntul umed şi făcînd loc cerului gri şi ploii reci, tradiţionale în Sud în perioada sărbătorilor de iarnă. Memphis-ul avusese parte doar de două Crăciunuri albe în ultimii nouăzeci de ani, asta fiind tot pînă la sfîrşitul secolului, conform prognozei specialiştilor.

În Kentucky însă era zăpadă, iar drumurile erau practicabile. În dimineaţa Crăciunului, devreme, după ce îşi făcu bagajele, Abby le telefonă părinţilor ei. Vine să-i vadă, îi anunţă ea, dar vine singură. Erau dezamăgiţi, spuseră ei şi îi sugerară să rămînă în Memphis dacă plecarea îi producea neplăceri, dar ea insistă. Era un drum de numai zece ore, şoselele nu erau aglomerate şi va ajunge acolo pe înserat.

Mitch nu era prea vorbăreţ. Îşi desfăşurase ziarul de dimineaţă pe podea, chiar lîngă pomul de iarnă şi se prefăcea că citeşte foarte concentrat în timp ce Abby îşi ducea bagajele în maşină. Cătelul se ascunsese sub un scaun, de parcă presimţea o explozie. Cadourile desfăcute erau aşezate ordonat pe canapea. Îmbrăcăminte, şi parfumuri, şi albume, şi, pentru ea, un mantou din blană de vulpe. Pentru prima oară în istoria tinerei lor căsnicii, aveau bani de cheltuit pentru Crăciun.

Abby îşi luă mantoul pe braţ şi zise cu voce blîndă dar hotărîtă:

— Acum plec.

El se ridică încet şi o privi.

— Aş fi vrut să vii şi tu cu mine, continuă ea.

— Poate la anul.

Era o minciună şi amîndoi ştiau lucrul ăsta. Dar suna bine. Era ca un fel de promisiune.

— Te rog să fii atentă.

— Să ai grijă de clinele meu.

— O să fim bine amîndoi.

Mitch o prinse de umeri şi o sărută pe obraz. O privea zîmbind. Era atît de frumoasă, mult mai frumoasă decît atunci cînd se căsătoriseră. La douăzeci şi patru de ani, Abby îşi arăta vîrsta, dar anii fuseseră foarte generoşi cu ea.

O ajută să se urce în maşină, se sărutară din nou, apoi ea porni în marşarier pe alee.

„Crăciun fericit", îşi ură Mitch. „Crăciun fericit", îi ură el şi căţelului.

După o oră de admirat pereţii, aruncă în BMW o sacoşă cu două schimburi de haine, îl puse pe Hearsay pe locul din faţă şi plecă din oraş. Ieşi din Memphis pe interstatala 55 şi intră în statul Mississippi. Şoseaua era pustie, dar el privea din cînd în cînd în oglinda retrovizoare. Clinele începea să schelălăie la fiecare şaizeci de minute, iar Mitch oprea, dacă era posibil, imediat ce trecea de vreun deal. Şi în timp ce Hearsay îşi rezolva afacerile, el se ascundea într-un pîlc de copaci şi urmărea traficul. Nu observă însă nimic suspect. După cinci opriri de felul ăsta, fu sigur că nu era urmărit. Era clar că aveau zi liberă de Crăciun.

După şase ore era în Mobile, iar două ore mai tîrziu traversa golful la Pensacola şi se îndrepta spre Emerald Coast, în Florida. Autostrada 98 traversa oraşele Navarre, Fort Walton Beach, Destin şi Sandestin, toate înşirate de-a lungul coastei. Întîlnea, de asemenea, hanuri şi moteluri, zone comerciale, parcuri de distracţii şi magazine de T-shirts, cele mai multe din ele închise şi abandonate încă de la Ziua

Muncii. Apoi, pe distanţă de mile, dispărea orice aglomeraţie, orice deviere ; cît vedeai cu ochii, doar plajele cu nisipul alb ca zăpada şi apele de un verde strălucitor ale Golfului. La est de Sandestin, autostrada se îngusta şi părăsea coasta, aşa că timp de o oră rulă pe o şosea cu doar două culoare de circulaţie, de-a lungul căreia nu văzu decît păduri şi din cînd în cînd cîte o staţie de benzină cu autoservire sau o prăvălie.

Pe înserat, întîlni un indicator care arăta că pînă la Panama City Beach mai erau doar opt mile. Şoseaua reveni pe malul mării într-un punct unde se bifurca într-o derivaţie spre nord şi un drum drept pe ceea ce se numea Miracle Strip. Mitch alese drumul drept spre plajă — banda de asfalt care se desfăşura pe o distanţă de cincisprezece mile chiar pe malul apei şi care era mărginită pe amîndouă laturile de vilişoare, moteluri ieftine, parcări pentru rulote, căsuţe de vacanţă, magazine de fast-food şi magazine de tricouri. Acesta era Panama City Beach.

Cele mai multe apartamente erau goale, dar cele cîteva maşini parcate ici şi colo îi dădură de înţeles că, totuşi, cîteva familii îşi petreceau Crăciunul prin locurile astea. Un Crăciun cu o vreme de vară. „Da, dar cel puţin ăştia sînt împreună", îşi zise Mitch. Cîinele se puse pe lătrat şi se opriră lîngă un debarcader unde turiştii din Pennsylvania, Ohio şi Canada pescuiau şi priveau marea întunecată.

Pe Miracle Strip fură singurii călători. Hearsay lătra din cînd în cînd la fulgerul de neon al vreunui motel cenuşiu care-şi făcea reclamă la preţurile mici şi chiar la faptul că era deschis.

Mitch opri ca să facă plinul la o staţie de benzină cu program non-stop ; vînzătorul era surprinzător de prietenos.

— San Luis Street ? întrebă Mitch.

— Da, da, zise vînzătorul într-o engleză cu accent puternic şi îi făcu semn să o ia spre vest. Al doilea semafor pe dreapta. Prima la stînga. Ala e San Luis.

Cartierul era de fapt o periferie dezordonată de locuințe mobile îngrozitor de vechi. Mobile, într-adevăr, dar se vedea de departe că nu se mai mișcaseră de acolo de secole. Rulotele erau vîrîte unele într-altele ca piesele de domino. Aleile scurte și înguste, la distanță de cîțiva centimetri una de alta, erau pline de tot felul de obiecte și de piese ruginite de mobilier pentru terasă. Pe străzi găscai mașini parcate, mașini vechi și dărîmate, mașini abandonate. Peste tot, motocicletele și bicicletele erau sprijinite de osiile rulotelor, iar din spatele fiecărei case răsărea mînerul unei mașini de tuns iarba. Pe un indicator scria că acolo era un sat de odihnă — San Pedro Estates — la o jumătate de milă de Emerald Coast. Arăta mai degrabă a mahala sordidă pe roți sau a proiect de construcție cu osie de rulotă.

Găsi San Luis Street, ceea ce îi provocă o neașteptată stare de nervozitate. Locul arăta mai rău decît tot ce văzuse pînă aici. Micșoră mult viteza și începu să urmărească foarte atent numerele locuințelor și plăcuțele de înmatriculare. Strada presărată cu mașini parcate sau abandonate era pustie la ora aceea.

Locuința de pe San Luis numărul 486 era una din cele mai vechi și mai mici de pe stradă. Era doar puțin mai mare decît un cort. Vopseaua originară părea să fi fost argintie, dar acum era crăpată și se lua fîșii-fîșii. Un strat de mucegai verde închis îmbrăca acoperișul, ajungînd pînă la cîțiva centimetri deasupra ferestrelor. Parbrizul lipsea. Chiar deasupra osiei, geamul unei ferestre era crăpat rău și lipit cu bandă izolatoare. O mică verandă acoperită înconjura mica intrare. Ușa era deschisă și înăuntru Mitch observă silueta unui bărbat care umbla de colo-colo.

Situația nu era așa cum își dorise el. Nu vrusese niciodată să-l cunoască pe cel de-al doilea soț al mamei sale, iar acum nu era momentul pentru a face cunoștință. Porni mai departe, dorind să nu fi venit deloc. Pe Miracle Strip găsi firma familiară a unui Holiday Inn. Era pustiu, dar deschis. Ascunse BMW-ul departe de șosea și închirie o cameră pe numele de

Eddie Lomax din Danesboro, Kentucky. Plăti cu bani gheață pentru o cameră cu un singur pat și cu vedere la ocean.

În cartea de telefon pentru Panama City Beach, găsi trei Waffle Hut pe Strip. Se întinse pe pat și formă primul număr. Nu avu noroc. Formă al doilea număr și ceru cu Eva Ainsworth. „O clipă", i se răspunse la celălalt capăt al firului. Închise telefonul. Era ora unsprezece noaptea. Dormise două ore.

Taxiul avu nevoie de douăzeci de minute ca să ajungă la motel, iar șoferul se apucă să explice cum stătea el acasă cu familia și cu niște prieteni și cum mîncau ei niște resturi de friptură de curcan cînd a sunat dispecerul, apoi ce înseamnă Crăciunul și cum speră el să fie împreună cu familia și să nu se mai gîndească la muncă măcar o zi pe an. Mitch îi aruncă o bancnotă de douăzeci de dolari și îl rugă să tacă.

— Da' ce e la Waffle Hut, omule ? întrebă șoferul.

— Taci și vezi-ți de drum.

— Waffle, da ? rise șoferul, mormăind ceva doar pentru el ; răsuci butonul radioului de bord pînă cînd găsi postul preferat, aruncă o privire în oglinda retrovizoare, privi pe fereastră, fluieră ceva și în cele din urmă zise : La ce-ai venit aici tocmai de Crăciun ?

— Caut pe cineva.

— Pe cine ?

— O femeie.

— Asta facem toți. Da' pă cine anume ?

— O veche prietenă.

— Ea-i la Waffle Hut ?

— Cred că da.

— Oi fi fiind vreun detectiv particular sau p-acolo ?

— Nu.

— Mie nu prea-mi miroase bine chestia asta.

— Eu zic să-ți vezi de mașină.

Waffle Hut era o clădire mică și dreptunghiulară ca o cutie ; înăuntru, o duzină de mese și o tejghea lungă așezată în

fața grătarului arătau că totul era gătit la vedere. Ferestrele mari, cu geamuri turnate permiteau clienților să admire Miracle Strip și vilișoarele din zonă în timp ce-și savurau mîncarea. Mica parcare din apropiere era aproape plină, așa că Mitch îl dirijă pe șofer spre un loc aflat chiar lîngă clădire.

— Păi nu cobori ? întrebă șoferul.

— Nu. Lasă aparatul să meargă.

— Omule, da chestia-i nasoală.

— Ai să-ți primești banii.

— Îmi place c-ai înțeles.

Mitch se aplecă și se sprijini cu brațele de scaunul din față. Aparatul ticăia ușor în timp ce el observa atent clienții din local. Șoferul clătină din cap, se așeză mai bine pe scaun și urmări totul din pură curiozitate.

La o masă așezată în colțul de lîngă automatul pentru țigări, un grup de turiști grași cu cămăși lungi și șosete negre în picioarele albe beau cafea și vorbeau toți deodată în timp ce studiau lista de bucate. Șeful grupului, cel cu cămașa descheiată, perciuni stufoși și cărunți, șapcă de baseball și un lanț gros de aur așezat cu grijă pe părul de pe piept, privea din cînd în cînd spre grătar în căutarea unei chelnerițe.

— O vezi ? întrebă șoferul.

Mitch nu-i răspunse, dar se aplecă și mai mult în față, încruntîndu-se. Ea răsări de nicăieri, cu creionul și carnețelul în mînă, gata să ia comanda. Șeful zise ceva nostim și grașii se puseră pe rîs. Ea nici măcar nu zîmbi și continuă să noteze. Arăta fragilă și mult mai slabă. Aproape prea slabă. Uniforma alb cu negru îi venea bine pe talia îngustă. Părul cărunt, bine strîns, era ascuns sub bonetă. Avea cincizeci și unu de ani și, de la distanță, își arăta vîrsta. Nimic mai mult. Părea o persoană ageră. Cînd termină de scris, smulse listele de bucate din mîinile celor de la masă, spuse ceva politicos, mai că le și zîmbi, apoi dispăru. Se mișca repede printre mese, turna cafea, aducea sticle de ketchup și transmitea comenzile bucătarului.

Mitch se relaxă. Aparatul ticăia ușor.

— Asta e ? întrebă șoferul.

— Da.

— Şi-acu' ?

— Nu ştiu.

— Păi am găsit-o, nu ?

Mitch urmărea mişcările femeii fără să scoată o vorbă. Femeia turna cafea unui client singur la o masă. El zise ceva, iar ea zîmbi. Un zîmbet minunat. Un zîmbet pe care Mitch îl revăzuse de mii de ori cu ochii minţii. Zîmbetul mamei lui.

O ceaţă uşoară începu să se lase peste oraş şi la fiecare zece secunde parbrizul era traversat de ştergătoarele automate. Era aproape miezul nopţii de Crăciun.

Şoferul bătea o darabană nervoasă în volan şi se tot foia în scaun.

— Şi cît mai stăm pe-aici ?

— Nu prea mult.

— Omule, da' toată chestia asta e aiurea.

— Ai să-ţi primeşti banii.

— Omule, da' banii nu e totu'. E Crăciunu'. Am şi io acasă copii, rude, nişte curcan şi nişte vin de terminat. Şi-n loc de asta, uite-mă aici, la Waffle Hut, ca să te poţi tu zgîi pin geam la nu'ş-ce bătrînă.

— E maică-mea.

— E... cine ?

— M-ai auzit doar.

— Omule, măi omule. Am ajuns s-o văd şi p-asta.

— Taci odată, OK ?

— OK. Da' n-ai de gînd să vorbeşti cu ea ? Vreau să zic, e doar Crăciunu' şi ţi-ai găsit mama. Ar trebui să mergi s-o vezi, nu ?

— Nu, nu acum.

Mitch se aşeză din nou pe canapeaua maşinii şi privi plaja întunecată de dincolo de şosea.

— Dă-i drumul.

În zori, îşi puse pe el nişte jeans şi un pulover şi se plimbă desculţ pe plajă, doar el şi cîinele. Merseră spre răsărit, spre licărul portocaliu care-şi făcea loc deasupra ori-

zontului. Valurile se spărgeau uşor de ţărm, nisipul era umed şi rece. Cerul era senin şi plin de pescăruşi gălăgioşi. Hearsay se repezi vitejeşte în mare, dar se retrase speriat cînd un nou val de spumă albă veni peste el. Pentru un cîine de apartament, întinderea de nisip şi apă era ceva ce trebuia neapărat explorat. Aşa că o luă la fugă, ajungînd la vreo sută de iarzi în faţa lui Mitch.

După vreo două mile de mers, ajunseră la un dig mare, din beton, care intra adînc în ocean. Un Hearsay fără frică acum ţîşni pe dig şi se opri lîngă o găleată cu momeală, aşezată în apropierea a doi bărbaţi care stăteau nemişcaţi, privind apa mării. Mitch ajunse pînă la capătul digului unde vreo duzină de pescari vorbeau din cînd în cînd unul cu altul, aşteptînd ca undiţele lor să dea vreun semn. Cîinele se frecă de piciorul lui Mitch şi rămase liniştit lîngă el. Soarele se reîntorcea strălucitor printre oameni şi pe o întindere uriaşă apa mării scînteia, schimbîndu-şi culoarea din neagră în verde.

Mitch se rezemă de parapet, tremurînd de frig. Picioarele goale îi îngheţaseră. Pe distanţă de mile de-a lungul plajei, hotelurile şi vilele aşteptau, în tăcere, sosirea unei noi zile. Undeva, departe, se zărea încă un dig ce pătrundea în mare.

Pescarii vorbeau cu cuvintele clare şi precise ale celor din Nord. Mitch îi asculta destul ca să înţeleagă că peştele nu muşca. Privi atent marea. Se gîndi la Insulele Cayman şi la Abanks. O clipă reveni şi amintirea fetei, apoi dispăru. Se va întoarce acolo în martie, pentru o vacanţă împreună cu soţia lui. La dracu' cu fata aceea. Cu siguranţă nu o va mai vedea. Va face scufundări cu Abanks şi se vor împrieteni. Vor bea bere la bar şi vor vorbi despre Hodge şi Kozinski. Îl va urmări pe cel care era pe urmele lui. Acum că îi era complice, Abby îl va ajuta.

Bărbatul aştepta în întuneric lîngă automobilul marca Lincoln. Îşi verifică nervos ceasul şi aruncă o privire spre trotuarul slab luminat care dispărea în faţa clădirii. Lumina

se stinse la etajul al doilea. Un minut mai tîrziu, detectivul particular ieşi din clădire şi se apropie de maşină. Bărbatul apăru din întuneric.

— Eddie Lomax ? întrebă el nerăbdător.

Lomax încetini pasul, apoi se opri. Cei doi se aflau acum faţă în faţă.

— Da. Dar dumneata cine eşti ?

Bărbatul îşi ţinea mîinile în buzunare. Vremea era umedă şi rece şi el tremura.

— Al Kilbury. Am nevoie de ajutor, domnule Lomax. Mare nevoie. Am să-ţi plătesc chiar acum cu bani gheaţă, oricît îmi ceri. Numai să mă ajuţi.

— E tîrziu, amice.

— Te rog. Am bani, spune doar cît. Trebuie să mă ajuţi, domnule Lomax.

Din buzunarul stîng al pantalonilor dădu la iveală un rulou de bancnote şi aşteptă, gata să numere.

Lomax privi banii, apoi aruncă o privire peste umăr.

— Care-i problema ?

— Nevastă-mea. Peste o oră trebuie să se întîlnească cu un tip într-un motel din South Memphis. Am numărul camerei, tot. Am nevoie să mergi cu mine şi să le faci nişte fotografii cînd intră şi cînd ies de acolo.

— De unde ştii toate astea ?

— Telefoane înregistrate. Ea lucrează cu tipul ăsta şi am avut nişte bănuieli. Sînt un om bogat, domnule Lomax, şi este obligatoriu să cîştig divorţul. Îţi plătesc o mie de dolari chiar acum.

Şi scoase cu repeziciune, din teancul de bani, zece bilete pe care i le întinse lui Lomax.

Lomax luă banii.

— OK. Să-mi iau aparatul de fotografiat.

— Grăbeşte-te, te rog. Totul e cu banii jos, OK ? Fără dosare.

— Îmi convine, zise Lomax, îndreptîndu-se spre clădirea în care îşi avea biroul.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Lincoln-ul rula încet în parcarea aglomerată a unui Days Inn. Kilbury făcu semn spre o cameră de la etajul al doilea, aflată pe partea din spate a motelului, apoi spre locul gol de lîngă o dubiță maro. Lomax parcă. Din nou Kilbury arătă camera de la etajul al doilea, din nou își verifică ceasul, din nou îi spuse lui Lomax cît de mult îi aprecia ajutorul. Lomax se gîndea la bani. O mie de dolari pentru două ore nu era tocmai rău. Își scoase aparatul de fotografiat, puse filmul și potrivi diafragma. Kilbury îl urmărea nervos, ochii alergîndu-i neîncetat de la fereastra camerei la aparatul din mîna lui Lomax. Avea o figură îndurerată. Vorbea neîncetat despre soția lui, despre anii minunați petrecuți împreună, pentru ca apoi să izbucnească : „De ce, oh, de ce îi face așa ceva ?"

Lomax îl asculta și urmărea șirul de mașini parcate în fața lui. Își ridică aparatul de fotografiat la ochi.

Nu observă ușa dubiței maro de-alături. Aceasta se deschise ușor, fără zgomot, doar la cîțiva centimetri în spatele lui. În dubiță, un bărbat cu o mască neagră pe față și cu mănuși negre în mîini se ghemui la podea și așteptă. Cînd în parcare se lăsă liniștea, bărbatul în negru țîșni din dubiță, deschise brusc portiera din partea stîngă a Lincoln-ului, chiar în spatele lui Lomax, și trase trei gloanțe în capul detectivului particular. Datorită amortizorului, cele trei împușcături se auziră doar în interiorul mașinii.

Eddie, mort pe loc, se prăbuși pe volan. Kilbury sări din mașină, alergă la dubiță și dispăru în noapte împreună cu asasinul.

18

După trei zile nefacturabile şi nefacturate, complet lipsite de productivitate, zile de exil din sanctuarele lor atît de preţioase, zile pline de friptură de curcan, de jambon, de sos de afine şi de jucării noi dezarticulate în cele din urmă, odihniţii şi întineriţii avocaţi ai firmei Bendini, Lambert & Locke se întoarseră înverşunaţi în fortăreaţa lor de pe Front Street. La ora şapte şi treizeci dimineaţa, parcarea era plină ochi. Avocaţii, aşezaţi confortabil la birourile lor masive, beau litri de cafea, meditau pe marginea corespondenţei şi a documentelor, mormăiau tot felul de fraze în dictafon într-un stil în acelaşi timp incoerent şi furios. Secretarele, funcţionarii, personalul auxiliar şi chiar şi avocaţii între ei erau potopiţi de ordine care mai de care mai drastice, date pe un ton lătrat. Pe coridoare şi în preajma automatelor de cafea se auziseră şi cîteva primiri de genul „Cum ai petrecut de Crăciun?" dar, în esenţă, conversaţia de dragul conversaţiei era ieftină şi nu putea fi facturată. Maşinile de scris, interfoanele şi secretarele se armonizau într-un singur zumzăit glorios, care marca revenirea la normal după plictisul zilelor de Crăciun. Oliver Lambert străbătea culoarele, ascultînd şi zîmbind satisfăcut, căci asculta sunetul bogăţiei construite cu fiecare oră care trecea.

La prînz, Lamar intră în încăpere şi se aplecă peste birou. Mitch era cufundat într-o afacere cu petrol şi gaze naturale în Indonezia.

— Prînz ? întrebă Lamar.

— Nu, mulţumesc. Sînt în urmă cu lucrările.

— Păi, toţi sîntem în aceeaşi situaţie. Mă gîndeam că poate mergem la magazinul de delicatese de pe Front Street, să mîncăm nişte chili.

— Mulţumesc, dar o să sar prînzul.

Lamar aruncă o privire peste umăr în direcţia uşii, apoi se aplecă mult peste birou, de parcă ar fi avut cine ştie ce informaţie teribilă de transmis.

— Ştii ce zi este azi, nu ?

Mitch aruncă o privire pe ceasul de la încheietura mîinii.

— Este douăzeci şi opt.

— Exact. Şi ştii ce se întîmplă, în fiecare an, în ziua de douăzeci şi opt decembrie ?

— Ţi se agită măruntaiele.

— Aşa. Şi altceva ?

— OK. Mă dau bătut. Ce se întîmplă ?

— Chiar în clipa asta, în sufrageria de la etajul al cincilea, toţi asociaţii iau parte la un prînz cu friptură de raţă şi vinuri franţuzeşti.

— Vin, la prînz ?

— Da, pentru că este o ocazie foarte specială.

— Bun. Şi mai departe ?

— Prînzul propriu-zis ţine vreo oră, după care Roosevelt şi Jessie Frances vor pleca, iar Lambert va încuia uşa în urma lor. Partea a doua e numai pentru asociaţi, înţelegi ? Numai pentru asociaţi. Ei, şi în momentul ăla, Lambert va prezenta raportul financiar al anului, care cuprinde numele tuturor asociaţilor şi totalul facturilor pentru fiecare dintre ei pe anul ăsta, precum şi o dare de seamă a profitului net după eliminarea cheltuielilor. Apoi, în sfîrşit, pe baza producţiei, îşi împart plăcinta !

Mitch asculta cu atenţie fiecare cuvînt al celuilalt.

— Da, şi ?

— Şi, anul trecut, bucata medie de plăcintă a fost de trei sute treizeci de mii. Evident că anul ăsta toată lumea se aşteaptă să fie vorba de mai mult. Valoarea creşte în mod constant, cu fiecare an.

— Trei sute treizeci de mii, repetă Mitch cuvînt cu cuvînt.

— Mda. Şi asta-i doar media. Locke se va apropia de un milion. Victor Milligan va fi şi el foarte aproape.

— Şi cu noi cum rămîne ?

— O să primim şi noi o bucată. O bucăţică. Anul trecut media a fost de nouă mii. Depinde de cînd eşti aici şi de producţie.

— Noi putem să mergem să vedem tărăşenia ?

— Ăia nu l-ar primi nici pe preşedintele Statelor Unite să asiste. Reuniunea ar trebui să fie secretă, dar ştiu cu toţii despre ce este vorba. Informaţiile or să înceapă să apară chiar în după-amiaza asta.

— Cînd vor vota numele celui care urmează să devină asociat ?

— În mod normal, astăzi. Dar umblă vorba că anul ăsta n-or să mai aleagă pe nimeni din cauza lui Marty şi Joe. Am impresia că Marty era următorul pe listă şi după el venea Joe. Aşa că s-ar putea să mai aştepte un an-doi.

— Aşadar, cine este următorul pe listă ?

Lamar îşi îndreptă spinarea şi zîmbi plin de mîndrie.

— De azi într-un an, prietene, eu am să fiu noul asociat al firmei Bendini, Lambert & Locke. Eu sînt următorul pe listă, aşa că fereşte-te din calea mea în anul care vine.

— Eu auzisem că următorul ar fi Massengill, unul care a făcut Harvard-ul aş adăuga eu.

— Massengill n-are nici o şansă. Am de gînd să facturez o sută patruzeci de ore pe săptămînă pe parcursul următoarelor cincizeci şi două de săptămîni, iar păsărelele de la etaj mă vor ruga în genunchi să devin asociat. Eu am să urc la

etajul al patrulea, iar Massengill o să ajungă la subsol, la un loc cu personalul auxiliar.

— Eu pariez pe Massengill.

— E un amărît pe care am să-l fac una cu pământul. Hai să mîncăm niște chili, timp în care eu o să-ți dezvălui viitoarea mea strategie.

— Mulțumesc, dar trebuie să lucrez ceva.

Lamar ieși țanțoș din încăpere, trecînd pe lîngă Nina care căra un teanc de documente. Secretara așeză hîrtiile pe un colț al biroului aflat într-o evidentă stare de dezordine.

— Plec la masă. Vrei ceva ?

— Nu, mulțumesc. Ba da, o Coca-Cola dietetică.

Liniștea se lăsa pe toate culoarele pe măsură ce secretarele părăseau clădirea pentru a-și lua dejunul în micile baruri și cafenele din zonă. Și cum jumătate din avocați își numărau banii la etajul al cincilea, zumzetul obișnuit din clădire se opri o vreme.

Mitch găsi un măr pe biroul Ninei, îl luă și îl șterse bine. Apoi deschise un manual de norme ale Serviciului de Venituri Interne, îl așeză pe copiatorul aflat în spatele biroului și apăsă pe butonul verde PRINT. În momentul acela, o lumiță roșie se aprinse brusc, iar ecranul afișă mesajul: INTRODUCEȚI NUMĂRUL DOSARULUI. Mitch se dădu un pas înapoi și privi aparatul cu multă atenție. Da, într-adevăr era un aparat nou. Lîngă butonul PRINT se afla un alt buton, BYPASS. Își înfipse degetul în butonul cu pricina. Țipătul ascuțit al unei sirene țîșni din măruntaiele mașinii, iar panoul butoanelor deveni în întregime roșu aprins. Mitch privi în jur, căutînd ajutor, dar nu văzu pe nimeni, ceea ce îl făcu să înșface îndelung manualul cu instrucțiuni de folosire.

— Ce se-ntîmplă aici ? se auzi deodată o voce care acoperi urletul mașinii.

— Habar n-am ! răcni Mitch, fluturînd manualul.

Lela Pointer, o secretară prea bătrînă pentru a-și lua prînzul dincolo de zidurile firmei, ajunse în spatele mașinii și atinse ușor un comutator. Sunetul sirenei se stinse.

— Ce dracu' ? începu Mitch cu vocea întretăiată.

— Nu v-au spus nimic ? întrebă ea așezînd manualul la locul lui. Ochii ei mici și reci îl sfredeleau cu o privire de gheață, de parcă l-ar fi prins căutîndu-i în poșetă.

— Evident că nu. Care-i baiul ?

— Avem un nou sistem de copiere, se porni ca să-i dăscălească. A fost montat în ajunul Crăciunului. Trebuie să introduci numărul dosarului înainte ca mașina să înceapă să opereze. Secretara dumitale ar fi trebuit să te pună la curent cu toată povestea.

— Vrei să spui că beleaua asta n-o să copieze nimic dacă n-o să bag în ea un număr de zece cifre ?

— Exact.

— Bine, dar ce se întîmplă cu copiile care nu fac parte dintr-un dosar anume ?

— Nu pot fi făcute ! Domnul Lambert e de părere că pierdem prea mulți bani pe copii nefacturabile. Așa că de acum înainte fiecare copie va fi automat facturată la un dosar. În primul rînd trebuie să introduci numărul dosarului respectiv. Mașina înregistrează numărul de copii pe care îl trimite terminalului principal, de unde trece mai departe în contul clientului.

— Și copiile personale ?

Lela clătină din cap, cu un aer stupefiat.

— Nu pot să cred că secretara dumitale nu ți-a spus nimic despre toate astea.

— Ei bine, uite că nu mi-a spus, așa că de ce nu mă ajuți dumneata ?

— Deci dumneata ai un număr personal de acces format din patru cifre. La sfîrșitul fiecărei luni, vei primi factura pentru copiile personale.

Mitch rămase cu ochii la aparat și dădu din cap.

— Și ce rost are afurisitul ăsta de sistem de alarmă ?

— Domnul Lambert spune că după treizeci de zile, alarma va fi eliminată. În momentul de față este însă nevoie de ea pentru cei ca dumneata. Domnul Lambert nu glumește deloc în privința asta. Zice că pierdem mii de dolari pe copii nefacturate.

— Bun. Și presupun că a fost înlocuit fiecare aparat de copiat din clădire.

Un zîmbet plin de satisfacție se ivi pe chipul ei.

— Exact. Toate cele șaptesprezece aparate.

— Mulțumesc.

Mitch se întoarse în birou ca să caute numărul unui dosar.

La ora trei după-amiază, festivitatea de la etajul al cincilea ajunsese la o concluzie plină de veselie, iar asociații, mult mai bogați acum, dar și ușor băuți, părăsiră unul după altul sufrageria și coborîră în birourile lor aflate cu un etaj mai jos. Avery, Oliver Lambert și Nathan Locke traversară holul până în dreptul ușii serviciului de securitate și apăsară pe buton. De Vasher îi aștepta.

Le făcu semn să se așeze pe scaunele din încăpere, iar Lambert le oferi tuturor câte o țigară de foi.

— Și așa, văd că sîntem toți într-o dispoziție foarte festivă, începu De Vasher, cu un rînjet batjocoritor pe buze. Cît a fost ? Trei sute nouăzeci de mii media ?

— Exact, De Vasher, zise Lambert. A fost un an foarte bun, adăugă el, trimițînd inele de fum spre tavan.

— Am avut cu toții un Crăciun minunat ? întrebă De Vasher.

— Ce-ți trece prin minte ? întrebă Lambert la rîndul lui.

— La mulți ani și ție, Nat ; vreau să vă spun doar vreo două-trei lucruri. Acum două zile m-am întîlnit cu Lazarov la New Orleans. După cum știți, el nu sărbătorește nașterea lui Hristos. I-am făcut o dare de seamă despre situația de aici, cu un accent în plus pe McDeere și FBI. L-am asigurat că nu

au mai avut loc şi alte contactări după întîlnirea respectivă. Numai că el nu prea m-a crezut şi mi-a spus că o să verifice totul prin sursele pe care le are la FBI. Nu ştiu ce-nseamnă chestia asta, da' cine's eu să pun întrebări ? Mie mi-a dat ordin să nu-l scap din ochi pe McDeere două'şi patru din două'şi patru, de-acu' înainte, timp de şase luni. I-am zis lui Lazarov că noi facem deja chestia asta sau, mă rog, ceva asemănător. El nu vrea să mai apară ceva de genul Hodge şi Kozinski. Este foarte îngrijorat din cauza asta. McDeere nu va pleca din oraş în voiaj de afaceri, decît dacă este însoţit de cel puţin doi oameni de-ai noştri.

— Bine, dar pleacă la Washington peste două săptămîni, interveni Avery.

— De ce ?

— La Institutul American pentru Taxe. E vorba de un seminar de patru zile pe care trebuie să-l urmeze toţi cei nou angajaţi la noi. I-am promis că va merge acolo şi dacă anulăm plecarea va deveni suspicios.

— I-am făcut rezervările pentru luna septembrie, adăugă Ollie.

— În cazul ăsta să văd ce pot face cu Lazarov, zise De Vasher. Daţi-mi perioada, cursele de avion şi rezervările la hotel. Da' n-o să-i placă povestea asta.

— Ce s-a întîmplat de Crăciun ?

— Mai nimic. Nevastă-sa s-a dus la ai ei, în Kentucky. Şi tot acolo este şi acum. Iar McDeere a luat cu el cîinele şi s-a dus la Panama City Beach, în Florida. Credem că s-a dus s-o vadă pe maică-sa, dar nu sîntem siguri. A stat o noapte la un Holiday Inn, pe plajă ; doar el şi căţelul. Plictisitor al dracului. De-acolo s-a dus la Birmingham şi a stat la un alt Holiday Inn, şi în sfîrşit, ieri dimineaţă, devreme, a fost să-şi viziteze fratele, la Brushy Mountain. În totul, o călătorie nevinovată.

— Nevesti-si ce i-a spus ? întrebă Avery.

— Nimic, după cîte ştim noi. E greu să auzi chiar totul.

— Pe cine mai ţineţi sub urmărire ? întrebă mai departe Avery.

— Îi ascultăm din cînd în cînd pe toţi. În afară de McDeere, şi asta doar din cauza lui Tarrance, nu avem un suspect cu adevărat. Iar acum, în perioada asta, toţi sînt foarte liniştiţi.

— Băiatul trebuie să meargă la Washington, De Vasher, insistă Avery.

— OK, OK. O să lămuresc eu lucrurile cu Lazarov. Ai să vezi că o să ne ceară să trimitem cinci oameni să-l supravegheze. Doamne, ce idiot.

Barul Ernie's Airport era într-adevăr foarte aproape de aeroport. Mitch dădu de el abia la a treia încercare şi îşi parcă maşina între două automobile de teren ale căror faruri şi cauciucuri erau acoperite de o crustă serioasă de noroi adevărat. Mitch privi în jurul lui şi, cu o pornire instinctivă, îşi scoase cravata de la gît. Era aproape de unsprezece. Barul era lung, adînc şi întunecat ; geamurile vopsite erau luminate intermitent de reclame colorate pentru bere.

Se mai uită o dată la bileţel, doar ca să fie sigur. Dragă domnule McDeere : Vino, te rog astă-seară tîrziu, la Ernie's Airport de pe Winchester. E-n legătură cu Eddie Lomax. Foarte important. Tammy Hemphill, secretara lui

Găsise bileţelul pe uşa de la bucătărie cînd se întorsese acasă. Îşi amintise de ea aşa cum o văzuse în timpul vizitei făcute în noiembrie la biroul lui Eddie. Îşi amintise fusta strîmtă de piele, sînii imenşi, părul oxigenat, buzele violent fardate şi fumul care îi ieşea din nări ca dintr-un horn. Îşi amintise chiar şi povestea despre soţul ei, pe nume Elvis.

Uşa se deschise uşor, fără să opună rezistenţă, şi Mitch se strecură înăuntru. Jumătatea din stînga a încăperii era ocupată de un şir de mese de biliard ; undeva, în spate, în ciuda obscurităţii şi a fumului întunecat, putu să observe un

mic ring de dans. În dreapta era un bar model saloon, unde se strînseseră numeroşi cowboys împreună cu prietenele lor ; toată lumea bea bere şi nimeni nu părea să-l observe pe Mitch. Tînărul ajunse cu paşi repezi la capătul tejghelei, se aşeză pe un scaun înalt şi-i ceru barmanului o bere.

Tammy sosi înaintea paharului cu bere. Se aşezase pe o bancă aglomerată, lîngă mesele de biliard. Purta o pereche de blue-jeans prespălaţi foarte strîmţi, o cămaşă uzată, în carouri şi nişte bazaconii de pantofi roşii cu tocuri înalte. Părul îi era proaspăt decolorat.

— Mulţumesc că ai venit, îi spuse ca cînd se găsiră faţă în faţă. Te aştept de patru ore. N-am reuşit să găsesc un alt mod de a te întîlni.

Mitch aprobă din cap şi-i zîmbi, de parcă ar fi vrut să-i spună : „E-n regulă. Ai făcut ceea ce trebuia."

— Ce s-a întîmplat ? întrebă el.

Ea privi în jur, apoi îi răspunse :

— Trebuie să stăm de vorbă, dar nu aici.

— Unde propui ?

— N-am putea să ne plimbăm puţin cu maşina ?

— Firește că da, dar nu cu maşina mea. S-ar putea să nu fie o idee prea bună.

— Atunci, cu maşina mea. E veche, dar merge.

Mitch plăti berea şi o urmă spre ieşire. Un cowboy obraznic care stătea lîngă uşă, zise :

— Chestia asta e de-a-dreptul greţoasă. Apare un tip îmbrăcat în costum şi o agaţă într-o juma' de minut.

Mitch îi zîmbi şi se grăbi să iasă de acolo. Ca un pitic printre uriaşi, broscuţa Volkswagen, şifonată şi uzată, stătea cuminte într-un şir de maşini masive de curăţat noroiul. Tammy descuie uşa automobilului şi îl lăsă pe Mitch să se strecoare pe scaunul plin cu de toate. Apăsă de cinci ori pe acceleraţie şi răsuci cheia. Mitch îşi ţinu respiraţia pînă cînd porniră.

— Unde vrei să mergem ? întrebă ea.

„Undeva unde să nu fim văzuţi", se gîndi Mitch.

— Tu eşti la volan.

— Eşti căsătorit, nu ? întrebă ea.

— Da. Tu ?

— Şi eu. Şi bărbatul meu n-ar înţelege situaţia asta. De-aia am şi ales bomba de colo. Pentru că noi nu venim niciodată aici.

Spusese toate acestea, ca şi cum ea şi soţul ei ar fi fost nişte critici avizaţi în domeniul speluncilor.

— Cred că nici soţia mea nu ar înţelege ce se-ntîmplă. Oricum, în momentul ăsta este plecată din oraş.

Tammy porni în direcţia aeroportului.

— Mi-a venit o idee, vorbi ea nervos, ţinîndu-şi mîinile încleştate pe volan.

— Despre ce este vorba ? întrebă Mitch.

— Păi... ai auzit de Eddie.

— Da.

— Cînd l-ai văzut ultima oară ?

— Ne-am întîlnit cu vreo zece zile înainte de Crăciun. A fost o întîlnire oarecum secretă.

— Aşa m-am gîndit şi eu. Nu avea nimic scris despre treaba pe care o făcea pentru tine. Zicea că aşa ai vrut tu. Mie nu prea mi-a spus mare lucru. Da' eu şi Eddie, ăă, eram, ăă, ştii, ăă, eram... apropiaţi.

Mitch nu reuşi să găsească ceva care să semene a răspuns.

— Vreau să spun că eram foarte apropiaţi. Ştii ce înseamnă asta ?

Mitch mîrîi ceva şi sorbi din berea pe care o luase cu el.

— Şi aşa că mi-a spus lucruri pe care bănuiesc că nu avea voie să mi le spună. Zicea că e un caz foarte ciudat, că nişte avocaţi de la firma ta au murit în condiţii suspecte. Şi că tu crezi că te urmăreşte şi te ascultă cineva. Asta e o chestie dubioasă pentru o firmă de avocatură.

„Halal confidenţialitate", se gîndi Mitch.

— Aşa este.

Ea întoarse în direcția aeroportului și se îndreptă spre parcarea aceea imensă înțesată de mașini.

— Ei, și odată, după ce terminase ce avusese de făcut pentru tine, doar atunci, în pat, mi-a spus că avea impresia că îl urmărea cineva. Asta a fost cu trei zile înainte de Crăciun. L-am întrebat cine îl urmărește dar mi-a răspuns că nu știe ; mi-a povestit însă despre tine și mi-a zis cum că s-ar fi putut să fie aceiași oameni care te urmăreau și pe tine. De fapt, nu prea mi-a spus mare lucru.

Parcă mașina în apropierea pistei.

— L-ar mai fi putut urmări și altcineva ? întrebă Mitch.

— Nu, nimeni. Era un detectiv bun, care nu lăsa urme. Vreau să zic că era și fost polițist și fost pușcăriaș, așa că știa ce și cum. Era plătit să urmărească oameni și să caute în gunoaie. Nu l-a urmărit nimeni, niciodată.

— Bun, și-atunci cine l-a omorît ?

— Ăia care l-au urmărit. Ziarele au scris că scormonea în viața unui tip bogat și că de-aia i s-a făcut de petrecanie. Da' nu-i adevărat.

În clipa aceea, în mîna ei apăru din senin o țigară. Mitch lăsă în jos geamul mașinii.

— Te deranjează dacă fumez ?

— Nu, dacă trimiți fumul în partea ailaltă.

— În orice caz, mie mi-e o frică grozavă. Eddie era convins că ăia care te urmăresc pe tine sînt teribil de deștepți și de periculoși. Și foarte sofisticați. Or, dacă l-au omorît pe el, atunci cu mine ce-or să facă ? Că, cine știe, își închipuie că știu și eu cîte ceva. N-am mai dat pe la birou din ziua în care a fost omorît Eddie și nici n-am de gînd s-o fac.

— Nici eu n-aș face-o în locul tău.

— Doar nu sînt tîmpită. Am lucrat pentru el timp de doi ani și am învățat multe. Sînt mulți nebuni liberi pe străzi și am văzut de toate felurile.

— Cum l-au împușcat ?

— Un prieten de-al lui, care lucrează la omucideri mi-a spus, confidențial, că a fost împușcat în cap cu un pistol cali-

brul 22 ; trei gloanțe trase din spate de la o distanță de cîțiva centimetri. Și mi-a mai zis că nu au nici o urmă, nimic. A fost o treabă curată, făcută de profesioniști.

Mitch își terminase berea și lăsă sticla să cadă pe podeaua înțesată de cutii goale de bere a mașinii.

— O treabă foarte curată, făcută de profesioniști.

— Chestia asta n-are sens, repetă ea. Vreau să zic, cum de-a putut cineva să se strecoare în spatele lui Eddie, pe banchetа mașinii și să-i tragă trei gloanțe în ceafă ? Și, în plus, el nici măcar nu trebuia să fie în locul acela.

— Poate că a adormit și l-au luat prin surprindere.

— În nici un caz. Cînd lucra tîrziu, era băgat în priză pînă cînd termina.

— Păstra cumva dosare la el în birou ?

— Despre cazul tău ?

— Mda, despre cazul meu.

— Nu cred. N-am văzut niciodată nimic scris. Zicea că tu vrei să fie așa.

— Exact, zise Mitch cu un sentiment de ușurare. Urmăriră împreună decolarea unui Boeing 727, care făcu să vibreze întreaga zonă.

— Mi-e tare frică, Mitch. Pot să-ți spun Mitch ?

— Firește. De ce nu ?

— Eu cred că Eddie a fost omorît fiindcă se ocupa de cazul tău. E singura explicație. Și a fost omorît pentru că aflase ceva și ei cred probabil că știu și eu ceva-ul ăla. Tu ce crezi ?

— Nu îndrăznesc să-mi dau cu părerea.

— Poate ar fi bine să dispar pentru un timp. Bărbatul meu muncește într-un bar de noapte, așa că putem să plecăm dacă e nevoie. Nu i-am povestit toate astea, da' cred că va trebui s-o fac. Tu ce crezi ?

— Unde ați putea să plecați ?

— Little Rock, St. Louis, Nashville. A fost pus pe liber, așa că bănuiesc că am putea pleca.

Cuvintele ei se pierdură în fumul din mașină. Tammy își aprinse o nouă țigară.

„O treabă curată, făcută de mînă de profesionist", își repeta în sinea lui. Aruncînd o privire spre Tammy, observă o lacrimă ce i se prelingea pe obraz. Nu era o femeie urîtă, dar anii petrecuți prin baruri de noapte și prin alte circiumi își cereau drepturile. Avea trăsături puternice și ar fi fost atrăgătoare pentru vîrsta ei dacă n-ar fi avut culoarea aceea de păr și nici machiajul atît de strident. „E-n jur de patruzeci de ani", își dădu Mitch cu părerea.

Tammy trase cu sete din țigară și un nor de fum ieși pe fereastra broscuței.

— Aș zice că sîntem amîndoi în aceeași barcă, nu crezi ? Vreau să spun că sînt pe urmele noastre. I-au omorît pe toți avocații ăia, acum a fost rîndul lui Eddie și cred că noi sîntem următorii pe listă.

„Nu te opri, fetițo, zi tot ce ai pe suflet".

— Uite, hai să facem așa. Trebuie să ținem legătura unul cu celălalt. Dar nu poți să-mi telefonezi la serviciu și nu e bine să fim văzuți împreună. Soția mea știe totul și am să-i povestesc și despre întîlnirea asta. Nu trebuie să-ți faci griji din cauza ei. Scrie-mi o dată pe săptămînă ca să-mi spui unde ești. Cum o cheamă pe mama ta ?

— Doris.

— Bun ; atunci ăsta să fie numele tău de cod. Semnează cu numele Doris tot ce-mi trimiți.

— Ăia îți citesc și scrisorile ?

— Tot ce se poate, Doris, tot ce se poate.

19

În după-amiaza aceea, cînd ceasul arătă ora cinci, Mitch stinse lumina de pe birou şi ieşi din încăpere. Se opri cîteva clipe în dreptul biroului Ninei. Aceasta bătea ceva la maşină, fiind în acelaşi timp atentă la persoana pe care o auzea în receptorul lipit de umăr. Cînd îl văzu, Nina scoase un plic dintr-un sertar.

— Ai aici confirmarea pentru Hilton, zise ea în receptor.

— Pe biroul meu găseşti documentele pe care le ai de bătut la maşină. Ne vedem luni, zise el.

Apoi urcă pe scări pînă la etajul al patrulea şi intră în biroul lui Avery, tocmai cînd se dezlănţuisc o mică furtună. Una dintre secretare îndesa tot felul de dosare într-o servietă, iar cealaltă îi spunea ceva lui Avery pe un ton foarte tăios. La rîndul lui, Avery urla în telefon şi, în sfîrşit, un tip care făcea parte din personalul auxiliar o mitralia cu ordine şi comenzi pe prima secretară.

Avery trînti telefonul în furcă.

— Eşti gata ? îl întrebă el pe Mitch.

— Te-aştept pe tine, replică Mitch.

— Nu găsesc dosarul Greenmark, mîrîi o secretară la auxiliar.

— Era la un loc cu dosarul Rocconi, răspunse acesta.

— Da' n-am nevoie de dosarul Greenmark ! zbieră Avery. De cîte ori să repet ? Ce, ai surzit ?

Secretara îl privi încruntată.

— Nu, aud chiar foarte bine. Şi te-am auzit clar cînd ai spus „împachetează dosarul Greenmark" !

— Maşina aşteaptă, interveni cea de-a doua secretară.

— Nu... am... nevoie... de... afurisitul ăla de dosar Greenmark ! răcni Avery.

— Dar de dosarul Rocconi ? întrebă auxiliarul.

— Da ! Da ! E a zecea oară că vă spun ! Îmi trebuie dosarul Rocconi.

— Şi avionul aşteaptă ! interveni cealaltă secretară.

Capacul uneia din servietele se închise cu un pocnet. Avery începu să scotocească într-un teanc de hîrtii de pe birou.

— Unde este dosarul Fender ? Unde sînt dosarele mele ? De ce dracu' nu găsesc niciodată ce-mi trebuie ?

— Uite dosarul Fender, zise prima secretară, îndesînd hîrtiile într-o altă servietă.

Avery examină însemnările de pe o bucată de hîrtie.

— E-n regulă. Am dosarele Fender, Rocconi, Cambridge Partners, Green Group, Sonny Capps pentru Otaki Burton Brothers, Galveston Freight şi McQuade ?

— Da, da, da, răspunse prima secretară.

— Sînt toate aici, adăugă auxiliarul.

— Nu pot să cred, zise Avery în timp ce-şi înşfăca sacoul. Hai să mergem.

Şi porni cu paşi mari spre uşă, urmat de toţi ceilalţi. Una dintre secretare căra o servietă, Mitch şi auxiliarul cărau cîte două ; cealaltă secretară nota grăbită ordinele lui Avery pentru perioada cînd acesta urma să fie absent. Se îngrămădiră cu toţii în micul ascensor care îi duse la parter. Cînd ajunseră afară, fu rîndul şoferului să intre în acţiune, deschizînd uşile şi încărcînd totul în portbagaj.

În sfîrşit, Mitch şi Avery se aşezară pe banchetа din spate.

— Relaxează-te, Avery, zise Mitch. Doar te duci în Insulele Cayman pentru următoarele trei zile. Relaxează-te!

— Așa e, așa e. Și iau cu mine de lucru pentru o lună întreagă. Unii dintre clienții mei vor să mă jupoaie de viu și amenință că mă dau în judecată pentru incapacitate profesională. Eu sînt cu lucrările în urmă cu două luni, iar tu ți-ai găsit să pleci tocmai acum pentru patru zile de plictiseală la un seminar de taxe, la Washington. Bravo, McDeere. Bravo.

Avery deschise barul și-și prepară o băutură. Mitch refuză paharul oferit. Limuzina își făcea loc cu greu prin traficul aglomerat al orelor de vîrf de pe Riverside Drive. După ce luă trei înghițituri de gin, asociatul firmei Bendini, Lambert & Locke răsuflă adînc.

— Formare profesională continuă. Ce glumă! zise Avery.

— Bine, dar și cu tine a fost la fel. Și, dacă nu mă înșel, chiar de curînd ai petrecut o săptămînă întreagă la Honolulu, la seminarul ăla de taxe internațional. Sau ai uitat chestia asta?

— Acolo a fost de muncă. Numai muncă. Ce, tu îți lei acum dosarele cu tine?

— Bineînțeles, Avery. Toată lumea se așteaptă să fiu la cursuri opt ore pe zi ca să învăț ultimele hotărîri în materie adoptate de Congres, iar în timpul meu liber să facturez cinci ore pe zi.

— Șase, dacă poți. Sîntem în urmă cu lucrările, Mitch.

— Întotdeauna sîntem în urmă cu lucrările. Eu zic să mai bei ceva. Trebuie să te destinzi.

— Am de gînd să mă destind la Rumheads.

Mitch își aminti deodată totul: barul cu sticlele de bere Red Stripe, jocurile de domino, aruncările la țintă, ah, da, și costumele de baie string. Și fata de pe plajă.

— E prima oară că zbori cu avionul nostru? îl întrebă Avery, deja mult mai relaxat.

— Da. Deși sînt aici de șapte luni, abia acum am să-l văd și eu. Dacă știam toate astea în martie trecut, m-aș fi angajat la o firmă de pe Wall Street.

— Tu nu eşti făcut pentru Wall Street. Ştii ce fac ăia de-acolo ? Au cîte trei sute de avocaţi într-o firmă, da ? Şi în fiecare an angajează cîte treizeci de avocaţi, ba poate şi mai mulţi. Toată lumea vrea să lucreze acolo, că doar e Wall Street, nu ? Şi cam după o lună de zile îi strîng pe toţi treizeci într-o sală şi le spun că trebuie să muncească cîte nouăzeci de ore pe săptămînă, timp de cinci ani, şi la capătul celor cinci ani, jumătate dintre ei vor fi deja plecaţi. Fluctuaţia personalului este incredibilă, ăia încearcă efectiv să-i omoare pe boboci : îi facturează la o sută, o sută cincizeci pe oră, apoi îi fac pachet şi dau cu ei de pămînt. Asta e Wall Street. Şi prostimea nu ajunge niciodată să vadă cum arată avionul sau limuzina firmei. Să ştii că tu ai avut noroc, Mitch. Ar trebui să-i mulţumeşti lui Dumnezeu în fiecare zi că firma Bendini, Lambert & Locke te-a ales să faci parte dintre avocaţii ei.

— Nouăzeci de ore sînt o joacă. Şi aş avea ce să fac cu timpul care-mi rămîne.

— Ai să vezi şi roadele, nu-ţi face probleme. Ai auzit ce primă am luat anul trecut ?

— Nu.

— 4-8-5. Nu e rău, nu ? Şi asta a fost doar prima.

— Eu am primit şase mii, zise Mitch.

— Stai lîngă mine şi în curînd ai să joci şi tu în prima ligă.

— Mda, dar pînă atunci, trebuie să-mi continui formarea profesională.

Zece minute mai tîrziu, maşina intră pe o alee care ducea spre un şir de hangare. Pe firmă scria Memphis Aero. Un avion argintiu Lear 55 rula încet spre capătul pistei.

— Uite-l, exclamă Avery.

Servietele şi restul bagajelor fură încărcate rapid în avion şi după cîteva minute avionul primi liber pentru decolare. După ce îşi fixă centura, Mitch începu să admire interiorul

îmbrăcat în piele şi metal al avionului. De fapt, nici nu se aşteptase la ceva mai puţin somptuos. Avery îşi prepară din nou ceva de băut şi se concentră asupra paharului.

După un zbor de o oră şi cincisprezece minute, avionul aterizâ pe aeroportul internaţional Baltimore din Washington. Avery coborî împreună cu Mitch pe pistă şi îi arătă un bărbat în uniformă care aştepta lîngă poarta de acces.

— Ăla de colo este şoferul tău, iar limuzina e în faţa intrării. O să-ţi arate el drumul. Eşti cam la patruzeci de minute distanţă de Capital Hilton.

— Încă o limuzină ? întrebă Mitch.

— Exact. Pe Wall Street n-ai fi avut parte de aşa ceva.

Apoi îşi strînseră mîinile şi Avery se urcă din nou în avion. Realimentarea dură o jumătate de oră, iar în momentul în care avionul decolă spre sud, asociatul dormea.

Trei ore mai tîrziu, aparatul aterizâ la Georgetown, Grand Cayman, şi părăsi pista, îndreptîndu-se spre un mic hangar unde urma să stea peste noapte. Un membru al serviciului de securitate a aeroportului îi însoţi pe Avery pînă cînd acesta ieşi din vamă. Acelaşi lucru se întîmplă şi cu echipajul.

După miezul nopţii, luminile din hangar se stinseră şi cam jumătate de duzină de avioane fură învăluite de întuneric. Deodată, una din uşile laterale se deschise fără zgomot şi trei oameni — dintre care unul era Avery — pătrunseră în hangar şi se apropiară cu paşi repezi de avionul Lear 55. Avery descuie compartimentul de bagaje de unde descărcară douăzeci şi cinci de cutii grele de carton. Căldura tropicală înăbuşitoare făcea ca hangarul să semene cu un furnal. Cei trei erau leoarcă de sudoare, dar nici unul nu zise nimic pînă cînd cele douăzeci şi cinci de cutii fură scoase din avion.

— Ar trebui să fie douăzeci şi cinci. Numără-le, îi zise Avery unui indigen musculos, la al cărui şold spînzura un pistol.

Cel de-al treilea tip verifica minuțios încărcătura pe baza unei liste, de parcă ar fi fost un funcționar însărcinat cu recepția mărfurilor într-un depozit. Indigenul numără rapid cutiile pe care cădeau stropi de sudoare.

— Da, douăzeci și cinci.

— Cît ? întrebă tipul cu lista.

— Șase milioane și jumătate.

— Lichizi ?

— Lichizi. Dolari SUA, în bancnote de o sută și de douăzeci. Hai să încărcăm.

— Unde merg astea ?

— La Quebecbanq. Ne așteaptă, de altfel.

Fiecare dintre ei înșfăcă o cutie și porniră spre ușa laterală unde îi aștepta încă un tovarăș. Cutiile fură încărcate într-o furgonetă furată, pe care cineva scrisese stîngaci „Cayman produce". Indigenii înarmați urcară în mașină cu pistoalele pregătite pentru orice eventualitate, iar „funcționarul-recepționer" se așeză la volan. Furgoneta porni în direcția centrului orașului Georgetown.

Cursurile începeau la ora nouă, dar Mitch veni mai devreme, semnă de sosire, luă în primire mapa cu materiale, pe coperta căreia era tipărit numele lui, intră în Century Room aflată la mezanin și-și alese un loc cam pe la mijlocul sălii spațioase. Din documente reieșea că participarea era limitată la două sute de persoane.

Un chelner îi aduse cafea, apoi Mitch se cufundă în lectura unui exemplar din *Washington Post* ; rubrica știri era dominată de o duzină de relatări despre foarte iubita echipă locală Redskins, care ajunsese din nou în Super Bowl.

Sala se umplu încet-încet cu avocați specializați în taxe, veniți din toate colțurile țării ca să afle ultimele noutăți dintr-un domeniu în care schimbările erau zilnice. Cu cîteva minute înainte ca ceasul să arate ora nouă, un avocat spilcuit și cu alură de student se așeză în stînga lui Mitch. Acesta îi aruncă o privire fugară, apoi se întoarse la ziarul lui. Cînd în

sfîrşit sala fu plină ochi, moderatorul le ură tuturor „bun venit" şi-l prezentă pe primul conferenţiar : un congresman de Oregon, preşedinte al unui subcomitet al Camerei. Exact în momentul în care congresman-ul se pregătea să înceapă anunţata expunere de o oră, avocatul din stînga lui Mitch se aplecă şi întinse mîna.

— Bună, Mitch. Sînt Grant Harbison, FBI, şopti el, strecurîndu-i o carte de vizită.

Prelegerea începuse cu o anecdotă, dar Mitch nu o auzi. Toată atenţia îi era concentrată asupra acelei cărţi de vizită pe care o ţinea aproape de piept. Nu cunoştea pe nici unul dintre cei prezenţi în sală, totuşi ar fi fost foarte neplăcut dacă vreunul dintre ei ar fi observat cartonaşul acela cu însemnele FBI-ului. După ce trecură vreo cinci minute, Mitch îl privi pe Harbison cu ochi lipsiţi de expresie.

— Trebuie neapărat să te văd cîteva minute, murmură Harbison.

— Şi dacă sînt ocupat ? întrebă Mitch.

Agentul scoase încetişor din mapă un plic alb pe care îl împinse către el. Acesta deschise plicul ţinîndu-l foarte aproape de piept. Înăuntru era un bilet scris de mînă pe o hîrtie cu un antet impresionant : Biroul directorului, FBI. Textul era următorul : Dragă domnule McDeere,

Aş dori să vorbesc cu dumneavoastră cîteva minute în timpul prînzului. Vă rog să urmaţi instrucţiunile agentului Harbison. Nu va dura prea mult. Vă mulţumim pentru cooperare. F. Denton Voyles, director

Mitch strecură plicul în mapă. „Vă mulţumim pentru cooperare". Un bilet semnat de directorul FBI. Îşi dădea seama că în clipa aceea păstrarea sîngelui rece şi a unei expresii calme şi destinse pe chip avea o importanţă capitală. Şi, totuşi, începu să-şi maseze tîmplele, privirea fixîndu-i-se undeva, într-un punct din podea. Închise ochii şi simţi că ameţeşte. FBI. Pe scaunul de alături şi cu antenele fixate pe el. Directorul însuşi, precum şi cine ştie cine dracu' în afară de director. Asta însemna că nici Tarrance nu putea fi departe.

Deodată, asistența izbucni în hohote de rîs la o frază spusă de autorul expunerii. Harbison profită de zgomot, se apropie în grabă de Mitch și îi șuflă la ureche :

— Te aștept peste zece minute la toaletă.

Apoi își lăsă mapa cu materiale pe pupitru și ieși în timp ce în sală încă mai răsunau hohote de rîs.

Mitch începu să răsfoiască materialele din mapa personală, prefăcîndu-se absorbit de studiu. În acest timp, congresman-ul oferea ascultătorilor săi detalii despre curajoasa bătălie pe care o ducea ca să împiedice evaziunea fiscală din partea celor bogați și să ușureze, în același timp, viața grea a celor ce muncesc. Sub îndrumarea lui neînfricată, subcomitetul refuzase să facă darea de seamă asupra legislației care limitează reducerile de taxe pentru explorările din domeniul petrolului și al gazelor naturale. Persoana în chestie făcea singură cît o armată de reprezentanți ai poporului.

Mitch aștepă cincisprezece minute, apoi alte cinci, apoi începu să tușească. Avea nevoie de apă, așa că se ridică ținîndu-și gura acoperită cu palma și ieși prin ușa din fundul sălii. La toaletă, Harbison tocmai se spăla pe mîini pentru a zecea oară.

Mitch dădu drumul la robinetul de apă rece al chiuvetei alăturate.

— Băieți, ce puneți voi la cale ? întrebă Mitch.

Harbison îl privi prin oglindă.

— Eu nu fac decît să execut ordinele. Directorul Voyles vrea să te cunoască personal și eu am fost trimis aici ca să te iau.

— Și cam ce-ar vrea el de la mine ?

— N-aș prea vrea să i-o iau înainte, dar sînt sigur că ceea ce vrea este foarte important.

Mitch aruncă o privire prudentă prin încăpere și se asigură că înăuntru erau doar ei doi.

— Și ce se întîmplă dacă sînt prea ocupat ca să mă întîlnesc cu directorul ?

Harbison opri apa şi îşi scutură mîinile deasupra chiuvetei.

— Mitch, întîlnirea asta este inevitabilă. Ar fi bine să nu ne jucăm cu focul. În pauza de prînz, un taxi cu numărul 8667 te va aştepta în stînga intrării principale. El te va duce la Vietnam Veterans Memorial. Trebuie însă să fii foarte atent pentru că doi dintre ei te-au urmărit de cînd ai plecat din Memphis.

— Bine, da' cine sînt „ei", ăştia ?

— Băieţii din Memphis. Fă cum îţi spunem noi şi ei n-or să afle niciodată.

Moderatorul îi mulţumi celui de-al doilea conferenţiar, un profesor de taxe de la Universitatea New York, şi le dădu liber pentru prînz.

Mitch nu-i spuse nici o vorbă şoferului care porni ca din puşcă ; taxiul alerga cu o viteză nebună şi se pierdu curînd în traficul aglomerat. Cincisprezece minute mai tîrziu, maşina fu parcată lîngă Memorial.

— Nu coborî încă, zise şoferul, autoritar.

Mitch nu se mişcă. Vreo zece minute nu făcu nici o mişcare, nu scoase nici un sunet. În cele din urmă, un Ford Escort alb se opri lîngă taxi şi claxonă. Apoi plecă mai departe.

Şoferul, a cărui privire era fixată undeva în zare, zise :

— OK. Acum du-te pînă la zid. Te vor găsi ei acolo peste cinci minute.

Mitch coborî, iar taxiul demară imediat. Tînărul îşi vîrî adînc mîinile în buzunarele paltonului şi porni cu pas încet spre Memorial. Un vînt muşcător bătea dinspre nord, împrăştiind frunzele moarte. Un fior îi străbătu din cap pînă în picioare şi îl făcu să-şi ridice gulerul de la palton.

Un pelerin singuratic stătea nemişcat într-un scaun cu rotile şi privea fix zidul din faţă. Era învelit într-o pătură groasă, pe cap avea o beretă de camuflaj mult prea mare pentru el, iar ochii îi erau ascunşi de o pereche de ochelari

de aviator. În locul acela, pe zid erau înscrise numele celor uciși în anul 1972. Mitch își concentră toată atenția asupra coloanelor de nume gravate în piatră, uitînd cu totul de prezența străină de alături.

Respirația îi deveni din ce în ce mai rapidă, o senzație de slăbiciune îi puse stăpînire pe trup. Privirea îi coborî încet de-a lungul coloanei și, deodată, aproape de capătul șirului, îl văzu. Gravat cu litere clare, prozaice, aidoma tuturor celorlalte, numele Rusty McDeere.

Chiar lîngă el se afla un coș cu flori veștede și înghețate. Mitch le dădu bîrnd la o parte și îngenunche. Degetele mîngîiară literele gravate în piatra rece. Rusty McDeere. Vîrsta, optsprezece ani, de-a puturi. Era de șapte săptămîni în Vietnam cînd călcase pe o mină. Familiei i se spusese că moartea fusese instantanee. Dar Ray zicea că așa li se spune tuturor. Mitch își șterse o lacrimă și se ridică, măsurînd cu privirea lungimea zidului. Se gîndi la cele cincizeci și opt de mii de familii cărora li se spusese că moartea fusese instantanee și că nici unul dintre cei de acolo nu suferise.

— Mitch, ești așteptat.

Mitch se răsuci pe călcîie și-l privi pe bărbatul din scaunul cu rotile, de altfel singura ființă omenească din preajmă. Ochelarii de aviator continuau să fie fixați asupra zidului. Mitch privi în jur.

— Liniștește-te Mitch, locul este perfect protejat. Nimeni nu te poate urmări.

— Tu cine ești ? întrebă Mitch.

— Doar unul din trupă. Trebuie să ai încredere în noi, Mitch. Directorul are să-ți spună ceva important, ceva ce ți-ar putea salva viața.

— Unde este directorul ?

Bărbatul din scaunul cu rotile privi în jos pe alee.

— Mergi în direcția asta și te vor găsi ei.

Mitch privi încă o dată numele fratelui său și porni în jos, pe alee. Trecu de grupul statuar al celor trei soldați, călcînd încet, cu mîinile înfipte adînc în buzunare. La vreo

cîțiva metri după monument, Tarrance își făcu apariția din spatele unui copac și i se alătură în plimbarea aceea atît de neobișnuită.

— Nu te opri, îi zise el lui Mitch.

— De ce oare nu mă surprinde să te văd aici ?

— Nu te opri. Știi că cel puțin doi derbedei din Memphis au fost trimiși aici înaintea ta. Stau în același hotel cu tine, ba chiar într-o cameră vecină cu a ta. Dar acum nu te-au urmărit pînă aici. Cred că i-am pierdut.

— Ce dracu' se petrece aici, Tarrance ?

— Ești pe cale să afli. Dar nu te opri. Relaxează-te, pentru că nu te urmărește nimeni, în afară de vreo douăzeci de agenți de-ai noștri.

— Douăzeci ?

— Mda. Pur și simplu am etanșeizat locul ăsta. Vrem să fim siguri că ticăloșii ăia din Memphis n-or să apară aici.

— Cine sînt ?

— Are să-ți explice directorul.

— De ce este implicat și directorul în povestea asta ?

— Pui prea multe întrebări, Mitch.

— În schimb, nu prea ai multe răspunsuri la îndemînă.

Dar Tarrance îi făcu semn și o luară la dreapta, spre banca masivă din beton de lîngă podețul ce ducea spre un pîlc de copaci. Apa iazului era înghețată bocnă.

— Ia loc, îi indică Tarrance.

Se așezară amîndoi. Pe podeț își făcură apariția doi bărbați. Pe cel mai scund, Mitch îl recunoscu imediat. Era F. Denton Voyles. Director al FBI sub trei președinți. Un tip dur, cu limbaj frust, renumit pentru asprimea sa.

Cînd cei doi se opriră în dreptul băncii, Mitch se ridică în picioare, plin de respect. Voyles îi întinse o mînă rece și îl privi deschis, drept în ochi. Apoi Mitch și Voyles se așezară pe bancă, iar Tarrance și celălalt agent merseră pe podeț, de unde admirară orizontul. Mitch aruncă o privire peste iaz și văzu încă doi bărbați, agenți FBI fără nici o îndoială, căci erau îmbrăcați cu același gen de palton negru și aveau aceeași

tunsoare îngrijită ; cei doi stăteau sprijiniţi de trunchiul unui copac, la vreo sută de metri distanţă.

Voyles stătea atît de aproape de Mitch încît picioarele lor se atingeau. O pălărie de pîslă era aşezată uşor pe o parte a capului mare şi chel al directorului. Avea pe puţin şaptezeci de ani, dar ochii verzi aveau o privire intensă, care nu scăpa nici un amănunt. Cei doi bărbaţi şedeau liniştiţi pe banca rece, cu mîinile vîrîte adînc în buzunarele paltoanelor.

— Mă bucur că ai venit, începu Voyles.

— Nu prea cred că am avut de ales. Oamenii dumneavoastră sînt neînduplecaţi.

— Da, aşa este. Dar este o problemă extrem de importantă pentru noi.

Mitch respiră adînc.

— Aveţi vreo idee despre cît sînt de confuz şi de speriat ? Sînt complet rătăcit şi aş vrea o explicaţie, domnule.

— Domnule McDeere, îmi dai voie să-ţi spun Mitch ?

— Firește de ce nu ? !

— Perfect. Aşadar, Mitch, află că nu sînt un tip vorbăreţ, iar ceea ce am să-ţi spun fii sigur că te va şoca. Te va îngrozi chiar şi s-ar putea nici să nu mă crezi. Te asigur însă că totul este adevărat şi că, dacă vei coopera, vom putea să-ţi salvăm viaţa.

Mitch îşi adună tot curajul de care era capabil şi aşteptă.

— Mitch, nici un avocat de-al vostru nu a putut să părăsească viu firma. Cei trei care au încercat, au fost ucişi ; cei doi, care au avut de gînd să plece, au murit vara trecută. Odată angajat la firma Bendini, Lambert & Locke, un avocat nu mai pleacă decît atunci cînd se pensionează şi ţine pentru el tot ce ştie. Pentru că, în momentul acela face şi el parte din conspiraţie şi nu mai poate să vorbească. La etajul al cincilea al sediului vostru există un serviciu de supraveghere ; maşina şi casa ta sînt împînzite de microfoane, telefoanele îţi sînt interceptate, în birou ai alte microfoane. Practic, fiecare cuvînt pe care-l rosteşti este ascultat şi înregistrat de cei de la etajul al cincilea. Au oameni care te urmăresc pe tine şi,

uneori, şi pe soţia ta. Sînt şi aici, în Washington, chiar acum, în timp ce stăm de vorbă. Vezi tu, Mitch, firma asta este mai mult decît o simplă firmă. De fapt, ea este doar o parte a unei întreprinderi enorme şi foarte profitabile. Şi, în plus, şi absolut ilegală. În realitate, firma nu aparţine asociaţilor.

Mitch se întoarse şi scrută chipul directorului, dar acesta privea impasibil iazul îngheţat.

— Mitch, firma Bendini, Lambert & Locke este proprietatea familiei mafiote Morolto din Chicago. Adică Mafia. Ea comandă loviturile. Şi de-asta sîntem noi aici. Este Mafia, Mitch, şi totul este ilegal în draci, adăugă directorul, strîngînd puternic în palmă genunchiul tînărului.

— Nu cred nimic din ceea ce-mi spuneţi, zise Mitch, paralizat de spaimă, cu o voce mică şi tremurîndă.

Directorul zîmbi.

— Ba da, Mitch, ba da. Crezi absolut tot ce-ţi spun. Pentru că ai şi tu ceva bănuieli de o vreme încoace. Doar de-asta ai stat de vorbă cu Abanks cînd ai fost în Cayman. Doar de-asta l-ai angajat pe detectivul acela pe care pînă la urmă l-au omorît toţi băieţii de la etajul al cincilea. Tu ştii că firma asta miroase urît, Mitch.

Mitch se aşeză cu coatele pe genunchi şi privi foarte atent bucata de pămînt delimitată de propriii pantofi.

— Nu pot să cred, bîigui el cu voce slabă.

— Din cîte ştim noi, cam douăzeci şi cinci la sută din clienţii voştri sînt perfect legali. Firma are cîţiva avocaţi foarte buni care se ocupă de taxele şi hîrtiile de valoare ale unor clienţi bogaţi, ceea ce constituie un paravan excelent. Cele mai multe din dosarele la care ai lucrat pînă acum sînt absolut legale. De fapt, ăsta este felul în care operează ei. Angajează un începător în ale meseriei, îl îmbracă în bani, îi cumpără un BMW, o casă, în sfîrşit, tot ce-şi doreşte omul, îl duc în Insulele Cayman şi îl pun să muncească în draci la dosarele efectiv legale ale unor clienţi reali. Deci face avocatură adevărată. Ei, şi povestea asta se întinde pe cîţiva ani, iar bobocul nu bănuieşte nimic, corect ? E doar o firmă gro-

zavă, unde găseşti nişte tipi nemaipomeniţi. Şi-apoi banii curg gîrlă ; ce mai, totul este minunat ! Pe urmă însă, după vreo cinci-şase ani, atunci cînd cîştigi bani frumoşi, cînd firma îţi deţine ipoteca pe casă, cînd ai nevastă şi copii, cînd totul este atît de sigur şi frumos, tipii aruncă bomba şi-ţi spun adevărul şi din clipa aceea nu mai ai scăpare. Pentru că ei sînt Mafia, Mitch, şi cu Mafia nu te joci. Îţi vor omorî un copil sau soţia, pentru că lor nu le pasă de aşa ceva. Aici cîştigi mai mulţi bani decît oriunde în altă parte. Te şantajează pentru că ai o familie care pentru mafioţi nu face nici cît o ceapă degerată. Şi-n condiţiile astea, ce altceva poţi tu să faci, Mitch ? E clar că vei rămîne lîngă ei. Nu ai cum să ieşi din afacere. Dacă rămîi, vei ajunge să ai un milion în bancă şi să te retragi tînăr, cu familia neatinsă. Dacă însă vei vrea să pleci, ai să sfîrşeşti într-un tablou agăţat pe peretele bibliotecii de la etajul al cincilea. Pentru că tipii ăştia au darul convingerii.

Mitch îşi masa tîmplele şi începu să tremure.

— Uite, Mitch, ştiu că vrei să-mi pui o sumedenie de întrebări, aşa că am să-ţi spun tot ce ştiu despre ei. Toţi cei cinci avocaţi care au murit au vrut să plece în momentul în care au aflat adevărul. Noi n-am luat niciodată legătura cu primii trei, deoarece adevărul e că n-am ştiut nimic despre firmă pînă acum şapte ani. Este o organizaţie de o discreţie extraordinară, care nu lasă urme pe unde trece. Probabil că primii trei avocaţi au vrut să iasă din horă şi, în cele din urmă, chiar au ieşit : între patru scînduri. Cu Hodge şi Kozinski a fost însă altceva. Ei au fost cei care ne-au căutat şi am avut mai multe întîlniri cu ei pe parcursul unui an de zile. Cei de la firmă au lansat bomba în grădina lui Kozinski la vreo şapte ani după ce-l angajaseră, iar el i-a spus totul lui Hodge. Kozinski urma să devină asociat şi voia să iasă din joc mai înainte ca acest lucru să se întîmple. Aşa că au luat hotărîrea fatală, mai ales că nu au avut nici o bănuială în legătură cu moartea primilor trei ; ori cel puţin nu ne-au spus-o nouă. Atunci noi l-am trimis la Memphis pe Wayne Tarrance din New York, care este specializat în crima orga-

nizată. Cînd s-a întîmplat nenorocirea din Cayman, el şi cei doi erau deja în relaţii foarte strînse. Mitch, să nu uiţi niciodată că tipii ăştia din Memphis sînt foarte buni : au bani şi angajează doar ce este mai bun. Aşadar, după asasinarea lui Hodge şi Kozinski, am hotărît să venim de hac acestei firme. Şi dacă vom putea s-o aruncăm în aer, atunci vom putea să-i inculpăm pe toţi membrii importanţi ai familiei Morolto, cu peste cinci sute de capete de acuzare : evaziune fiscală, spălarea banilor, jaf cu mînă armată, gangsterism, tot ce-ţi trece prin minte. Rezultatul ar putea fi distrugerea familiei Morolto, ceea ce ar constitui cea mai devastatoare lovitură dată crimei organizate în ultimii treizeci de ani. Or, Mitch, tot ce ne interesează este păstrat în dosarele micii şi discretei firme Bendini din Memphis.

— Bine, dar de ce Memphis ?

— Ah, bună întrebare. Păi, cine ar suspecta o mică firmă din Memphis, Tennessee ? Doar acolo Mafia nu acţionează. Este un oraş liniştit, calm şi frumos, aşezat pe malul fluviului. Ar fi putut să fie, tot atît de bine, Durham sau Topeka sau Wichita Falls, numai că ei au ales Memphis-ul. Este, totuşi, suficient de mare ca să ascundă o firmă de patruzeci de oameni. E o alegere perfectă.

— Vreţi să spuneţi că fiecare asociat... începu Mitch, dar cuvintele i se pierdură în aer.

— Exact, fiecare asociat ştie adevărul şi respectă regula jocului. Noi bănuim că şi cei mai mulţi dintre membrii obişnuiţi ai firmei ştiu adevărul, dar nu avem dovezi. De fapt, atît de multe lucruri pe care nu le cunoaştem, Mitch. Nu-ţi pot explica, de exemplu, felul în care operează firma şi nici cine coordonează afacerile, dar avem bănuieli serioase că este vîrîtă într-o activitate criminală foarte puternică.

— Cum ar fi ?

— Fraudă fiscală, de exemplu, pentru că ei se ocupă de tot ceea ce înseamnă taxe pentru gaşca Morolto. Completează foarte frumos documentele pentru plata taxelor şi declară doar o mică parte din venituri în fiecare an. Apoi spală

banii într-o veselie, fac afaceri curate cu bani murdari. Știi banca aceea din St. Louis, unul dintre clienții voștri solizi, cum îi spune ?

— Commercial Guaranty.

— Așa, da. Ei bine, este a Mafiei. Firma voastră o reprezintă din punct de vedere juridic. Grupul Morolto realizează cam trei sute de milioane pe an din tripouri, droguri, loterii și altele de același fel. E vorba de bani gheață, din care cea mai mare parte ajunge în băncile acelea din Insulele Cayman. Cum anume însă ?... Noi bănuim că banii sînt transportați cu avionul, pentru că acel strălucitor Lear care te-a adus aici face, cam o dată pe săptămînă, o cursă pînă la Georgetown.

Mitch îl urmărea cu privirea pe Tarrance care ajunsese acum pe podețul din apropiere.

— Păi atunci de ce nu obțineți inculpările ca să terminați o dată cu povestea asta ?

— Deocamdată nu putem, dar o vom face, te asigur. Am desemnat cinci agenți pentru acțiunea de la Memphis și doi pentru Washington. Am să le vin de hac, Mitch, îți promit asta. Numai că avem nevoie și de cineva din interior. Tipii sînt foarte inteligenți, plini de bani, extrem de prudenți și nu fac greșeli. Convingerea mea este că trebuie să avem ajutorul tău... sau al altui membru al firmei. Avem nevoie de copii după dosare, după registrele bancare, după nenumăratele documente, copii care nu pot veni decît dinăuntru. E unica posibilitate.

— Și eu am fost ales pentru treaba asta.

— Și tu ai fost ales pentru treaba asta. Ești liber să refuzi și să-ți vezi de ale tale, să cîștigi o grămadă de bani, să fii un avocat de succes. Noi însă vom încerca în continuare : îl vom aștepta pe următorul nou angajat. Și dacă direcția asta se va dovedi infructuoasă, atunci ne vom concentra asupra membrilor mai vechi ai firmei ; găsim noi pînă la urmă pe cineva care să aibă curajul, integritatea morală și tăria să facă ceea ce este drept. Ne vom găsi, odată și-odată, omul, Mitch, și

cînd va veni ziua aceea, te vom inculpa şi pe tine la un loc cu toţi ceilalţi şi-ţi vom expedia după gratii curul bogat şi plin de succes. Asta va fi sfîrşitul, fiule, crede-mă.

În clipa aceea şi în locul acela, Mitch crezu fiecare cuvînt.

— Mi-e frig, domnule Voyles. N-aţi vrea să ne plimbăm puţin ?

— Cu plăcere, Mitch.

Priviră amîndoi încet spre Vietnam Veterans Memorial. Mitch aruncă o privire scurtă peste umăr şi văzu că Tarrance împreună cu un alt agent îi urmăreau de la distanţă. Un al treilea agent îmbrăcat într-un costum închis la culoare stătea pe o bancă de pe marginea aleii şi îi privea suspicios.

— Cine a fost Anthony Bendini ? întrebă Mitch.

— Bendini s-a căsătorit cu o Morolto în 1930 ; prin urmare a fost ginerele bătrînului Morolto. În anii aceia, aveau o afacere în Philadelphia. Apoi, în anii patruzeci, dintr-un motiv necunoscut, Bendini a fost trimis la Memphis. Din cîte ştim noi, era un avocat foarte bun.

În mintea lui Mitch se clocneau o sumedenie de întrebări, dar el se străduia să pară calm, sceptic, stăpîn pe sine.

— Şi Oliver Lambert ?

— Un tip absolut princiar. Genul perfect de asociat principal care ştia din pură întîmplare totul despre Hodge şi Kozinski şi care cunoştea şi planul de eliminare a lor. Data viitoare cînd ai să-l vezi pe domnul Lambert la birou, adu-ţi aminte că în realitate este un ucigaş cu sînge rece. Evident că nu are de ales, pentru că, dacă n-ar fi colaborat, ar fi fost găsit plutind încet cine ştie pe unde. Toţi au început la fel ca tine, Mitch : tineri, sclipitori de inteligenţi, ambiţioşi. Apoi, într-o bună zi, s-au trezit vîrîţi pînă-n gît în povestea asta şi fără posibilitatea de a pleca. Aşa că au rămas în horă, muncesc pe brînci şi reuşesc de minune să dea o aparenţă respectabilă micii voastre firme. Aproape în fiecare an ei

recrutează un student excepțional de condiție socială modestă, cu o soție care-și dorește copii și îl înecă în bani.

Mitch își aminti de salariul mult prea mare, de mașina și de ipoteca cu dobîndă redusă oferite de o mică firmă din Memphis. El, care se îndrepta direct spre Wall Street, fusese deturnat de bani. Numai de bani.

— Dar Nathan Locke ?

Directorul zîmbi.

— Cu Locke este o altă poveste. A fost unul dintre puștii săraci din Chicago care, pe la vîrsta de zece ani, făcea comisioane pentru bătrînul Morolto. A fost toată viața un paravan. Cum necum, a făcut facultatea de drept, după care bătrînul l-a trimis în Sud, ca să lucreze împreună cu Anthony Bendini în divizia gulerelor albe. S-a numărat întotdeauna printre favoriții bătrînului Morolto.

— Cînd a murit bătrînul ?

— Acum unsprezece ani, la vîrsta de optzeci și opt de ani. A avut doi fii, două reptile de fapt : Mickey the Mouth (Mickey „Guristul") și Joey the Priest (Joey „Țîrcovnicul"). Mickey locuiește în Las Vegas și joacă un rol minor în familie. Adevăratul șef este Joey.

Cei doi ajunseră la o întretăiere de alei.

Departe spre stînga, Washington Monument se înălța semeț, înfruntînd vîntul aspru. Aleea din dreapta ducea spre Vietnam Veterans Memorial. În fața zidului, cîteva persoane căutau cu multă atenție numele fiilor, soților și prietenilor căzuți. Mitch alese aleea din dreapta și cei doi porniră cu pași înceți în direcția respectivă.

— Nu pot înțelege cum de firma este băgată în atîtea afaceri ilegale, păstrînd în același timp o discreție absolută în privința lor. Doar clădirea este plină de secretare și funcționari și personal auxiliar, zise Mitch încet.

— Este o observație foarte bună la care, din păcate, nu am un răspuns complet. După părerea noastră, avem de-a face cu două firme : una este legală, formată din nou-angajați și cea mai mare parte a secretarelor și a personalului

auxiliar. Mai departe, afacerile murdare sînt preluate de avocaţii şi asociaţii principali. Hodge şi Kozinski erau pe punctul de a ne furniza o grămadă de informaţii, dar n-au mai apucat. Hodge i-a spus o dată lui Tarrance că în subsolul clădirii voastre există personal auxiliar despre care nu ştia mare lucru. Persoanele acelea lucrau numai pentru Locke, Milligan, McKnight şi alţi cîţiva asociaţi, şi nimeni altcineva nu ştia ce anume învîrtesc. Bineînţeles că secretarele sînt la curent cu toate cele, iar unele dintre ele sînt, probabil, implicate direct. Afară că sînt şi bine plătite şi prea speriate ca să vorbească. Ia gîndeşte-te puţin. Dacă cineva care cîştigă bani frumoşi ştie că, dacă pune prea multe întrebări sau dacă povesteşte ceea ce ştie, riscă să sfîrşească înecat în fluviu, ei bine, ce crezi că va face acel cineva ? Îşi ţine gura ferecată şi primeşte banii.

Cei doi se opriră la extremitatea zidului. La cîţiva metri mai departe, un cuplu în vîrstă nu-şi lua ochii de la Memorial, în timp ce lacrimile le alunecau pe obraji. Mama se aplecă şi aşeză pe pămînt o fotografie înrămată, alb-negru. La rîndul lui, tatăl depuse cu grijă alături o cutie de carton plină cu amintiri din liceu : programe de meciuri de fotbal, fotografii, scrisori de dragoste, brelocuri şi un lănţişor de aur. Apoi plînsul îi copleşi.

Mitch întoarse capul şi privi atent Washington Memorial.

— Şi ce aşteptaţi de la mine ? întrebă el.

— Mai înainte de orice, să nu sufli o vorbă nimănui. Dacă începi să pui întrebări, atunci viaţa ta şi a soţiei tale vor fi în pericol. Şi să nu faceţi încă un copil, pentru că ar constitui o ţintă foarte uşoară. Cel mai bine ar fi să te porţi ca şi pînă acum, să nu dai de bănuit. În al doilea rînd, trebuie să te hotărăşti ce faci, cooperezi sau nu cu noi. Dacă te decizi să ne ajuţi, atunci bineînţeles că vom face tot ce putem ca să nu regreţi hotărîrea luată. Dacă însă nu vei merge alături de noi, vom continua să supraveghem firma voastră pînă cînd vom alege un alt coleg de-al tău. Cum ţi-am spus, în cele din

urmă vom găsi pe cineva cu suficient curaj şi-i vom pune la zid pe ticăloşii ăştia. Iar Familia Morolto îşi va încheia existenţa. Îţi vom asigura protecţia, Mitch, şi nu va mai trebui să munceşti nici măcar o zi pentru tot restul vieţii.

— Care viaţă ? Am să trăiesc hăituit de spaimă, *dacă* am să trăiesc. Doar am auzit de nenumărate cazuri de martori protejaţi de FBI. După zece ani de la întîmplările cu pricina, maşinile le-au explodat chiar în clipa în care plecau la muncă, iar trupurile le-au fost împrăştiate în tot cartierul. Mafia nu uită, domnule director ; ştiţi foarte bine lucrul ăsta.

— Da, Mafia nu uită, dar îţi promit că tu şi soţia ta veţi fi protejaţi. Acum ar fi bine să te întorci, pentru că altfel ar putea să intre la bănuieli. Tarrance va păstra legătura cu tine ; să ai încredere în el, Mitch, pentru că încearcă să-ţi salveze viaţa. Şi să ştii că lucrează în numele meu. Orice-ţi va spune va veni direct de la mine. Şi este şi autorizat să negocieze.

— Ce să negocieze ?

— Înţelegerea noastră, Mitch : ce-ţi oferim noi în schimbul colaborării tale. Tu spui preţul, iar guvernul prin intermediul FBI se va conforma. În limite rezonabile, firește.

Cei doi merseră încet pe lîngă zid şi se opriră lîngă agentul în scaunul cu rotile.

— Priveşte, la intrare te aşteaptă taxiul cu numărul 1073, condus de acelaşi şofer care te-a adus aici. Ar fi bine să pleci acum. Noi doi nu ne vom mai întîlni, dar Tarrance te va căuta peste vreo două săptămîni. Te rog să te gîndeşti la ce ţi-am spus. Nu încerca să te convingi că firma este invincibilă şi că poate funcţiona la nesfîrşit, pentru că eu n-am să permit ca aşa ceva să se întîmple. Pot să-ţi promit că vom acţiona cît de curînd. Sper doar că tu să ne stai alături.

— Dar nu înţeleg ce vreţi să fac eu ?

— Tarrance cunoaşte planul. Acesta depinde în mare măsură de tine şi de ceea ce vei afla cînd te vei angaja în povestea asta.

— Cînd mă voi angaja ?

— Asta este cuvîntul, Mitch. O dată angajat în afacere, nu mai ai cale de întoarcere, pentru că ei pot fi mai duri decît orice altă organizaţie de pe pămînt.

— De ce m-aţi ales pe mine ?

— Păi, trebuia să alegem pe cineva. Nu, nu este adevărat. Te-am ales pe tine pentru că tu ai curajul să te rupi de toată nenorocirea aceea. Pentru că nu ai altă familie decît pe soţia ta. Nu ai legături, nu ai rădăcini ; ai fost lovit de toţi cei la care ai ţinut, cu excepţia lui Abby. Pentru că te-ai ridicat singur, fără ajutorul nimănui, şi de aceea eşti independent şi sigur de tine. Pentru că tu nu ai nevoie de firma asta şi poţi să o părăseşti cînd doreşti ; pentru că eşti tare şi dur pînă în vîrful unghiilor. Şi pentru că eşti suficient de isteţ ca să faci ce-ţi cerem fără să fii prins. De-asta te-am ales pe tine, Mitch. La revedere şi mulţumesc că ai venit. Acum ar fi mai bine să pleci.

Voyles se răsuci pe călcîie şi se îndepărtă cu paşi repezi. Tarrance, care aştepta la capătul zidului, îl salută scurt pe Mitch, ca şi cum ar fi vrut să-i spună „La revedere, deocamdată".

20

După escala obligatorie la Atlanta, avionul DC-9 Delta aterizâ pe aeroportul internațional din Memphis într-o ploaie rece, mocănească. Pilotul îl aduse în dreptul porții de acces numărul 19, apoi mulțimea compactă de oameni de afaceri de la bord fu debarcată cu repeziciune. Mitch nu avea cu el decît servieta și un exemplar al revistei *Esquire*. Abby aștepta lîngă șirul de telefoane publice din holul aeroportului și cînd îl zări în mulțime, porni iute înspre el. Mitch lăsă să-i cadă din mînă servieta și revista și-și primi soția în brațe, ținînd-o strîns cîteva clipe. Parcă fuseseră despărțiți o lună întreagă, nu doar patru zile. Se sărutau iar, și iar.

— Ce-ai zice de o întîlnire ? întrebă el șoptit.

— Acasă masa este pusă și vinul așteaptă în frigider, răspunse ea.

Străbătură mulțimea, ținîndu-se de mînă. Mitch începu să vorbească încetișor.

— Iubito, trebuie să stăm de vorbă și acasă n-o putem face.

Abby îl strînse și mai tare de mînă.

— Ah ! ?

— Da. Și să știi că avem foarte multe de spus.

— Ce s-a întîmplat ?

— O să ne ia ceva timp.

— Doamne, de ce oare sînt dintr-o dată atît de nervoasă ? !

— Stăpîneşte-te, te rog. Şi zîmbeşte. Sîntem urmăriţi.

Abby zîmbi şi aruncă o privire fugară în dreapta.

— Cine ne urmăreşte ?

— Am să-ţi explic imediat.

Zicînd acestea, Mitch o trase brusc spre stînga, tăiară valul de călători şi intrară într-un bar plin de oameni de afaceri, care sorbeau tot felul de băuturi şi priveau la televizor, omorîndu-şi timpul pînă la plecare. Într-o parte, lîngă perete, tocmai se eliberase o masă şi cei doi soţi se aşezară în aşa fel încît să aibă o vedere completă asupra barului şi mulţimii. Stăteau foarte aproape unul de celălalt, deoarece între masa lor şi cea de alături era o distanţă doar de cîţiva centimetri. Mitch privea cu mare atenţie în direcţia uşii şi studia fiecare nouă figură care-şi făcea apariţia.

— Şi cît o să stăm aici ? întrebă ea.

— De ce întrebi ?

Abby îşi scoase mantoul de vulpe şi îl puse pe un scaun alăturat.

— N-ai vrea să-mi spui, ce cauţi, de fapt ?

— Te rog să mai zîmbeşti puţin. Şi să te prefaci că într-adevăr ţi-a fost dor de mine. Uite, ai putea chiar să mă săruţi.

Se sărutară şi-şi zîmbiră, privindu-se adînc în ochi. Apoi Mitch o sărută pe obraz şi îşi întoarse privirea spre uşă. Un chelner grăbit curăţă masa de cutiile goale de bere. Comandară vin.

Abby îi zîmbi.

— Cum a fost călătoria ?

— Plictisitoare. Am avut cîte opt ore de cursuri zilnic şi, după prima zi, abia dacă am mai ieşit din hotel. Au înghesuit şase luni în treizeci şi două de ore.

— Ai apucat să vizitezi oraşul ?

El zîmbi şi o privi visător.

— Mi-a fost dor de tine, Abby, aşa cum nu mi-a fost în viaţa mea dor de cineva. Te iubesc şi cred că eşti o fată nemaipomenită, absolut minunată. Şi să mai ştii că nu-mi place deloc să călătoresc de unul singur şi nici să mă trezesc într-un

pat străin, de hotel, fără să te am lîngă mine. Şi mai află că am să-ţi spun ceva îngrozitor.

Zîmbetul de pe chipul ei se stinse. Mitch privi în jur : la bar, trei tipi comentau răcnind meciul dintre Knicks şi Lakers.

— Am să-ţi povestesc totul. Numai că, foarte probabil, sîntem urmăriţi de cineva care este chiar aici, lîngă noi. Nu putem fi auziţi, aşa că te rog să-mi zîmbeşti din cînd în cînd, deşi ştiu că are să-ţi vină greu s-o faci.

Chelnerul le aduse vinul comandat, apoi Mitch începu să povestească fără să lase nimic deoparte. Îi vorbi despre Anthony Bendini şi despre bătrînul Morolto, despre copilăria lui Nathan Locke petrecută la Chicago, despre Oliver Lambert şi despre băieţii de la etajul al cincilea.

Cînd şi cînd, Abby sorbea din vin şi încerca vitejeşte să joace rolul soţiei iubitoare căreia îi fusese dor de soţul ei, iar acum se bucura enorm ascultîndu-i amintirile despre seminarul de la Washington. Uneori, arunca cîte o privire fugară spre bar, mai lua o înghiţitură de vin şi îi zîmbea lui Mitch în timp ce acesta îi povestea despre spălarea banilor murdari şi despre avocaţii asasinaţi. Tot trupul o durea din cauza spaimei, iar respiraţia îi devenea tot mai neregulată. Dar cu toate astea, Abby asculta intens şi-şi juca rolul.

Aglomeraţia se mai potoli, iar chelnerul le mai aduse nişte vin. O oră mai tîrziu, Mitch îşi încheie monologul într-o şoaptă.

— Aşa că Voyles mi-a zis că Tarrance mă va căuta peste două săptămîni ca să-i dau răspunsul. Apoi mi-a spus „la revedere" şi a dispărut.

— Zici că asta s-a întîmplat marţi ?

— Da, chiar în prima zi.

— Şi ce-ai mai făcut în celelalte zile ?

— Am dormit oarecum, am mîncat oarecum şi m-am luptat cu o migrenă îngrozitoare.

— Cred că a început să mă doară şi pe mine capul.

— Îmi pare rău, Abby. Abia am aşteptat să vin acasă şi să-ţi spun totul. Trei zile am fost în stare de şoc.

— Iar eu sînt acum în stare de şoc. Mitch, nu-mi vine să-mi cred urechilor. Povestea asta este mai rea decît un coşmar.

— Şi ăsta este doar începutul. Cei de la FBI nu glumesc deloc. Altfel, de ce să se fi întîlnit chiar directorul în persoană cu mine, un avocat începător, fără importanţă, din Memphis, şi încă pe o bancă într-un parc, pe un ger cumplit? A trimis cinci agenţi la Memphis şi trei la Washington, şi mi-a zis că sînt gata să cheltuiască oricît, numai să bage în corzi firma asta. Aşadar, dacă îmi ţin gura şi continui să fiu un angajat credincios al firmei Bendini, Lambert & Locke, am să mă trezesc că într-o zi federalii or să-şi facă apariţia burduşiţi cu mandate de arestare şi or să mă încarce la un loc cu toţi ceilalţi colegi ai mei. Dacă însă mă hotărăsc să colaborez, atunci după ce am să dau firma pe mîna federalilor, tu şi cu mine vom părăsi Memphis-ul în toiul nopţii, ca să mergem să ne petrecem tot restul vieţii la Boise, Idaho, drept domnul şi doamna Gates, Wilbur Gates. Vom avea o grămadă de bani, dar va trebui să muncim ca să nu dăm de bănuit. După ce or să-mi facă operaţie estetică, am să mă angajez ca electrostivuitor într-un depozit şi am să mai iau undeva o jumătate de normă. O să avem doi, trei copii şi ne vom ruga în fiecare seară ca oameni pe care nu i-am întîlnit niciodată să uite de existenţa noastră. Vom trăi fiecare clipă a vieţii copleşiţi de spaima îmbolnăvitoare de a fi descoperiţi.

— Tot ce-mi spui este perfect, absolut perfect, Mitch, zise Abby abia stăpînindu-şi lacrimile.

El îi zîmbi şi privi din nou în jur.

— Da, da' mai există o posibilitate. Putem să ieşim acum pe uşa asta, să cumpărăm două bilete pentru San Diego, să trecem pe furiş graniţa şi să mîncăm tortillas cîte zile vom mai avea de trăit.

— Grozav! Hai să plecăm imediat.

— Atîta doar că o să fim probabil urmăriţi. Cum îmi cunosc eu norocul, Oliver Lambert ne-ar aştepta probabil la Tijuana împreună cu o trupă de pistolari. Nu, varianta asta n-o să meargă.

— Şi Lamar ?

— Ştiu şi eu ? ! E la firmă de vreo cinci-şase ani, aşa că probabil cunoaşte dedesubturile afacerii. Iar Avery face parte dintre asociaţi, prin urmare face parte cu siguranţă şi din conspiraţie.

— Dar Kay ?

— Habar n-am. Este foarte posibil ca nici una dintre soţii să nu ştie nimic. Să ştii că de patru zile mă tot gîndesc la povestea asta, Abby, şi am ajuns la concluzia că firma arată exact aşa cum se aşteaptă toată lumea să arate. Deghizarea e perfectă şi poate păcăli pe oricine. Vreau să spun că nici tu, nici eu, nici un alt posibil recrut nu şi-ar imagina o asemenea operaţiune. Este pur şi simplu perfectă. Singura problemă e că acum federalii ştiu totul.

— Da, şi vor să scoată castanele din foc cu mîna ta. Poţi să-mi spui de ce te-au ales tocmai pe tine, Mitch ? Doar la firma asta lucrează patruzeci de avocaţi.

— M-au ales tocmai pentru că nu ştiu nimic despre afacerile firmei. Cei de la FBI nu au cum să afle momentul în care asociaţii se hotărăsc să dezvăluie secretul celorlalţi membri ai firmei. Aşa că nu puteau să rişte alegînd pe altcineva. S-a întîmplat ca eu să fiu ultimul angajat şi mi-au întins cursa imediat după examenul de barou.

Abby îşi muşcă buzele, încercînd să nu izbucnească în plîns ; privea fără să vadă uşa de la intrare.

— Şi ascultă fiecare cuvînt pe care-l spunem ?

— A, nu. Ascultă numai ceea ce vorbim la telefon, în casă şi în maşină. Dar sîntem liberi să ne întîlnim aici sau în oricare alt restaurant din oraş ; şi mai avem şi grădina la dispoziţie. Ţi-aş propune însă să nu stăm prea aproape de glasvandul de la intrarea în casă. Ca să fim în siguranţă, va trebui să ne strecurăm în spatele magaziei şi să vorbim în şoaptă.

— Mitch, sper că nu încerci să fii amuzant cu orice preț, pentru că nu e momentul să faci glume. Sînt așa de speriată, furioasă și confuză, și nici nu prea pot să-mi imaginez ce să fac. Mi-e teamă să vorbesc în propria mea casă, îmi supraveghez cuvintele cînd vorbesc la telefon, chiar și atunci cînd e greșeală. Ori de cîte ori aud telefonul sunînd, tresar și nu-mi pot lua ochii de la el. Și acum mai vii și tu și-mi spui toată povestea asta.

— Cred că ți-ar prinde bine să mai bei ceva.

— Cred că mi-ar prinde bine să beau ceva mai mult.

Deodată, Mitch o prinse de încheietura mîinii și o strînse cu putere.

— Așteaptă o clipă. Am impresia că am văzut o figură cunoscută. Stai, nu întoarce capul.

Abby încetă să mai respire.

— Unde ?

— La capătul celălalt al barului. Uită-te la mine și zîmbește-mi.

Într-adevăr, la celălalt capăt al barului, un bărbat blond și foarte bronzat, îmbrăcat într-un pulover albastru cu alb, stătea cocoțat pe un scaun și urmărea foarte atent meciul de la televizor. Parcă atunci venise de la munte. Dar Mitch mai văzuse chipul acela bronzat și mustața cea blondă undeva în Washington. Îl urmări cu multă atenție, căci lumina albastră cădea chiar pe fața tipului. În colțul lui întunecat, Mitch aștepta. Și, într-adevăr, bărbatul ridică sticla de bere, ezită o clipă, apoi aruncă o privire rapidă înspre măsuța unde cei doi tineri se strîngeau unul într-altul.

— Ești sigur de ce spui ? reuși Abby să îngaime printre dinții încleștați.

— Sînt absolut sigur. L-am văzut la Washington, dar nu-mi pot aminti unde anume. L-am văzut de două ori.

— E unul dintre ei ?

— Păi, de unde vrei să știu ?

— Știi ceva ? Hai să plecăm de aici.

Mitch lăsă pe masă o bancnotă de douăzeci de dolari şi cei doi tineri părăsiră aeroportul.

Peugeot-ul lui Abby, cu Mitch la volan, gonea spre oraş. După cinci minute de liniştc, ea îi şopti la ureche :

— Putem să vorbim ?

Mitch clătină din cap.

— Ei, şi cum a fost vremea cît am lipsit ?

Abby îşi întoarse capul şi privi afară.

— Friguroasă. Şanse pentru ninsoare slabă la noapte.

— Şi la Washington temperatura a fost sub zero toată săptămîna.

Abby fu uluită de această revelaţie.

— Dar de nins a nins ? întrebă ea, cu sprîncenele ridicate şi ochii mari, ca şi cum ar fi fost captivată de o conversaţie atît de interesantă.

— Nu. A fost doar ger.

— Ia te uită ! Ce coincidenţă ! Ger şi acolo, ger şi aici !

Mitch rise în sinea lui. După alte cîteva minute de liniştc, îşi reluară conversaţia.

— Şi cine crezi că o să cîştige anul ăsta Super Bowl ? întrebă el.

— Cei de la Oilers.

— Aşa crezi tu, da ? Eu zic că Redskins. Mi-au împuiat capul cu chestia asta la Washington.

— Măi să fie. Înseamnă că Washington este un oraş cît se poate de amuzant.

Şi din nou liniştc. Abby îşi acoperi gura cu palma şi se concentră asupra luminilor de pe şosea. Consternarea o făcea să jinduiască după varianta Tijuana. Era incredibil ! Soţul ei terminase al treilea la Harvard şi ar fi putut să se angajeze la orice firmă, oriunde, şi cînd colo alcsesc... Mafia ! Fără îndoială că cei care le făcuseră de petrecanie celor cinci avocaţi asasinaţi nu vor ezita nici în privinţa celui de-al şaselea. Soţul ei ! Deodată, îi veniră în minte toate conversaţiile acelea enervante dintre ea şi Kay. Firma îi încurajează pe an-

gajaţi să aibă copii. Firma acceptă ca soţiile să muncească, dar nu pentru multă vreme. Firma angajează numai persoane de condiţie socială modestă. Firma pretinde loialitate faţă de firmă. Firma are cea mai scăzută rată a fluctuaţiei de personal din ţară. Ha ! Nici nu e de mirare !

Mitch o urmărea atent. După douăzeci de minute de la ieşirea din zona aeroportului, Peugeot-ul se opri fără zgomot în garaj, lîngă BMW. Ţinîndu-se de mînă, Abby şi Mitch porniră spre capătul aleii.

— Mitch toată chestia asta este o adevărată nebunie.

— Ai dreptate, iubito, dar este o nebunie adevărată. N-o vor înlătura razele soarelui, mîine dimineaţă.

— Şi acum ce o să facem ?

— Habar n-am, iubito. Da' e clar că trebuie să facem ceva şi încă repede. Şi e tot atît de clar că n-avem voie să facem greşeli.

— Mi-e frică, Mitch.

— Mie mi-e groază, iubito.

Tarrance nu se lăsă prea mult aşteptat. La numai o săptămînă de la întîlnirea cu Mitch în parcul de la Vietnam Veterans Memorial din Washington, Tarrance îl zări pe tînăr pe North Main, pe cînd acesta se îndrepta spre Federal Building. Îl urmări preţ de vreo două cvartale, apoi renunţă şi se strecură într-o cafenea ale cărei ferestre dădeau spre stradă sau promenadă, cum i se spunea în Memphis. Circulaţia automobilelor era interzisă pe Main Street, iar asfaltul fusese acoperit cu plăci de ceramică în momentul în care bulevardul fusese transformat în Promenada Mid-America. Din loc în loc, cîte un copac singuratic şi amărît îşi întindea spre cer braţele uscate. Cerşetorii se vînturau de colo-colo în căutare de bani şi mîncare.

Tarrance se aşeză lîngă fereastră şi îl urmări de la distanţă pe Mitch dispărînd în Federal Building. Comandă cafea şi gogoşi. Se uită la ceas şi constată că era ora zece. Registrul de activităţi menţiona că la ora asta McDeere lua

parte la o scurtă audiere la Tribunalul de Taxe. Tarrance aştepta răbdător deoarece funcţionarul de la tribunal îi spusese că era vorba de o audiere foarte scurtă. Află doar, că la tribunal nimic nu este de scurtă durată. O oră mai tîrziu, Tarrance se apropie şi mai mult de fereastră şi începu să studieze atent siluetele ce se agitau în depărtare. În sfîrşit, goli cea de-a treia ceaşcă de cafea, lăsă doi dolari pe masă apoi se apropie de uşă. Cînd îl zări pe Mitch apropiindu-se pe trotuarul de vizavi, Tarrance îşi părăsi ascunzătoarea şi-i ieşi în întîmpinare.

Mitch îl văzu şi pentru o clipă îşi încetini paşii.

— Bună, Mitch. Te deranjează dacă te însoţesc o bucată de drum ?

— Da, Tarrance, mă deranjează. Nu crezi că e periculos să fim văzuţi împreună ?

Mergeau repede, umăr lîngă umăr, ferindu-se să se privească.

— Fii atent la magazinul de colo, zise Tarrance arătînd spre dreapta. Mi-am adus aminte că am nevoie de o pereche de pantofi.

Cei doi dispărură în magazinul pe a cărui firmă scria Don Pang's House of Shoes ; înăuntru, se opriră în dreptul raionului de încălţăminte sport şi începură să examineze diversele modele aflate pe rafturi. Don Pang sau cine o fi fost coreeanul acela, îi privea suspicios, fără să rostească însă vreun cuvînt. În timp ce vorbeau, cei doi supravegheau discret intrarea în magazin.

— Ieri m-a sunat directorul, zise Tarrance fără să mişte buzele. A întrebat de tine. Zicea că e timpul să te hotărăşti.

— Spune-i că mă mai gîndesc.

— Le-ai spus ceva băieţilor de la birou ?

— Nu. Ţi-am zis doar că mă mai gîndesc.

— Atunci e bine. Personal, nu cred că e nevoie să le vorbeşti despre toate astea, continuă Tarrance, întinzîndu-i lui Mitch o carte de vizită. Uite, păstrează asta. Pe spate sînt scrise două numere de telefon. Foloseşte-le numai de la un

telefon public. De răspuns, îţi va răspunde robotul, aşa că îmi laşi un mesaj cu locul şi data viitoarei noastre întîlniri.

Mitch puse cartea de vizită în buzunar.

Deodată, Tarrance se ghemui la pămînt.

— Ce s-a întîmplat ? ! întrebă Mitch.

— Cred că ne-au văzut. Tocmai am observat un pistolar care a trecut prin dreptul magazinului şi s-a uitat înăuntru. Mitch, fii foarte atent la ce-am să-ţi spun. O să ieşim chiar acum din magazin, împreună, şi odată ajunşi în stradă, strigă-mi să-mi iau tălpăşiţa şi împinge-mă cît poţi de brutal. Eu am să mă prefac că sar la bătaie, iar tu o iei la fugă în direcţia firmei.

— Pînă la urmă ai să reuşeşti să-mi rupi gîtul, Tarrance.

— E de-ajuns să faci ce-ţi spun. După aia, cum ajungi la birou, informează-i pe asociaţi despre incident. Spune-le că eu ţi-am tăiat calea şi că ai fugit de-acolo cît ai putut de repede.

În faţa magazinului, pe trotuar, Mitch îl zgîlţîi pe Tarrance mai mult decît era nevoie şi urlă cît îl ţineau plămînii.

— Du-te dracului de-aici ! Şi lasă-mă în pace ! Apoi o rupse la fugă spre Union Avenue, în direcţia lui Bendini Building. Cînd ajunse la firmă, se opri drept la toaleta de la etajul întîi ca să-şi tragă sufletul. Aproape zece minute se privi în oglindă şi încercă să-şi controleze respiraţia.

Avery vorbea, ca de obicei, la două telefoane deodată. Pe canapea, o secretară aştepta să înceapă supliciul dictărilor. Mitch o privi şi-i zise încruntat :

— Te rog să ne laşi singuri. Trebuie să vorbesc cu Avery între patru ochi.

Avery îl urmări cum închide uşa în urma secretarei, puse receptorul telefonului în furcă şi îl întrebă :

— Ce se-ntîmplă ?

Mitch se aşeză pe canapea.

— FBI-ul m-a agăţat astăzi pe cînd mă întorceam de la tribunal.

— La dracu' ! Cine era ?

— Tot agentul ăla, Tarrance.

Avery ridică receptorul telefonului, continuînd însă discuţia cu Mitch.

— Unde s-a întîmplat povestea asta ?

— Pe Promenadă. La nord de Union. Mergeam pe stradă gîndindu-mă la ale mele, cînd...

— A fost prima întîlnire după cea despre care ne-ai vorbit ?

— Exact. La început nici măcar nu l-am recunoscut pe tip.

Avery începu să vorbească în receptor.

— Sînt Avery Tolar şi vreau să vorbesc neapărat cu Oliver Lambert... Nu-mi pasă că vorbeşte la telefon. Întrerupe-l imediat.

— Ce se-ntîmplă, Avery ? întrebă Mitch.

— Bună, Oliver. Avery la telefon. Scuză-mă că te-am întrerupt. Mitch McDeere e la mine în birou şi mi-a spus că acum cîteva minute, pe cînd se întorcea de la tribunal, a fost agăţat de FBI... Cum ? Da, a venit la mine în birou şi mi-a povestit... Bine, în cinci minute sîntem acolo, încheie el convorbirea. Linişteşte-te, Mitch. Am mai trecut noi prin aşa ceva.

— Ştiu asta, Avery, numai că povestea asta n-are sens. De ce să-şi bată ei capul cu mine ? Sînt doar cel mai nou angajat al firmei.

— Este pur şi simplu hărţuială, Mitch. Nimic altceva decît hărţuială.

Mitch se apropie de fereastră şi-şi lăsă privirea să rătăcească spre fluviul ce se zărea în depărtare. Avery mintea fără să clipească. Iar îi vindeau textul ăla cu „vor doar să ne zgîndărească". Linişteşte-te, Mitch. Linişteşte-te. Cu opt agenţi FBI pe urmele firmei şi cu directorul, dr. Denton Voyles în persoană drept coordonator al cazului ăsta ? Cum ar putea fi liniştit în asemenea condiţii ? Tocmai fusese surprins în plină conversaţie cu un agent FBI într-un magazin de doi bani. Iar acum era obligat să se poarte ca un simplu pion ignorant,

înhăţat de forţele negre ale guvernului federal. O simplă hărţuială ? Bine, dar atunci de ce fusese urmărit de pistolarul acela în timpul unei deplasări de rutină la tribunal ? Ce răspuns poţi să dai la întrebarea asta, Avery ?

— Te-ai speriat, nu-i aşa ? îl întrebă Avery, luîndu-l protector pe după umeri.

— Nu chiar. Doar Locke mi-a explicat data trecută cum stau lucrurile. Pur şi simplu, aş vrea ca FBI-ul să mă lase în pace.

— Să ştii că este o problemă gravă, Mitch. Nu e cazul să o iei prea uşor. Aşa că hai să mergem să-l vedem pe Lambert.

Un străin într-un costum negru le deschise uşa biroului lui Lambert. Înăuntru, în jurul unei mici mese de conferinţe, erau adunaţi Nathan Locke, Royce McKnight şi Oliver Lambert. Şi de data asta pe masă era pregătit un magnetofon. Mitch se aşeză în faţa magnetofonului. Ochi Negri alese locul din capul mesei, de unde îl fulgera pe tînăr cu privirea.

Nici unul dintre cei prezenţi în încăpere nu zîmbea. Locke, pe faţa căruia sprîncenele se încruntaseră ameninţător, începu să vorbească.

— Mitch, din august şi pînă acum ai mai fost contactat de Tarrance sau de altcineva de la FBI ?

— Nu.

— Eşti sigur ?

— La dracu' ! Doar am spus nu ! De ce nu mă puneţi să şi jur ? strigă Mitch, izbind cu pumnul în masă.

Toţi îl priviră consternaţi. În încăpere se lăsă o tăcere grea. Mitch îl privi intens pe Ochi Negri, care bătu în retragere printr-o simplă mişcare a capului.

Atunci interveni mereu diplomatul mediator Lambert.

— Uite, Mitch, ştim cu toţii că povestea asta este înfricoşătoare.

— Ai al dracului de multă dreptate. Şi să ştii că nu-mi place deloc. Pentru că eu îmi văd de treburile mele, trag ca un animal nouăzeci de ore pe săptămînă, încerc din răsputeri

să fiu un avocat bun al firmei ăsteia, şi cînd colo, dintr-un motiv care-mi scapă, mă toi trezesc pe cap cu vizitele FBI-ului. Prin urmare, domnule, aş vrea să ştiu despre ce este vorba.

Locke apăsă pe butonul roşu al magnetofonului.

— O să vorbim imediat şi despre asta. Dar mai întîi trebuie să ne povesteşti tot ce s-a întîmplat.

— E foarte simplu, domnule Locke. De dimineaţă, la ora zece, am fost la Federal Building pentru o audiere la judecătorul Kofer, în cazul Malcolm Delaney. Am stat acolo cam o oră, după care am venit pe jos spre birou. Şi mă şi grăbeam. La un moment dat, mă trezesc cu tipul ăsta, Tarrance, lîngă mine ; brusc mă prinde de braţ şi mă trage într-un magazin de pantofi. Acolo am început să-l scutur, da' pe urmă m-am gîndit că am totuşi de-a face cu un agent FBI. Şi-apoi nici nu voiam să mă dau în spectacol. În fine, Tarrance îmi zice că vrea să stăm puţin de vorbă. Atunci m-am smuls din mîna lui şi am fugit spre ieşire. El s-a luat după mine, a încercat să mă înşface din nou, da' l-am îmbrîncit cît colo. Ei, şi-apoi am fugit încontinuu, am mers drept la Avery, iar acum iată-ne aici. Asta-i tot.

— Despre ce voia să vorbiţi ?

— Nu i-am dat ocazia să-mi spună, domnule Locke. Pentru că nu intenţionez să stau de vorbă cu agenţii FBI, decît atunci cînd vin la mine cu o citaţie.

— Eşti sigur că a fost acelaşi agent ?

— Cred că da. E drept că la început nu l-am recunoscut. Doar nu-l mai văzusem din august. Dar odată intraţi în magazin, mi-a arătat insigna şi mi-a spus cum îl cheamă. După asta, am luat-o la fugă.

Locke apăsă pe un alt buton şi se aşeză din nou pe scaun. Lambert stătea, zîmbitor, în spatele lui.

— Ascultă, Mitch, ţi-am mai explicat odată toată situaţia. Tipii ăştia sînt din ce în ce mai îndrăzneţi. Luna trecută l-au contactat pe Jack Aldrich în timpul prînzului, într-un local de pe Second Street. Nu ştim care le sînt in-

tenţiile, dar e clar că Tarrance şi-a pierdut minţile. E o hărţuială evidentă.

Deşi îl privea cu atenţie, Mitch nu-l asculta. Se gîndea doar la Kozinski şi la Hodge, la văduvele lor atît de frumoase şi la copii, aşa cum îi văzuse la înmormîntare.

Ochi Negri îşi drese glasul.

— E o problemă gravă, Mitch. Dar să ştii că noi nu avem nimic de ascuns. FBI-ul ar fi putut să-şi cheltuiască vremea investigîndu-ne clienţii, dacă are bănuieli. Noi sîntem avocaţi. Putem să reprezentăm persoane care cochetează cu legea, dar, în ceea ce ne priveşte, n-am greşit cu nimic. Toată povestea asta este extrem de neplăcută pentru noi.

Mitch zîmbi şi-şi desfăcu braţele.

— Spuneţi-mi ce vreţi să fac ! întrebă el cu sinceritate.

— Nu ai ce să faci, Mitch, zise Lambert. Pur şi simplu fereşte-te de tipul ăsta. Şi informează imediat despre orice mişcare din partea lui, fie ea doar o privire.

— Da' asta a şi făcut, interveni Avery în apărarea lui.

Mitch încerca să arate cît mai demn de milă.

— Acum poţi să pleci, Mitch, îi spuse Lambert. Şi ţine-ne la curent cum merg treburile.

Mitch ieşi singur din încăpere.

De Vasher se plimba nervos prin birou, ignorîndu-i pe cei patru asociaţi.

— Minte. Vă spun că minte. Animalul ăsta minte. Sînt sigur de asta.

— Ce a văzut omul tău ? întrebă Locke.

— Omul meu a văzut cu totul altceva. Absolut altceva. El zice că McDeere şi Tarrance au intrat perfect normal în magazin. N-a fost vorba de nici un fel de intimidare fizică din partea lui Tarrance. Omul meu mai zicea că au dispărut amîndoi în fundul magazinului şi că au stat acolo vreo trei-patru minute. E clar că şi ei l-au văzut pentru că au ieşit valvîrtej din magazin. McDeere ţipa şi-l împrîncea pe Tarrance. Ceva nu e-n regulă, ascultaţi-mă pe mine.

— Tarrance l-a prins de braţ pe McDeere şi l-a tîrît în magazin ? întrebă Nathan Locke, în cuvinte clare şi precise.

— Pe dracu' ! Şi tocmai asta-i problema. McDeere a intrat acolo de bună voie şi minte cînd zice că tipul l-a înşfăcat de braţ. Omul meu zice că, dacă nu l-ar fi observat, cei doi ar mai fi stat înăuntru.

— Dar nu eşti sigur, zise Nathan Locke.

— La dracu' ! Bineînţeles că nu sînt sigur, că doar nu m-au invitat să merg cu ei în magazin.

Dc Vasher continuă să se plimbe nervos, în timp ce avocaţii examinau cu multă atenţie podeaua încăperii. De Vasher îşi aprinse o ţigară.

În sfîrşit, Oliver Lambert fu cel care rupse tăcerea :

— Uite ce e, De Vasher. E foarte posibil ca McDeere să spună adevărul şi omul să nu fi receptionat corect semnalele. E foarte posibil. Eu cred că McDeere are dreptul la prezumţia de nevinovăţie.

De Vasher mormăi ceva fără să ia în seamă cele auzite.

— Din cîte ştii tu, au mai avut vreo întîlnire din august şi pînă acum ? interveni Royce McKnight.

— Nu ştiu nimic despre vreo altă întîlnire, da' asta nu înseamnă că nu ar fi putut să stea de vorbă, nu ? Nici de ăilalţi doi n-am ştiut nimic pînă cînd era cît pe-aci să fie prea tîrziu. Practic, e imposibil să le urmăreşti fiecare mişcare, zise De Vasher, plimbîndu-se de colo-colo ; era clar că se gîndea la ceva.

— Trebuie să stau de vorbă cu el, zise în cele din urmă.

— Cu cine ?

— Cu McDeere. A venit vremea să avem o mică discuţie, doar cu şi el.

— Despre ce ? întrebă Lambert nervos.

— Lasă-mă pe mine să am grijă de asta, da ? Stai de-o parte şi nu te băga.

— Cred că este încă prea devreme pentru asta, zise Locke.

— Mă doare-n cot de ce crezi tu. Dacă era să vă ocupați voi, circarilor, de partea de securitate, pîn'acu erați cu toții la pîrnaie.

Mitch stătea în biroul lui, admirînd pereții. Migrena își făcea simțită prezența undeva, la baza craniului, și-i era rău. Cineva bătu la ușă.

— Intră, zise el încet.

Era Avery.

— Nu vrei să mergem să mîncăm ?

— Nu, mulțumesc. Nu mi-e foame.

Asociatul își vîrî mîinile în buzunarele pantalonilor și-i zîmbi cu căldură.

— Mitch, știu că ești îngrijorat. Da' hai să luăm o pauză. Eu trebuie să merg în oraș, la o ședință. Hai să ne întîlnim la Manhattan Club la ora unu. Luăm prînzul și stăm și de vorbă. Am programat limuzina pentru tine. O să te aștepte pînă la fără un sfert.

Mitch reuși să schițeze un zîmbet, încercînd să se arate impresionat de grija lui Avery.

— Da, sigur. De ce nu ?

— Bun. Atunci ne vedem la ora unu.

La fără un sfert, Mitch ieși din clădire și se îndreptă spre limuzină. Șoferul îi deschise portiera și Mitch constată surprins că în mașină mai era cineva.

În colțul canapelei din spate, era așezat un bărbat chel și masiv, al cărui gît de taur se revărsa peste gulerul cămășii.

— Numele meu este De Vasher. Îmi pare bine să te cunosc, Mitch, zise el întinzînd mîna.

— Nu cumva am greșit mașina ? întrebă Mitch.

— Nu, nu, nici o grijă. Stai calm.

— Cu ce vă pot fi de folos ?

— Deocamdată poți să stai liniștit și să mă asculți. Pentru că noi doi trebuie să stăm puțin de vorbă.

Mașina intră pe Riverside Drive și se îndreptă spre podul Hernando De Soto Bridge.

— Unde mergem ? întrebă Mitch.

— Să ne plimbăm puţin. Linişteşte-te, fiule.

„Prin urmare, eu sînt numărul şase, se gîndi Mitch. Ei, asta e. Ba nu, ia stai puţin. Tipii dăduseră dovadă de mult mai multă imaginaţie în privinţa asasinării oamenilor."

— Mitch, îmi dai voie să-ţi spun pe nume ?

— Fireşte.

— Bun. Uite ce e, Mitch, eu răspund de securitatea firmei ăsteia şi...

— Da' de ce are nevoie firma de aşa ceva ?

— Dacă mă asculţi, am să-ţi explic, fiule. Prin grija bătrînului Bendini, firma este dotată cu un program extensiv de securitate. Şi asta pentru că bătrînul era obsedat de securitate şi discreţie. Meseria mea este să protejez firma şi, ca să fiu cinstit, sîntem foarte îngrijoraţi de toată povestea asta cu FBI-ul.

— Păi şi eu sînt tot atît de îngrijorat.

— Da. Şi noi sîntem convinşi că FBI-ul este hotărît să-şi infiltreze oamenii în interiorul firmei, în speranţa că va obţine informaţii despre anumiţi clienţi.

— Despre care clienţi ?

— Despre unii foarte bogaţi care plătesc nişte taxe discutabile.

Mitch dădu din cap şi-şi îndreptă privirea spre apele fluviului care curgea pe sub ei. Trecuseră deja în Arkansas, iar Memphis-ul abia se mai zărea undeva, în urmă. De Vasher îşi încrucişase braţele peste pîntece şi nu mai scotea nici o vorbă. După ce traversă fluviul, maşina părăsi interstatala şi intră pe un drum de ţară, care cotea spre est. În cele din urmă, o luă pe un alt drum pavat cu prundiş care traversa cîmpurile de fasole înşirate de-a lungul fluviului. După cîtăva vreme, Memphis-ul reapăru brusc dincolo de apă.

— Unde mergem ? întrebă Mitch, în a cărui voce se ghicea o stare de nelinişte.

— Stai calm. Vreau să-ţi arăt ceva.

„Un loc de înmormîntare", își zise Mitch în sinea lui. Mașina se opri pe o stîncă, la poalele căreia se afla un banc de nisip, chiar la marginea apei. Pe celălalt mal se înălțau siluetele impresionante ale zgîrie-norilor din Memphis. Se zărea pînă și Bendini Building.

— Hai să facem cîțiva pași împreună, zise De Vasher.

— Pînă unde ? întrebă Mitch.

— Hai, vino. Totul e-n regulă.

De Vasher deschise portiera, coborî și se îndreptă spre partea din spate a mașinii. Mitch îl urmă fără să se grăbească.

— Cum spuneam, Mitch, sîntem foarte îngrijorați de povestea asta cu FBI-ul. Pentru că știi, dacă accepți să stai de vorbă cu ei, devin tot mai îndrăzneți și după aia, cine știe ce le trăznește prin cap să facă. Este absolut imperativ să nu mai discuți cu ei niciodată. S-a înțeles ?

— Da, am înțeles chestia asta încă de la prima lor vizită, cea din august.

Deodată, Mitch se trezi cu fața lui De Vasher aproape lipită de a lui. Tipul rînjea răutăcios.

— Am aici ceva care te va face să fii cinstit, zise el, scoțînd din buzunar un plic de format mare.

— Ia uită-te puțin la astea, continuă el pe un ton sarcastic.

Mitch deschise nervos plicul. Erau patru fotografii opt pe zece, alb-negru, foarte bine făcute, pe plajă. Fata.

— Dumnezeule ! Cine le-a făcut ? strigă Mitch.

— Ce importanță are cine le-a făcut ? Important este că tu ești ăla de-acolo, nu ?

Nu era nici o îndoială cu privire la identitatea personajului masculin. Mitch își pierdu stăpînirea de sine și rupse fotografiile în zeci de bucățele pe care le aruncă înspre De Vasher.

— Oh, mai am o grămadă la birou, zise calm De Vasher. Nu vreau deloc să le folosim, dar dacă mai ai încă o conversație, una mică detot, cu domnul Tarrance sau cu oricare alt

federal, o să le trimitem soției tale. Cum ți-ar place chestia asta, Mitch ? Ia închipuiește-ți-o pe nevestica ta cum se duce să ia din cutia de scrisori cataloagele alea ale ei și cum dă peste plicul ăsta ciudat. Ei ? Ce zici ? Gîndește-te bine de tot la povestea asta. Data viitoare cînd tu și Tarrance o să mai vreți să vă cumpărați pantofi de plastic, adu-ți aminte de noi, Mitch. Pentru că o să fim în preajmă.

— Cine a mai văzut fotografiile astea ?

— Eu și ăla care le-a făcut și acum le-ai văzut și tu. Nimeni altcineva de la firmă nu știe de ele și nici n-am de gînd să le arăt cuiva. Da' dacă mai faci vreo figură, ceva mă face să cred că or să fie distribuite întregului personal la ora prînzului. Să știi că eu sînt un jucător foarte dur, Mitch.

Tînărul se sprijini de portbagaj și-și masă tîmplele. De Vasher veni lîngă el.

— Ascultă la mine, fiule. Ești un tînăr foarte valoros și ești pe cale să faci avere. Nu-ți da singur cu piciorul în cur. Stai în banca ta, muncește în draci, respectă regula jocului, cumpără-ți mașini noi, fă-ți case mereu mai mari, tot tacîmul. Stai la un loc cu toți ceilalți, nu-ncerca să faci pe eroul. Pe onoarea mea că nu vreau să mă folosesc de fotografiile astea.

— Bine, bine, am înțeles.

21

Timp de şaptesprezece zile şi şaptesprezece nopţi, Wayne Tarrance şi colegii lui nu-şi mai făcură simţită prezenţa în viaţa dată peste cap a familiei McDeere. Şi astfel, cei doi tineri îşi regăsiră vechile obiceiuri: Mitch lucra cîte optsprezece ore pe zi şi nu ieşea din birou decît ca să meargă acasă. Pînă şi prînzul şi-l lua la serviciu. Avery îi trimitea pe alţii cu comisioane sau la tribunal. Mitch ajunsese să evite chiar şi toaletele sau camera pentru cafea. Acum avea certitudinea că este urmărit. Nu-i cunoştea pe cei care-l urmăreau, dar era clar ca lumina zilei că, oricine ar fi fost aceştia, erau vital interesaţi de tot ceea ce făcea el. Aşa că stătea ţintuit în birou, în spatele uşii închise, muncind conştiincios, facturînd cu furie şi încercînd să uite că în clădirea aceea, la etajul al cincilea, un ticălos pe nume De Vasher avea o colecţie de fotografii cu care ar fi putut să-l distrugă.

Cu fiecare zi liniştită care trecea, Mitch se retrăgea tot mai mult în sanatoriul acela personal, sperînd tot mai tare că întîmplarea din magazinul de pantofi să-l fi speriat pe Tarrance sau, şi mai bine, ca acesta să fi fost concediat. Sau poate că Voyles va fi uitat, pur şi simplu, de întreaga operaţiune, în aşa fel încît Mitch să-şi vadă, liniştit şi fericit, de averea lui pe cale de a se naşte şi de idealul de a deveni asociat al firmei Bendini, Lambert & Locke. Mda, ce-ar fi dacă? Afla doar, că ştia foarte bine care era realitatea.

Pentru Abby, casa lor era un fel de închisoare din care însă putea să iasă şi în care putea să intre după dorinţă. Aşa că făcea ore suplimentare la şcoală, petrecea mult mai mult timp plimbîndu-se pe străzi sau făcînd cumpărături. Era atentă la fiecare persoană pe care o întîlnea şi mai ales la bărbaţii îmbrăcaţi în costume închise la culoare care o priveau. Se hotărî să poarte ochelari de soare cu lentile negre, ca să nu i se poată vedea ochii, şi îi purta chiar şi pe ploaie. Noaptea tîrziu, cînd era singură şi-l aştepta pe Mitch, contempla pereţii şi se lupta cu dorinţa de a căuta aparatele despre a căror existenţă nu mai avea nici o îndoială. „Telefoanele puteau fi examinate cu lupa ; doar microfoanele şi firele nu erau invizibile", îşi zicea ea. De nenumărate ori se gîndise să cumpere o carte despre chestiile astea pentru ca să le poată identifica, dar Mitch nu fusese de acord. Toate chestiile alea erau, cu siguranţă, aici, în casă, îi zisese el, şi orice încercare de a le găsi ar putea duce la catastrofă.

Aşa că se plimba tăcută prin propria ei casă, fiind mai mult decît conştientă de intimitatea violată şi ştiind că situaţia asta nu poate dura la nesfîrşit. Înţelegeau amîndoi cît de important era să pară că duc o viaţă normală, astfel încît încercau să aibă conversaţii obişnuite despre serviciu, vreme şi alte asemenea subiecte interesante. Dar totul era plat, forţat şi chiar tensionat. Cît despre sex, dacă în timpul studenţiei făceau dragoste des şi zgomotos, acum latura aceasta a vieţii lor îşi încetase existenţa : cineva, undeva, îi asculta în permanenţă.

Îşi făcură un obicei din plimbările făcute prin cartier în toiul nopţii. De fiecare dată mîncau un sandviş, spuneau replicile-stas despre nevoia de exerciţiu fizic şi ieşeau în stradă. Mergeau prin frig ţinîndu-se de mînă şi discutînd despre firmă, despre FBI şi despre alternative. Concluzia era mereu aceeaşi : pentru ei, nu exista scăpare. Şi asta de şaptesprezece zile şi şaptesprezece nopţi.

Cea de-a optsprezecea zi fu însă diferită. Seara, pe la nouă, Mitch se simţi epuizat şi se hotărî să plece acasă. Lu-

crase fără pauză timp de cincisprezece ore şi jumătate, la tariful de două sute pe oră. Ca de obicei, străbătu culoarele de la etajul al doilea, apoi o luă pe scări spre etajul următor. Verifică fiecare birou şi văzu că nimeni nu mai lucra pe etajul acela. Urcă mai departe, la etajul al patrulea, unde porni pe holul dreptunghiular, ca şi cum ar fi căutat ceva anume. Toate luminile erau stinse, în afară de cea din biroul lui Royce McKnight. Mitch reuşi să treacă fără să fie observat. Uşa biroului lui Avery era închisă şi Mitch apăsă pe clanţă. Uşa era încuiată. Intră în biblioteca de la capătul culoarului, în căutarea unei cărţi de care nu avea nevoie. După două săptămâni de astfel de inspecţii întîmplătoare, se convinse că în clădire nu exista nici un circuit închis de televiziune. Tipii ascultau doar, fără să vadă.

Cînd ajunse la poarta principală, îi zise la revedere lui Dutch Hendrix şi se îndreptă spre casă. Evident că Abby nu-l aştepta să se întoarcă atît de devreme. Mitch închise fără zgomot uşa garajului şi intră în casă prin bucătărie. Abby era în dormitor. Între bucătărie şi debara era un holişor în care se afla o măsuţă pe care Abby îşi lăsa de obicei corespondenţa primită în ziua respectivă. Mitch îşi aşeză servieta pe măsuţă şi în clipa următoare îl văzu. Un plic mare, pe care cineva scrisese cu carioca neagră „Pentru Abby McDeere". Pe plic nu era menţionat nici un expeditor, în schimb apăreau, caligrafiate neglijent, cuvintele: FOTOGRAFII — NU ÎNDOIŢI. Simţi că inima i se opreşte în piept şi încetă să respire. Cu o mişcare bruscă şi nervoasă luă plicul în mînă şi constată că fusese deschis.

Fruntea i se acoperi de broboane mari de sudoare. Gura îi era uscată şi nu putea înghiţi. Apoi inima îşi reluă bătăile în ritmul unui pickamer. Respiraţia îi era grea şi dureroasă. I se făcu greaţă. „În clipa asta, Abby e în pat", se gîndi el. Se simţea lovit, bolnav, distrus şi nebun de furie. Îşi şterse fruntea şi încercă să se adune. „Poartă-te ca un bărbat, ce dracu'", se îmbărbătă singur.

Abby era într-adevăr în pat şi citea, cu televizorul aprins. Câinele era în curte. Când Mitch deschise uşa, Abby se ridică brusc din pat şi îngrozită, fu cît pe-aci să înceapă să ţipe. Apoi îl recunoscu.

— Doamne, cum m-ai speriat, Mitch !

În ochi îi strălucea spaima, treptat, locul acesteia fu luat de licăriri amuzate. Era clar că nu plînsese, căci în privirea ei nu se zărea nici o urmă de suferinţă sau de furie. Dar Mitch tot nu putea să articuleze nici un cuvînt.

— Cum de eşti acasă ? întrebă ea, zîmbind acum de-a binelea.

Zîmbind ?

— Păi, aici locuiesc, dacă-ţi aduci aminte ! zise el cu glas pierit.

— Bine, da' nu puteai să dai şi tu un telefon ?

— Chiar trebuie să dau telefon înainte de a veni acasă la mine ?

Răsuflarea aproape că-i revenise la normal. Abby era bine !

— Mmm, ar fi foarte drăguţ din partea ta. Hai, vino şi sărută-mă.

El se aplecă şi o sărută, apoi îi întinse plicul.

— Ce-i cu asta ? întrebă el, pe un ton degajat.

— Ştiu şi eu ? Poate-mi spui tu despre ce e vorba. Plicul a venit pe numele meu, dar înăuntru era gol, zise ea, închizînd cartea şi punînd-o pe noptieră.

Înăuntru era gol ! Mitch zîmbi şi o sărută din nou.

— Aştepţi vreo fotografie de undeva ? întrebă el nevinovat.

— Din cîte ştiu eu, nu. Trebuie să fie o greşeală.

Mitch aproape că îl auzea pe De Vasher rîzînd în biroul de la etajul al cincilea. Ticălosul ăla umflat era chiar în clipa asta undeva, într-o încăpere întunecată, întesată de fire şi de aparate, cu căştile lipite pe bila aia de bowling care-i ţinea loc de cap şi mai că plesnea de rîs.

— Hm, ciudat, zise Mitch.

Abby își trase pe ea o pereche de blue-jeans și îi făcu semn să meargă în curte. Mitch dădu aprobator din cap. Semnul era simplu și clar, doar o ridicare sau o clătinare a capului în direcția respectivă.

Mitch puse plicul la loc pe măsuța de unde îl luase și, preț de o secundă, își plimbă degetele peste literele mizgălite pe plic. Fuseseră scrise probabil chiar de mîna lui De Vasher. Mitch aproape că îi auzea hohotele de rîs și îi vedea rînjetul răutăcios. Probabil că fotografiile făcuseră deja turul mesei din sufrageria rezervată asociaților firmei. Parcă-i și vedea pe Lambert, pe McKnight, ba chiar și pe Avery căscînd niște ochi plini de admirație și uitînd de cafele și prăjituri.

La dracu' ! Foarte bine, în fond, că se distrează. Doar nu le-au mai rămas decît cîteva luni din carierele alea strălucite, bogate și fericite ale lor.

Cînd Abby trecu pe lîngă el, o prinse de mînă.

— Ce-avem de mîncare astă-seară ? întreba el pentru urechile care-i ascultau.

— Hm, mai bine am merge să mîncăm în oraș. O asemenea oră de întoarcere acasă ar merita sărbătorită.

— Nu-i o idee rea, zise Mitch, în timp ce ieșeau împreună pe ușa de serviciu.

Odată ajunși în întunericul ocrotitor din curte, Mitch o întrebă pe Abby :

— Ce s-a întîmplat ?

— Al primit azi o scrisoare de la Doris. Îți scrie că e la Nashville, că se întoarce la Memphis pe 27 februarie și că trebuie să te vadă. E ceva important. Era o scrisoare foarte scurtă.

— Pe 27 zici ? Bine, da' asta a fost ieri !

— Știu și bănuiesc că Doris asta e de-acum aici, în oraș. Mă întreb ce vrea de la tine.

— Mda, iar eu mă-ntreb unde o fi.

— Ştiu şi eu ? I Scria că soţul ei are o slujbă chiar aici, în Memphis.

— Atunci e bine. O să ne caute ea, zise Mitch.

Nathan Locke închise uşa biroului şi-i făcu semn lui De Vasher să se aşeze la mica masă de conferinţe de lîngă fereastră. Cei doi bărbaţi se detestau reciproc şi nu încercau să pară amabili. Dar afacerile erau afaceri şi în plus primeau ordin de la aceeaşi persoană.

— Lazarov mi-a spus să discut doar cu tine, zise De Vasher. Am stat două zile cu el în Las Vegas şi pot să-ţi spun că e foarte îngrijorat. De fapt toţi sînt îngrijoraţi, Locke, iar el are încredere în tine mai mult decît în oricine altcineva de-aici. Pe tine te simpatizează chiar mai mult decît pe mine.

— E foarte uşor de înţeles de ce, zise Locke fără să zîmbească. Ridurile adînci din jurul ochilor se strînseră brusc, iar privirea-i intensă şi grea se aşeză pe De Vasher.

— Mă rog ; oricum, vrea ca noi doi să discutăm cîteva lucruri.

— Te-ascult.

— Ei bine, află că McDeere minte. Ştii că Lazarov s-a bătut mereu cu pumnul în piept că are o sursă chiar înăuntrul FBI-ului. Drept să spun, eu unu' n-am crezut niciodată în povestea asta şi nici acum nu prea cred în ea, da' Lazarov pretinde că sursa aia i-a spus că McDeere a avut o întîlnire secretă cu nişte mahări din FBI atunci, în ianuarie, cînd băiatul vostru a fost la Washington. Oamenii noştri n-au văzut nimic, da' e drept că, practic, e imposibil să urmăreşti pe cineva douăş'patru de ore pe zi. Aşa că e foarte posibil ca băiatu' să se fi strecurat fără ştirea noastră.

— Tu crezi că e adevărată chestia asta ?

— N-are importanţă ce cred eu. Important este că Lazarov crede că este adevărată. În orice caz, el mi-a spus să m-apuc să schiţez planurile pentru, ăă, ca să, ăă, avem grijă de el.

— Să schițezi pe dracu', De Vasher ! Doar nu putem să ne tot eliminăm oamenii.

— E vorba doar de niște planuri preliminare și nimic mai mult. Să știi că eu i-am spus lui Lazarov că, după mine, e încă devreme pentru așa ceva și că ar fi o greșeală. Numai că ei sînt foarte îngrijorați, Locke.

— Bine, da' nu putem continua în felul ăsta, De Vasher. Vreau să spun că... of, la dracu' ! Avem doar și o reputație de care trebuie să ținem seama. Rata noastră de accidente e mai mare și decît cea din forajul petrolier și lumea o să înceapă să vorbească. Dacă o ținem tot așa, nici un student cu mintea întreagă n-o să se mai angajeze la noi.

— Ei, nu cred că e cazul să fii îngrijorat pe chestia asta. Pentru că Lazarov a zis să-ți transmit că a înghețat angajările. Și mai vrea să știe cîți dintre membrii obișnuiți ai firmei ignoră încă realitatea.

— Cred că cinci. Ia să vedem : Lynch, Sorrell, Buntin, Myers și McDeere. Da, cinci.

— Lasă-l pe McDeere. Lazarov e convins că ăsta știe mult mai multe decît credem noi. De ăilalți patru ești sigur că nu știu nimic ?

Locke se gîndi o clipă, apoi mormăi :

— Păi, noi nu le-am spus nimic. Voi sînteți aia care-i ascultați și-i supravegheați. Voi ce-ați auzit ?

— Nimic la ăștia patru. Toți se poartă ca și cum n-ar ști și n-ar bănui nimic. Poți să-i dai afară ?

— Să-i dau afară ! De Vasher, vorbim de niște avocați și avocații nu pot fi dați afară. Și mai sînt și angajați foarte loiali ai firmei !

— Locke, firma asta este pe cale să se schimbe. Lazarov vrea să fie concediați cei care nu sînt încă la curent cu ce se întîmplă și să nu se mai facă angajări. E clar că federalii și-au schimbat strategia, așa că a venit timpul să ne-o schimbăm și noi. Lazarov vrea să strîngă șurubul și să astupe toate spărturile. Doar n-o să stăm să ne uităm cum ne agață băieții.

— Să-i concediez, repetă Locke, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Bine, dar firma asta nu a concediat niciodată vreun avocat.

— Locke, dă-mi voie să-ţi spun că eşti îndulcşător. Adică ne-am descotorosit de cinci avocaţi, da' niciodată n-am concediat vreunul. Hai că-i bună. Ai o lună ca să rezolvi chestia asta, aşa că mai bine apucă-te de studiu. Eu ţi-aş sugera să-i concediezi pe toţi patru odată. Spune-le că aţi pierdut o sumă mare de bani şi ca sînteţi nevoiţi să vă restrîngeţi.

— Do Vasher, noi avem clienţi, nu facem afaceri.

— Bine, bine. Atunci, vezi că cel mai tare client al vostru v-a cerut să-i concediaţi pe Lynch, Myers, Sorrell şi Buntin. Aşa că fii atent ce şi cum faci.

— Şi cum să-i concediem pe cei patru fără să ne legăm şi de McDeere ?

— Las' că găseşti tu ceva valabil, Nat. Ai o lună de zile la dispoziţie. Scapă de ăştia şi nu angaja nici unul nou. Lazarov vrea să aveţi aici o firmă mică şi unită, în care toată lumea să aibă încredere în toată lumea. Pentru că, Nat, să ştii de la mine : tipul e speriat şi nebun de furie. Nu cred că e nevoie să-ţi spun ce s-ar întîmpla dacă vreunul dintre băieţii tăi şi-ar vărsa sacul.

— Nu, nu e nevoie să-mi spui. Şi pentru McDeere ce planuri are ?

— În momentul ăsta, nimic în plus peste ceea ce facem. Sîntem pe recepţie două'şpatru de ore din două'şpatru şi pot să-ţi spun că puştiul n-a suflat nici o vorbă nimănui, nici măcar nevesti-si. Efectiv nici o vorbă ! Tarrance l-a înghesuit de două ori şi v-a raportat de fiecare dată. Eu tot mai cred că a doua întîlnire a fost cam dubioasă, aşa că sîntem foarte atenţi. Pe de altă parte, Lazarov insistă că la Washington ar mai fi avut loc o a treia întîlnire şi încearcă să obţină confirmarea. Dacă, pînă la urmă, McDeere chiar s-a întîlnit acolo cu federalii şi n-a raportat chestia asta, atunci sînt sigur că Lazarov o să-mi spună să acţionez cît mai repede. Din cauza asta vrea planuri preliminare pentru eliminarea lui McDeere.

— Şi cum ai de gînd să o faci ?

— Acum e prea devreme ca să-ţi spun ceva. Nu m-am gîndit prea mult la varianta asta.

— Eşti la curent cu faptul că McDeere şi nevastă-sa pleacă peste două săptămîni în vacanţă în Cayman ? Or să stea într-unul din apartamentele noastre.

— Mm, nu prea mai merge s-o facem tot acolo. Ar da de bănuit. Lazarov mi-a dat ordin să o las gravidă pe damă.

— Pe nevasta lui McDeere ?

— Îhî. Vrea ca tipii să aibă un bebeluş, adică o mică posibilitate de constrîngere. Cum dama ia pilula, o să fim obligaţi să dăm o spargere, şi să-i înlocuim pilulele cu... altceva.

La auzul acestor cuvinte, prin ochii ei mari şi negri trecu o umbră de tristeţe.

— Ce dracu' se-ntîmplă, De Vasher ? întrebă el încet.

— Firma asta e pe cale să se schimbe, Nat. Ţi-am spus doar. Se pare că federalii sînt foarte interesaţi de ea şi iscodesc cam mult. Cine ştie, te pomeneşti că într-o zi unul dintre băieţi muşcă din momeală şi-atunci o să fiţi nevoiţi să părăsiţi urgent oraşul în toiul nopţii.

— Nu pot să cred aşa ceva, De Vasher. Doar un nebun şi-ar risca viaţa şi familia pentru promisiunile amărîte ale federalilor. Pur şi simplu, nu-mi vine să cred că aşa ceva s-ar putea întîmpla. Băieţii ăştia sînt prea isteţi şi cîştigă prea mulţi bani ca să le dea cu piciorul.

— Sper să ai dreptate, Locke.

22

Agentul de închirieri se sprijini de peretele ascensorului şi-şi lăsă privirea să alunece admirativ pe fusta mini de piele neagră din faţa lui. De sub tivul ei, cele două dungi negre ale ciorapilor de mătase alunecau şerpeşte în jos, spre tocurile negre ale pantofilor. Tocuri aţiţătoare, la fel ca şi fundiţele roşii de pe bombeu. Privirea agentului de închirieri urcă uşor înapoi de-a lungul dungilor de mătase, se opri plină de admiraţie pe rotunjimile unei anumite regiuni a trupului femeii, ajungînd apoi la puloverul de caşmir roşu care, aşa, din spate, nu prea dădea la iveală mare lucru. Din faţă însă, panorama era absolut impresionantă. Părul blond platinat al femeii depăşea linia umerilor şi contrasta plăcut cu roşul caşmirului. Bărbatul puse una lîngă alta culoarea părului, fusta scurtă de piele, dungile de la ciorapi, tocurile acelea ispititoare şi puloverul strîmt, bine întins pe rotunjimile alea grozave, şi ştiu că în faţa lui se afla o femeie pe care putea s-o aibă. Da, şi l-ar fi plăcut să o ştie acolo, în clădire. Femeia nu voia decît un birou mititel, iar chiria era negociabilă.

Ascensorul se opri, uşa se deschise şi cei doi ieşiră în coridorul strîmt.

— Pe-aici, zise el, răsucind comutatorul. Cînd ajunseră în capătul culoarului, bărbatul se opri şi descuie o uşă de lemn pe care timpul lăsase urme adînci.

— E un birou cu două încăperi, cam două sute de picioare pătrate, explică, răsucind un alt comutator.

Tammy se opri lîngă fereastră.

— Vederea e O.K., constată ea, privind în depărtare.

— Da, e drăguță. Covorul e nou, zugrăveala e din toamna trecută. Camera de odihnă e acolo, pe culoar. Una peste alta, nu e deloc rău aici. Clădirea a fost renovată acum vreo opt ani.

În timp ce vorbea, bărbatul privea cu multă atenție dungile de la ciorapi.

— Mda, nu e rău, zise Tammy fără să răspundă de fapt observațiilor lui. Cum se numește clădirea asta ?

— Cotton Exchange Building. Este una din cele mai vechi clădiri din Memphis. Este o adresă efectiv prestigioasă.

— Înț. Și chiria, cît este de prestigioasă ?

Bărbatul își drese glasul, prefăcîndu-se că studiază un dosar : de fapt, privirea îi era lipită de tocurile înalte din fața lui.

— Păi, ce-i drept, biroul este foarte mic. La ce ziceai că-ți trebuie ?

— Muncă de secretariat. Pe cont propriu.

Femeia se mută la cealaltă fereastră, fiecare mișcare fiindu-i urmărită cu aviditate de privirea intensă a bărbatului.

— Înțeleg. Și cît timp o să ai nevoie de biroul ăsta ?

— Șase luni, poate chiar un an.

— OK. Pentru șase luni îl putem închiria cu trei-cincizeci pe lună.

Tammy nici măcar nu tresări. Își scoase piciorul drept din pantof și și-l frecă de glezna stîngă. Dunga ciorapului se pierdea pe talpă. Unghiile degetelor erau vopsite în... roșu ! Se rezemă de pervazul ferestrei în așa fel încît fesele rotunde se ițeau și mai obraznice prin fusta strîmtă. Dosarul din mîna bărbatului tremura ca frunza-n vînt.

— Sînt gata să plătesc două-cincizeci pe lună, zise ea pe un ton autoritar.

Bărbatul își drese din nou glasul. N-avea rost să se lase purtat de lăcomie. Cele două cămăruțe n-aveau oricum

căutare şi nici nu fuseseră ocupate de ani de zile. Şi poate că în clădire va fi nevoie de o secretară liber-profesionistă. La dracu', poate chiar el va avea nevoie de aşa ceva.

— Trei sute şi nici un ban mai puţin. Clădirea asta este foarte căutată, iar în momentul de faţă este ocupată în proporţie de nouăzeci la sută. Trei sute pe lună şi să ştii că e o sumă teribil de mică. Abia dacă acoperă cheltuielile.

Tammy se răsuci brusc pe călcîie şi bărbatul îi avu dintr-o dată în faţa ochilor : erau strîns înfăşuraţi în caşmirul roşu al puloverului şi îl priveau cu impertinenţă.

— În anunţ era vorba de birouri mobilate, zise ea.

— Da, bineînţeles. Îl putem mobila şi pe ăsta, zise nerăbdător să ajungă la o înţelegere. Spune-mi ce doreşti.

Femeia privi în jur.

— Păi, aş avea nevoie de un birou, de cîteva fişete pentru dosare şi de două scaune pentru clienţi. Nu vreau lucruri scumpe. În cealaltă încăpere nu am să pun decît un copiator.

— Nici o problemă, totul se va aranja, zise el zîmbitor.

— În cazul ăsta, plătesc trei sute pe lună.

— Bun, zise el scoţînd un contract de închiriere dintr-un dosar. Numele ?

— Doris Greenwood. De fapt, mama ei era Doris Greenwood. Ea fusese pur şi simplu Tammy Inez Greenwood, asta pînă să dea peste Buster Hemphill, cel care deveni — absolut legal — mai tîrziu Elvis Aaron Hemphill şi care făcu ca viaţa ei să o ia cam la vale. Mama lui Tammy locuia la Effingham, Illinois.

— OK., Doris, zise el, punîndu-şi în voce toată suavitatea de care era în stare, doar îşi spuneau pe nume acum. Adresa ?

— Da' pentru ce ai nevoie de adresă ? îl întrebă pe un ton iritat.

— Ăă, pur şi simplu ne trebuie.

— Nu vă priveşte unde locuiesc.

— Bine, bine, lasă, nici o problemă, zise el şi, cu un gest plin de dramatism, trase o linie la rubrica respectivă. Aşa ; ia

să vedem. Facem contractul începînd de astăzi, 2 martie, pînă pe 2 septembrie, adică şase luni. Eşti mulţumită ?

Ea dădu aprobator din cap şi-şi aprinse o ţigară.

Bărbatul citi paragraful următor.

— OK. Deci prin contract noi pretindem o depunere de trei sute de dolari şi chiria pe o lună anticipat.

Dintr-un buzunar al fustei strîmte de piele neagră, Tammy scoase un teanc de bancnote, din care numără şase bucăţi de o sută şi le aşeză pe masă.

— Chitanţa, te rog, ceru ea.

— Fireşte, răspunse el continuînd să scrie.

— La ce etaj sîntem aici ? întrebă ea apropiindu-se din nou de fereastră.

— La nouă. Dacă întîrzii cu chiria de cincisprezece ale lunii, plăteşti un plus de zece la sută. Noi avem dreptul să venim în inspecţie ori de cîte ori dorim. Încăperile închiriate nu pot fi folosite în scopuri ilegale. Chiriaşul plăteşte toate facilităţile şi asigurarea. O să ai un loc rezervat în parcarea de peste drum. Poftim două chei. Întrebări ?

— Mda. Ce se întîmplă dacă lucrez la ore mai ciudate ? Adică noaptea, noaptea foarte tîrziu.

— Ce să se întîmple ? Nimic. Poţi să vii şi să pleci cînd vrei. Dacă se întunecă, paznicul de pe Front Street o să-ţi descuie uşa.

Tammy îşi vîri o ţigară între buzele încărcate de ruj şi se apropie de masă. Aruncă o privire pe contract, ezită o clipă şi în cele din urmă semnă cu numele Doris Greenwood.

Cei doi ieşiră din birou, încuiară uşa şi se îndreptară spre ascensor.

A doua zi la prînz, ciudatul mobilier fu adus şi Doris Greenwood de la Greenwood Services aşeză maşina de scris şi telefonul, ambele închiriate, pe biroul personal. Dacă se aşeza chiar în faţa maşinii de scris şi-şi întorcea uşor capul spre stînga, putea să vadă prin fereastră traficul de pe Front Street. Umplu sertarele biroului cu hîrtie de scris, bloc-notesuri, creioane şi alte asemenea fleacuri. Pe fişete şi pe măsuţa dintre cele două scaune destinate clienţilor,

împrăştie artistic reviste ilustrate. Cine este ? întrebă Tammy cînd auzi bătaia în uşă.

— Copiatorul, îi răspunse o voce.

Tammy descuie uşa şi lăsă să intre în încăpere un omuleţ plin de energie, care răspundea la numele de Gordy. După ce se năpusti în încăpere, tipul privi în jur şi întrebă cu brutalitate :

— La zi, cucoană, unde vrei să ţi-l punem ?

— Acolo, răspunse ea, arătînd spre încăperea goală de alături.

Doi tineri în uniformă îşi făcură apariţia trăgînd şi împingînd căruciorul pe care aşezaseră aparatul.

Gordy înşiră actele pe biroul lui Tammy.

— E un aparat cam mare pentru locu' ăsta. E unu' d'ăla care face nouăj'de copii pe minut şi se încarcă automat. Ce mai, e o maşină babană.

— Unde trebuie să semnez ? întrebă Tammy, ignorînd încercarea tipului de a face conversaţie.

El îi făcu un semn cu pixul pe hîrtia cu pricina.

— Şase luni cu doi-patruzeci pe lună, inclusiv întreţinerea şi cinci sute de coli pentru primele două luni. Hîrtia vrei să fie de dimensiune oficială sau obişnuită ?

— Oficială.

— Prima rată e pe zece, luna asta, şi după aia tot aşa, încă cinci luni. Cartea aparatului e pe raft. Dă-mi telefon dacă mai vrei ceva.

Cei doi tineri în uniformă, cu ochii lipiţi de jeans-ii cotanţi, prespălaţi şi de tocurile înalte şi roşii, nu se dădeau prea uşor duşi din birou. Omuleţul îi întinsese lui Tammy copia contractului.

— Mulţumesc pentru colaborare, zise el.

Tammy încuie uşa în urma lor, se apropie de fereastră şi-şi lăsă privirea să rătăcească pe Front Street. La două cvartale distanţă de locul unde se afla, etajele patru şi cinci ale lui Bendini Building se înălţau deasupra străzii.

Mitch se îngropase cu bună-ştiinţă într-o grămadă de cărţi şi de hîrtoage. Era extrem de ocupat pentru toată lu-

mea, în afară de Lamar. Era foarte conştient că retragerea lui nu trecuse neobservată, aşa că se aruncase într-o muncă şi mai încrîncenată. Poate că, făcînd douăzeci de ore pe zi, le va închide gura tuturor. Poate că banii vor fi un foarte bun izolator.

Nina uitase o cutie cu pizza rece cînd plecase acasă la sfîrşitul programului. Mitch dădu gata conţinutul în timp ce-şi făcu ordine pe birou. Apoi îi telefonă lui Abby ca să-l spună că se duce să-l vadă pe Ray şi că se va întoarce acasă duminică, tîrziu. În sfîrşit, ieşi pe o uşă laterală şi se duse să-şi ia maşina din parcare.

În următoarele trei ore şi jumătate, maşina lui Mitch alergă de-a lungul interstatalei 40. Mitch avea ochii lipiţi de oglinda retrovizoare, dar în tot acest timp nu observă nimic suspect ; probabil că îl aşteptau undeva, mai aproape de destinaţie. Cînd ajunse la Nashville părăsi brusc autostrada şi se avîntă în centrul oraşului. Conducînd ca un nebun, cu tot felul de fente demne de Formula unu, nimeri în zona de sud, într-un complex de blocuri de locuinţe. „Destul de drăguţ", îşi zise el ; parcările erau curăţate şi faţadele din jur erau albe. Toate, fără excepţie. Îşi parcă BMW-ul, de la telefonul public din apropiere chemă un taxi căruia îi dădu o adresă la două cvartale distanţă de locul în care se afla, apoi o luă la fugă printre clădiri şi ajunse la adresa indicată în acelaşi timp cu taxiul.

— La autogara Greyhound, îi strigă el şoferului. Repede pentru că mai sînt doar zece minute pînă la plecare.

— Stai blînd, amice. E la şase străzi de aici.

Mitch se afundă cît putu de mult în canapeaua din spate şi începu să privească foarte atent maşinile care treceau pe lîngă ei. Şapte minute mai tîrziu, taxiul se opri în faţa autogării. Mitch îi aruncă şoferului două hîrtii de cinci dolari şi fugi spre casa de bilete unde cumpără un bilet dus pentru autobuzul de patru treizeci spre Atlanta. Ceasul de pe hol arăta patru treizeci şi unu.

— Autobuzul 454, plecarea imediat, anunţă casiera.

Şoferul luă bagajele şi biletul lui Mitch şi îl urmă pe tînăr pînă la autobuz. Primele trei rînduri de banchete erau ocupate de nişte negri în vîrstă, iar o duzină de alţi pasageri erau risipiţi în partea din spate a autobuzului. Mitch călca încet pe interval, privind atent fiecare chip, dar nu găsi ce căuta. În cele din urmă se aşeză la fereastră, pe al patrulea rînd din spate, îşi puse o pereche de ochelari de soare şi aruncă o privire în urmă. Din nou nimeni. La dracu'. Doar nu greşise autobuzul ! Îşi întoarse privirea spre fereastra fumurie ; autobuzul se puse în mişcare. Prima oprire va fi la Knoxville şi, cine ştie, poate că legătura lui îl va aştepta acolo.

Cînd autobuzul intră pe interstatală, atingînd viteza de croazieră, un bărbat în blue-jeans şi cămaşă de bumbac răsări pe locul gol de lîngă Mitch. Era Tarrance. Mitch se simţi deodată mult mai în largul său.

— Unde ai fost pînă acum ? întrebă el.

— La toaletă. Ei, ai reuşit să scapi de ăia ? Tarrance vorbea încet, supraveghind în acelaşi timp capetele pasagerilor din faţa lor. Nici unul nu asculta, nici unul nu putea auzi ce vorbeau ei doi.

— L-ai observat pe omul nostru din autogară ?

— Da, era lîngă telefonul public. Un filfizon negru cu o şapcă roşie pe cap.

— Exact. Dacă te-ar fi urmărit cineva ne-ar fi dat de ştire.

— Mic mi-a făcut semn că totul e-n regulă.

Tarrance avea ochii ascunşi de o pereche de ochelari de soare cu lentile-oglindă, iar pe cap îşi îndesase o şapcă verde, de baseball.

— Nu prea eşti în uniformă astăzi, nu-i aşa ? remarcă Mitch zîmbind. Voyles ştie că te-ai îmbrăcat aşa ?

— Am uitat să-i cer voie. Da' o să-i spun mîine dimineaţă.

— Mîine dimineaţă e duminică.

— Asta n-are nici o importanţă. O să vrea să ştie totul despre plimbarea noastră. Şi-aşa i-am dat toate datele astăzi, înainte de a pleca să mă întîlnesc cu tine.

— Da ? Ei, atunci să-ncepem cu începutul. Ce e cu maşina mea ?

— Peste cîteva minute o luăm de unde ai lăsat-o şi o să o ai faln frumos la Knoxville. În privinţa asta, să n-ai nici o grijă.

— Deci, după părerea ta, tipii n-au cum să dea de noi ?

— În nici un caz ! Nu te-a urmărit nimeni de cînd ai plecat din Memphis şi n-am observat nimic suspect nici la Nashville.

— Te rog să-mi ierţi îngrijorarea, dar după ratcul dat cu magazinul de pantofi, m-am convins că nu sînteţi scutiţi de prostie.

— Bine, bine, de-acord, a fost o greşeală. Noi...

— A fost o greşeală imensă, care s-ar putea să mă fi pus pe lista neagră.

— Nu cred. Te-ai descurcat de minune şi fii sigur că nu ai să mai fii pus într-o astfel de situaţie.

— Tarrance, promite-mi că nici unul dintre voi nu se va mai apropia de mine în public.

Tarrance aruncă o privire de-a lungul intervalului şi dădu afirmativ din cap.

— Nu uşa, Tarrance. Vreau să aud din gura ta. Promite-mi !

— OK ! OK. Îţi promit că n-o să se mai întîmple.

— Mulţumesc. În felul ăsta poate că am să reuşesc să mănînc şi eu la un restaurant fără să fiu agăţat de unul dintre voi.

— OK, am înţeles mesajul.

Un negru bătrîn trecu încet pe lîngă ei sprijinindu-se într-un baston. Uşa de la toaletă se închise cu un pocnet. Autobuzul Greyhound zbura ca vîntul pe lîngă maşinile care respectau codul rutier. Tarrance răsfoia o revistă în timp ce Mitch admira peisajul. Bărbatul cu baston şonticăi înapoi spre locul lui din primul rînd.

— Şi care e motivul pentru care te afli aici ? întrebă Tarrance cu ochii pe paginile revistei.

— Nu-mi plac avioanele. Întotdeauna călătoresc cu autobuzul.

— Aha, înțeleg. Și cu ce-ai vrea să începi ?

— Păi, Voyles zicea că ai un plan de bătaie.

— Așa e și am nevoie de un fundaș.

— Da' știi că jucătorii buni costă.

— Avem bani.

— O să vă coste al dracului de mult, mult mai mult decît vă așteptați voi. Pentru că, din punctul meu de vedere, e vorba să renunț la patruzeci de ani carieră ; și nu pot să fac așa ceva pentru mai puțin de, să zicem, o jumătate de milion pe an.

— Bine, da' asta face douăzeci de milioane !

— Da, știu, da' suma e negociabilă.

— Ei, așa parcă sună mai bine. Deci presupui că ai să poți practica timp de patruzeci de ani. Să știi însă că e o presupunere de-a dreptul precară. Pentru că, uite, putem să presupunem și că în următorii cinci ani vom arunca în aer firma voastră și atunci te vom inculpa la un loc cu toți ceilalți. Dacă vom obține și condamnări, atunci ai să faci și cîțiva ani închisoare. N-o să stai prea mult acolo pentru că ești un intelectual și nu mă îndoiesc că ai auzit și tu cît de amabilă este lumea în închisorile federale. Dar, în orice caz, ai să-ți pierzi autorizația, casa, mașinuța și, probabil, nevasta. Cînd ai să ieși de-acolo, cred că ai să-ți poți deschide un birou de detectiv particular, ca prietenul tău Lomax. E o muncă ușoară, cu condiția să nu te bagi unde nu-ți fierbe oala.

— Ți-am spus doar că prețul este negociabil.

— Foarte bine, atunci să negociem. Cît vrei ?

— Cît vreau pentru ce ?

Tarrance renunță la revista ilustrată și deschise un roman din acelea pe care le uiți în autobuz la coborîre. Evident, se prefăcea că citește.

— E o întrebare foarte bună, zise el încetișor, vocea confundîndu-i-se aproape cu zgomotul motorului. Ce vrem de la tine ? Păi, mai întîi, va trebui să renunți la cariera de avocat, pentru că va trebui să divulgi secrete și dosare de-ale clienților. Or, pentru așa ceva vei fi dat afară din barou. Apoi, noi doi trebuie să cădem de acord că tu ai să ne oferi firma asta

pe tavă. Dacă reuşim, restul va veni de la sine. În al doilea rînd şi cel mai important, ai să ne furnizezi suficientă documentaţie ca să inculpăm fiecare membru al firmei şi pe cei mai mulţi dintre şefii Familiei Morolto. Dosarele se află acolo, în clădirea aceea de pe Front Street.

— De unde ştii ?

Tarrance zîmbi.

— Ştiu, pentru că băgăm miliarde de dolari în lupta împotriva crimei organizate. Pentru că îi urmărim de ani de zile pe cei din Familia Morolto. Pentru că avem sursele noastre chiar în interiorul Familiei ! Pentru că Hodge şi Kozinski au apucat să vorbească înainte de a fi omorîţi. Mitch, cu zic să ne acorzi totuşi ceva credit.

— Şi crezi că am să pot obţine informaţiile de care aveţi nevoie ?

— Sînt convins, domnule consilier, că ai să poţi aduna dovezile care să arunce în aer firma asta şi să distrugă una din cele mai mari familii mafiote din ţară. Va trebui să ne spui totul despre firmă : cum sînt amplasate birourile, numele tuturor secretarelor, funcţionarilor şi auxiliarilor, cum sînt distribuite dosarele clienţilor, ce clienţi are fiecare avocat în parte ? Apoi structura de comandă. Şi cine sînt cei de la etajul al cincilea, ce este acolo, de fapt ? Unde sînt păstrate înregistrările ? Există un depozit central ? Care este cantitatea de informaţii stocată pe calculator ? Ce cantitate este microfilmată ? Şi, cel mai important lucru, va trebui să scoţi informaţiile în afara firmei şi să ni le aduci personal. În momentul în care vom avea dovezi suficiente, vom putea veni peste ei ca să punem mîna pe tot ce e acolo. Numai că ăsta va fi un pas foarte important şi pînă atunci o să mai treacă ceva timp. Trebuie să avem un dosar solid beton pînă să obţinem mandatele de percheziţie.

— Doar atîta vreţi ?

— Nu. Va mai trebui şi să depui mărturie împotriva tuturor prietenilor tăi şi ştii că procesele s-ar putea să dureze ani de zile.

Mitch respiră adînc şi închise ochii. Autobuzul mergea acum mai încet din cauza unei caravane de rulote care-l depăşiseră. Seara se lăsa încet şi, una cîte una, maşinile de pe şosea îşi aprindeau farurile. Să depună mărturie la proces! La aşa ceva chiar că nu se gîndise. Tarrance avea dreptate: cu milioanele lor, inculpaţii puteau angaja pe cei mai buni avocaţi penalişti din ţară, iar procesele aveau toate şansele să se lungească la nesfîrşit.

Între timp, Tarrance îşi reglă lumina de citit, ca şi cum ar fi fost un pasager adevărat într-o călătorie oarecare, şi chiar începu să citească primele pagini din romanul acela de doi bani. După ce autobuzul străbătu vreo treizeci de mile, Mitch îşi scoase ochelarii de soare, îl privi pe Tarrance şi rupse tăcerea.

— Şi cu mine ce se va întîmpla?

— Tu vei primi un munte de bani, vei putea să locuieşti oriunde în ţara asta, sub o nouă identitate, evident, noi îţi vom face rost de o slujbă, îţi vom aranja faţa, vom face absolut tot ce doreşti. În plus, dacă morala înseamnă ceva pentru tine, atunci vei putea să trăieşti în pace cu tine însuţi.

Mitch încercă zadarnic să privească peisajul. În cele din urmă renunţă şi-l fixă cu privirea pe Tarrance.

— „Dacă morala înseamnă ceva pentru mine?" Mic să nu-mi vorbeşti în felul ăsta, Tarrance. Pentru că eu sînt o biată victimă nevinovată şi tu ştii foarte bine lucrul ăsta.

Pe faţa lui Tarrance se întinse un zîmbet timp.

— Şi soţia mea? întrebă Mitch după alte cîteva minute de linişte.

— A, poţi s-o păstrezi dacă vrei.

— Dacă ai vrut să faci o glumă, atunci să ştii că e o glumă proastă.

— Ai dreptate, iartă-mă. Firesc că şi soţia ta va avea tot ce-şi va dori. Cît de mult ştie despre toată povestea asta?

— Ştie tot, zise Mitch, dar îşi aminti deodată de fata de pe plajă. Sau, mă rog, aproape tot.

— O să-i facem rost de o slujbă bună în Departamentul Asigurărilor Sociale în orice parte a țării veți dori să vă stabiliți. Haide, Mitch, până la urmă, dracul n-o să fie chiar atît de negru.

— Mda, o să fie de-a dreptul alb ca zăpada. Ce mai ! O să ducem o viață minunată până cînd, într-o zi, unul dintre oamenii voștri o să scape o vorbă în fața cui nu trebuie și așa, numele noastre or să ajungă în paginile ziarelor. Mafia nu uită niciodată ; mai ceva ca elefanții. Și știe să-și păstreze secretele mai bine decît voi. Pentru că voi, băieți, ați pierdut oameni ; e un adevăr pe care nu-l puteți nega.

— Nici n-am de gînd să-l neg. Și mai recunosc și că sînt plini de inventivitate atunci cînd se hotărăsc să ucidă.

— Mulțumesc. Așadar, cu unde am să plec ?

— Unde dorești. În momentul de față, vreo două mii de martori de-ai noștri trăiesc risipiți în toată țara sub alte nume, în alte orașe, făcînd altceva decît au învățat. Sorții sînt de partea ta.

— Deci eu hotărăsc ?

— Exact. Ori iei banii și dispari, ori joci rolul marelui avocat și speri ca noi să nu reușim să ne infiltrăm în interiorul firmei.

— Ei, Tarrance, e o alegere a dracului de grea.

— Ai dreptate și mă bucur că tu ești cel care trebuie să aleagă.

Tovarășa de drum a bătrînului negru se ridică cu mare greutate de pe locul ei și începu să-și tîrșească picioarele pe interval, apropiindu-se de cei doi bărbați. Mîna ei prindea rînd pe rînd spătarul fiecărui scaun, așa că Tarrance se aplecă mult spre Mitch atunci cînd bătrîna ajunse în dreptul lor. Era o negresă de aproape nouăzeci de ani, pe jumătate oloagă, probabil analfabetă, pe care n-o interesa nici cît negru sub unghie conversația celor doi ; cu toate astea, Tarrance amuți, căci nu îndrăznea să vorbească în apropierea unei persoane străine.

Un sfert de oră mai tîrziu, ușa toaletei se deschise și dinăuntru se auzi zgomotul apei care se scurgea în containerul autobuzului. Bătrîna își tîrși picioarele înapoi pe interval, pînă la locul ei.

— Cine este Jack Aldrich ? întrebă Mitch. Bănuia că era vorba de o acoperire și de aceea urmări cu mare atenție reacția vecinului său. Tarrance își ridică privirea de pe carte și o fixă pe scaunul din față.

— Numele mi-e cunoscut, da' nu știu de unde să-l iau.

Mitch reveni la peisajul ce mai putea fi zărit pe fereastră. Tarrance știa, pentru că tresărise și-și mijise prea repede ochii înainte de a răspunde întrebării lui Mitch. Tînărul studia atent traficul de pe autostradă.

— Cine este tipul ? întrebă Tarrance în cele din urmă.

— Chiar nu-l cunoști ?

— Dacă-l cunoșteam, nu te mai întrebam.

— E unul dintre angajații firmei noastre și tu ar trebui să știi asta, Tarrance.

— Bine, dar orașul este plin de avocați. Tu îi cunoști chiar pe toți ?

— Îi cunosc pe cei de la Bendini, Lambert & Locke, firma aceea mică și liniștită pe care voi o studiați de șapte ani. Aldrich are o vechime de șase ani și a fost contactat, ca să zicem așa, de FBI acum vreo două luni. E-adevărat sau nu ?

— Nu este deloc adevărat. Cine ți-a spus povestea asta ?

— N-are nici o importanță cine mi-a spus-o. E mai degrabă un zvon care circulă pe la birou.

— E o minciună. N-am discutat cu nimeni în afară de tine din luna august și pînă acum. Pe cuvîntul meu de onoare. Și nici nu intenționăm să mai discutăm cu altcineva, decît dacă, bineînțeles, ai să respingi colaborarea cu noi. În cazul ăsta, va trebui să ne gîndim la altceva.

— Deci n-ați vorbit niciodată cu Aldrich ?

— Așa cum ai auzit.

Mitch dădu aprobator din cap, apoi își îndreptă atenția asupra unei reviste. După vreo jumătate de oră, Tarrance renunță la romanul pe care-l citea și zise :

— Uite ce e, Mitch. Peste o oră vom fi la Knoxville și trebuie să ajungem la o înțelegere. Mîine dimineață, directorul Voyles o să-mi pună o sumedenie de întrebări.

— Cît îmi oferiți ?

— O jumătate de milion de verzi.

Orice avocat care se respectă știe că prima ofertă este făcută ca să fie respinsă. Întotdeauna, fără excepție. Mitch îl văzuse de nenumărate ori pe Avery clătinînd furios din cap, șocat și plin de dezgust la auzul primelor oferte primite la încheierea unor afaceri, oricît de rezonabile ar fi fost ele. Indiferent dacă mai urmau contraoferte, oferte la contraoferte sau alte negocieri, prima ofertă era întotdeauna respinsă.

Așa că, zîmbind înspre fereastră și clătinînd din cap ca și cînd s-ar fi așteptat la un asemenea răspuns, Mitch refuză jumătatea de milion.

— Am spus ceva caraghios ? întrebă Tarrance cel nepriceput în astfel de tîrguieli.

— Tarrance, propunerea ta e ridicolă. Doar nu te-așteptai să dau cu piciorul unei adevărate mine de aur pentru o amărîtă de jumătate de milion de dolari, ba chiar și mai puțin ; dacă scazi taxele, abia mai rămîn vreo trei sute de mii.

— Și dacă noi închidem mina aia de aur și vă trimitem pe voi toți ăștia la răcoare ?

— Dacă, dacă, dacă. Dacă știați atîtea, de ce n-ați făcut nimic ? Doar Voyles zicea că stați cu ochii pe ei de vreo șapte ani. Hai, că-i bună, Tarrance. Întotdeauna vă mișcați așa repede ?

— N-ai vrea să-ți încerci norocul, McDeere ? Hai să zicem că toată afacerea asta o să ne mai coste încă cinci ani, da ? Da' după ăștia cinci ani, tot o să aruncăm în aer șandramaua și-atunci o să-ți vîrîm curul la răcoare. Iar în clipa aia, nu prea o să mai aibă importanță de cît timp am avut nevoie, pentru că rezultatul va fi același, Mitch. Nu mă crezi ?

— Iartă-mă. Eu credeam că negociem, nu că ne amenințăm reciproc.

— Da' ți-am făcut o ofertă.

— Oferta este prea mică. Vrei ca eu să-ți furnizez dovezi prin care să obții inculpări împotriva unora dintre cei mai mizerabili criminali din America, dovezi care ar putea să mă coste viața, și vrei să fac chestia asta aproape de pomană! Vreau cel puțin trei milioane.

Tarrance primi contraoferta fără să clipească, asemenea unui bun jucător de poker, și Mitch, negociatorul, știu că țintise pe aproape.

— Trei milioane sînt o grămadă de bani, zise Tarrance aproape pentru sine. Nu cred să mai fi plătit vreodată atît de mult.

— Dar puteți să plătiți, nu-i așa ?

— Mă îndoiesc. Va trebui să vorbesc cu directorul.

— Cu directorul ! Păi, nu era vorba că ai toată autoritatea în cazul ăsta ? Ai de gînd să dai tot timpul fuga la director pînă în momentul în care o să batem palma ?

— Și ce alteeva mai vrei ?

— M-am gîndit la cîteva lucruri, da' nu le discutăm pînă cînd nu rezolvăm problema banilor.

Bătrînul negru părea să aibă probleme cu rinichii. Se ridicase din nou și șonticăia pe culoar. Tarrance se reîntoarse la romanul lui, iar Mitch se porni să răsfoiască un număr vechi din *Field & Stream*.

Autobuzul Greyhound ajunse la Knoxville cu două minute înainte de ora opt. Tarrance se aplecă spre Mitch și-i șopti :

— La ieșirea din autogară ai să-l vezi pe omul nostru, un tînăr îmbrăcat într-un trening portocaliu cu emblema Universității din Tennessee ; te va aștepta lîngă o camionetă albă și îți va spune Jeffrey. Strînge-i mîna ca unui bun prieten și urcă-te în mașină. El te va duce la locul unde ți-am adăpostit BMW-ul.

— Adică unde ? șopti Mitch.

— Vizavi de căminul din campus.

— Ai verificat dacă am microfoane în ea ?

— Cred că da. Însă ar fi mai bine să-l întrebi pe omul cu camioneta. Dacă te-au urmărit când ai plecat din Memphis, atunci tipii s-ar putea să fi intrat la bănuieli. Aşa că ar trebui să mergi la Cookville. La vreo sută de mile de Nashville şi are un Holiday Inn unde ai să rămîi peste noapte. Pe fratele tău ai să-l vezi mîine dimineaţă. Să ştii însă că vom fi şi noi prin preajmă şi dacă lucrurile nu vor fi în regulă, te voi vedea luni dimineaţă din nou.

— Şi când ne vom plimba iar cu autobuzul ?

— Marţi e ziua de naştere a soţiei tale. Rezervă o masă pentru ora opt la Grisanti, restaurantul ăla italienesc de pe autostradă. La ora nouă fix vei merge la bar şi vei cumpăra un pachet de ţigări de la automat. Împreună cu ţigările vei primi şi o casetă. Cumpără-ţi un walkman şi ascultă caseta în maşină, nu acasă şi în nici un caz la servici. Foloseşte neapărat căştile. Poate să o asculte şi soţia ta. Acolo vei găsi ultima noastră ofertă, precum şi alte câteva explicaţii. Ascultă caseta de câteva ori, apoi distruge-o.

— E ceva mai complicat de data asta, nu ?

— Ai dreptate, dar e absolut necesar să nu ne mai vedem şi să nu mai vorbim vreo câteva săptămîni pentru că tipii te urmăresc şi te ascultă, Mitch. Şi sînt foarte buni meseriaşi, nu uita lucrul ăsta.

— Nu uit, n-ai nici o grijă.

— Bun. Acum spune-mi ce număr ai avut în echipa de fotbal a liceului ?

— Paisprezece.

— Şi la colegiu ?

— Tot paisprezece.

— OK. Atunci numărul tău de cod este 1-4-1-4. Joi seara sună de la un telefon public la numărul 757-6000. Îţi va răspunde o voce care îţi va cere să te identifici prin numărul de cod. După asta, vei auzi vocea mea înregistrată care îţi va pune câteva întrebări.

— Of, Doamne, de ce n-oi putea să fiu şi eu doar un avocat oarecare ?

Autobuzul ajunse lîngă peron şi opri.

— Eu merg mai departe, la Atlanta, zise Tarrance. Vreo două săptămîni n-am să te mai văd, dar dacă apare vreo urgență, sună la unul din cele două numere de telefon pe care ți le-am dat.

Mitch se ridică, apoi își coborî privirea spre agent.

— Trei milioane, Tarrance. Nici un ban mai puțin. Din moment ce voi, băieți, puteți să cheltuiți miliarde ca să luptați împotriva crimei organizate, puteți cu siguranță să găsiți trei milioane amărîte și pentru mine. Și să știi, Tarrance, că mai am o variantă : pot să dispar pur și simplu într-o noapte. Și dacă am să aleg varianta asta, atunci voi și cu cei din Familia Morolto n-aveți decît să vă bateți unii cu alții pînă cînd o sta Pămîntu'n loc. Pentru că eu am să joc domino undeva în Caraibe.

— Da, Mitch, poți să joci o partidă, două, dar tipii vor da de tine în mai puțin de o săptămînă. Iar noi nu vom fi acolo ca să te apărăm. Salut, amice.

Mitch sări din autobuz și o luă la fugă spre ieșire.

23

Marți dimineață, la ora opt și jumătate, Nina făcea ordine pe biroul șefului ei și, ca de obicei, constată că îi face plăcere să ducă la bun sfîrșit acest ritual cotidian. Agenda pentru întîlniri era așezată neglijent pe un colț de birou. Nina o răsfoi și nu se putu împiedica să remarce cu voce tare: „Ai o zi foarte grea astăzi, domnule McDeere".

Mitch se uită printr-un dosar, încercînd să nu ia seama la cuvintele secretarei.

— Fiecare zi e la fel de grea.

— La ora zece trebuie să fii în biroul domnului Mahan în legătură cu recursul pentru Delta Shipping.

— Abia aștept, mormăi Mitch.

— La unsprezece și jumătate ești așteptat în biroul domnului Tolar pentru rezilierea contractului Greenbriar și secretara lui m-a anunțat că povestea o să dureze cel puțin două ore.

— Două ore ? Dar de ce atît de mult ?

— Domnule McDeere, eu nu sînt plătită ca să pun astfel de întrebări. Dacă aș face așa ceva, aș fi concediată. Prin urmare, la trei și jumătate ești așteptat de Victor Milligan.

— Pentru ce ?

— Domnule McDeere, mă văd obligată să repet : nu e treaba mea să pun întrebări. În sfîrșit, peste un sfert de oră trebuie să fii la biroul lui Frank Mulholland.

— Știu asta. Nu știu însă cum să ajung acolo.

— Păi, biroul este în Cotton Exchange Building, la vreo șase străzi de aici, pe Front Street, la intersecția cu Union. Ai trecut de sute de ori pe lîngă clădirea asta.

— Perfect. Altceva ?

— Să-ți aduc ceva de mîncare cînd mă întorc la prînz ?

— Nu, mulțumesc, am să-mi cumpăr un sandviș în oraș.

— Minunat. Ai tot ce-ți trebuie pentru întîlnirea cu Mulholland ?

Drept răspuns, Mitch îi arătă o servietă mare și neagră pe care urma să o ia cu el. Cîteva minute mai tîrziu, tînărul traversă holul, coborî scările și ieși în stradă. Rămase cîteva clipe lîngă un felinar, se răsuci pe călcîie și porni cu pași repezi spre centrul orașului. În mîna dreaptă ducea servieta neagră, iar în mîna stîngă avea servieta din piele de țipar, roșu închis. Asta era semnalul.

Cînd ajunse în dreptul unei clădiri zugrăvite în verde și cu ferestrele astupate, Mitch se opri lîngă o gură de incendiu. Așteptă o secundă, apoi traversă Front Street. Încă un semnal.

La etajul al nouălea al lui Cotton Exchange Building, Tamy Greenwood de la Greenwood Services plecă de lîngă fereastră și-și îmbrăcă mantoul. După aceea ieși din încăpere, încuie ușa, apăsă pe butonul de apel al ascensorului și așteptă. Urma să se întîlnească cu un om care ar fi putut foarte ușor să-i aducă moartea.

Odată ajuns în holul clădirii, Mitch se îndreptă spre ascensor. Privi atent în jur, dar nu observă nimic deosebit. Cîțiva oameni de afaceri discutau între ei, o femeie șopteа ceva în receptorul unui telefon public, un paznic se învîrtea pe lîngă intrarea dinspre Union Avenue. Deși Mitch sperase să fie singur în ascensor, se văzu nevoit să accepte alături o prezență străină, un tînăr pus la patru ace care-și făcu apariția în ultima clipă.

Biroul lui Mulholland se afla la etajul al șaptelea. Mitch apăsă pe buton, ignorîndu-l complet pe tînărul în costum negru. Și în timp ce ascensorul urca etaj după etaj, cei doi bărbați urmăreau cu multă conștiinciozitate numerele care se aprindeau și se stingeau rînd pe rînd deasupra ușii. Apoi

Mitch se retrase ceva mai în spate şi lăsă servieta cea grea pe podeaua cabinei. Ascensorul se opri la etajul al patrulea, pentru a lua încă un pasager : era Tammy, într-o ţinută remarcabil de reţinută, doar o rochie tricotată, simplă şi scurtă, fără urmă de decolteu. Îşi vopsise părul într-o nuanţă stinsă de roşu. Tînărul din ascensor îi aruncă o privire scurtă şi apăsă pe butonul care comanda închiderea uşii.

Tammy avea şi ea o servietă masivă şi neagră, identică cu cea a lui Mitch. Se aşeză lîngă el fără să-l privească şi lăsă servieta pe podea, alături de ecaalită. Cînd ajunseră la etajul al şaptelea, Mitch luă în grabă servieta ei şi ieşi din ascensor. La etajul al optulea coborî şi tînărul în costum negru, iar la cel de-al nouălea, Tammy ridică servieta plină cu dosare ale firmei Bendini, Lambert & Locke şi o duse în propriul birou. După ce încuie cu grijă uşa de la intrare, îşi scoase mantoul şi merse în camera în care se afla copiatorul. Aşeză cele şapte dosare groase pe măsuţa pliantă de lîngă aparat şi-l luă pe cel pe care scria Koker-Hanks pentru Enst Texas Pipe. Puse conţinutul lui în compartimentul de alimentare automată şi porni aparatul. O jumătate de oră mai tîrziu, cele şapte dosare erau din nou aşezate în servieta cea neagră. La rîndul lor, cele paisprezece noi dosare fură încuiate într-un fişet antiincendiu dintr-o mică debara a cărei uşă fu la rîndul ei încuiată. Tammy aşeză servieta lîngă uşă şi aşteptă.

Frank Mulholland era asociat al unei firme specializate în operaţiuni bancare şi asigurări. Clientul lui era bătrînul fondator al unui lanţ de magazine cu unelte şi materiale pentru mici îndeletniciri casnice ; afacerea valora vreo optsprezece milioane mai înainte ca fiul bătrînului, ajutat de un consiliu de conducere renegat, să preia controlul, forţîndu-l pe patron să se pensioneze. Bătrînul intentase proces, compania contraatacase şi de optsprezece luni încoace toată lumea dădea în judecată pe toată lumea. Acum, că avocaţii erau cu toţii graşi şi fericiţi, venise momentul să se ajungă la o înţelegere. Firma Bendini, Lambert & Locke se ocupa de tot ce însemna taxe în beneficiul fiului şi al noului consiliu de conducere, aşa că în urmă cu două luni Avery îl aruncase şi

pe Mitch în groapa cu lei. Planul lor era să-i ofere bătrînului un pachet de acţiuni, titluri de rentă şi garanţii în valoare de cinci milioane de dolari.

Mulholland nu era însă impresionat de planul lor. Dimpotrivă, le explicase el de nenumărate ori, clientul lui nu era lacom şi, în plus, ştia că nu va mai obţine niciodată controlul asupra companiei. Al propriei lui companii, dacă vă mai amintiţi ! Dar cinci milioane pur şi simplu nu erau de-ajuns. Era clar că orice juriu, cît de cît inteligent i-ar fi dat dreptate bătrînului ; şi-apoi, orice tîmpit putea să-şi dea seama că procesul făcea... să zicem cel puţin douăzeci de milioane !

După o oră de propuneri, oferte şi contraoferte, Mitch ridicase valoarea pachetului în cauză la opt milioane, în timp ce avocatul bătrînului anunţă că s-ar putea să accepte totuşi cincisprezece. În sfîrşit, Mitch îşi rearanjă, foarte politicos, toate hîrtiile în servietă, iar Mulholland îl conduse, la fel de politicos, pînă la uşă. Conveniră să se revadă peste o săptămînă şi se despărţiră ca nişte buni prieteni.

Ascensorul se opri la etajul al cincilea şi Tammy îşi făcu apariţia în cadrul uşii. Înăuntru nu era decît Mitch, care o întrebă :

— Ceva probleme ?

— Nu. Avem cîte două copii de fiecare dosar puse sub cheie.

— Cît timp ţi-a luat toată povestea asta ?

— O jumătate de oră.

Cînd se opriră la etajul al patrulea, Tammy ridică servieta cea goală şi-l întrebă :

— Mîine la prînz ?

— Da, răspunse el.

Uşa ascensorului se deschise şi ea dispăru pe culoarul de la etajul al patrulea. Holul de la parter era pustiu şi Mitchell McDeere, avocat şi consilier juridic, ieşi grăbit din clădire, cu cîte o servietă în fiecare mînă, şi se întoarse, plin de importanţă, la birou.

Sărbătorirea zilei de naştere a lui Abby fu mai degrabă tristă. Aşezaţi la o masă într-un colţ mai întunecat al restau-

rantului Grisanti, Mitch şi Abby vorbeau în şoaptă şi încercau să-şi zîmbească, dar le venea foarte greu. Chiar în clipa aceea, undeva în restaurant, un agent FBI aştepta să se facă ora nouă ca să introducă o casetă în automatul pentru ţigări, iar Mitch trebuia să ia caseta aceea fără să fie văzut sau prins de „băieţii cei răi", oricine ar fi fost şi oricum ar fi arătat ei. Banda cu pricina urma să le spună celor doi McDeere cîţi bani aveau să primească în schimbul probelor furnizate şi al unei vieţi de evadaţi.

Aşteptînd să se facă ora nouă, Abby şi Mitch ciuguleau din mîncarea comandată, încercau să-şi zîmbească şi să stea de vorbă, dar de fapt erau neliniştiţi şi preocupaţi să urmărească pe cadranul ceasului trecerea timpului. Fu o cină scurtă ; la nouă fără un sfert terminaseră deja de mîncat şi Mitch se ridică de la masă, porni spre toaletă, iar cînd ajunse în dreptul holului întunecat, privi foarte atent în jur. Automatul pentru ţigări era acolo, în colţ, exact în locul în care ar fi trebuit să se afle.

Comandară cafelele, apoi fix la ora nouă, Mitch se întoarse în hol ; cu un gest nervos, vîrî şase monede în automat şi trase de maneta aflată sub marca Marlboro Lights, în amintirea lui Eddie Lomax. Întinse repede mîna, luă pachetul de ţigări şi, pipăind puţin în întuneric, găsi şi caseta. Era atît de încordat încît tresări cînd auzi sunînd telefonul public de alături. Se întoarse şi privi din nou cu atenţie în jur. Holul era aproape pustiu ; doar la bar doi bărbaţi urmăreau programul la televizor. Undeva, într-un colţ întunecat al încăperii, un rîs de om beat sparse liniştea.

Abby îi urmări fiecare mişcare pînă cînd se aşeză din nou în faţa ei la masă. Sprîncenele i se ridicară întrebător : „Ei ?"

— Gata, o am aici, răspunse Mitch, cu un zîmbet nevinovat pe faţă. În timp ce îşi bea cafeaua privi din nou cu mare atenţie în jur, dar se liniştî : nimeni nu-i urmărea. Mitch îi spuse chelnerului că se grăbesc şi după cîteva clipe primiră nota de plată.

BMW-ul era, într-adevăr, plin de microfoane. Băieţii lui Tarrance îl examinaseră în amănunt în timpul plimbării cu autobuzul cu patru zile în urmă. Un echipament teribil de

sofisticat transmitea şi înregistra chiar şi cea mai slabă răsuflare ; nu exista însă nici un dispozitiv de urmărire. Mitch se gîndi că era foarte drăguţ din partea lor că se mulţumeau doar să asculte, fără să mai şi urmărească deplasările maşinii.

Părăsiră parcarea restaurantului fără să schimbe o vorbă între ei. Abby puse cu mare grijă caseta într-un casetofon portabil, îi dădu căştile lui Mitch, apăsă pe PLAY şi urmări foarte atentă reacţiile soţului ei la cele imprimate pe bandă. Maşina se îndrepta spre interstatală.

Era vocea lui Tarrance : „Bună, Mitch. Astăzi este marţi, 9 martie, puţin după ora douăzeci şi unu. La mulţi ani frumoasei tale soţii. Mesajul de pe banda asta durează vreo zece minute ; ascultă-l o dată sau de două ori cu mare atenţie şi după aceea distruge caseta. Am avut o întîlnire între patru ochi cu directorul Voyles şi l-am informat despre plimbarea noastră care, apropo, mi-a plăcut foarte mult. Directorul este foarte mulţumit de felul cum merg lucrurile, dar e de părere că am vorbit destul. Aşa că vrea să batem palma şi asta cît mai repede. Mi-a explicat în termeni foarte clari că nu am plătit niciodată trei milioane de dolari şi că n-o să începem cu tine. A înjurat cît a putut, dar în cele din urmă mi-a zis că putem plăti un milion, bani gheaţă, şi nimic mai mult. Banii vor fi depuşi într-o bancă elveţiană şi nimeni, nici măcar Serviciul de Venituri Interne, nu va şti vreodată de existenţa contului ăsta. Un milion de dolari, neimpozabil. Asta este ultima noastră ofertă şi directorul Voyles a zis că poţi să te duci dracului dacă o refuzi. Pentru că tot o să aruncăm în aer firma aia, cu sau fără ajutorul tău, Mitch."

Un zîmbet răutăcios răsări pe chipul împricinatului care, altfel, urmărea foarte atent maşinile ce treceau pe lîngă ei. Abby îl privea tăcută, aşteptînd mai departe un semn despre mesajul de pe casetă.

Vocea continuă : „Vom avea grijă de voi, Mitch. Veţi beneficia de protecţia FBI ori de cîte ori veţi considera necesar. Dacă vreţi, putem să facem şi verificări periodice asupra situaţiei voastre. Dacă după cîţiva ani veţi intenţiona să vă mutaţi în alt oraş, vă vom ajuta. Veţi putea să vă mutaţi la fiecare cinci ani dacă doriţi ; noi vă vom face rost de lo-

cuință, mașină și locuri de muncă. Slujbe bune în administrație sau chiar într-o întreprindere al cărei patron să lucreze pentru guvern. Doar să spuneți ce vreți, Mitch ! Bineînțeles că vă vom asigura identități noi pe care le puteți schimba și în fiecare an dacă în felul ăsta vă veți simți în siguranță. Nu e nici o problemă, ba chiar, dacă aveți o idee mai bună, sîntem gata să vă ascultăm. Sau poate vreți să locuiți în Europa sau în Australia ; nu trebuie decît să ne spuneți, pentru că vă vom oferi un tratament special. Știu că sînt promisiuni mari, Mitch, dar sînt adevărate și sîntem gata să punem totul pe hîrtie. Vă dăm un milion, bani gheață, neimpozabili, și vă aranjăm o situație oriunde doriți. În schimb, tu, Mitch, va trebui să ne pui în mînă firma și pe membrii Familiei Morolto. Și cu asta, gata pentru astăzi. O să mai vorbim altă dată. Voyles îmi stă în circă, așa că lucrurile trebuie să meargă repede. Sună-mă la numărul știut joi seara la ora nouă, de la telefonul public de lîngă toaleta din restaurantul Houston's de pe Poplar. Salut, Mitch."

La semnul lui, Abby apăsă pe STOP, apoi derulă caseta. Mitch îi dădu căștile și fu rîndul ei să asculte cu toată atenția mesajul înregistrat.

Erau doi îndrăgostiți ce se plimbau mînă-n mînă pe aleile parcului scăldat în lumina rece a lunii. La un moment dat se opriră lîngă un tun de bronz și admirară fluviul care curgea maiestuos spre New Orleans. Era același tun lîngă care, într-o seară biciuită de lapoviță, Eddie Lomax prezentase unul din ultimele lui rapoarte profesionale.

Abby ținea strîns în mînă caseta și privea apele fluviului. Ascultase de două ori înregistrarea, dar nu vrusese să lase caseta în mașină : cine știe cine ar fi putut pune mîna pe ea. După săptămîni de tăcere sau de conversații scurte, furate în afara casei, cei doi tineri își găseau cu greu cuvintele.

— Știi, Abby, zise Mitch într-un tîrziu. Întotdeauna mi-am dorit să lucrez la poștă. Am avut și un unchi la țară care era factor poștal. Ar fi o muncă foarte potrivită.

Era doar o încercare de a destinde atmosfera, dar rezultatul fu cel sperat. Abby ezită cîteva secunde, apoi izbucni

într-un rîs uşor, care arăta că vorbele lui într-adevăr o amuzaseră.

— Mda, iar eu aş putea să spăl podele într-un spital pentru veteranii de război.

— Da' de ce să speli podele ? Ai putea să faci ceva mult mai folositor şi mai puţin bătător la ochi. Să schimbi ploşca bolnavilor, de exemplu. Şi-apoi am locui într-o căsuţă albă şi curată pe Maple Street, în Omaha. Eu am să fiu Harvey, tu ai să fii Thelma şi vom avea un nume de familie scurt şi simplu.

— Poe, fu de părere Abby.

— Îhî, sună grozav : Harvey şi Thelma Poe, familia Poe. Vom avea un cont de un milion de dolari în bancă, dar nu vom putea cheltui nici o centimă din ei, pentru că toţi vecinii de pe Maple Street ar observa, noi am ieşi în evidenţă şi ăsta este ultimul lucru pe care să ni-l dorim.

— Eu am să-mi aranjez puţin nasul.

— Bine, dar ai un nas perfect !

— Nasul lui Abby este perfect, cel al Thelmei însă, nu. Şi eu zic că trebuie să-l reparăm.

— Mda, s-ar putea să ai dreptate.

Mitch obosise tot încercînd să fie amuzant, aşa că tăcu. Abby trecu în faţa lui şi el îi înconjură umerii cu braţele. Ochii lor urmăreau înaintarea lentă pe apele fluviului a unui şlep însoţit de vreo sută de barje. Luna se ascunse într-un nor şi un vînt rece se ridică dinspre apus.

— Crezi că e-adevărat ce spune Tarrance ? întrebă Abby.

— Cum adică ?

— Păi, să presupunem că tu nu mergi mai departe. Crezi că pînă la urmă tot vor reuşi să penetreze firma ?

— Ei bine, mi-e teamă să nu-l cred.

— Atunci, luăm banii şi-o întindem ?

— Pentru mine este mult mai uşor să iau banii şi s-o întind Abby, pentru că nu las nimic în urma mea. Cu tine însă este altceva. Tu n-o să-i mai vezi niciodată pe ai tăi.

— Unde am putea să plecăm ?

— Habar n-am. Tot ce ştiu este că n-aş vrea să rămîn în ţară. Nu poţi avea încredere totală în federali şi m-aş simţi

mult mai în siguranţă undeva, în străinătate. N-am să-i spun însă lui Tarrance chestia asta.

— Şi-atunci care-i pasul următor ?

— Păi, cădem la învoială şi după aia strîngem repede suficiente informaţii ca să scufundăm corabia. N-am nici cea mai vagă idee despre ceea ce vor, dar am să le aduc ce-mi cer. Cînd Tarrance va avea material suficient, ne luăm banii, ne aranjăm feţele şi dispărem.

— Cîţi bani o să avem ?

— Peste un milion. Nu-ţi face griji, suma este încă negociabilă.

— Şi atunci, cam cît crezi că vom obţine ?

— Două milioane bani gheaţă, neimpozabili, nici un cent mai puţin.

— Oare ei vor fi de acord cu suma asta ?

— Da, dar nu asta e întrebarea. Întrebarea e dacă ar fi bine să luăm banii şi s-o ştergem ?

Lui Abby i se făcuse frig şi Mitch îi înfăşură umerii în propriul lui palton, ţinînd-o strîns în braţe.

— Nenorocită afacere, Mitch. Da' cel puţin vom fi împreună.

— Mă cheamă Harvey, nu Mitch.

— Ce crezi, Harvey, oare vom fi în siguranţă ?

— E clar că aici nu sîntem în siguranţă.

— Nu-mi place locul ăsta. Mă simt singură şi mi-e teamă.

— Ştii ceva ? m-am plictisit să fiu avocat.

— Atunci, hai să luăm banii şi să o ştergem.

— S-a făcut, Thelma.

Abby îi dădu caseta. Mitch o privi cîteva clipe, apoi o aruncă departe, în direcţia fluviului. Ţinîndu-se de mînă, străbătură cu paşi repezi parcul şi se îndreptară spre locul unde îşi lăsaseră maşina, pe Front Street.

24

Pentru a doua oară în cariera lui, Mitch primise permisiunea să pătrundă în aristocratica sufragerie de la etajul al cincilea. Avery își motivase invitația prin faptul că asociații fuseseră absolut impresionați de cele șaptezeci și una de ore facturate în medie pe săptămînă, în luna februarie; de aceea doriseră să-i ofere lui Mitch un prînz-recompensă. O asemenea invitație nu putea fi refuzată, oricît de încărcat i-ar fi fost programul din ziua respectivă. Nici unul dintre angajații obișnuiți ai firmei nu spusese vreodată „nu" unei invitații pentru sufrageria de la etajul al cincilea și fiecare primea două astfel de invitații pe an.

Mitch avusese la dispoziție două zile ca să se pregătească. Prima lui pornire fusese să refuze și prin minte îi trecuse vreo duzină de scuze amărîte. A lua prînzul și a sta de vorbă cu niște criminali, oricît de bogați și de rasați ar fi fost ei, îl atrăgea mult mai puțin decît un castron de supă împărțit cu un vagabond într-o stație de autobuz. Pe de altă parte însă, un refuz ar fi însemnat o gravă încălcare a tradiției. Or, în situația actuală, mișcările lui erau și așa suficient de suspecte.

Prin urmare, se așeză cu spatele la fereastră și se forță să zîmbească și să stea de vorbă cu Avery, Royce McKnight și, bineînțeles, cu Oliver Lambert. De două zile știa că avea să stea la masă cu cei trei. Știa că îl vor urmări îndeaproape, încercînd să detecteze și cea mai slabă lipsă de entuziasm sau

urmă de cinism sau de disperare din partea lui. Știa că cei trei se vor agăța de fiecare cuvînt pe care-l va rosti, știa că vor revărsa pe umerii lui fragili un val impresionant de laude și de promisiuni.

Oliver Lambert nu fusese niciodată mai fermecător.

— Șaptezeci și una de ore pe săptămînă facturate de un membru obișnuit al firmei în luna februarie reprezentau un record în istoria firmei, zise el în timp ce Roosevelt servea primul fel. Toți asociații erau uluiți și încîntați în același timp, explică el cu voce blîndă, privind în jur.

Mitch schiță un zîmbet chinuit și se aplecă deasupra farfuriei. Ceilalți asociați, uluiți sau indiferenți, discutau între ei sau se concentrau asupra mîncării. Mitch numără optsprezece asociați activi și șapte pensionari ; aceștia din urmă erau îmbrăcați în pulovere și aveau o privire relaxată.

— Ai o putere de muncă remarcabilă, Mitch, zise Royce McKnight cu gura plină.

Tînărul dădu aprobator din cap : „Da, da, și mă antrenez tot timpul", își zise în sinea lui. Încerca din toate puterile să nu se gîndească la Joe Hodge și la Marty Kozinski și la ceilalți trei avocați imortalizați pe pereții bibliotecii. Îi era însă imposibil să nu se gîndească la fața de pe plajă și se întreba dacă nu cumva erau toți la curent cu întîmplarea. Oare văzuseră cu toții fotografiile ? Și le trecuseră unii altora în timpul vreunui prînz între asociați, fără nici un fel de invitat ? De Vasher îi promisese să nu le arate nimănui, dar ce-nseamnă promisiunea unui bandit ? Firește că le văzuseră. Doar Voyles îi spusese că toți asociații și chiar și unii dintre membrii obișnuiți ai firmei făceau parte din conspirație.

Pentru cineva căruia nu-i era foame, se descurcă onorabil cu mîncarea. Reuși chiar să mănînce încă o chiflă cu unt, doar așa, ca să pară cît mai normal.

— Prin urmare, tu și cu Abby plecați săptămîna viitoare în Cayman ? întrebă retoric Oliver Lambert.

— Într-adevăr. Ea intră în vacanța de primăvară și am închiriat unul din apartamente încă de acum două luni. Abia așteptăm să plecăm.

— Da' e o perioadă groaznică pentru concediu, zise Avery dezgustat. Sîntem deja cu o lună în urmă faţă de program.

— Întotdeauna sîntem cu o lună în urmă faţă de program, Avery. Ce mai înseamnă o săptămînă în plus? Bănuiesc că vrei să-mi iau şi dosarele cu mine.

— N-ar fi rău. Eu mi le iau întotdeauna cu mine.

— Să nu faci asta, Mitch, protestă în glumă Oliver Lambert. Tu şi Abby meritaţi să aveţi o săptămînă doar pentru voi, iar pe noi ai să ne găseşti tot aici cînd ai să te întorci.

— Ai să vezi că insulele or să-ţi placă foarte mult, interveni Royce McKnight, ca şi cînd Mitch n-ar mai fi fost acolo niciodată, povestea de pe plajă nu s-ar fi întîmplat şi nici unul dintre ei n-ar fi ştiut nimic despre blestematele acelea de fotografii.

— Cînd plecaţi? întrebă Lambert.

— Duminică dimineaţă, cît mai devreme.

— Vă duce avionul nostru?

— Nu, mergem cu compania Delta.

Lambert şi McKnight schimbară priviri scurte pe care Mitch n-ar fi trebuit să le observe. De fapt şi alţii din încăpere îi aruncaseră priviri rapide şi pline de curiozitate pe care Mitch le observase încă de cînd păşise în sufragerie. Era clar că fusese adus acolo ca să fie văzut.

— Faci înot subacvatic? întrebă Lambert, care încă se mai gîndea la alegerea făcută de Mitch în privinţa avionului.

— Nu, dar vrem să învăţăm.

— A, dacă-i aşa, să ştii că e un tip la Rum Point, Adrian Beach care are un centru sportiv nemaipomenit. Într-o săptămînă îţi dă şi certificat. E-adevărat că e o săptămînă plină, dar merită.

„Cu alte cuvinte, nu te apropia de Abanks", îşi zise Mitch.

— Cum îi zice centrului ăstuia? întrebă el.

— Rum Point Divers şi este un loc grozav.

Mitch se încruntă semnificativ, ca şi cînd şi-ar fi notat în minte acest fapt atît de util. Deodată, Oliver Lambert se întristă:

— Să fii prudent, Mitch. Mi-am amintit de Marty şi Joe.

Avery şi McKnight îşi plecară ochii în farfurii pentru o secundă de reculegere în amintirea celor doi tineri morţi. Mitch înghiţi cu greutate şi mai că i-ar fi zîmbit batjocoritor lui Lambert. Reuşi însă să-şi păstreze calmul şi să arate la fel de trist ca toţi ceilalţi. Marty şi Joe, şi tinerele lor văduve, şi copiii lor orfani. Marty şi Joe, doi avocaţi tineri şi bogaţi, ucişi de profesionişti şi eliminaţi înainte de a putea vorbi. Marty şi Joe, doi rechini de viitor devoraţi de cei asemenea lor. Voyles îl avertizase pe Mitch să se gîndească la Marty şi la Joe ori de cîte ori îl vede pe Oliver Lambert. Iar acum se aşteptau ca, pentru un amărît de milion de dolari, el, Mitch, să facă, şi încă fără să fie prins, ceea ce Marty şi Joe nu apucaseră să ducă la bun sfîrşit. Hm, te pomeneşti că anul viitor pe vremea asta, un nou angajat va sta aici, chiar pe locul lui, şi-i va asculta pe asociaţii plini de tristeţe povestind despre tînărul Mitch McDeere, şi despre remarcabila lui putere de muncă, şi despre ce avocat nemaipomenit ar fi ajuns dacă nu ar fi avut accidentul acela. Oare pe cîţi aveau de gînd să-i mai omoare ? Ei bine, pentru toate astea, voia două milioane, plus încă alte două-trei lucruri.

După o oră de mîncare bună şi de conversaţie plină de miez, prînzul ajunse la sfîrşit, asociaţii mai schimbară cîteva vorbe cu Mitch, apoi părăsiră încăperea. Ziseseră că sînt foarte mîndri de el, că el era pe cale să devină cea mai strălucitoare stea a firmei Bendini, Lambert & Locke. Mitch zîmbise şi le mulţumise pentru cuvintele frumoase.

Cam pe cînd Roosevelt le servea celor din sufrageria de la etajul al cincilea plăcinta cu banane şi cafeaua, Tammy Greenwood Hemphill de la Greenwood Services îşi parcă broscuţa îngrozitor de murdară chiar în spatele Peugeot-ului strălucitor din parcarea de la Şcoala Episcopală „St. Andrew". Lăsă motorul să meargă, coborî din maşină, descuie portbagajul Peugeot-ului şi luă din el o servietă neagră. Închise la loc portbagajul, se urcă în broscuţă şi demară în trombă.

Abby stătea la fereastra cancelariei bîndu-şi cafeaua şi privind cu atenţie parcarea de dincolo de terenul de sport.

Zîmbi şi-şi verifică ceasul : douăsprezece şi jumătate, exact aşa cum plănuiseră.

Tammy reuşi să se strecoare prin traficul aglomerat, de amiază, înspre centrul oraşului. Conducerea maşinii devenea obositoare în condiţiile în care trebuia să fie atentă şi la oglinda retrovizoare. Ca de obicei, nu observă nimic suspect şi tot ca de obicei, parcă pe locul care îi era rezervat, peste drum de Cotton Exchange Building.

De data asta, încărcătura cuprindea nouă dosare pe care Tammy le aşeză frumos pe măsuţa pliantă de lîngă copiator. Dosarele Sigalas Partners, Lettie Plunk Trust, Handy Man Hardware, plus încă altele două legate cu o bandă de cauciuc şi purtînd eticheta DOSARELE LUI AVERY. Tammy trase cîte două copii după fiecare pagină, reasamblă piesele şi notă într-un registru data, ora şi titlul fiecărui dosar în parte. Aveau acum treizeci şi nouă de dosare, iar Mitch zisese că în final vor fi vreo patruzeci. În sfîrşit, ascunse cîte o copie în fişetul încuiat din debara şi puse originalele şi celelalte copii înapoi în servieta cea neagră.

Cu o săptămînă în urmă, conform instrucţiunilor lui Mitch, Tammy închiriase pe numele ei un spaţiu de depozitare de doisprezece pe doisprezece, la Summer Avenue Mini Storage, la vreo paisprezece mile distanţă de centrul oraşului. O jumătate de oră după ce părăsise parcarea de la Cotton Exchange Building, Tammy ajunse în locul cu pricina şi descuie uşa de la numărul 38C. Aranjă celelalte nouă copii într-o cutie de carton pe care scrise data şi pe care o aşeză pe podea, alături de alte trei cutii identice.

În cele din urmă, la ora trei fix a după-amiezii, îşi readuse maşina în spatele Peugeot-ului cărula îi deschise portbagajul pentru a pune servieta exact în locul de unde o luase la prînz.

Cîteva secunde mai tîrziu, Mitch ieşi din Bendini Building, respiră adînc, îşi întinse braţele şi-şi plimbă privirea peste Front Street. Ce frumoasă zi de primăvară ! Apoi observă la etajul al nouălea al clădirii aflate la trei cvartale mai

spre nord că cineva trăsese storurile, acoperind complet fereastra. Bun, ăsta era semnalul că totul e-n regulă. Zîmbi şi se întoarse în birou.

În noaptea aceea, la ora trei, Mitch se dădu jos din pat şi se îmbrăcă fără să facă cel mai mic zgomot ; îşi puse o pereche de blue-jeans vechi şi uzaţi, o bluză de flanelă de pe vremea studenţiei, nişte ciorapi impermeabili şi o pereche de cizme de cauciuc, încercînd să semene cît mai tare a şofer de camion. O sărută pe Abby, care de altfel nici nu dormea, şi plecă. Cartierul era pustiu la ora aceea ; la fel fu tot drumul pînă la intersecţia cu interstatala. Era clar că nu-l urmărea nimeni la o oră atît de imposibilă.

După ce străbătu vreo douăzeci şi cinci de mile înspre Senatobia, Mississippi, Mitch opri maşina în parcarea unui service non-stop pentru camioane răsărit din întunericul nopţii şi aşteptă, urmărind forfoteala unei duzini de camioane în jurul pompelor de alimentare cu carburant.

Deodată, de după colţ, se ivi un negru a cărui faţă era oarecum ascunsă de o şapcă purtînd însemnele echipei de fotbal Falcons. Mitch recunoscu în el agentul din autogara de la Kronxville, aşa că opri motorul şi coborî din maşină.

— McDeere ? îl întrebă agentul.

— Evident, cine altul ? Unde-i Tarrance ?

— Înăuntru, într-un separeu lîngă fereastră.

Mitch deschise portiera maşinii şi puse cheile în palma agentului FBI.

— Unde mi-o duceţi ?

— Ceva mai departe pe şosea. Din oraş şi pînă aici n-ai avut nici o coadă, aşa că stai liniştit. De altfel, ştii că vom avea grijă de maşină.

Cu aceste cuvinte, agentul se urcă în BMW, se strecură printre două pompe pentru motorină diesel şi se îndreptă spre autostradă. La ora trei patruzeci şi cinci, Mitch intră în barul service-ului.

Încăperea era înţesată de camionagii solizi, de vîrstă mijlocie, care beau cafea, mîncau plăcinte cumpărate pe drum,

își curățau dinții cu scobitori colorate de plastic și vorbeau cu voce tare despre pescuit și politică. Mulți dintre ei aveau accentul fonfăit al celor din Nord. La toate astea se adăuga urletul neîntrerupt al tonomatului.

Avocatul înaintă greoi spre capătul încăperii, până când observă într-un colț întunecat o figură familiară ascunsă de o pereche de ochelari de soare și de o șapcă de baseball. Sub cozoroc răsări un zîmbet ; Tarrance ținea în mînă o listă de bucate, dar ochii lui urmăreau cu atenție intrarea în bar.

— Bună, prietene, îl întîmpină Tarrance. Cum te simți ca șofer de camion ?

— Minunat, deși prefer autobuzul.

— Ei, atunci data viitoare vom încerca un tren sau poate altceva, ca să nu ne plictisim. Lancy ți-a luat mașina ?

— Laney ?

— Tipul ăla negru. E tot de-al nostru.

— A ! Nu ne-a făcut nimeni cunoștință, așa că numele lui... Da, da, mi-a luat mașina. Aș putea totuși să-mi spui și unde o duce ?

— Mai încolo, pe autostradă. Se va întoarce cam într-o oră. Vom face tot posibilul să pleci pe la ora cinci, în așa fel încît să fii la birou la șase. Ne-ar părea tare rău să-ți stricăm programul de astăzi.

— Ha, programul meu... oricum l-a luat dracu'.

O chelneriță șchioapă, pe nume Dot, le întrerupse conversația întrebîndu-i ce doresc.

— Doar cafea, mulțumesc.

În aceeași clipă, un val proaspăt de șoferi năvăli înăuntru și zgomotul invaziei reuși să acopere până și tonomatul.

— Ei, și ce mai fac băieții de la birou ? întrebă Tarrance, plin de veselie.

— Totul e-n ordine. Aparatele marchează tot timpul și averile lor cresc conform așteptărilor. Mulțumesc de întrebare.

— N-ai pentru ce.

— Ce mai face bunul meu prieten Voyles ? întrebă Mitch la rîndul lui.

— Păi, ce să facă ? E cam neliniștit. M-a sunat de două ori numai astăzi ca să-mi repete pentru a cn-a oară că vrea un

răspuns din partea ta. Zicea că ai avut tot timpul să te hotărăşti. I-am spus să se liniştească şi i-am povestit despre rendez-vous-ul din noaptea asta. A fost încîntat de afacere şi mi-a zis să-i dau telefon peste patru ore.

— În cazul ăsta, Tarrance, poţi să spui că un milion nu este de-ajuns. Voua, băieţi, vă place să vă bateţi cu pumnul în piept despre miliardele cheltuite ca să combateţi crima organizată, aşa că eu vin şi spun: Aruncaţi-mi şi mie o bucăţică. Ce-nseamnă două milioane bani gheaţă pentru guvernul federal ?

— A, acum s-au făcut două milioane ?

— La dracu', sigur că s-au făcut două milioane şi nici un ban mai puţin. Vreau un milion acum şi un milion mai tîrziu. În momentul de faţă sînt pe cale să-mi copiez toate dosarele şi ar trebui să termin în cîteva zile. Cred că sînt toate perfect legale şi pentru povestea asta, pot să fiu radiat definitiv din barou. În consecinţă, vreau primul milion în clipa în care vă voi înmîna documentele. Am putea să le spunem „bani pentru bună credinţă".

— Cum vrei să fie făcută plata ?

— Vreau să depuneţi banii într-o bancă din Zürich, dar vom discuta amănuntele mai tîrziu.

Dot trînti pe masă două farfurioare şi două ceşti desperecheate şi începu să toarne cafeaua de la o înălţime apreciabilă, împroşcînd totul în jur cu stropi maronii.

— Dacă vi le mai umpleţi, să ştiţi că-i gratis, mormăi ca şi se îndepărtă.

— Bun, şi al doilea milion ? întrebă Tarrance, ignorînd cafeaua.

— Vreau o jumătate în clipa în care tu şi Voyles consideraţi că v-am dat suficient material ca să obţineţi inculpările. Cealaltă jumătate rămîne să o primesc după ce voi depune ultima oară în instanţă. Şi ţin să-ţi spun, Tarrance, că e un tîrg incredibil de corect.

— Ai dreptate. Batem palma.

Mitch răsuflă adînc şi se simţi sleit. Gata, făcuse tîrgul. Contractul. Înţelegerea. În sfîrşit, ceva ce nu va fi niciodată pus pe hîrtie, dar care, cu toate astea, avea la fel de multă

greutate. Bău din cafea, dar fără să-i simtă gustul. Se înțeleseseră în privința banilor, deci urma să fie pe o listă de plată. Era momentul să insiste.

— Mai e ceva, Tarrance.

— Zău ?

— E un lucru pe care îl puteți face foarte ușor și nici nu vă costă nimic, OK ? zise Mitch, apropiindu-se și mai mult de urechea lui Tarrance.

— Te-ascult.

— Uite despre ce este vorba : Fratele meu, Ray, este închis la Brushy Mountain și mai are șapte ani până la eliberarea pe cuvînt. Vreau să-l scoateți de acolo.

— Asta-i bună, Mitch ! Om putea noi să facem o sumedenie de lucruri, da' să eliberăm pe cuvînt deținuți din închisorile statale, asta e ceva ce ne depășește. Din închisorile federale, mai treacă meargă, da' în nici un caz din cele statale. În nici un caz.

— Ascultă-mă, Tarrance, și ciulește bine urechile la ceea ce-ți spun. Dacă plec la drum cu Mafia pe urmele mele, fratele meu merge cu mine. Și știu că dacă directorul Voyles vrea îl poate scoate pe Ray din închisoare. Știu foarte bine lucrul ăsta. Prin urmare, băieți, vouă nu vă rămîne decît să puneți la cale planul de bătaie.

— Bine, da' nu-nțelegi că nu avem autoritatea să intervenim în cazul deținuților statali ?

Mitch zîmbi și-și reluă ceașca de cafea.

— James Earl Ray a reușit să evadeze de la Brushy Mountain fără să mai fie ajutat de cineva din afară.

— Asta-i bună ! Doar nu vrei să atacăm închisoarea în chip de comando ca să-l salvăm pe fratele tău !

— Tarrance, nu face pe prostul cu mine ! Ce ți-am spus nu este negociabil.

— Bine, bine. Să văd ce pot face. Mai ai și alte surprize de-astea ?

— Nu, doar cîteva întrebări despre unde o să mergem și ce-o să se întîmple cu noi. Unde o să ne ascundem la început ? Unde o să ne ascundem în timpul proceselor ? Unde o să lo-

cuim după aceea ? Vezi ? Doar cîteva întrebări despre nimicuri din astea.

— Vom discuta despre toate lucrurile astea mai tîrziu.

— Acum spune-mi ce v-au povestit Hodge şi Kozinski ?

— Nu îndeajuns. Avem un registru destul de gros în care am notat tot ce ştim despre Familia Morolto şi despre firmă : organizare, persoane-cheie, activităţi ilegale şi aşa mai departe. Va trebui să citeşti tot materialul înainte de a începe să lucrăm efectiv.

— Adică după ce voi fi primit primul milion.

— Evident. Şi noi cînd putem să-ţi vedem dosarele ?

— Peste vreo săptămînă. Am reuşit să copiez şi patru dosare care aparţin altcuiva şi s-ar putea să mai pun mîna şi pe altele.

— Cine face copiile ?

— Asta nu te priveşte.

Tarrance se gîndi o clipă, apoi se hotărî să nu insiste.

— Cîte dosare vei avea în final ?

— Patruzeci-cincizeci. La unele din ele am lucrat timp de opt luni, la altele doar o săptămînă, dar după părerea mea sînt toate legale.

— Pe cîţi dintre clienţii aştia i-ai cunoscut personal ?

— Pe doi sau trei.

— Atunci nu fi atît de sigur că sînt toţi în perfectă legalitate. Hodge ne-a povestit despre nişte dosare false sau „dosare pentru asudat", cum le spun asociaţii, care există de vreo cîţiva ani şi pe care îşi macină timpul şi avîntul fiecare nou angajat. Sînt dosare grele, care cer sute de ore de muncă şi care îi fac pe boboci să se simtă adevăraţi avocaţi.

— „Dosare pentru asudat" ?

— Aşa zicea Hodge. E un joc simplu, Mitch. Te momesc cu bani, apoi te sufocă cu lucrări aparent legale şi care probabil chiar sînt legale în cea mai mare parte, pentru ca după cîţiva ani să te trezeşti prins în conspiraţie fără nici o posibilitate de ieşire. Şi cu tine e la fel, Mitch. Ai început să lucrezi acum opt luni, în iulie, şi mai mult ca sigur că pînă acum ai pus mîna şi pe unele din dosarele murdare. Bineînţeles că n-ai

ştiut şi nici n-aveai de ce să bănuieşti aşa ceva, dar ai fost păcălit.

— Două milioane, Tarrance. Două milioane şi fratele meu.

Tarrance sorbi din cafeaua călduţă şi, cînd Doi îşi făcu din nou apariţia, comandă nişte plăcintă cu cocos. După ce îşi verifică ceasul, privi cu atenţie şoferii care umpluseră încăperea : toţi fumau, beau cafea şi pălăvrăgeau.

— Aşadar, ce să-i spun domnului Voyles ?

— Spune-i că nu facem afacerea dacă nu-l scoate pe Ray din închisoare. Nici un fel de afacere, ai înţeles, Tarrance ?

— Ei bine, vom găsi noi o soluţie.

— Sînt convins că o veţi găsi.

— Cînd plecaţi în Caymane ?

— Duminică dimineaţă. De ce mă-ntrebi ?

— Din curiozitate.

— Ei, dacă tot veni vorba, şi eu sînt curios să ştiu cîte grupuri diferite mă vor urmări acolo. Cer prea mult ? Sînt sigur că vom avea o întreagă armată pe urmele noastre şi, sincer vorbind, sperasem să avem şi noi parte de puţină intimitate.

— Veţi locui într-unul din apartamentele firmei ?

— Firește.

— Atunci, uită de intimitate, pentru că probabil în apartamentul ăla sînt mai multe microfoane decît într-un studio de înregistrări. Şi s-ar putea să fie chiar şi ceva camere de luat vederi.

— M-ai liniştit. Avem de gînd să stăm vreo două nopţi la Abanks Dive Lodge, aşa că, dacă vi se întîmplă să fiţi prin apropiere, vă aştept să bem ceva împreună.

— Ştii că ai haz ? Dacă vom fi pe-acolo, vom fi cu un scop anume, şi tu ştii asta.

Tarrance îşi termină bucata de plăcintă din trei înghiţituri, lăsă pe masă doi dolari, apoi cei doi bărbaţi porniră împreună spre parcarea ascunsă în întuneric. Asfaltul murdar trepida sub camioanele grele, aerul vibra din cauza motoarelor diesel.

— Peste câteva ore am să stau de vorbă cu Voyles, zise Tarrance. N-ai vrea ca tu și soția ta să faceți o plimbare cu mașina mîine după-amiază ? Tot e sîmbătă.

— Undeva anume ?

— Da. La treizeci de mile-Est de aici este un oraș căruia îi spune Holly Springs. E plin de case vechi și de istorie confederată. Femeile adoră să se plimbe și să privească vilele alea vechi. Dacă ajungeți acolo pe la patru, o să vă găsim noi. Prietenul nostru Laney o să conducă un Chevy Blazer roșu aprins, cu număr de Tennessee. Luați-vă după el și o să găsim noi un loc unde să stăm de vorbă.

— Crezi că vom fi în siguranță ?

— Ai încredere în noi. Dacă ni se pare ceva suspect, anulăm totul. Plimbați-vă vreo oră prin oraș și dacă-n timpul ăsta nu-l zăriți pe Laney, luați cîte un sandviș și plecați acasă. Nu riscăm nimic.

— Mulțumesc. Sînteți niște tipi grozavi.

BMW-ul apăru de după un colț și se opri lîngă ei.

— Totul e curat, n-am dat de nimeni, zise Laney, coborînd din mașină.

— Bun, spuse Tarrance. Ne vedem mîine. Drum bun.

— Ne e negociabil, Tarrance, repetă Mitch, strîngînd mîna sergentului.

— Poți să-mi spui Wayne. Ne vedem mîine.

25

Cînd Mitch şi Abby McDeere, uzi leoarcă şi obosiţi, ajunseră în sfîrşit în apartamentul luxos aparţinînd firmei Bendini, Lambert & Locke, plaja Seven Mile era pustie, căci tunetele asurzitoare şi ploaia torenţială reuşiseră să alunge turiştii. De data asta primise apartamentul B, după ce, în timpul primei lui vizite în insule, locuise în apartamentul A. În realitate, cele două apartamente păreau să fie identice, cu excepţia tapetului şi a mobilelor. Uşa de la intrare se descuie fără probleme şi cei doi tineri pătrunseră în vestibul chiar în clipa în care ploaia se porni cu şi mai multă înverşunare.

Îşi duseseră bagajele în dormitorul de la etaj, al cărui balcon privea plaja udă şi pustie. Supraveghindu-şi cu mare grijă cuvintele, Abby şi Mitch inspectară fiecare încăpere a noului lor domeniu de vacanţă. Constatară că frigiderul era gol, dar că în schimb barul era foarte bine aprovizionat, drept pentru care Mitch prepară două pahare cu rom şi Coca-Cola, în cinstea insulelor, evident. Ieşiră apoi în balconul biciuit de ploaie, de unde priviră oceanul ce-şi revărsa furios spuma albă pe plaja părăsită de turişti. Barul Rumheads, abia vizibil din cauza ploii, era şi el aproape pustiu : doar doi localnici beau bere şi priveau marca.

— Uite, acolo este Rumheads, zise Mitch, întinzînd mîna în care ţinea paharul.

— Rumheads ? Ce-i asta ?

— Rumheads, doar ţi-am povestit despre circiuma asta unde turiştii vin să bea ceva, iar localnicii, să joace domino.

— Aha, da, zise Abby, cituşi de puţin impresionată. Apoi căscă şi se aşeză mai comod pe scaunul de plastic, închizînd ochii.

— Ei, asta-i bună, Abby ! E prima noastră călătorie în străinătate care mai e şi adevărata noastră călătorie de nuntă, iar tu te găseşti să adormi la zece minute după ce ajungem aici.

— Dar sînt atît de obosită, Mitch ! Toată noaptea am făcut bagajele, da' tu n-ai cum să ştii, pentru că dormeai.

— Păi ai luat opt valize, şase pentru tine şi două pentru mine. Cred că ai împachetat toate hainele pe care le avem, aşa că nu-i de mirare că n-ai dormit toată noaptea.

— Da, pentru că nu vreau să fiu pusă în situaţia de a nu avea cu ce să mă îmbrac.

— Să nu ai cu ce să te îmbraci ? Da' cîte costume de baie ţi-ai luat : zece, douăsprezece ?

— Şase.

— Grozav ! Deci unu pe zi ; păi, atunci de ce nu-ţi pui unul din ele chiar acum ?

— Ce să fac ?

— M-ai auzit, doar ; uite, pune-ţi-l pe ăla albastru făcut numai din sloricele, care cîntăreşte o juma' de gram, costă şaizeci de dolari şi-ţi lasă tot fundul afară cînd mergi. Hai, că vreau să-l văd.

— Bine, da' plouă ! M-ai adus aici în anotimpul musonului. Ia uite ce nori negri şi urîţi ; cred că pînă la urmă nici nu voi avea nevoie de costum de baie săptămîna asta.

Mitch zîmbi şi începu să-i maseze picioarele.

— Ba mie-mi place ploaia. Şi, de fapt, sper să plouă toată săptămîna. Asta o să ne ţină în casă, ba chiar în pat şi o să bem rom şi o să încercăm să ne tachinăm unul pe altul.

— Vai, Mitch, da' eşti de-a dreptul şocant ! Cum, chiar vrei să facem dragoste ? Adu-ţi aminte că am făcut deja o dată luna asta !

— Ba de două ori.

— Eu credeam că vii aici ca să înoţi şi să mergi la pescuit.

— Nu ; cred că pe-acolo, pe undeva, e un rechin care mă pîndeşte.

Vîntul se înteţise şi acum balconul era plin de apă.

— Ce-ar fi să ne scoatem hainele astea de pe noi ?

După o oră, furtuna începu să se îndepărteze. Ploaia slăbi din intensitate, apoi se transformă într-o burniţă uşoară şi în cele din urmă se opri. Cerul se lumină încet, pe măsură ce norii părăseau micuţa insulă, îndreptîndu-se spre nord-est, spre Cuba. Cu puţin timp înainte de dispariţia obişnuită dincolo de orizont, soarele îşi arătă faţa o clipă pentru un bis spectaculos. Suficient însă ca să golească de turişti toate cabanele de pe plajă, apartamentele din oraş şi camerele de hotel şi să umple plajele. Barul Rumheads deveni deodată neîncăpător : aruncători la ţintă, jucători de domino, localnici însetaţi reveniseră în trombă, hotărîţi să recupereze timpul pierdut. Alături, la cîrciuma Palms, orchestra îşi reluă repertoriul reggae.

Mitch şi Abby se plimbau fără ţintă pe malul apei, departe însă de locurile legate de amintirea fetei. Totuşi, din cînd în cînd, Mitch se gîndea şi la ea şi la fotografii. Ajunsese la concluzia că tipa era o profesionistă şi că De Vasher o plătise ca să-l seducă pe tînărul avocat al firmei în faţa unor camere ascunse de luat vederi. Prin urmare, nu se mai aştepta să o întîlnească de data asta.

Ca într-un scenariu bine pus la punct, în aceeaşi clipă, muzica încetă, cei care se plimbau pe malul apei se opriră bruse, zgomotul de la Rumheads se domoli şi toate privirile se întoarseră spre soare ca să surprindă îmbrăţişarea lui cu marea. Nori cenuşii şi albi, rămăşiţe ale furtunii, începură să îmbrace orizontul, mai întîi în tonuri palide, apoi în nuanţe strălucitoare de portocaliu, de galben şi de roşu. Timp de cîteva clipe, cerul devenise o pînză pe care soarele arunca, în tuşe îndrăzneţe , minune de culori. Deodată, globul de un portocaliu arzător atinse apa şi după cîteva secunde dispăru

în neant. Norii își schimbară culoarea în negru și se împrăștiară. Fusese un apus de soare în Caymane.

O Abby speriată și prudentă manevra încet jeep-ul închiriat prin traficul matinal din cartierul comercial al orașului. În fond, nu mai condusese niciodată mașina pe partea stîngă a drumului, doar era de fel din Kentucky. Alături de ea, Mitch îi spunea pe unde să meargă, urmărind în același timp oglinda retrovizoare. În ciuda orei matinale, străzile înguste și trotuarele erau deja înțesate de turiști în căutare de porțelanuri, cristaluri, parfumuri, camere de luat vederi, aparate de fotografiat și bijuterii, toate duty-free.

Mitch făcu semn spre o străduță laterală aproape invizibilă și jeep-ul țîșni printre două grupuri de turiști în direcția indicată.

— Ne întîlnim tot aici la ora cinci, zise Mitch și o sărută pe obraz.

— Fii atent, îi recomandă ea. Eu am să merg la bancă și pe urmă am să stau pe plajă în dreptul apartamentului nostru.

Mitch coborî din mașină și dispăru pe aleea dintre două prăvălioare. Dintr-un magazin de tricouri își cumpără o cămașă înflorată, în nuanțe stridente de galben și verde, și o panama. Două minute mai tîrziu ieși în stradă și se aruncă în primul taxi întîlnit.

— La aeroport ! Repede și fii atent în spate, s-ar putea să ne urmărească cineva.

Șoferul nu-i răspunse și, după un drum de zece minute, opri mașina în dreptul intrării aeroportului.

— Ne-a urmărit cineva ? întrebă Mitch în timp ce scotea banii din buzunar.

— Nu, mon. Face patru dolari și zece cenți.

Mitch îi dădu o hîrtie de cinci dolari și intră cu pași repezi în aeroport. Cursa Cayman Airways pentru Cayman Brac pleca la ora nouă. Tînărul intră într-un magazin de cadouri de unde cumpără o ceașcă de cafea și supraveghe atent pe cei aflați în hol. Nu observă nimic suspect. E adevărat că nu știa cum arată cei care-l urmăreau, dar nu văzu pe nimeni

care să bîntuie de colo-colo, în căutare de pasageri rătăciți. Dar poate că urmăreau jeep-ul sau poate că pieptănau cartierul comercial, căutîndu-l pe el. Poate.

În noaptea în care sosiseră, de la un telefon public, Abby rezervase pentru el un loc în avionul de zece locuri care asigura cursa pentru Cayman Brac. Mitch urcă la bord în ultima clipă, atunci cînd văzu că pilotul se pregătea să închidă ușile și să decoleze.

Cei zece pasageri nu fură prea vorbăreți în timpul zborului, care dură douăzeci de minute; se mulțumiră să admire marea de un albastru strălucitor. Pe măsură ce se apropiau de Cayman Brac, pilotul începu să facă și pe ghidul; le vorbi mai ales de stîncile care înaintau în mare la capătul estic al insulei: fără ele, insula ar fi fost tot atît de plată ca și Grand Cayman, zicea el. În sfîrșit, pilotul așeză ușor avionul pe o bandă îngustă de asfalt.

În imediata apropiere a clădirii albe pe care cuvîntul AEROPORT apărea scris pe toate laturile, un bărbat cu trăsături caucaziene urmărea cu atenție coborîrea pasagerilor: era Rick Acklin, agent special FBI. Picături de transpirație îi cădeau de pe nas și îi îmbibau cămașa.

— Mitch, șopti el, făcînd un pas înainte.

Mitch ezită o clipă, apoi se îndreptă spre agent.

— Mașina este în fața aeroportului, zise Acklin.

— Unde este Tarrance? întrebă Mitch privind în jur.

— Te așteaptă.

— Mașina are aer condiționat?

— Mi-e teamă că nu; îmi pare rău.

Mașina nu avea nici aer condiționat, nici semnalizare și nici motor de putere. Era un LTD model 1974, dar pe insula asta nu prea aveai ce să alegi, îi explică Acklin lui Mitch pe cînd automobilul înainta chinuit pe drumul plin de praf. Iar guvernul Statelor Unite închiriase mașina pur și simplu pentru că Acklin și Tarrance nu fuseseră în stare să găsească un taxi; abia dacă găsiseră o cameră într-un timp atît de scurt.

Lăsară mașina într-o parcare, pe nisip, lîngă un ansamblu numit Brac Divers. Vreo sută de bărci de toate tipurile și dimensiunile erau ancorate de un dig vechi ce intra adînc în

mare. Către apus, o duzină de cabane acoperite cu stuf se înșirau de-a lungul plajei, oferind adăpost turiștilor veniți din toate colțurile lumii. Foarte aproape de dig se afla un bar în aer liber, fără nume, în care îi găseai pe nelipsiții jucători de domino și aruncători la țintă. Înăuntru, evantaie mari se roteau încet și fără zgomot, răcorindu-i pe jucători și pe barman.

Singur la o masă, cu un pahar de Coca-Cola în față, Wayne Tarrance urmărea cu privirea o echipă de scufundători care încărcau o sumedenie de butelii galbene, identice, într-o barcă ancorată la dig. Ținuta lui Tarrance era absolut isterică, chiar și pentru un turist : ochelari de soare cu lentile negre și rame galbene, sandale maro împletite și evident noi, ciorapi negri, o cămașă hawaiană strimtă pe care se amestecau cel puțin douăzeci de culori strigătoare la cer, o pereche de pantaloni scurți aurii, foarte vechi și foarte scurți, care nu prea îi acopereau picioarele de un alb strălucitor și bolnăvicios. Când îl văzu pe cei doi le făcu semn să se așeze pe cele două scaune libere de lîngă el.

— Da' ce cămașă frumoasă ai, Tarrance ! zise Mitch fără să-și ascundă amuzamentul.

— Mulțumesc. Nici a ta nu e rea.

— Și ești și foarte frumos bronzat.

— Mda, păi trebuie să arăt și eu ca toată lumea de pe aici, nu ?

Un chelner se tot învîrtea pe lîngă ei, așteptînd comanda. Acklin ceru o Coca-Cola, iar Mitch vru tot o Coca, dar îmbunătățită cu o lacrimă de rom. După ce chelnerul se îndepărtă, atenția celor trei bărbați fu captivată de scufundătorii care se pregăteau de plecare pe mare.

— Ce s-a întîmplat la Holly Springs ? întrebă Mitch într-un tîrziu.

— Îmi pare rău, da' n-am avut ce face. Te-au urmărit pînă ați ieșit din Memphis, iar alte două mașini vă așteptau la Holly Springs. N-am avut cum să ne apropiem de voi.

— Tu și Abby ați discutat între voi despre călătoria aceea înainte de a pleca ? întrebă Acklin.

— Cred că da. S-ar putea să fi amintit de ea o dată sau de două ori, stînd în casă.

Acklin păru mulţumit de răspuns.

— Era clar că aşteptau. Un Skylark verde v-a urmărit vreo douăzeci de mile, după care a dispărut. Atunci ne-am hotărît să anulăm toată afacerea.

— Sîmbătă noaptea tîrziu, avionul firmei a plecat din Memphis şi a zburat fără escală pînă în Grand Cayman, interveni Tarrance. Noi sîntem convinşi că a adus aici doi sau trei dintre pistolarii lor. Avionul a plecat înapoi spre Memphis duminică dimineaţă, foarte devreme.

— Vrei să spui că tipii sînt acum aici şi ne urmăresc ?

— Bineînţeles. S-ar putea chiar să fi avut unu sau doi oameni, bărbaţi sau femei sau şi una şi alta, în avionul care v-a adus pe tine şi pe Abby. Cine ştie ? Nu uita, Mitch, că aştia au o grămadă de bani. Îi putem recunoaşte pe doi dintre clinii lor de vînătoare : unul a fost după tine la Washington ; e blond, cu trăsături nordice, înalt cam de un metru optzeci şi cinci, e tuns perie ca cei din Marina militară şi are vreo patruzeci de ani. E puternic şi se mişcă foarte repede. L-am văzut ieri într-un Ford Escort roşu, închiriat de la Coconut Car Rentals din insulă.

— Mi se pare că l-am văzut şi eu, zise Mitch.

— Unde ? întrebă iute Acklin.

— Într-un bar din aeroportul de la Memphis. L-am surprins privindu-mă şi atunci mi s-a părut că-l mai văzusem şi la Washington.

— El este. Ei bine, să ştii că acum se află aici, în insulă.

— Şi cine este celălalt ?

— Tony Verkler sau Tony Balena, cum îi spunem noi. E un fost puşcăriaş, cu un dosar impresionant. Lucrează pentru Familia Morolto de ani de zile. Cîntăreşte vreo sută cincizeci de kilograme şi e nemaipomenit pentru a-i urmări pe alţii, pentru că nimeni nu-l poate bănui.

— Aseară a fost la Rumheads, adăugă Acklin.

— Ascară zici ? Şi noi am fost acolo ascară.

În sfîrşit, scufundătorii părăsiră cu mare zarvă malul, îndreptîndu-se spre marea deschisă. Dincolo de dig, pescarii

Își strînseră năvoadele și catamaranele viu colorate lăsară nestingherite în urmă țărmul. Insula se trezise de-a binelea : jumătate din bărcile de lîngă dig fie plecaseră, fie se pregăteau să plece.

— Și voi, băieți, cînd ați ajuns în oraș ? întrebă Mitch, sorbind din paharul în care era mai mult rom decît Coca.

— Duminică seara, răspunse Tarrance, cu ochii la barca ce se pierdea în zare.

— Aș fi curios să știu cîți oameni aveți acum în Caymane ?

— Patru bărbați și două femei.

Acklin amuțise, lăsînd conversația în seama superiorului său.

— Și, de fapt, pentru ce ați venit aici ?

— A, pentru mai multe lucruri. În primul rînd, am vrut să vorbim cu tine și să încheiem odată afacerea aia. Directorul Voyles e nerăbdător să ajungem la o înțelegere. În al doilea rînd, vrem să aflăm de cîți pistolari dispun ăia aici, așa că ne vom petrece săptămîna încercînd să-i identificăm. E o insulă mică, deci e un loc bun pentru așa ceva.

— Și în al treilea rînd, voiați să vă mai bronzați puțin, nu ?

Acklin scăpă un hohot de rîs. Tarrance însă zîmbi, apoi de încruntă.

— Nu, nu tocmai. În al treilea rînd, sîntem aici ca să vă protejăm, pe tine și pe soția ta.

— Să ne protejați ?

— Cum ai auzit. Ultima oară cînd am stat la masa asta, eram împreună cu Joe Hodge și Marty Kozinski. Asta era cam nouă luni în urmă, cu exact o zi înainte ca ei să fie uciși.

— Și crezi că asta mă așteaptă și pe mine ?

— Nu, nu încă.

Mitch îi făcu semn barmanului să-i pregătească un alt pahar cu aceeași combinație de Coca și rom. Jocul de domino se încinsese, drept pentru care jucătorii localnici se luaseră la harță.

— Băieți, fiindcă veni vorba, pistolarii ăștia, cum le spuneți voi, o urmăresc probabil chiar acum pe soția mea în Grand Cayman. Înțelegeți că voi fi cam nervos pînă mă întorc acolo. Așa că ce-ar fi să trecem la afacerea noastră ?

Ochii lui Tarrance părăsiră marea și barca scufundătorilor și se întoarseră spre Mitch.

— Două milioane sînt OK și...

— Evident că sînt OK, Tarrance. Doar ne-am înțeles odată, nu ?

— Liniștește-te, Mitch. Îți vom da un milion în momentul în care ne vei preda dosarele. Dar din clipa aceea, pentru tine nu va mai exista cale de întoarcere, cum se spune. Vei fi, vîrît pînă în gît în povestea asta.

— Tarrance, știu foarte bine toate astea. Doar eu v-am făcut propunerea, dacă-ți aduci aminte !

— Ei, da, ; da' asta este partea ușoară, pentru că de fapt noi nu dosarele tale le vrem ; alea sînt curate, legale. Pe noi ne interesează dosarele murdare, cele pe care scrie, de sus pînă în jos, inculpare. Ori dosarele astea sînt mult mai greu de obținut. Vei mai primi încă o jumătate de milion atunci cînd ne vei da documentele pe care le vrem, iar restul, după ultimul proces.

— Și fratele meu ?

— Vom încerca să rezolvăm și cu el.

— Asta nu-i de-ajuns, Tarrance. Vreau o promisiune din partea ta.

— Bine, da' nu-ți putem promite așa ceva. Ce dracu', doar știi că mai are cel puțin șapte ani de stat acolo.

— E fratele meu, Tarrance, și nu-mi pasă nici dacă ar fi un asasin multiplu, care și-ar aștepta ultima masă înainte de a fi executat. E fratele meu și dacă mă vreți pe mine, va trebui să-l eliberați pe el.

— Ți-am spus că vom încerca, dar de promis, nu-ți pot promite nimic. Nu există nici o posibilitate legală de a-l scoate de acolo, așa că va trebui să încercăm pe alte căi. Ce se va-ntîmpla însă dacă va fi împușcat în timpul evadării ?

— Ar fi mai bine să-l scoateți întreg de-acolo, Tarrance.

— Vom încerca.

— Deci veți arunca în joc toată puterea și resursele FBI-ului ca să-l ajutați pe fratele meu să scape din închisoare ; corect, Tarrance ?

— Ai cuvîntul meu că da.

Mitch se rezemă de spătarul scaunului şi sorbi pe îndelete din paharul cu rom-Cola. Gata, târgul fusese încheiat. În sfîrşit, putea şi el să respire mai uşor, drept pentru care îi oferi un zîmbet splendidului albastru caraibean.

— În condiţiile astea, poţi să-mi spui cînd vom primi dosarele tale ? întrebă Tarrance.

— Păi, parcă ziceai că n-aveţi nevoie de ele, că sînt prea curate, nu ?

— Firește că avem nevoie de ele, Mitch, pentru că abia cînd le vom avea pe ele vom fi siguri că eşti al nostru ; în clipa aia, te vom avea la mînă sau, mă rog, autorizaţia ta de a practica avocatura, dacă vrei. Aşadar ?

— Peste zece, cincisprezece zile.

— Cîte dosare ?

— Între patruzeci şi cincizeci. Unele sînt subţiri de-un deget, altele sînt atît de groase încît n-ar avea loc pe masa asta. Nu pot să folosesc copiatoarele de la serviciu, aşa că am găsit alte soluţii.

— N-am putea să te ajutăm cumva ? întrebă Acklin.

— Nu, n-aţi putea. Dacă voi avea nevoie de ajutorul vostru, poate că am să vi-l cer.

— Şi cum vei face ca să ni le dai ? întrebă Tarrance.

— Foarte simplu, Wayne. În momentul în care le voi fi copiat pe toate, iar voi veţi fi dus milionul meu de dolari acolo unde vă voi spune, cu vă voi înmîna cheia unei anumite cămăruţe din zona Memphis-ului, de unde le veţi putea ridica.

— Bine, da' am fost de acord să-ţi depunem banii într-o bancă din Elveţia, replică Tarrance.

— Da, numai că nu mai vreau să mi-i depuneţi acolo, OK ? Vă voi comunica termenii transferului, iar voi îi veţi urma întocmai. De-acum înainte, băieţi, eu sînt cel care dictează, pentru că pe butuc e capul meu şi nu al altcuiva... Sau care încearcă să dicteze.

Tarrance zîmbi şi îşi întoarse privirea spre dig.

— Adică n-ai încredere în elveţieni ?

— Hai mai bine să zicem că am o altă bancă în minte. Nu uita, Wayne, că lucrez pentru cei care spală bani murdari

şi că am devenit un expert în a ascunde bani în conturi din străinătate.

— Vom vedea.

— Poţi să-mi spui când voi putea să văd şi eu registrul ăla despre Familia Morolto ?

— După ce primim dosarele şi efectuăm prima rată. Te vom îndruma cît vom putea, dar de fapt vei alerga mai mult de unul singur. Noi doi va trebui să ne întîlnim destul de des şi asta va fi foarte periculos. S-ar putea să fie nevoie şi de cîteva plimbări cu autobuzul.

— OK, dar data viitoare am să stau eu pe locul de la margine.

— Sigur, nici o problemă. O persoană care valorează două milioane de dolari are tot dreptul să-şi aleagă locul într-un autobuz Greyhound.

— N-am să trăiesc de-ajuns ca să mă bucur de ei, Wayne. Ştii bine asta.

Mitch îl zări deodată pe drumul îngust şi şerpuit spre Bodden Town, la trei mile depărtare de Georgetown. Tipul era ghemuit în spatele unei broscuţe Volkswagen cu capota ridicată, ca şi cum ar fi avut o pană de motor. Era un bărbat bronzat, îmbrăcat ca localnicii, şi ar fi putut să treacă foarte uşor drept unul dintre britanicii care lucrau pentru guvern sau în domeniul bancar. Dădea impresia că studiază cheia franceză pe care o ţinea în mînă şi că priveşte absolut întîmplător jeep-ul Mitsubishi care îl depăşi. Bărbatul avea trăsături nordice şi ar fi trebuit să treacă neobservat.

Mitch reduse instinctiv viteza, aşteptîndu-l să apară.

Abby supraveghea drumul. Şoseaua îngustă spre Bodden Town urma linia ţărmului pe o distanţă de cinci mile, apoi se ramifica spre interiorul insulei. Nu trecură nici cinci minute de cînd Volkswagen-ul verde apăru în trombă de după o curbă, dar jeep-ul era mult mai aproape decît anticipase tipul cu trăsături nordice. Lucrul acesta îl făcu să încetinească brusc şi să intre cu Volkswagen-ul pe primul drum pietruit care ducea spre malul mării.

Mitch apăsă pe accelerație și, după ce trecu de Bodden Town, se îndreptă spre sud ; după mai puțin de o milă, ajunseră din nou țărmul oceanului.

Era abia ora zece dimineața, dar parcarea de la Abanks Dive Lodge era aproape plină. Cele două vase speciale pentru scufundare plecaseră de mai bine de o jumătate de oră. Cei doi McDeere intrară iute în barul unde Henry începuse să distribuie bere și țigări jucătorilor de domino.

Sprijinit de un stîlp care susținea acoperișul de stuf al barului, Burry Abanks urmărea cu privirea cele două vase care aveau să dispară curînd în zare. Ele vor duce scufundătorii în locuri precum Bonnie's Arch, Devil's Grotto, Eden Rock, Roger's Wreck Point, locuri unde Abanks se scufundase și pe care le arătase de mii de ori turiștilor. Unele din ele fuseseră descoperite de Abanks însuși.

Cei doi tineri se apropiară de proprietar, Mitch făcu prezentările și porniră împreună spre micul dig unde un marinar pregătea de plecare o barcă de pescuit. Abanks dădu drumul unui șir greu inteligibil de comenzi destinate urechilor tînărului marinar, care fie că era surd, fie că nu dădea doi bani pe autoritatea șefului lui.

— Spune-mi, îi cunoști pe toți tipii ăia din bar ? îl întrebă Mitch pe Abanks, care se încruntă întrebător. Eram doar curios. Cineva a încercat să mă urmărească pînă aici.

— Îmm, doar obișnuiți de-ai casei, nici un străin, zise Abanks.

— Ai observat vreo prezență străină pe-aici în dimineața asta ?

— Uite ce e, locul ăsta atrage tot felul de oameni cărora nu le țin socoteala.

— N-ai observat un american cu părul roșu, gras cam la vreo sută cincizeci de kile ?

Abanks clătină din cap. Marinarul dezlegă barca care se îndepărtă ușor de dig, îndreptîndu-se spre linia orizontului. Abby stătea pe o băncuță și urmărea cu privirea Centrul sportiv care rămînea în urmă. La picioarele ei, într-o sacoșă, două costume noi de scufundare arătau oricui că era vorba de o excursie obișnuită a unor scufundători obișnuiți, care

poate că vor încerca şi o mică partidă de pescuit. Abanks acceptase să-i însoţească, dar numai după ce Mitch insistase, spunîndu-i că trebuie să discute împreună nişte probleme personale, referitoare la moartea fiului marelui bărbat.

Din balconul de la etajul al doilea al vilei de pe plaja Cayman Kai, tipul cu trăsături nordice urmărea atent cele două capete care apăreau şi dispăreau în valuri în jurul bărcii de pescuit. Apoi îi întinse binoclul lui Tony Balena Verkler, dar acesta se plictisi foarte repede şi i-l înapoie. O blondă superbă, într-un costum de baie întreg, de culoare neagră, adînc răscroit, veni în spatele tipului cu trăsături nordice şi luă binoclul. Marinarul prezenta un interes deosebit.

— Nu-nţeleg nimic. Dacă aveau de gînd să discute lucruri serioase, atunci de ce l-au mai luat şi pe băiat ? La ce le mai trebuia încă o pereche de urechi prin preajmă ? întrebă Tony.

— Poate că nu vorbesc deloc despre înot subacvatic şi pescuit, mai ştii ? zise tipul cu trăsături nordice.

— Ştiu şi eu, replică blonda ! Abanks nu prea îşi petrece vremea pe o barcă de pescuit. El preferă scufundătorii. Prin urmare, trebuie că are un motiv important ca să-şi piardă o zi întreagă cu doi începători. Eu cred că pun ceva la cale.

— Cine-i băiatu' ăla ? întrebă Tony.

— Unul dintre cei doisprezece angajaţi ai lui Abanks, răspunse blonda.

— Crezi c-ai să poţi sta de vorbă cu el ceva mai tîrziu ? întrebă tipul cu trăsături nordice.

— Bună idee, adăugă Tony. Arată-i ceva frumos, dă-i pe la nas cu ceva bun şi-o să vorbească.

— Am să-ncerc, zise ea.

— Cum îl cheamă ? întrebă tipul cu trăsături nordice.

— Keith Rook.

Keith Rook conduse barca de-a lungul digului de la Rum Point. Mitch, Abby şi Abanks coborîră din barcă şi porniră spre plajă. Keith, care nu era invitat la masă, se apucă să spele puntea.

Barul Shipwoeck se ridica la o sută de iarzi de țărm, în mijlocul unui pîlc de copaci. Înăuntru era aproape întuneric; ventilatoarele vechi spînzurate de tavan scîrțîiau enervant în încercarea vană de a clinti aerul greu și umed. În plus, nici urmă de reggae, domino sau aruncări la țintă. Clienții de la mese erau cufundați în conversații particulare.

Masa la care se așezară cei trei era lîngă o fereastră ce dădea spre mare. Comandară bere și cheeseburgers — un fel de mîncare națională pe insulă.

— Barul ăsta nu seamănă cu ce-am văzut pînă acum, observă Mitch.

— Așa este, recunoscu Abanks, și pe bună dreptate. Pentru că de fapt este un loc de întîlnire pentru traficanții de droguri ale căror case le puteți admira peste tot pe-aici. Vin încoace cu avioanele personale, își depun banii în băncile noastre și petrec pe-aici vreo cîteva zile, controlîndu-și proprietățile.

— Select cartier!

— Adevărul e că este foarte drăguț. Tipii au averi de milioane și nu se amestecă cu restul lumii.

O mulatră vînjoasă care făcea pe chelnerița le trînti fără o vorbă pe masă trei sticle de bere jamaicană, Red Stripe. Abanks își sprijini coatele de masă și se aplecă mult în față, adoptînd și el poziția obișnuită a celor care veneau la Shipwoeck ca să discute afaceri.

— Prin urmare, sînteți convinși că puteți să plecați de acolo? întrebă el.

Mitch și Abby imitară mișcarea făcută de Abanks și acum trei capete erau adunate conspirativ deasupra sticlelor de bere din mijlocul mesei.

— Nu să plecăm, ci să alergăm cît ne țin picioarele. Să alergăm ca și cînd am avea toți dracii din iad pe urma noastră și să ne pierdem urma. Dar pentru asta, avem nevoie de ajutorul tău.

Abanks se gîndi o clipă, apoi dădu din umeri.

— Ce trebuie să fac? întrebă el, luînd o înghițitură de bere.

Abby fu prima care o văzu, pentru că numai o femeie este în stare să observe că o altă femeie încearcă, de altfel cu

multă eleganță, să tragă cu urechea la mica lor conversație. Era o blondă solidă, cu fața ascunsă aproape în întregime de o pereche de ochelari de soare ieftini, care stătea cu spatele la Abanks ; admira marca, dar încercase mult prea evident să audă ce-și spun cei trei. Ba chiar, când aceștia își lipiseră capetele deasupra sticlelor de bere, blonda se ridicase în picioare, ascultînd fără nici o jenă. Stătea singură la o masă de două persoane.

Abby își înfipse unghiile în coapsa lui Mitch și în clipa următoare, la masa lor se făcu liniște. Blonda asculta mai departe, apoi când își dădu seama că ceilalți nu mai aveau de gînd să spună nimic, se întoarse la berea ei.

Vinerea următoare, ținuta lui Wayne Tarrance suferise o îmbunătățire vizibilă. Sandalele împletite, șortul minuscul și ochelarii de soare coborîți din benzile desenate dispăruseră fără urmă. Dispăruseră chiar și picioarele de un alb bolnăvicios ; fuseseră înlocuite de altele de un roz strălucitor, datorat unor arsuri care întreceau orice închipuire. După trei zile petrecute în regiunea tropicală cunoscută sub numele de Cayman Brac, Tarrance și Acklin, acționînd în numele guvernului Statelor Unite, se năpustiseră să închirieze una din acele camere ieftine de pe Grand Cayman aflate la multe mile distanță de Seven Mile Beach și de apele oceanului. În acea cameră își stabiliseră cartierul general de unde supravegheau toate mișcările familiei McDeere și ale altor persoane demne de interes. Tarrance și Acklin împărțeau o cămăruță cu două paturi și duș rece la motelul Coconut. În dimineața zilei de miercuri, reușiseră să contacteze subiectul numit McDeere și să-i ceară să se întîlnească cu ei cît mai curînd posibil. Subiectul însă îi refuzase, spunîndu-le că este prea ocupat, că el și soția lui petreceau o nouă lună de miere și că nu aveau timp pentru astfel de întîlniri. „Poate altă dată, mai tîrziu", fusese tot ce obținuseră de la el.

În după-amiaza zilei următoare, Mitch și Abby tocmai se delectau cu niște grătar în cîrciuma Lighthouse, pe șoseaua spre Bodden Town, când Lancy, agentul Lancy, îmbrăcat adecvat și aducînd foarte bine cu un negru de prin partea lo-

cului, apăru lîngă masa lor şi le spuse pe un ton foarte ferm că Tarrance ţinea neapărat să se întîlnească cu Mitch.

În Insulele Cayman, puii trebuie să fie importaţi. Numai pui de calitatea a doua pentru americanii aflaţi în insule, care fără acest aliment de bază, s-ar fi simţit pierduţi. Colonelul Sanders trecuse prin momente cumplite încercînd să le înveţe pe localnice cum să frigă un pui ; era ceva ce depăşea puterea lor de înţelegere.

Aşa se face că agentul special FBI Wayne Tarrance, de fel din Bronx, aranjă o întîlnire secretă la rotiseria Kentucky Fried Chicken, singura rotiserie de pe insula Grand Cayman. Fusese convins că locul acela avea să fie pustiu, dar se înşelase amarnic. Peste o sută de turişti flămînzi veniţi din Georgia, Alabama, Texas şi Mississippi se călcau pe picioare şi devorau cantităţi uriaşe de pui crocanţi, cartofi prăjiţi cu smîntînă şi salată de varză. Cele de-acasă aveau un gust mult mai bun, da' mergeau şi astea.

Aşezaţi într-un separeu al restaurantului supraaglomerat, Tarrance şi Acklin urmăreau nervoşi uşa de la intrare. Nu era încă prea tîrziu ca să anuleze totul. Era prea multă lume în jur. Într-un tîrziu, Mitch îşi făcu apariţia în încăpere ; se aşeză foarte calm la coadă, îşi cumpără o porţie de pui, după care veni la masa federalilor. Fără să spună vreun cuvînt, începu să-şi mănînce cina pe care dăduse patru dolari şi optzeci şi nouă de cenţi, în monedă caymaneză. Erau doar pui de import !

— Unde ai fost pînă acum ? îl întrebă Tarrance.

Mitch muşcă dintr-un copan.

— Pe-aici, pe insulă. E stupid să ne întîlnim aici, Tarrance, e prea multă lume în jur.

— Ştim foarte bine ce facem, Mitch.

— A, da, tot aşa cum ştiaţi şi în magazinul ăla de pantofi.

— Foarte nostim, ce să zic ? ! Mai bine spune de ce n-ai vrut să ne vezi miercuri.

— Pentru că miercuri am avut treabă. Sînt curat ?

— Evident că eşti curat, altfel Laney ţi-ar fi făcut semn încă de la intrare.

— Locul ăsta mă face nervos, Tarrance.

— De ce te-ai dus să-l vezi pe Abanks ?

Mitch se şterse la gură.

— Abanks are o barcă, eu voiam să pescuiesc şi să înot puţin, aşa că am căzut la învoială. Voi unde eraţi în timpul ăsta, Tarrance ? Într-un submarin care ne urmărea în jurul insulei ?

— Ce ţi-a spus Abanks ?

— A, multe, că doar ştie o mulţime de cuvinte : ăă... „bună, dă-mi o bere, cine ne urmăreşte" ; cum spuneam, o mulţime de cuvinte.

— Ştii că aţi fost urmăriţi ?

— Urmăriţi ? De cine : de ai voştri sau de-ai lor ? De o vreme încoace mă urmăresc altfel persoane, că se produc şi ambuteiaje.

— De ăia răii, Mitch ; de cei din Memphis, Chicago şi New York. De ăia care te vor omorî chiar mîine dacă ai să faci pe isteţul.

— Ei, să ştii că m-ai impresionat ! Deci am fost urmărit de ăia răii. Şi unde i-am dus oare ? Să înoate şi să pescuiască. Haida de, Tarrance. Ei mă urmăresc pe mine, voi îi urmăriţi pe ei, voi mă urmăriţi şi pe mine, ei vă urmăresc şi pe voi. Dacă aş apăsa puţin pe frînă, m-aş trezi cu vreo douăzeci de nasuri lipite de fundul meu. Mai bine spune-mi, Tarrance, de ce ne întîlnim aici ? Locul ăsta e plin ochi.

Tarrance aruncă în jur o privire nemulţumită.

Mitch puse capacul pe cutia cu mîncare.

— Uite ce e, Tarrance, sînt nervos şi mi-a trecut pofta de mîncare.

— Linişteşte-te. Ţi-am spus doar că ai fost curat venind încoace.

— Păi, întotdeauna sînt curat, Tarrance. Bănuiesc că şi Hodge şi Kozinski erau curaţi ori de cîte ori se mişcau : şi la Centrul sportiv al lui Abanks, şi pe iaht, şi la înmormîntare. N-ai avut o idee bună, Tarrance, să mă chemi aici. Aşa că eu plec chiar acum.

— OK. Spune-mi numai la ce oră aveţi avionul ?

— De ce ? Vreţi să veniţi şi voi ? Pe cine vreţi să urmăriţi, pe mine sau pe ei ? În condiţiile astea, ce-ar fi dacă

ne-am încurca de tot şi m-aş apuca să urmăresc eu pe toată lumea ?

— Hai, Mitch, lasă !

— Mîine dimineaţă la nouă şi patruzeci. Am să încerc să vă opresc un loc. Cred că vei putea să te aşezi la fereastră, lîngă Tony Balena.

— Cînd ai să ne dai dosarele ?

Mitch se ridică, ţinînd în mînă cutia cu pui prăjit.

— Peste aproximativ o săptămînă sau... zece zile. Şi încă ceva Tarrance : s-a terminat cu întîlnirile în public. Ăştia omoară avocaţi, nu agenţi FBI idioţi.

26

Luni dimineaţa, la ora opt, Oliver Lambert şi Nathan Locke intrară în biroul lui De Vasher, care îi aştepta. Şeful pazei avusese o noapte grea, în care se luptase fără succes cu o sticlă de vodcă ; nu se alesese decît cu doi ochi roşii şi cu o durere de cap absolut insuportabilă.

— Ieri m-am întîlnit cu Lazarov la Las Vegas şi i-am explicat cît am putut eu de bine care e motivul pentru care voi, băieţi, şovăiţi atît să-i concediaţi pe ăia patru avocaţi ai voştri — Lynch, Sorrell, Buntin şi Myers. I-am explicat totul pe-ndelete, şi atunci el mi-a spus că are să se mai gîndească, dar că între timp voi va trebui să faceţi pe dracu'n patru şi să-i puneţi pe puştii ăia să lucreze la dosare absolut curate. Să nu riscaţi nimic şi să fiţi cu ochii pe ei.

— Ce tip drăguţ e Lazarov ăsta, nu-i aşa ? remarcă Lambert.

— A, sigur că da. Este cu adevărat fermecător. Mi-a mai zis şi că domnul Morolto întreabă de firmă cel puţin o dată pe săptămînă, şi asta de vreo şase săptămîni încoace. De fapt, mi-a zis că sînt neliniştiţi cu toţii.

— Şi tu ce i-ai spus ?

— Păi, ce să-i spun ? I-am zis că lucrurile sînt în siguranţă şi că deocamdată găurile au fost astupate... Da', după părerea mea, nu m-a crezut.

— Despre McDeere ce poţi să ne spui ? întrebă Locke.

— McDeere şi nevastă-sa au petrecut o săptămînă minunată. Ai văzut-o vreodată pe damă în bikini string ? Numai în aşa ceva a fost îmbrăcată toată săptămîna. E senzaţională ! Am făcut şi nişte fotografii, doar aşa, ca să ne amuzăm.

— N-am venit aici ca să ne uităm la fotografii, i-o tăie Locke cu o voce şfichiuitoare.

— Nu mai spune ! Şi eu care credeam că... Mă rog. Au petrecut o zi întreagă împreună cu prietenul nostru Abanks, doar ei trei şi un marinar. S-au bălăcit în apă, au pescuit şi au stat foarte mult de vorbă nu ştim despre ce. Nu ne-am putut apropia de ei. Mie unu' însă povestea asta mi se pare foarte, foarte suspectă.

— Nu înţeleg de ce, interveni Oliver Lambert. Despre ce altceva crezi că ar fi putut să vorbească dacă nu despre pescuit, înot şi, firesc, despre Hodge şi Kozinski. Şi dacă au vorbit despre Hodge şi Kozinski, ce e rău în asta ?

— Păi, Oliver, el nu i-a cunoscut pe Hodge şi Kozinski, zise Locke. De ce să-l intereseze atît de mult moartea lor ?

— Pentru că ţine minte ce i-a spus Tarrance la prima lor întîlnire : că moartea celor doi nu a fost un accident. Aşa că acum băiatul face pe Sherlock Holmes şi caută urme.

— Dar nu va găsi nimic, nu-i aşa, Dc Vasher ?

— La dracu'. Firesc că nu. A fost o treabă absolut perfectă. A, sigur, există cîteva întrebări la care nu s-a primit răspuns, da' nici poliţia din Cayman nu poate să răspundă la ele, darămite băiatul nostru, McDeere !

— Şi atunci de ce eşti îngrijorat ? întrebă Lambert.

— Pentru că cei din Chicago sînt îngrijoraţi, iar pe mine mă plătesc gras ca să fiu îngrijorat aici. Şi pînă cînd federalii nu ne lasă în pace, toată lumea trebuie să fie îngrijorată. OK ?

— Şi ce-a mai făcut în vacanţă ?

— Păi, ce se face de obicei în Cayman : sex, plajă, rom, ceva cumpărături şi ceva plimbări. Am avut trei oameni acolo, dar l-au pierdut de vreo două ori ; nimic serios, sper. V-am mai spus că nu poţi urmări pe cineva douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămînă, fără să fii observat. Aşa că, din cînd în cînd, trebuie să mai slăbim frîiele.

— După părerea ta, McDeere a acceptat să vorbească ? întrebă Locke.

— Eu știu că minte, Nat. A mințit și acum o lună, când cu magazinul de pantofi. Atunci voi n-ați vrut să mă credeți, dar eu sînt convins că băiatul a intrat de bună voie în magazin, pentru că voia să vorbească cu Tarrance. Unul dintre ai noștri a greșit, s-a apropiat prea mult și le-a stricat ședința. Nu asta a fost versiunea lui McDeere, da' așa s-a-ntîmplat în realitate. Da, Nat, cred că băiatul vorbește. Poate că atunci cînd se întîlnește cu Tarrance, îl trimite pe agent la dracu'. Poate că fumează iarbă împreună. Știu și eu ?

— Dar nu ai nimic concret, De Vasher, observă Lambert.

Creierul lui De Vasher se dilată brusc, presînd dureros pe craniu. Furia devenea mult prea dureroasă în aceste condiții.

— Nu, Ollie, nu așa cum am avut pentru Hodge și Kozinski, dacă asta ai vrut să spui. Pe băieții ăia i-am imprimat pe bandă și am știut că erau pe cale să ciripească. Cu McDeere e puțin diferit.

— Pe deasupra, el mai este și un începător, cu doar opt luni de meserie în spate, care nu știe nimic. A lucrat sute de ore pe dosare pentru transpirat, iar clienții cu care a avut de-a face au fost cu toții absolut curați. Avery a fost foarte prudent în privința dosarelor la care a avut acces McDeere.

— N-are ce să spună, pentru că nu știe nimic, adăugă Lambert. Marty și Joe știau ai dracului de multe lucruri, dar ei lucrau la noi de ani de zile. McDeere e doar un recrut.

De Vasher își masă ușor tîmplele.

— Păi atunci înseamnă că v-ați prioopsit cu un tîmpit clasa întîi. Ia hai să ne imaginăm că FBI-ul bănuiește cine este cel mai mare client al nostru. OK ? Și să ne mai imaginăm că Hodge și Kozinski le-au confirmat identitatea clientului ăsta. Înțelegeți unde vreau să ajung ? Ei, și să ne mai imaginăm și că federalii i-au spus lui McDeere tot ce știu, ba chiar și ceva pe deasupra. Atunci bobocul vostru cel ignorant devine brusc un tip foarte isteț. Și foarte periculos.

— Poți să dovedești ?

— Pentru început, întărim supravegherea. O punem şi pe nevastă-sa pe regim de două'ş'patru din două'ş'patru. Am vorbit deja cu Lazarov şi i-am mai cerut oameni ; i-am zis că avem nevoie de nişte feţe noi. Mîine mă duc la Chicago ca să-l informez pe Lazarov şi, poate, şi pe domnul Morolto. Lazarov crede că domnul Morolto ar avea posibilitatea să prindă un fir chiar în interiorul Biroului, cineva apropiat de Voyles şi dispus să ne vîndă informaţiile pe care le vrem. Numai că ne va costa foarte mult, evident. Dar vor să evalueze foarte bine situaţia, pentru ca apoi să hotărască pe ce drum să o ia.

— Ai de gînd să le spui că McDeere vorbeşte ? îl întrebă Locke.

— Am de gînd să le spun tot ce ştiu şi tot ce bănuiesc. Mie mi-e teamă că dacă o să tot aşteptăm concretul, pînă la urmă o să fie prea tîrziu. Sînt sigur că Lazarov va vrea să discutăm şi planurile pentru eliminarea lui McDeere.

— Planurile preliminare, vrei să spui ? întrebă Lambert cu un fir de speranţă în voce.

— Am trecut de faza preliminară, Ollie.

Circiuma Hourglass din New York se află pe Strada 46, aproape de intersecţia cu Ninth Avenue. E o bombă mică şi întunecată, cu numai douăzeci şi două de locuri, faimoasă pentru preţurile foarte ridicate şi pentru cele cincizeci şi nouă de minute acordate fiecărui client pentru a lua masa. Înşirate de-a lungul pereţilor, clepsidre cu nisip alb adună fără zgomot secundele şi minutele, pînă în momentul în care chelneriţa face toate calculele şi anunţă expirarea timpului. Circiuma respectivă, frecventată de obişnuiţii Broadway-ului, este tot timpul plină ochi.

Lui Lou Lazarov îi plăcea grozav Hourglass tocmai pentru că întunericul ei protector era favorabil conversaţiilor particulare, scurte e-adevărat, sub cincizeci şi nouă de minute. Îi mai plăcea şi pentru că localul nu se afla în cartierul Little Italy ; deşi Lazarov lucra pentru patroni sicilieni, Lazarov nu era italian şi nu putea să sufere mîncarea italienească. Îi plăcea circiuma asta şi pentru că se născuse şi-şi

petrecuse primii patruzeci de ani de viață în cartierul teatrelor. Fusese transferat la Chicago în momentul în care cartierul general al afacerilor se mutase acolo ; aceleași afaceri însă îl obligau să vină la New York de cel puțin două ori pe săptămînă și de fiecare dată cînd trebuia să se întîlnească cu un membru important al unei alte Familii, Lazarov propunea Hourglass. Tubertini se situa pe aceeași treaptă cu Lazarov, ba poate chiar ceva mai sus, și accepta fără entuziasm o întîlnire în cîrciuma cu pricina.

Lazarov sosi primul și nu fu nevoit să aștepte eliberarea unei mese ; știa din proprie experiență că, mai ales joia, pe la ora patru după-amiaza clienții se mai răreau. Se așeză la o masă de lîngă fereastră, cu spatele spre sală, și comandă un pahar cu vin roșu. Chelnerița notă comanda, apoi întoarse clepsidra așezată pe poliță de deasupra mesei și se îndepărtă. Lazarov era un bărbat solid, în vîrstă de cincizeci și opt de ani, cu un piept lat și un abdomen proeminent. Se sprijini cu coatele de masă și își concentră atenția asupra mașinilor care treceau pe Strada 46.

Slavă Domnului, Tubertini își făcu apariția mai înainte chiar ca ceasul cu nisip să fi marcat trecerea unui sfert de oră. Cei doi bărbați se salutară cu multă politețe, Tubertini oferindu-i lui Lazarov chiar și un zîmbet aproape electoral. Cu toate acestea, oaspetele nu era încîntat nici de restaurant, pe care-l privea cu ochi disprețuitori, nici de locul ce-i fusese oferit la masă, cu spatele la stradă, un loc efectiv periculos. Dar cum mașina și doi dintre oamenii lui erau totuși afară, se hotărî să fie amabil.

Tubertini, un tip rasat, în vîrstă de treizeci și șapte de ani, era căsătorit cu singura fiică a bătrînului Palumbo însuși. Avea o siluetă superbă și un bronz de invidiat, iar părul negru, tuns scurt și plin de briantină, era piept ănat perfect spre spate. Odată așezat la masă, ceru tot un pahar de vin roșu.

— Ce mai face prietenul meu, Joey Morolto ? întrebă el, însoțindu-și cuvintele de un zîmbet absolut strălucitor.

— Foarte bine. Dar domnul Palumbo ?

— Este foarte bolnav şi foarte prost dispus. Ca-ntotdeauna.

— Te rog să-i transmiţi salutările mele.

— Cu plăcere.

Chelneriţa se apropie, privind ameninţător la clepsidra de deasupra mesei.

— Vin doar pentru mine, zise Tubertini.

Lazarov studie lista de bucate şi apoi comandă :

— Sote de peşte şi încă un pahar cu vin.

Tubertini aruncă o privire oamenilor pe care îi lăsase în maşină şi care păreau că moţăie, apoi se întoarse spre Lazarov.

— Ei, care e problema la Chicago ?

— Nu e vorba de o problemă. Avem nevoie de o mică informaţie, asta-i tot. Şi am auzit — e doar un zvon, bineînţeles — că voi aţi avea pe cineva demn de încredere undeva, foarte sus, în FBI ; cineva foarte apropiat de Voyles.

— Şi dacă am avea acest cineva ?

— Ne-ar trebui nişte informaţii pe care numai el le poate obţine. E vorba de o mică firmă a noastră din Memphis şi pe care federalii încearcă din răsputeri să o penetreze. Ei, şi noi bănuim că unul dintre angajaţii noştri colaborează cu ei, dar nu-l putem prinde asupra faptului.

— Şi dacă reuşiţi să-l prindeţi ?

— Atunci îl vom spinteca şi-i vom arunca mărunţaiele la şobolani.

— Prin urmare, e vorba de ceva grav, nu ?

— Deosebit de grav. Ceva îmi spune că federalii au luat în colimator mica noastră firmă şi lucrul ăsta ne enervează grozav.

— Mda ; să zicem că pe omul nostru îl cheamă Alfred şi că este foarte apropiat de Voyles.

— OK, e suficient un simplu răspuns din partea lui : vrem să ştim dacă angajatul nostru colaborează sau nu cu federalii.

— Răspunsurile simple sînt specialitatea lui, ba chiar le preferă. Noi am apelat la el numai de două ori, cînd situaţia a fost foarte critică, şi de fiecare dată l-am întrebat doar „fe-

derallii vin aici sau dincolo" ? Este un tip extrem de prudent şi nu cred că v-ar da prea multe detalii.

— Informaţiile lui sînt corecte ?

— Absolut.

— Atunci va fi în măsură să ne ajute. Dacă răspunsul lui va fi afirmativ, vom acţiona în consecinţă. Dacă va fi negativ, atunci angajatul nostru iese din cauză.

— Să ştii însă că Alfred este foarte scump.

— Mă aşteptam. Cît vrea ?

— Ăă, tipul lucrează de şaisprezece ani în FBI şi a făcut o carieră frumoasă. Asta îl face să fie prudent pentru că are mult de pierdut.

— Cît ?

— Jumătate de million.

— La dracu' !

— Firește că avem şi noi micul nostru profit de pe urma acestei tranzacţii ; doar Alfred e totuşi omul nostru.

— Un mic profit, zici ?

— Foarte mic, chiar. Cea mai mare parte din bani îi revine lui Alfred... Ştii, stă zilnic de vorbă cu Voyles ; biroul lui se află chiar lîngă cel al directorului.

— Bine, bine, plătim cît spui.

Tubertini îi oferi un zîmbet cuceritor şi gustă din vin.

— Cred că m-ai mințit, domnule Lazarov. Mi-ai spus că e vorba de o mică firmă din Memphis, dar nu ăsta este adevărul, nu-i aşa ?

— Ai dreptate.

— Cum se numeşte firma ?

— Bendini.

— Fiica bătrînului Morolto s-a măritat cu un Bendini.

— Acelaşi.

— Cum îl cheamă pe angajatul vostru ?

— Mitchell McDeere.

— S-ar putea să dureze vreo două-trei săptămîni pentru că o întîlnire cu Alfred trebuie pregătită foarte bine.

— Înţeleg, dar fă în aşa fel încît să aibă loc cît mai repede.

27

Era ceva cu totul neobișnuit ca soțiile avocaților să-și facă apariția în mica fortăreață liniștită de pe Front Street. Erau fără îndoială binevenite, cel puțin așa li se spusese, dar erau foarte rar invitate să viziteze sediul firmei. În consecință, Abby McDeere își făcu intrarea pe ușa principală fără să fi fost invitată și fără să-și anunțe vizita în prealabil. Trebuia să-și vadă neapărat soțul, insistă ea. Recepționera telefonă la etajul al doilea și peste câteva secunde Nina sosi alergînd să o întîmpine plină de căldură, pe soția șefului. Mitch era într-o ședință, explică secretara. Întotdeauna este într-o afurisită de ședință, replică Abby; de data asta vreau să-l scoți de-acolo! Porniră împreună grăbite spre birou și cînd ajunseră în încăpere, Abby închise ușa în urma lor și începu să aștepte.

Mitch era martor la o nouă plecare haotică, atît de caracteristică pentru Avery Tolar. Ca de obicei, secretarele se izbeau una de alta, călcîndu-se pe picioare și pregătind servicte după servicte, în timp ce șeful lor urla la telefon. Așezat pe canapeaua din încăperea aglomerată, Mitch urmărea foarte atent scena, ținînd în mînă un carnețel de însemnări. Îndrumătorul lui trebuia să plece pentru două zile în Grand Cayman. Data de 15 aprilie se profila amenințător la orizont, de parcă ar fi fost vorba de o întîlnire cu plutonul de execuție: băncile din insulă dețineau anumite dosare a căror situație devenise critică. Urmau două zile de

muncă şi iar de muncă, insistase Avery. De cinci zile le împuiase capul tuturor cu această călătorie de care se temea, pe care o blestema, dar pe care o găsea absolut de necocolit. Urma să plece cu avionul firmei care îl aştepta deja, îi amintí una dintre secretare.

„Aştepta deja plin, probabil cu o încărcătură de bani gheaţă", îşi zise Mitch în gînd.

Avery trînti telefonul în furcă şi-şi înşfăcă haina chiar în clipa în care Nina intra în birou adresîndu-i-se lui Mitch :

— Domnule McDeere, soţia dumitale este aici şi vrea să te vadă. Spune că e vorba de ceva urgent şi foarte important.

Secretarele îngheţară şi peste haosul general coborî liniştea. Mitch îl fixă pe Avery cu o privire lipsită de orice expresie.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă el, ridicîndu-se de pe canapea.

— Te aşteaptă în birou, răspunse Nina.

— Trebuie să plec, Mitch, interveni Avery. Îţi dau mîine un telefon. Sper că totul e-n regulă.

— Da, da, sigur, zise Mitch, plecînd fără o vorbă în urma Ninei. Intră în birou, închizînd uşa în urma lui, apoi îşi privi intens soţia.

— Mitch, trebuie să plec acasă la ai mei.

— De ce, ce s-a întîmplat ?

— Tocmai m-a sunat tata la şcoală. Medicii i-au găsit mamei o tumoare la unul din plămîni. O operează mîine.

— Îmi pare rău, zise el, respirînd adînc.

Abby nu plîngea, aşa că Mitch nu încercă să o mîngîie.

— Trebuie să plec acum. M-am învoit de la şcoală.

— Cît timp ai să lipseşti ? întrebă el cu un tremur nervos în voce.

— Nu ştiu, Mitch, răspunse ea fără să-l privească. Cred că o să stăm puţin departe unul de altul. În clipa asta sînt atît de obosită ; am nevoie de timp şi cred că plecarea mea ne va prinde bine la amîndoi.

— Nu vrei să stăm puţin de vorbă tocmai despre plecarea asta ?

— Tu eşti mult prea ocupat pentru aşa ceva, Mitch. De şase luni de zile tot încerc să stau de vorbă cu tine, dar pur şi simplu nu mă auzi.

— Cît timp ai să lipseşti, Abby ?

— Nu ştiu ; bănuiesc că depinde de starea mamei... nu, depinde de foarte multe lucruri.

— Abby, mă sperii cu vorbele astea.

— Am să mă întorc ; nu ştiu cînd, dar îţi promit că am să mă întorc ; peste o săptămînă, peste o lună, nu ştiu. Simt nevoia să-mi clarific anumite lucruri.

— Peste o lună ?

— Nu ştiu, Mitch. Tot ce ştiu este că am nevoie de puţin timp şi că am nevoie să fiu lîngă mama.

— În cazul ăsta, ai grijă de tine.

— Te iubesc, Mitch.

El se mulţumi să dea uşor din cap şi să o privească intens în timp ce ea ieşea din încăpere. Nici unul dintre ei nu schiţase vreun gest de îmbrăţişare.

La etajul al cincilea, De Vasher, chemat de urgenţă de unul dintre tehnicieni, asculta foarte concentrat dialogul din căşti.

— Derulează-o încă o dată, îi ceru tehnicianului. Cînd s-a întîmplat chestia asta ? întrebă el după un timp.

— Acum două minute şi paisprezece secunde în biroul de la etajul al doilea, fu răspunsul celuilalt.

— La dracu', la dracu', la dracu' ! Dama îl părăseşte, nu-i aşa ? N-au zis nimic de despărţire sau de divorţ pînă acum ?

— Dacă ar fi zis, am fi ştiut imediat. S-au tot hîrîit că el e obsedat de serviciu şi că nu poate să-i sufere pe părinţii ei, da' de aşa ceva n-au vorbit niciodată.

— Da, da, bine. În legătura cu Marcus şi vezi dacă el a auzit ceva înainte. Verificaţi înregistrările, poate a trecut ceva cu vederea. Fir'ar al dracului să fie !

Abby porni spre Kentucky, dar nu ajunse niciodată acolo. Cînd fu la o oră distanţă vest de Nashville, părăsi interstatala 40, luînd-o spre nord pe autostrada 13. Nu observase nimic suspect în oglinda retrovizoare, aşa că, odată ajunsă în drep-

tul orășelului Clarksville de la granița cu Kentucky, schimbă brusc direcția pe autostrada 12. O oră mai tîrziu, Peugeot-ul roșu intra în Nashville pe șoseaua districtuală și se pierdea în aglomerația orașului.

După ce-și lăsă mașina într-una din parcările din apropiere, Abby intră în clădirea aeroportului din Nashville. Într-una din toaletele de la etajul întîi își scoase rochia și se îmbrăcă cu o pereche de pantaloni scurți și cu un pulover tricotat; pantofii cu toc îi schimbă cu o pereche de mocasini. Era cam răcoare pentru o asemenea ținută, dar, în fond, ca se îndrepta spre locuri mult mai calde. Își adună părul într-o coadă de cal, își puse alți ochelari de soare și părăsi respectiva încăpere, îndreptîndu-se spre poarta de îmbarcare.

Deși în lumea liberă nici o cursă a companiei Delta nu poate ocoli orașul Atlanta, Abby avu norocul să nu fie obligată să schimbe și avionul. Aștepta cuminte pe locul ei de la fereastră, privind lăsarea serii pe aeroportul aglomerat. Era nervoasă, dar încerca să nu se lase copleșită, drept pentru care comandă un pahar de vin și începu să răsfoiască un *Newsweek*.

Două ore mai tîrziu, avionul aterizâ pe aeroportul din Miami. Abby traversă iute clădirea, observînd privirile pe care i le aruncau unii dintre cei aflați prin preajmă. Erau ocheadele obișnuite, pline de admirație și poticioase, și nimic altceva.

Cînd ajunse la unica poartă de îmbarcare pentru cursele companiei Cayman, prezentă biletul, certificatul de naștere și permisul de conducere, așa cum i se ceruse. Pentru că locuitorii din Caymane sînt niște oameni minunați, atîta doar că nu-ți dau voie să intri la ei în țară dacă nu ți-ai cumpărat și biletul de plecare. Poftiți la noi să vă cheltuiți banii, dar plecați. Vă rugăm.

Abby se așeză într-un colț al sălii de așteptare și încercă să citească ceva. Un tînăr tătic însoțit de o soție foarte drăguță și de doi copilași rămăsese cu ochii lipiți de picioa-

rele ei. Era singurul care o observase. Avionul spre Grand Cayman urma să decoleze peste o jumătate de oră.

După un început mai dificil, Avery își luă avînt și petrecu șapte ore la Royal Bank of Montreal din Georgetown. La ora cinci după-amiază, cînd în sfîrșit părăsi clădirea băncii, sala de conferințe de lîngă biroul în care lucrase era plină cu imprimante de calculator și cu prezentări de conturi, pe care le va termina mîine, evident. Ar fi avut mare nevoie de McDeere, dar condiții obiective îi ajustaseră puternic planurile de călătorie. În momentul de față, se simțea epuizat și îi era foarte sete.

Cînd ajunse la Rumheads, își cumpără o bere și merse să se așeze la o masă din curtea interioară. Exact cînd Avery trecea pe lîngă jucătorii de domino, Tammy Greenwood Hemphill de la Greenwood Services străbătu cu mers nervos, mulțimea clienților și se așeză nonșalantă la bar, urmărindu-l discret cu privirea pe Avery; se vedea de la o poștă că era bronzată artificial, și asta din cauza cîtorva pete mai închise la culoare decît restul pielii. Una peste alta, însă Tammy avea un bronz de invidiat pentru acel sfîrșit de martie. De data asta părul era de un blond cenușiu foarte cald, iar machiajul căpătase un aspect mult mai temperat. Un bikini pur și simplu artistic, de un portocaliu fosforescent, atrăgea toate privirile. Sînii impresionanți nu dădeau voie sutienului să facă nici o cută. Bucățica de material bine întinsă peste fese nu reușea să ascundă nimic. Tammy avea patruzeci de ani și își arăta vîrsta, și cu toate astea cel puțin douăzeci de priviri flămînde îi urmăriră mișcările și formele în drumul ei spre bar. Așezată pe scaunul înalt, cu un pahar de sifon în față, Tammy își aprinse o țigară, fără să-l scape din ochi pe Avery.

Bărbatul făcea parte din tagma lupilor : era conștient că arată bine și examina fără nici o reținere fiecare prezență feminină din preajmă. La un moment dat se opri la o blondă apetisantă, dar tocmai cînd se pregătea de atac își făcu apa-

riția bărbatul care o însoțea, iar Avery se văzu nevoit să se întoarcă la berea lui și la admiratul de la distanță.

Tammy comandă încă un pahar cu sifon și lămîie și se îndreptă spre grădină. Privirea lupului se lipi de sînii enormi, urmărindu-le fiecare tresărire.

— Locul ăsta e liber ? întrebă ea.

— Da, firește ! răspunse el, ridicîndu-se pe jumătate și oferindu-i un scaun. Era o clipă mare pentru el : dintre toți lupii flămînzi și pofticioși din jur, femeia îl alesese pe el. Era sigur că ar fi putut avea puicuțe mai tinere, dar în clipa aceea și în locul acela, femeia din fața lui era cea mai încinsă.

— Sînt Avery Tolar din Memphis.

— Încîntată de cunoștință. Eu sînt Libby, Libby Lox din Birmingham.

Acum ea era Libby. Avea o soră pe care o chema Libby, mama lor era Doris, iar pe ea însăși o chema Tammy. Și în condițiile astea, spera din tot sufletul să nu cumva să amestece borcanele. Pe deasupra, deși nu purta verighetă, avea în dotare și un soț al cărui nume oficial înscris în acte era Elvis ; în această perioadă a anului, tipul ar fi trebuit să se afle în Oklahoma City, imitîndu-l pe King ca să cîștige un ban și agățînd adolescente înnebunite după steaua rock-ului.

— Ce te-a adus prin locurile astea ? întrebă Avery.

— Pur și simplu dorința de a mă distra. Am sosit azi-dimineață și stau la Palms. Tu ?

— Eu sînt avocat specializat în taxe și, mă crezi sau nu, sînt aici pentru chestiuni de serviciu. De fapt trebuie să fac mai multe călătorii pe an prin locurile astea, și-ți mărturisesc că pentru mine așa ceva e un adevărat supliciu.

— Unde locuiești ?

— Firma la care lucrez are două apartamente în zona aia, răspunse el, întinzînd mîna într-o anumită direcție. E un locșor foarte drăguț.

— Drăguț, într-adevăr.

Lupul din el nu pierdu ocazia să pluseze :

— N-ai vrea să-l vezi ?

— Poate ceva mai tîrziu, chicoti ea ca o puștoaică.

El îi zîmbi mulţumit : totul va fi foarte uşor de data asta. Ah, iubea la nebunie insulele astea !

— Ce vrei să bei ? o întrebă.

— Gin cu apă tonică şi o fărîmă de lămîie.

Cînd se întoarse de la bar, el îşi aduse scaunul mai aproape de al ei, în aşa fel încît picioarele lor se atingeau. Sînii ei se sprijineau confortabil de tăblia mesei şi privirea lui îi învălui lacomă.

— Eşti singură ? era o întrebare retorică care trebuia neapărat pusă.

— Da. Dar tu ?

— La fel. Ai ceva pentru astă-seară ?

— Nu, nu prea.

— Foarte bine, pentru că astă-seară la ora şapte, la Palms, vor să organizeze o cină în aer liber ; şi au cea mai bună bucătărie marină de pe insulă. Au muzică bună, punch cu rom, tot tacîmul. Ţinuta obişnuită. Ce zici ?

— M-ai convins.

Se apropiară şi mai mult unul de celălalt şi, deodată, mîna bărbatului îşi făcu loc între genunchii femeii, iar cotul lui se cuibări lîngă sînul ei stîng. Îşi zîmbiră. „Pînă la urmă, toate astea nu erau chiar neplăcute", îşi zise Tammy, dar avea treburi mult mai importante de făcut.

Apoi orchestra, numită semnificativ Barefoot Boys, îşi acordă instrumentele şi festivalul începu. Din toate direcţiile se revărsau spre Palms valuri de amatori de muzică şi mîncare bună. Localnici îmbrăcaţi în haine albe pregăteau mesele în timp ce mirosul de creveţi fierţi, de fructe de mare fripte şi de rechin la grătar invadă toată plaja.

Timp de trei ore, porumbeii, pe numele lor Avery şi Libby, dansară şi mîncară, dansară şi băură, dansară şi... se înfierbîntară din ce în ce mai mult. Din clipa în care băutura puse definitiv stăpînire pe Avery, ea reveni la sifon cu lămîie. Pe la zece, cînd el se muiase detot, Libby preluă comanda şi cei doi părăsiră ringul de dans, îndreptîndu-se spre apartamentul din vecinătate. El dezlănţui atacul chiar la intrare : se sărutară şi se pipăiră cu lăcomie mai bine de cinci minute.

— Hai să mai bem un pahar, propuse ea, după ce intrară în apartament. Își luară paharele cu gin și apă tonică — ca și cu whisky și apă — el și ieșiră în balcon, ca să admire marea argintată de lună.

„Tinuse pasul cu el pahar după pahar, își zise Avery, așa că dacă ea putea să mai bea, el nu era să se dea bătut în fața unei femei." Însă natura își ceru din nou drepturile și se văzu nevoit să dispară pentru cîteva clipe. Ea zîmbi cînd observă paharul cu whisky și apă rămas fără stăpîn. Totul devenea infinit mai simplu decît sperase. Din fișia de pînză portocalie care-i trecea printre picioare dădu la iveală un pachețel de plastic și aruncă o capsulă de narcotic în pahar.

— Dă-l peste cap, băiete, îi spuse ea cînd se întoarse în cameră. Sînt gata de culcare.

El bău pe nerăsuflate, dar simțurile îi erau de mult amorțite și nu simți gustul băuturii. Capul începu să i se clatine din ce în ce mai tare și în cele din urmă căzu cu bărbia în piept.

— Somn ușor, iubițel ! zise ea mai mult pentru sine.

Doza ar fi trebuit să producă circa zece ore de somn adînc, dar cum el nu băuse chiar tot conținutul paharului, perioada se reducea doar la vreo opt ore. Reuși cu greu să-l tragă pînă în pat, îl dezbrăcă de șortul colorat de surf, și preț de cîteva secunde rămase cu ochii lipiți de trupul bărbătesc întins în fața ei ; apoi îl înveli bine cu păturile și îl sărută ușor pe obraz.

Pe comoda din cameră văzu două legături care adunau unsprezece chei. Pe holul dintre bucătărie și livingul ce dădea spre plajă găsi misterioasa ușă încuiată despre care povestise Mitch. Atunci, în noiembrie, cînd fusese aici, el măsurase cu pasul fiecare încăpere din apartament și apreciase că cea aflată dincolo de ușa încuiată trebuie să aibă cam cinci metri pe cinci. Ceea ce dădea de bănuit era tocmai ușa din metal masiv, bine încuiată, pe care stătea scris DEPOZIT ; era singura ușă etichetată din apartament. Pe un inel erau adunate o cheie de Mercedes, două chei pentru Bendini Building, o cheie de la casă, două chei de la apartament și o cheie de la birou. Cheile de pe cel de-al doilea inel nu erau

marcate ; abia cea de-a patra fu cea potrivită. Își ținu respirația și răsuci cheia în broască : nici un șoc electric, nici o sonerie, nici un fel de sistem de alarmă. Mitch îi spusese să aștepte cinci minute după ce va descuia și, dacă nu se întîmplă nimic în astea cinci minute, atunci poate să aprindă lumina.

Așteptă *zece* minute lungi și apăsătoare. Mitch bănuia că apartamentul A era destinat asociaților și clienților de încredere ai firmei, în timp ce apartamentul B era folosit de angajații obișnuiți și de alte persoane plasate sub supraveghere permanentă. De aceea spera ca, în primul caz, încăperile să nu fie burdușite cu microfoane, camere de luat vederi și sisteme de alarmă. După ce se scurseră cele *zece* minute, Tammy deschise ușa larg și aprinse lumina ; așteptă din nou cîteva secunde, dar nu se întîmplă nimic. Era o încăpere pătrată, de aproximativ cinci pe cinci, în care se aflau douăsprezece fișete din material neinflamabil și nimic altceva. Se apropie încetișor de unul din ele și trase de sertarul de sus ; nu era încuiat.

Stinse lumina, închise ușa și se întoarse în dormitorul unde Avery, căzut într-un somn adînc, sforăia îngrozitor. Era zece și jumătate ; în următoarele opt ore, trebuia să lucreze într-un ritm nebunesc ca să termine pînă a doua zi dimineață, la șase.

Trei servicte stăteau cuminți într-un colț. Tammy le luă în brațe, stinse lumina și ieși în stradă. Mica parcare era pustie la ora aceea ; o alee cu pietriș ieșea în șosea, trotuarul mărginit de gard viu se oprea în dreptul gardului de scînduri albe care delimita proprietatea. Poarta dădea spre un gorgan mititel acoperit de iarbă, dincolo de care se ridica Palms.

Drumul de la apartament pînă la Palms fusese scurt, dar cînd ajunse la ușa camerei 188, servietele cîntăreau parcă de două ori mai mult decît la plecare. Tammy transpirase toată cînd bătu la ușă. De la fereastra camerei se vedea piscina, dar nici măcar un centimetru de plajă.

Abby deschise iute ușa, luă servietele și le așeză pe pat.

— Ai avut ceva probleme ?

— Deocamdată, nu. Cred că tipul e mort pentru multă vreme.

Tammy își șterse fața cu un prosop, apoi își desfăcu o cutie de Coca-Cola.

— Unde l-ai lăsat ? întrebă Abby fără să zîmbească.

— În pat. Cred că avem la dispoziție opt ore, pînă dimineață la șase.

— Ai reușit să intri în camera aceea ? întrebă Abby în timp ce îi dădea celeilalte o pereche de pantaloni scurți și o cămașă largă de bumbac.

— Da, am intrat și am dat de vreo duzină de fișete mari, neîncuiate. Mai erau și cîteva cutii de carton, însă nimic important.

— O duzină de fișete spui ?

— Exact, din alea înalte pentru dosare de dimensiuni oficiale. Să știi că numai dacă avem noroc terminăm pînă la șase.

În camera de motel cu un singur pat, canapeaua, măsuța pentru cafea și patul îngust și scurt fuseseră împinse lîngă perete ; în mijlocul camerei trona acum un copiator Canon 8580 cu alimentare automată. Era închiriat de la Island Office Supply la un preț de speculă — trei sute de dolari pentru douăzeci și patru de ore. Era cel mai nou și cel mai mare copiator de pe insulă, li se explicase și proprietarul nu prea era încîntat să se despartă de el pentru o perioadă atît de scurtă. Abby reușise totuși să-l vrăjească pe respectivul proprietar, înșirînd bancnotele de o sută de dolari pe birou. Lîngă pat așteptau cuminți două cutii cu hîrtie de copiat, adică zece mii de coli.

Cele două femei deschiseră prima servietă și extraseră șase dosare subțirele. Tammy desfăcu clamele și începu să scoată documentele din primul dosar.

— Mitch zice că sînt foarte tipicari cu așezarea hîrtiilor în dosar. Zice că avocații au un al șaselea simț cu care își dau imediat seama dacă o secretară sau un funcționar a umblat prin hîrtii. Așa că trebuie să fim foarte atente și să lucrăm încet. După ce copiem un document, trebuie să avem grijă să

prindem clamele exact pe urmele vechi. E plictisitor și obositor, dar n-avem ce face.

Datorită alimentării automate, copierea unui document de zece pagini le luă doar opt secunde.

— Merge repede, observă Tammy.

Terminară prima servietă în douăzeci de minute. Tammy îi dădu lui Abby cele două legături de chei, apoi luă două serviete Samsonite absolut noi și se întoarse în apartamentul unde îl lăsase pe Avery.

Abby ieși la rîndul ei, se urcă în Nissan-ul Stanza închiriat de Tammy și se îndreptă spre oraș. La două cvartale distanță de impunătoarea Swiss Bank Building, pe o străduță îngustă mărginită de case bine îngrijite, bătu la ușa singurului lăcătuș de pe insula Grand Cayman. Sau cel puțin singurul pe care reușise să-l găsească fără să ceară ajutorul cuiva. Era o casă verde cu ferestre deschise, înconjurate de o dungă albă.

Lăsă mașina în stradă și merse prin nisip pînă la mica verandă unde lăcătușul și vecinii lui se cinsteau cu ce aveau la îndemînă și ascultau Radio Cayman. Se transmitea reggae autentic, adevărate bijuterii din aur masiv. La sosirea ei discuția încetă, dar nimeni nu se ridică în picioare. Era aproape unsprezece noaptea. Tipul îi spusese că putea să facă totul în atelierul din spatele casei, că cerea un preț modest și că voia o sticlă de Myers's Rum drept avans.

— Domnule Dantley, te rog să mă ierți că am întîrziat. Uite, ți-am adus un mic dar, zise ea întinzîndu-i o sticlă de rom.

Domnul Dantley apăru în lumină, luă sticla și începu să o studieze atent ; apoi exclamă :

— Băieți, e o sticlă de Myers's.

Deși nu pricepea nici un cuvînt din ceea ce-și spuneau, pentru Abby era clar că erau cu toții foarte interesați de sticla cu pricina. Dantley lăsă romul în grija prietenilor lui și o conduse pe Abby în micul atelier din spatele casei plin cu tot felul de unelte și de mașinării. În jurul singurului bec spînzurat de tavan băzîiau sute de țînțari atrași de lumina galbenă și chioară. Abby îi întinse lui Dantley cele unsprezece chei pe care acesta le înșiră cu grijă pe bancul de lucru.

— E treabă uşoară, zise el fără să o privească.

Deşi fusese găsit bînd aproape de miezul nopţii, Dantley părea stăpîn pe sine şi totul fu gata în doar douăzeci de minute.

— Mulţumesc, domnule Dantley. Cît îţi datorez ?

— Un dolar de bucată, zise el tărăgănînd cuvintele.

Abby îi întinse repede banii şi plecă.

Tammy umplu cele două servicte cu tot ceea ce găsi în primul sertar al primului fişet. Douăsprezece fişete cu cîte cinci sertare fiecare însemnau şaizeci de drumuri între apartament şi copiator, în opt ore. Se puteau face greu, dar se puteau face. Mitch le spusese să copieze tot : dosare, carnete de însemnări, imprimante de calculator ; nu ştia prea bine ce caută, aşa că era mai bine să copieze tot.

Stinse lumina şi dădu o fugă pînă în dormitor să vadă ce mai face amantul casei. Dormea dus şi sforăia cu cîteva note mai jos.

Cele două servicte Samsonite se îngreunaseră şi braţele o dureau cumplit cînd bătu la uşa camerei 188. Era abia primul drum din cele şaizeci şi îşi zise că nu va fi în stare să ducă totul la bun sfîrşit. Abby nu se întorsese încă, aşa că aşeză conţinutul servicteior pe pat. Bău o înghiţitură de Coca-Cola şi plecă din nou. Sertarul numărul doi era identic cu primul. Începu să transpire abundent şi să gîfîie din greu. „Astea-s alea patru pachete pe zi", îşi zise ea, jurîndu-şi să reducă raţia de ţigări la doar două pachete pe zi, ba poate chiar la un singur pachet. Repede pînă în dormitor să mai verifice o dată. Dar marele bărbat nici măcar nu apucase să respire de la ultima ei plecare.

Copiatorul bîzîia uşor cînd ajunse din nou la motel. Abby tocmai terminase de copiat conţinutul celei de-a doua servicte şi se pregătea să o înceapă pe a treia.

— Ai cheile ? întrebă Tammy.

— Da, n-a fost nici o problemă. Ce mai face omul nostru ?

— Ha, dacă n-ar merge copiatorul ăsta, ai putea să-i auzi de aici sforăitul, răspunse Tammy, apoi înşiră totul pe pat, îşi şterse faţa cu un prosop şi plecă spre locul cu fişetele.

Abby termină și documentele din cea de-a treia servietă și alese un nou teanc de hîrtii ; se mișca deja cu siguranța și iuțeala unui funcționar încercat. Tammy se întoarse din cea de-a treia călătorie cu răsuflarea tăiată și cu stropi de sudoare picurîndu-i de pe nas.

Sertarul numărul trei, raportă ea. Tot mai sforăie.

— Umplu servietele cu documentele din primul sertar, își trase puțin sufletul, își trecu repede prosopul pe față și o luă iar din loc. De acum înainte, pentru tot restul nopții, servietele nu vor mai fi nici o clipă goale.

La miezul nopții, Barefoot Boys cîntară ultima melodie și Palms se pregăti de culcare. Bîzîitul ușor al copiatorului nu trecea dincolo de pereții camerei 188. Ușa era încuiată, draperiile acopereau complet ferestrele, toate luminile erau stinse, cu excepția lămpii de la capătul patului. Nimeni nu o observă pe doamna obosită și scăldată în sudoare care tot intra și ieșea din camera aceea, cărînd mereu aceleași două servicte Samsonite.

Cînd ceasul bătu miezul nopții, renunțară și să-și mai vorbească ; erau mult prea obosite, prea ocupate și prea speriate pentru a mai face conversație și oricum nu mai rămăsese nimic de raportat, în afară de mișcările în pat ale lui „iubițel". El însă dormea dus. Tammy intra să-l vadă de fiecare dată cînd se întorcea în apartament, întrebîndu-se mereu ce ar face dacă el s-ar trezi brusc și ar sări pe ea. În buzunarul șortului ascunsese un tub cu spray paralizant pentru cazul în care situația ar fi evoluat în așa fel încît fuga s-ar fi dovedit absolut necesară. Mitch nu prea dezvoltase subiectul ăsta ; îi spusese doar să folosească sprayul și pe urmă să fugă cît o țin picioarele, strigînd „Viol" !

După douăzeci și cinci de drumuri dus-întors între motel și apartament, Tammy se convinse că vor mai trece cîteva ore bune pînă ca el să-și recapete judecata. Îi era de-ajuns că trebuia să alerge de colo-colo, încărcată ca un animal de povară, dar să mai și urce cele paisprezece trepte pînă în dormitor ca să-l verifice pe Casanova. Așa că se hotărî să-l verifice o dată la două drumuri, apoi o dată la trei.

Pe la ora două dimineața, reușiseră să copieze conținul a cinci fișete. Făcuseră peste patru mii de exemplare și patul din camera de motel era plin cu teancuri ordonate de documente. Foile lor erau înșirate de-a lungul peretelui de lîngă canapea, aranjate în șapte șiruri identice, înalte cam pînă în dreptul taliei.

Hotărîră să se odihnească un sfert de oră.

Cînd ceasul arătă ora cinci și jumătate, prima geană de soare apăru la răsărit și cele două femei uitară de oboseală. Abby își acceleră ritmul mișcărilor, sperînd din suflet ca aparatul să nu se ardă. Tammy își masă ușor gambele pline de cîrcei, apoi porni iute înapoi, spre apartament. Pierduse șirul drumurilor astea de noapte și oricum trebuia să se oprească un timp, pentru că el s-ar putea să o aștepte.

Deschise ușa și, ca de obicei, merse direct în încăpere-depozit ; tot ca de obicei, așeză cele două servicte pline pe podea, apoi urcă în dormitor. Ceea ce văzu o îngheță de-a dreptul : Avery stătea pe marginea patului privind țintă fereastra. Cînd o auzi intrînd, se întoarse cu fața spre ea ; avea ochii umflați și împăienjeniți și o privire amenințătoare.

Tammy își descheie instinctiv șortul kaki și îl lăsă să alunece pe podea.

— Bună, băiatule, îl salută ea, încercînd să respire normal și să se poarte ca o tovarășă de petrecere. Se apropie de pat și adăugă : Te-ai trezit cam devreme. Ce-ar fi să mai dormi puțin ?

El își întoarse privirea la fereastră fără să scoată un cuvînt. Tammy se așeză lîngă el, pe marginea patului, și-l mîngîie pe coapsă ; își lăsă mîna să alunece între coapse și pe picior în sus, dar el nu avu nici o reacție.

— Te-ai trezit ? îl întrebă ea.

Nici un răspuns.

— Avery, spune-mi ceva, puiule. Hai să mai dormim puțin că afară e întuneric.

El căzu înapoi pe pernă și mormăi ceva. În sfîrșit, închise ochii. Ea îi ridică picioarele în pat și îl învelì cu pătura. Stătu lîngă el vreo zece minute și cînd sforăitul atinse din nou în-

tensitatea inițială, își puse repede șortul și o luă la fugă spre Palms.

— Abby, s-a trezit, Abby ! dădu ea raportul cuprinsă de panică. S-a trezit și pe urmă a adormit din nou.

Abby se opri din lucru și o privi cu atenție. Amîndouă își întoarseră privirile spre patul plin de documente necopiate.

— OK. Fă un duș, zise Abby pe un ton rece, apoi mergi lîngă el în pat și așteaptă. Încuie ușa de la depozit și dă-mi un telefon cînd se va trezi și va fi în baie. În timpul ăsta, eu voi copia ce a mai rămas, iar de mutat vom încerca să mutăm totul după plecarea lui.

— E o mișcare teribil de riscantă.

— Totul e teribil de riscant, așa că șterge-o.

Cinci minute mai tîrziu, Tammy/Doris/Libby cea cu bikiniul portocaliu făcu un nou drum pînă la apartament ; de data asta însă nu mai ducea nici o servietă. Încuie ușa de la intrare și ușa depozitului, după care ură în dormitor. Își scoase sutienul și se strecură în așternut.

În primul sfert de oră, sforăitul de lîngă urechea ei o împiedică să adoarmă, dar se obișnui imediat și fu gata să alpească. Cînd își dădu seama, se așeză în capul oaselor, încercînd din răsputeri să rămînă trează. O sperie faptul că era în pat, alături de un bărbat gol, care ar ucide-o dacă ar ști. Dar trupul ei obosit se relaxă din nou și nu se mai putu împotrivi somnului.

„Iubițel" ieși din comă fix la nouă și trei minute. Gemu tare și se rostogoli pînă la marginea patului. Deschise încetîncet pleoapele și lumina strălucitoare a soarelui îl făcu să geamă și mai tare. Capul îi cîntărea zeci de kilograme și se bălăbănea într-un mod ciudat, de la dreapta la stînga, făcînd să se clatine violent creierul din interior. Inspiră adînc și simți aerul proaspăt pătrunzîndu-i cu un scrîșnet în tîmple. Apoi atenția îi fu atrasă de mîna lui dreaptă ; încercă să o ridice, dar creierul refuza să dea comanda. În cele din urmă reuși să o ridice încet, foarte încet, și încercă să o privească mai întîi cu ochiul drept, apoi și cu cel stîng. Observă ceasul. Privi cadranul peste treizeci de secunde pînă reuși să pri-

ceapă semnificaţia cifrelor. Nouă şi cinci ! La dracu' ! Trebuia să fie la bancă la ora nouă ! Gîndul acesta îl făcu să geamă din nou. Apoi, memoria îi reveni brusc : femeia aceea !

Îi simţi toate mişcările şi îi auzi toate mîrîielile, dar rămase nemişcată şi cu ochii închişi. Se rugă la Dumnezeu să nu-l lase să o atingă. Îi simţea privirea lipită de trupul ei.

Pentru acest zurbagiu şi „băiat rău" de carieră mahmureala era ceva obişnuit, dar aşa ceva nu i se mai întîmplase. Privea intens chipul femeii, încercînd să-şi amintească cît de bună fusese, pentru că indiferent de mahmureală, reţinuse întotdeauna calităţile femeilor cu care se culcase. O mai privi un timp, apoi renunţă să mai încerce.

— La dracu' ! exclamă, încercînd să meargă. Dar picioarele, parcă pline cu plumb, refuzau să-l asculte. Îşi adună toată puterea de care era în stare şi rămase sprijinit de uşa care dădea în balcon.

Baia se afla la cîţiva paşi, drept pentru care se hotărî să meargă într-acolo, biroul şi comoda ajutîndu-l să-şi atingă ţinta.

Ea se răsuci cu faţa spre balcon şi îl simţi aşezîndu-se alături, pe pat.

— Libby, trezeşte-te, zise el scuturînd-o uşor de umăr. Trezeşte-te, dragă, insistă el ca un adevărat gentleman.

Îi dărui cel mai frumos zîmbet de care era în stare, un zîmbet de „a doua zi dimineaţă", satisfăcut şi plin de promisiuni. Zîmbetul lui Scarlett O'Hara din dimineaţa care a urmat nopţii aceleia de pomină petrecută în braţele lui Rhett Butler.

— Ai fost grozav, băiete, gînguri ea.

În ciuda durerii şi a senzaţiei de greaţă, în ciuda plumbului din picioare şi a capului greu cît o bilă de bowling, se simţi plin de mîndrie la auzul acestor cuvinte. Femeia fusese impresionată. Şi deodată îşi aminti că fusese într-adevăr grozav noaptea trecută.

— Libby, am dormit prea mult. Trebuie să plec la serviciu, că sînt deja în întîrziere.

— Nu prea ai chef, îm ? chicoti ea, rugîndu-se în sinea ei ca bărbatului să nu-i vină totuşi cheful.

— Nu, acum nu. Ce-ai zice însă de diseară ?

— Voi fi alci, băiete.

— Bun. Acum trebuie să fac un duș.

— Trezește-mă și pe mine când ai terminat.

El se ridică mormăind și se încuie în baie. Atunci ea luă telefonul și o sună pe Abby.

— Acum e-n baie.

— Tu ești bine ?

— Da, sînt OK. Să știi că și dacă ar fi vrut n-ar fi putut să facă nimic.

— De ce a durat atît ?

— Păi nu putea să se trezească.

— Bănuiește ceva ?

— Nu. Nu-și amintește nimic din noaptea trecută. Acum cred că se luptă cu mahmureala.

— Cît mai stai acolo ?

— Am să-i dau un pupic de la revedere când va ieși din baie. Asta înseamnă încă zece-cincisprezece minute.

— OK. Dar grăbește-te.

Tammy așeză telefonul în furcă și reveni la locul ei în pat. În mansarda de deasupra bucătăriei, magnetofonul se opri cu un clinchet.

La zece și jumătate erau gata de ultimul asalt asupra apartamentului. Marfa fusese împărțită în trei părți egale și urmau trei raiduri îndrăznețe, în plină zi. Parcarea din fața apartamentelor era încă pustie, iar pe șosea circulația era încă redusă.

Cheia cea nouă era perfectă și Tammy pătrunse fără probleme în apartament. Cheia de la depozit se potrivi și ea, așa că cinci minute mai tîrziu Tammy părăsi zona. Următoarele două drumuri fură la fel de rapide și de lipsite de evenimente neașteptate. Înainte să părăsească definitiv depozitul, Tammy se uită cu atenție în jur : totul era în ordine, exact ca la început. În sfîrșit, încuie apartamentul și duse cele două servicte Samsonite înapoi în camera ei.

O oră întreagă cele două femei stătură întinse una lîngă alta în pat și rîseră în hohote de Avery și mahmureala lui.

Totul se terminase, iar ele erau autoarele unei crime perfecte. „Iubițel" fusese și el participant ignorant, dar plin de inițiativă. Fusese ușor, hotărîră ele în cele din urmă.

Micul munte de probe materiale intră în unsprezece cutii și jumătate. La două și jumătate, un localnic cu capul acoperit de o pălărie de paie bătu la ușă, anunțîndu-le că fusese trimis de Cayman Storage. Prima cutie fu dusă îngrozitor de încet pînă la dubița oprită în fața motelului. Ca toți localnicii, șoferul dubiței se mișca după timpul din Caymane. „Nu-i nici o grabă, mon".

Se ținură după el pînă la un depozit din oraș. Acolo, Abby verifică încăperea propusă și plăti cu banii jos chiria pentru trei luni.

28

Wayne Tarrance se aşeză pe ultimul rînd de scaune al autobuzului Greyhound care făcea cursa de unsprezece şi patruzeci Louisville-Indianapolis-Chicago. Era vineri seara şi autobuzul era aglomerat. Plecaseră de o jumătate de oră din Kentucky şi deja avea convingerea că ceva nu era în regulă. De treizeci de minute nici un semnal, nici un cuvînd de micăieri. Să fi greşit autobuzul ? Să se fi răzgîndit McDeere ? Să se fi întîmplat lucruri neaşteptate ? Scaunul se afla chiar deasupra motorului şi abia acum Wayne Tarrance, de felul lui din Bronx, înţelese de ce obişnuiţii curselor Greyhound se luptau să obţină scaunele din spatele şoferului. Simţea vibraţiile motorului pînă în fundul creierului. Treizeci de minute. Nimic.

Uşa toaletei se deschise brusc şi mirosul atît de cunoscut năvăli în autobuz. Tarrance deveni brusc interesat de cele ce se întîmplau pe autostradă. Răsărită de niciunde, ea se strecură pe locul de la margine şi îşi drese glasul. Tarrance tresări puternic şi întoarse capul. O mai văzuse, cu siguranţă, undeva.

— Sînteţi domnul Tarrance ?

Purta blue-jeans, un pulover verde şi tenişi albi ; ochii îi erau ascunşi în spatele unor ochelari de soare.

— Da. Dar dumneata cine eşti ?

— Abby McDeere, răspunse ea strîngîndu-i cu putere mîna.

— Bine, da' îl aşteptam pe soţul dumitale.

— Ştiu, numai că el s-a hotărît să nu mai vină şi prin urmare iată-mă pe mine.

— Păi, ăă, eu vroiam să stau de vorbă cu el.

— Poate, numai că el m-a trimis pe mine. Aşa că luaţi-mă drept agentul lui, să zicem.

Tarrance renunţă la revista pe care o răsfoise din cînd în cînd şi se întoarse spre fereastră.

— Unde este soţul dumitale ?

— De ce este atît de important să ştiţi lucrul ăsta, domnule Tarrance ? Doar ne-am întîlnit aici ca să discutăm afaceri, nu altceva.

— Bine, bine. Atunci vorbeşte încet şi fii atentă : dacă vine cineva pe interval, ia-mă de mînă şi nu mai spune nici un cuvînt. Poartă-te ca şi cum am fi căsătoriţi sau ceva de genul ăsta. OK ? Bun ; ei şi-acum, domnul Voyles — ştii cine este domnul Voyles ?

— Ştiu tot, domnule Tarrance.

— Foarte bine. Deci domnul Voyles este pe cale să scoată scîntei pentru că nu avem încă dosarele lui Mitch. Dosarele cele bune. Dumneata înţelegi de ce sînt dosarele astea atît de importante pentru noi, nu-i aşa ?

— Cum să nu ? !

— Prin urmare, noi vrem dosarele de care ţi-am spus.

— Iar noi vrem un milion de dolari.

— Da, doar aşa a fost înţelegerea. Dar mai întîi trebuie să primim dosarele.

— Ba nu este asta înţelegerea. Domnule Tarrance, înţelegerea a fost ca să ne primim milionul de dolari exact acolo unde vrem noi şi abia după aceea vă dăm dosarele.

— Adică nu aveţi încredere în noi ?

— Chiar aşa, nu avem încredere în voi, nici în Voyles, nici în nimeni altcineva. Banii vor fi depuşi prin transfer telegrafic într-un anumit cont într-o bancă din Freeport, Bahamas. Cei de acolo ne vor anunţa imediat şi noi vom transfera din

nou toată suma într-o altă bancă. În clipa în care vom avea banii acolo unde dorim, dosarele vor fi ale voastre.

— Şi dosarele astea unde le ţineţi ?

— Într-un minidepozit din Memphis. Sînt cincizeci şi nouă de dosare aşezate frumos în cutii, aşa cum trebuie. Veţi vedea că are să vă placă. Pentru că lucrăm foarte îngrijit.

— „Lucrăm" ? Vrei să spui că ai văzut şi dumneata documentele alea ?

— Bineînţeles. L-am ajutat să le pună în cutii. Şi pot să vă spun că în cutia numărul opt veţi da peste nişte surprize.

— Bun, am înţeles. Despre ce este vorba ?

— Mitch a reuşit să copieze trei din dosarele lui Avery Tolar care par destul de dubioase. Două sînt despre o companie, Dunn Lane Ltd., despre care ştim că este de fapt o corporaţie controlată de Mafia şi înregistrată în Insulele Cayman. A fost înfiinţată în 1986 cu un capital iniţial de zece milioane de dolari murdari. Dosarele conţin două proiecte de construcţii finanţate de corporaţie şi sînt absolut fascinante.

— De unde ştiţi că a fost înregistrată în Caymane ? Şi cum aţi aflat de cele zece milioane ? Doar aşa ceva nu este scris în dosarele alea.

— Ai dreptate, aşa ceva nu este scris acolo. Avem şi alte dosare.

Tarrance rumegă pe parcursul a şase mile ştirea despre celelalte dosare. Era clar că nu avea să pună mîna pe ele mai înainte ca cei doi McDeere să îşi primească primul milion. Renunţă să mai insiste.

— Nu sînt sigur însă că vom putea trimite banii conform dorinţei voastre fără să primim întîi dosarele.

Era un bluf atît de evident încît Abby îl descifră imediat şi zîmbi.

— Domnule Tarrance, chiar trebuie să jucăm toată comedia asta ? Ar fi mult mai bine să terminaţi cu hărţuiala şi să ne daţi banii.

Un tip care aducea a student străin, probabil arab, venea agale pe interval, îndreptîndu-se spre toaletă. Tarrance înțepeni pe scaun, cu privirea lipită de fereastră. Abby însă îl ținea de braț ca o adevărată logodnică. De dincolo de ușă, apa se auzi curgînd cu zgomot de cascadă.

— Cît de repede putem face schimbul? întrebă Tarrance.

— Păi, dosarele sînt gata. Cît de repede puteți face rost de un milion?

— Putem să-l strîngem și mîine.

— Bun. Atunci fiți atent: astăzi este vineri. Marțea viitoare, la ora *zece* dimineața, ora din Bahamas, transferați telegrafic un milion de dolari din contul vostru de la Chemical Bank din Manhattan într-un anumit cont de la Ontario Bank din Freeport. Un transfer absolut legal, care nu vă va lua mai mult de cincisprezece secunde.

— Și ce se va întîmpla dacă nu avem un cont la Chemical Bank, în Manhattan? întrebă Tarrance încruntat, după ce o ascultase plin de încordare pe Abby.

— A, dacă nu știți nimic despre contul ăsta, veți afla cu siguranță de el luni și sînt sigură că aveți pe cineva la Washington care să rezolve un simplu transfer telegrafic.

— Bineînțeles că avem.

— Perfect.

— Dar, spune-mi, de ce Chemical Bank?

— Astea sînt ordinele lui Mitch, domnule Tarrance. E bine să aveți încredere în el pentru că știe ce face.

— Hm, văd că Mitch a lucrat bine și acasă.

— Întotdeauna lucrează bine și acasă. Și-apoi ar mai fi ceva: nu uitați că este mai inteligent decît dumneavoastră.

Tarrance pufni, dar se prefăcu amuzat de ultima ei remarcă. O bucată de vreme nici unul nu mai scoase o vorbă; fiecare răsuceea în minte alte întrebări și posibile răspunsuri.

— OK, zise Tarrance ca pentru sine. Și totuși, cînd vom primi dosarele alea?

— Noi vom fi anunțați imediat de sosirea banilor la Freeport. În consecință, miercuri dimineață, înainte de zece și jumătate, veți primi la biroul dumneavoastră din Memphis un pachet Federal Express însoțit de un bilet și de cheia de la un minidepozit.

— Deci pot să-i spun domnului Voyles că până miercuri după-amiază vom avea dosarele ?

Abby ridică din umeri fără să-i răspundă, iar Tarrance își dădu seama că pusese o întrebare prostească. Așa că se gîndi repede la una mult mai bună.

— Nu crezi că vom avea nevoie de numărul contului din Freeport ?

— Fiți liniștit, am să vi-l dau atunci cînd autobuzul se va opri.

Așadar, epuizaseră toate detaliile. Tarrance reîncepu să răsfoiască paginile cărții, prefăcîndu-se că citește.

— Nu te ridica încă, zise el.

— Mai aveți vreo întrebare ?

— Da. Aș putea să îmi mai spui ceva despre celelalte dosare de care ai amintit ?

— Firește.

— Ei bine, unde se află dosarele astea ?

— Asta-i o întrebare bună. După cum mi s-a explicat mie, mai întîi primim rata următoare de o jumătate de milion, mi se pare, pentru probele care să vă permită obținerea inculpărilor. Dosarele de care am pomenit sînt legate de ultima rată.

— Vrei să spui că ați obținut deja, ăă, dosarele cele murdare ? întrebă Tarrance.

— Să zicem că avem cam tot ce ne trebuie. Și, da, avem și ceva dosare murdare.

— Unde le țineți ?

— Vă asigur că nu sînt împreună cu cele curate în minidepozitul de care v-am vorbit, zise ea zîmbind și bătîndu-l ușor pe braț.

— Să zicem. Aţi vrea să vedeţi cîte ceva, ca să vă convingeţi ?

— Fără îndoială, spuse el, privind-o drept în ochi şi închise cartea respirînd adînc.

— Mi-am închipuit eu. Ei bine, Mitch zice că vă va da şi cîteva documente despre Dunn Lane Ltd., copii după registre bancare, documente de constituire a corporaţiei, minute, hotărîri de uz intern, liste de funcţionari şi de acţionari, înregistrări de transferuri telegrafice de bani, scrisori trimise de Nathan Locke lui Joey Morolto, în sfîrşit, sute de chestii deastea care vă vor face să uitaţi pînă şi de somn. E o marfă absolut minunată şi Mitch susţine că s-ar putea să obţineţi doar din asta cel puţin treizeci de inculpări.

Tarrance îi sorbea fiecare cuvînt, convins că spune adevărul.

— Şi eu cînd pot s-o văd ? întrebă el cu voce scăzută, dar plină de nerăbdare.

— Atunci cînd Ray nu va mai fi în închisoare. Face parte din înţelegere, dacă vă mai amintiţi.

— A, da, Ray.

— A, da. El, Ray, trebuie să iasă de acolo, domnule Tarrance. Altfel vă puteţi lua adio de la firma Bendini. Mitch şi cu mine ne vom lua milionul nostru amărît şi ne vom pierde în noapte.

— OK, OK, problema e în studiu.

— Ar fi mai bine să ajungeţi odată la rezolvare.

Era mai mult decît o ameninţare şi el ştia lucrul acesta. Renunţă să mai adauge ceva şi-şi reluă cartea. Atunci, Abby scoase din buzunar o carte de vizită oficială a firmei Bendini, Lambert & Locke pe spatele căreia scrisese numărul contului — 477 DL-19584, Ontario Bank, Freeport — şi o lăsă să cadă pe cartea lui Tarrance.

— Acum am să mă întorc la locul meu din spatele şoferului, departe de motorul ăsta îngrozitor. Ne-am înţeles pentru marţea viitoare ?

— Nici o problemă, mon. Cobori la Indianapolis ?

— Da.

— Păi, unde mergi ?

— Acasă, la părinții mei, în Kentucky. Mitch și cu mine ne-am despărțit, explică ea, apoi dispăru.

Tammy aștepta la una din cozile lungi și înnebunitoare din vama aeroportului din Miami. Purta pantaloni scurți, sandale, o bluză scurtă pînă în talie, ochelari de soare și o pălărie de paie care o făceau să semene cu droaia de turiști obosiți care se întorceau acasă, lăsînd în urmă plajele înecate de soarele Caraibelor. În fața ei, doi tineri proaspăt căsătoriți cărau o mulțime de sacoșe cu lichioruri și parfumuri duty-free și se certau îngrozitor. În spatele ei se aflau două valize de piele Hartman absolut noi ; erau burdușite cu suficiente documente și dosare care să aducă pe banca acuzaților vreo patruzeci de avocați. Patronul ei, tot avocat de meserie, îi sugerase să cumpere niște valize cu rotițe ca să le care mai ușor. Evident, avea cu ea și o valijoară cu cîteva haine și o periuță de dinți, în așa fel încît să nu dea de bănuit.

După o oră de cînd se așezase la rînd, Tammy ajunse în fața vameșului.

— Ceva de declarat ? întrebă acesta într-o engleză stricată și cu voce răstită.

— Nu ! răspunse ea pe un ton la fel de răstit.

— Acolo ce este ? întrebă el, indicînd cu privirea valizele de piele.

— Hîrtii.

— Hîrtii ?

— Da, hîrtii.

— Ce fel de hîrtii ?

„Hîrtie igienică, fu ea ispitită să răspundă ; mi-am petrecut concediul bătînd Caraibele și strîngînd hîrtie igienică."

— Documente juridice, porcării de felul ăsta. Sînt avocat.

— Bine, bine, zise el și trase fermoarul valijoarei. OK. Următorul.

Un hamal încărcă cele două valize într-un cărucior.

— Cursa Delta 282 spre Nashville, poarta 44, sala de aşteptare B, îi spuse ea şi îi întinse o bancnotă de cinci dolari.

Tammy sosi la Nashville sîmbătă, la miezul nopţii. Cînd ajunse în suburbia Brentwood, îşi lăsă broscuţa în parcare, pe locul rezervat, apoi tîrî cu chiu cu vai cele două valize Hartman în apartamentul de două camere pe care îl închiriase mai de mult.

În cameră nu era nici un fel de mobilă, cu excepţia unei canapele pliante. Desfăcu valizele în dormitor şi se apucă imediat să sorteze şi să aranjeze hîrtiile. Mitch voia lista tuturor documentelor, a registrelor bancare, a corporaţiilor. Îi spusese că, într-o zi, va arunca o privire rapidă prin tot ce era acolo, aşa că încărcătura trebuia pusă în ordine.

Inventarul îi luă două ore. După trei călătorii de cîte o zi în Grand Cayman, camera era pe cale să se umple. Luni urma să plece din nou.

Avea senzaţia că în ultimele două săptămîni nu apucase să doarmă mai mult de trei ore. Dar Mitch îi spusese că problema era urgentă, o chestie de viaţă şi de moarte.

Tarry Ross, alias Alfred, se aşeză în colţul cel mai întunecat din holul hotelului Washington Phoenix Park. Ştia că întîlnirea va fi extrem de scurtă. Sorbindu-şi cafeaua îşi promise să nu aştepte mai mult de cinci minute. Ceaşca începu să tremure nestăpînit cînd încercă să o ducă la buze şi cafeaua se vărsă pe masă. Încercă disperat să nu privească în jur. Aşteptă.

Oaspetele răsări de niciunde şi se aşeză alături, cu spatele la perete. Numele lui era Vinnie Cozzo şi făcea parte din Familia Palumbo ; un gangster din New York.

Vinnie observă şi ceaşca tremurătoare şi cafeaua vărsată.

— Linişteşte-te, Alfred. E destul de întuneric aici.

— Ce vreţi ? şuieră Alfred.

— Păi aş vrea ceva de băut.

— N-am timp pentru aşa ceva. Trebuie să plec.

— Potoleşte-te, Alfred. Calmează-te, prietene. Nu-s nici măcar trei persoane aici.

— Ce vreţi ? şuieră acesta din nou.

— Doar o informaţie şi-aia mică.

— Da' ştiţi că are să vă coste.

— Ca-ntotdeauna, nu ? remarcă Vinnie, care comandă un pahar cu rom şi apă unui chelner ce-şi făcuse apariţia în preajma lor.

— Spune-mi ce mai face prietenul meu, Denton Voyles ? întrebă Vinnie.

— Ia mai pupă-mă, Cozzo ! Să ştii că plec, nu mai stau o clipă.

— OK, prietene. Calmează-te. Am nevoie doar de nişte informaţii.

— Atunci spune repede ce vrei, zise Alfred, măturînd holul cu privirea. Ceaşca lui era aproape goală, mai toată cafeaua zăcînd împrăştiată pe masă.

Chelnerul aduse comanda şi Vinnie bău tacticos.

— Avem o mică problemă în Memphis. Şi pe cîţiva din băieţi i-a cam luat grija. Ai auzit vreodată de firma Bendini ?

Alfred clătină instinctiv din cap : nu. Întotdeauna trebuie să spui „nu" prima dată. Apoi, după ce ai făcut săpături atente, poţi să revii cu un raport mieuţ şi drăguţ şi să spui da. Da, auzise de firma Bendini şi de clientul lor nemaipomenit. Operaţiunea Laundromat. Chiar Voyles găsise numele şi era foarte mîndru de imaginaţia lui creatoare.

Vinnie luă încă o înghiţitură de rom şi continuă :

— Uite despre ce este vorba. La Memphis e un tip pe nume McDeere, Mitchell McDeere, şi tipul ăsta este angajatul firmei Bendini. Noi îl bănuim pe McDeere ăsta că e-n combinaţie cu oamenii voştri. Înţelegi ce vreau să spun ? Noi credem că tipul vinde informaţii despre firmă federalilor. Vrem să ştim dacă este adevărat, atîta tot.

Alfred ascultă fără să clipească, deşi nu-i era uşor. Era la curent chiar şi cu grupa sanguină a lui McDeere, ba ştia şi care este restaurantul preferat al avocatului. Mai ştia că

McDeere vorbise cu Tarrance de vreo șase ori pînă acum și că a doua zi, marți, McDeere va deveni milionar. Pentru el, informația aceea era o nimica toată.

— Să văd ce pot să fac. Și acum să vorbim despre bani.

Vinnie își aprinse o țigară.

— Ei bine, Alfred, problema este foarte serioasă și n-am să te mint. Îți oferim două sute de mii, bani gheață.

Alfred scăpă ceașca din mînă și începu să-și șteargă nervos ochelarii cu batista pe care o scosese din buzunarul de la spate al pantalonilor.

— Două sute de mii ? Bani gheață ?

— Exact cît am spus. Cît ți-am dat data trecută ?

— Șaptezeci și cinci de mii.

— Acum înțelegi ce vreau să spun ? E o treabă a dracului de delicată, Alfred. Poți s-o rezolvi ?

— Da.

— Cînd ?

— Dă-mi două săptămîni.

29

Cu o săptămînă înaintea datei de 15 aprilie, maniacii muncii de la firma Bendini, Lambert & Locke atinseseră nivelul maxim de stres și numai adrenalina îi mai ținea în stare de funcționare. Adrenalina și spaima. Spaima de greșeala care l-ar putea costa pe un client bogat un milion de dolari în plus. Spaima de a spune unui client că toate actele erau gata și că ele arătau un plus de opt sute de mii la capitolul taxe. Spaima de a nu putea termina totul pînă în data de 15, ceea ce însemna prelungiri de termene pe de o parte, penalități și dobînzi suplimentare pe de altă parte. La șase dimineața parcarea era plină ochi, secretarele lucrau douăsprezece ore pe zi, nervii erau întinși, conversațiile erau rare și grăbite.

Neavînd o soție care să-l aștepte acasă, Mitch muncea douăzeci și patru de ore pe zi. Sonny Capps îl înjurase și-l luase la refec pe Avery pentru cei patru sute cincizeci de mii de dolari pe care îi datora statului la un venit de șase milioane. Avery tăbărîse pe Mitch, apoi, împreună, transpiraseră din nou pe dosarele Capps înjurînd și verificînd pagină cu pagină. Mitch fu autorul a două hîrtii foarte îndoielnice care scăzuseră suma datorată la trei sute douăzeci de mii de dolari. Dar Capps declară că în asemenea condiții avea de gînd să caute o altă firmă specializată în taxe. Una din Washington.

Cînd mai erau doar șase zile pînă în data fatidică, Capps îi ceru lui Avery să vină la Houston. Asociatul firmei Bendini, Lambert & Locke plecă la miezul nopții cu avionul firmei, nu înainte de a-i lăsa lui Mitch o grămadă de instrucțiuni.

Se întoarse la birou pe la ora unu și jumătate noaptea. În parcare nu erau decît vreo trei Mercedes-uri, un BMW și un Jaguar. Paznicul îi deschise ușa de serviciu și Mitch luă ascensorul pînă la etajul al patrulea. Ușa de la biroul lui Avery era încuiată, așa cum cerea regulamentul în cazul asociaților. La capătul culoarului se auzea vocea lui Victor Milligan, șeful compartimentului taxe, care tuna și fulgera împotriva propriului calculator. Restul birourilor erau de asemenea încuiate.

Mitch își ținu respirația, vîrî cheia în broască, apăsă pe clanță și pătrunse în biroul lui Avery. Aprinse lumina și se îndreptă spre mica masă de conferințe acoperită de dosare, documente, registre ale Serviciului de Venituri Interne. Mitch se așeză pe unul din scaunele în jurul cărora se ridicau alte grămezi de hîrtii oficiale și reluă lucrul la dosarul Capps. Din însemnările FBI reieșea că Sonny Capps era un om de afaceri curat, care lucra cu firma Bendini, Lambert & Locke de mai bine de opt ani. În consecință, nu prezenta interes pentru federali.

O oră mai tîrziu se lăsă liniștea și în biroul lui Milligan, care încuie ușa și plecă fără să-și ia rămas bun. Imediat după plecarea lui, Mitch verifică fiecare birou, apoi coborî și la etajul al treilea. Rezultatul fu același : toate încăperile erau pustii. Ceasul arăta ora trei din noapte.

În biroul lui Avery, chiar lîngă bibliotecă, se aflau patru fișete din lemn masiv de stejar. Mitch le observase cu multe luni în urmă, dar nu văzuse pe nimeni căutînd ceva în ele. Secretarele nu făceau săpături decît în dosarele din fișetele metalice așezate lîngă fereastră. Mitch închise ușa în urma lui și merse direct la fișetele de stejar. Folosindu-se de o cheie minusculă, descuie primul fișet.

Din inventarul făcut de Tammy la Nashville, reţinuse numele mai multor companii din Insulele Cayman care spălau bani murdari. Aceleaşi nume apăreau acum în dosarele din primul sertar : Dunn Lane Ltd., East-Pointe Ltd., Virgin Bay Ltd., Inland Contractors Ltd., Gulf-South Ltd. Nume şi mai familiare apărură în sertarele doi şi trei. Dosarele erau pline cu documente pentru împrumuturi de la băncile caymaneze, registre de transferuri telegrafice de bani, acte de garanţie, concesionări, dovezi de ipotecări şi multe altele. Mitch era interesat în special de dosarele Dunn Lane şi Gulf-South pentru că Tammy înregistrase un număr deosebit de mare de documente pentru cele două companii.

Mitch alese un dosar Gulf-South plin de note de transferuri telegrafice şi de documente pentru împrumuturi de la Royal Bank of Montreal şi-l luă cu el în camera copiatorului. Locul era pustiu ; din obişnuinţă, ridică privirea spre plafon, dar nu observă nici de data asta vreo cameră de luat vederi. Introduse ca număr de acces codul dosarului doamnei Lattie Plunk a cărei declaraţie de taxe se afla chiar în clipa aceea pe biroul lui de la etajul al doilea şi care putea să accepte cîteva copii în plus. Aşeză documentele în compartimentul pentru alimentare automată şi trei minute mai tîrziu aparatul îi oferi o sută douăzeci şi opt de copii trecute în contul numitei Lattie Plunk. Următorul teanc de documente fu copiat în numele companiei Greenmark Partners din Bartlett, Tennessee, o companie perfect legală, care-şi putea permite să plătească cîteva copii în plus ; cîteva, adică vreo nouăzeci şi una de bucăţi.

Toate cele opisprezece declaraţii de taxe la care tocmai lucra Mitch primiră facturi pentru copiile dosarelor Gulf-South şi Dunn Lane. Pe lîngă ele mai folosise şi trei coduri împrumutate din dosarele lui Lamar, precum şi alte trei numere luate din dosarele Capps.

De la copiator pleca un cordon care trecea prin perete, pînă într-o debara unde se cupla cu cablurile de la celelalte trei copiatoare de pe etaj. Un cordon mai gros ajungea în ca-

mera de facturare, unde un calculator înregistra şi factura fiecare copie făcută între pereţii firmei. De acolo, un conductor subţirel de culoare gri lega calculatorul respectiv de un altul de la etajul al cincilea, care înregistra numărul de acces, numărul de copii şi locul unde se afla copiatorul care le executase.

Pe 15 aprilie, la ora cinci după-amiază, firma Bendini, Lambert & Locke îşi trase obloanele, iar pe la şase parcarea era pustie. Însă automobilele de lux care o umpleau de obicei se strînseseră ceva mai departe, la vreo două mile distanţă, în spatele unui venerabil local numit Anderton's. Înăuntru, o mică sală de banchete fusese rezervată pentru chiolhanul anual de 15 aprilie. Erau prezenţi toţi angajaţii obişnuiţi, toţi asociaţii activi, precum şi alţi unsprezece asociaţi retraşi din activitate. Aceştia din urmă erau cu toţii bronzaţi şi arătau odihniţi, în timp ce toţi ceilalţi arătau uzaţi şi prăpădiţi. Dar toată lumea era dornică să petreacă şi gata să-şi renoveze faţada. În noaptea asta, regulile atît de dure referitoare la moderaţie şi la o viaţă sănătoasă vor fi date uitării. De la preşedinte pînă la ultima secretară, toţi cei de faţă urmau să se conformeze unei alte reguli interioare, şi anume nici un angajat al firmei nu lucrează pe 16 aprilie.

Mesele aşezate de-a lungul pereţilor erau înţesate cu platouri de lemn pline cu creveţi şi stridii. Într-un hîrdău de lemn, printre bucăţi de gheaţă, se lăfăiau nenumărate sticle de bere ; alte zece lădiţe aşteptau cuminţi în spatele hîrdăului, în timp ce Roosevelt făcea să sară dopurile cu o dexteritate ieşită din comun. În noaptea asta pînă şi el avea voie să se îmbete la un loc cu toţi ceilalţi, iar Oliver Lambert îl va pune într-un taxi care să-l ducă acasă la Jessie Frances. Făcea parte din ritual.

Un văr de-al lui Roosevelt, pe numele lui Little Bobby Blue Beker, cînta melodii triste la pianul aşezat într-un colţ.

Deocamdată el se ocupa de partea distractivă a serii. Mai târziu însă, nimeni nu va mai avea nevoie de el.

Mitch nu băgă în seamă platourile apetisante ; își luă o sticlă de bere și se așeză la o măsuță, lîngă pian. Lamar îl urmă, ducînd în mînă o farfurie plină cu creveți. Din colțul lor, îi urmăreau cu privirea pe colegii care își lăsau hainele onde apucau, pentru a se repezi la sticlele verzi și brumate.

– Ai terminat tot ? întrebă Lamar în timp ce devora un crevete.

– Da, pe ale mele le-am terminat ieri. Avery și cu mine rat la hîrtiile lui Sonny Capps pînă la cinci după-a-...ază, dar am reușit să terminăm.

— Cît are ?

— Un sfert de milion.

— Phii ! Mi se pare că n-a plătit în viața lui o sumă așa de mare, zise Lamar, apoi deschise o sticlă și dintr-o singură înghițitură o goli pe jumătate.

— Într-adevăr și asta îl face teribil de nervos. Pe cuvîntul meu dacă-l înțeleg pe tip. A adunat șase milioane din tot felul de combinații, în schimb e nebun de furie pentru că trebuie să plătească cinci la sută taxe.

— Și Avery ce zice ?

— Avery este cam îngrijorat. Săptămîna trecută, Capps i-a cerut să se întîlnească la Houston, dar întîlnirea n-a prea mers cum trebuie. Avery a plecat de aici cu avionul nostru, la mieZul nopții ; mai tîrziu, mi-a spus că Sonny Capps îl aștep-tase la birou la patru dimineața și că era extrem de furios din cauza taxelor. A dat vina pe Avery și l-a avertizat că va căuta o altă firmă.

— Am impresia că asta este replica lui obișnuită. Mai vrei o bere ?

Lamar aduse alte două sticle.

— Ce mai face mama lui Abby ? întrebă Lamar, privin-du-și foarte atent prietenul.

— Bine, răspunse Mitch și desfăcu încă o sticlă.

— Uite ce e, Mitch, știi bine că puștii noștri sînt elevi la Școala Episcopală „St. Andrew's" și că nu e nici un secret că Abby și-a luat concediu. Doar lipsește de două săptămîni. Sîntem la curent cu toate astea și sîntem îngrijorați.

— Lasă, ai să vezi că pînă la urmă lucrurile se vor aranja. Pur și simplu simte nevoia să fie singură o vreme. Nu e nimic grav, crede-mă.

— Ei asta-i, firește că e grav cînd nevasta pleacă de acasă fără să spună cînd se întoarce. Cel puțin așa i-a spus ea directorului școlii.

— Păi, ăsta-i adevărul. Nu știe cînd se întoarce, poate peste vreo lună. I-a fost greu să se adapteze programului meu de lucru.

În sfîrșit, se strînseseră toți avocații și Roosevelt putu să închidă ușa. Atmosfera se încălzea treptat, iar Bobby trecuse la capitolul „cîntece la cerere".

— Nu te-ai gîndit să mai încetinești puțin ritmul? întrebă Lamar.

— Nu, nu prea. Pentru ce s-o fac?

— Uite, Mitch, eu sînt prietenul tău, da? Ei bine, dă-mi voie să-ți mărturisesc că mă îngrijorezi. Înțelege că nu poți să faci un milion de verzișori din primul an.

„A, ba te înșeli, dragă prietene", își zise Mitch. Dacă ai ști că nu mai departe de săptămîna trecută am făcut exact un milion! În numai zece secunde contul din Freeport a sărit de la zece mii la un milion zece mii, iar după un sfert de oră contul era deja închis și banii depuși într-o bancă sigură din Elveția. Și toate astea au fost posibile datorită minunii numite „transfer telegrafic"! În plus, transferul ăsta făcea ca Mitch să participe la primul și ultimul 15 aprilie din scurta, dar distinsa lui carieră de avocat. Bunul lui prieten, atît de îngrijorat de mersul căsniciei prietenilor lui, va ajunge cu siguranță după gratii și asta într-un timp foarte scurt. De fapt, același lucru se va întîmpla cu toți cei prezenți acum, aici; mă rog, cu excepția lui Roosevelt. Sau, la dracu', cine știe,

poate că Tarrance se va amuza inculpîndu-i şi pe Roosevelt împreună cu Jessie Frances la un loc cu toţi ceilalţi.

Apoi, veneau la rînd procesele. „Eu, Mitchell Y. McDeere, jur solemn să spun adevărul, tot adevărul şi numai adevărul. Aşa să-mi ajute Dumnezeu." Şi de pe banca martorilor va îndrepta un deget acuzator spre bunul lui prieten, Lamar Quin. Iar în timpul ăsta, Kay şi copiii vor sta în primul rînd în sală, plîngînd încetişor.

Termină ce-a de-a doua sticlă de bere şi o începu pe a treia.

— Ştiu, Lamar, dar n-am de gînd să slăbesc ritmul. Ai să vezi că Abby se va adapta în cele din urmă şi totul se va aranja.

— Dacă zici tu... Kay vrea să vii mîine pe la noi la o friptură. Scoatem grătarul în grădină. Ei, ce zici ?

— Vin, dar cu o condiţie : nu discutăm nimic despre Abby. Pur şi simplu s-a dus acasă să-şi vadă mama şi se va întoarce. OK ?

— OK. Sigur !

Avery se aşeză la masa lor. Adusese un platou cu creveţi şi începu să-i decojească.

— Tocmai discutam despre Capps, zise Lamar.

— Hm, nu prea e un subiect plăcut de discuţie, replică Avery. Mitch urmărea cu atenţie mişcările lui Avery şi cînd pe farfurie se adunară vreo şase creveţi curăţaţi, întinse mîna, îi luă dintr-o singură mişcare şi îi vîrî în gură. Avery îl privi cu ochi obosiţi şi trişti. Încercă să găsească o replică adecvată, dar renunţă şi continuă să cureţe creveţii.

— Păcat că le-au scos capetele ; îmi plac mai mult cei cu cap, zise el printre înghiţituri.

— Mie îmi plac cozile, zise Mitch mestecînd de zor. Întotdeauna am preferat coada.

— Glumiţi, zise Lamar.

— Nici gînd, zise Avery. Pe cînd eram copil, la El Paso, prindeam creveţi cu plasele şi îi mîncam pe loc, cît încă mai mişcau. Şi după mine capul e cea mai bună parte, cu toate sucurile alea din creier.

— Creveţi la El Paso ?

— Păi da, Rio Grande e plin cu așa ceva.

Lamar plecă să mai aducă bere. Alcoolul și oboseala făcură ca încăperea să devină și mai zgomotoasă. Bobby Blue trecuse la rockuri. Pînă și Nathan Locke zîmbea și vorbea tare ; devenise unul de-al lor. Roosevelt avea grijă ca hîrdăul cu bere la gheață să nu rămînă fără încărcătură.

Pe la zece, se puseră pe cîntat. Un Wally Hudson fără papion se cocoță pe scaun lîngă pian și începu să dirijeze corul de urlători ; alesese un potpuriu de cîntece australiene de beție. Restaurantul se închisese, dar nimănui nu-i păsa. Următorul artist fu Kendall Mahan ; acesta jucase rugby la Universitatea Cornell și avea un repertoriu alunitor de cîntece de berărie. Era acompaniat de cincizeci de voci bete și lipsite de orice urmă de talent, dar fericite.

Mitch se scuză și merse la toaletă. Apoi, un băiat de serviciu îi deschise ușa de acces și ieși în parcarea restaurantului. De la distanța asta, corul din salonul de recepții avea chiar o sonoritate plăcută. Mitch se opri în întuneric și ascultă. Kendall se așezase la pian și corul interpreta un cîntec absolut obscen.

Erau glasurile pline de veselie ale unor oameni bogați și fericiți. Îi privise cu atenție cît timp fusese înăuntru, alături de ei : aveau fețele roșii și ochii strălucitori. Erau cu toții prietenii lui — oameni cu familie, prinși pînă la unul în această conspirație îngrozitoare.

Anul trecut, Joe Hodge și Marty Kozinski făceau și ei parte din cor. Anul trecut, el însuși era un absolvent teribilist de la Harvard, cu cîte o ofertă de serviciu în fiecare buzunar. Acum devenise milionar și în curînd se va pune un preț pe capul lui.

Interesant ce poate aduce cu el un an de zile.

Cîntați înainte, fraților !

Mitch se răsuci pe călcîie și se pierdu în întuneric.

Cam pe la miezul nopții, taxiurile se aliniară pe Madison Avenue, în fața restaurantului, și cei mai bogați avocați din oraș fură cărați sau tîrîți în mașini. Bineînțeles că cel mai

zdravăn dintre ei era Oliver Lambert, care conducea operaţiunea de evacuare. Erau cincisprezece taxiuri în total, pline cu avocaţi beţi.

La aceeaşi oră, dar în cealaltă parte a oraşului, pe Front Street, îşi făcură apariţia în faţa porţii două furgonete Ford identice, bleumarin cu galben pe care scria Curăţătorie. Dutch Hendrix le deschise poarta şi maşinile se opriră în dreptul intrării de serviciu; opt femei îmbrăcate în acelaşi culori începură să descarce aspiratoare şi găleţi pline cu butelii de spray, mături, cîrpe şi prosoape de hîrtie. Li se spusese să cureţe cîte un etaj odată şi începură cu etajul al patrulea. Pe culoare, paznicii le urmăreau cu mare atenţie.

Femeile nu-i băgau în seamă şi îşi vedeau de treabă: goleau coşurile de gunoi, ştergeau mobila de praf, dădeau cu aspiratoarele şi curăţau toaletele. Fata cea nouă era cevu mai înceată decît celelalte. Atunci cînd paznicii nu erau atenţi, trăgea sertarele şi deschidea fişetele, iar ochii îi alergau în toate părţile.

Era a treia noapte în care făcea meseria asta şi încă se familiariza cu locurile şi cerinţele. Cînd dădu de biroul lui Tolar, zîmbi mulţumită.

Purta nişte blue-jeans murdari şi o pereche de tenişi rupţi. Pe tricoul albastru al uniformei, a cărui lărgime exagerată îi ascundea silueta şi o făcea să pară şleampătă, ca toate celelalte colege ale ei, un ecuson arăta că o cheamă DORIS.

Cînd erau aproape gata cu etajul al doilea, un paznic le spuse lui Doris, Susie şi Charlotte să-l urmeze. Ascensorul se opri la subsol. Paznicul descuie o uşă grea din metal şi intrară într-o încăpere spaţioasă, împărţită în douăsprezece cabinete. Peste tot se vedeau terminale de calculator; de-a lungul pereţilor se înşirau impresionante fişete negre. Încăperea nu avea ferestre.

— Găsiţi aici tot ce aveţi nevoie, zise paznicul arătînd o debara. Cele trei femei scoaseră de acolo un aspirator şi cîteva butelii de spray şi se apucară de lucru.

— Să nu vă atingeţi de birouri!

30

Mitch își legă șireturile pantofilor de sport și se așeză pe canapea lîngă telefon. Deprimat de cele două săptămîni petrecute fără stăpîna lui, Hearsay veni lîngă Mitch și încercă să doarmă. Telefonul sună la zece și jumătate fix. Era Abby.

Convorbirea fu rece și forțată.

— Cum se simte mama ta ? întrebă el.

— Mult mai bine. O mai doare încă, dar se plimbă prin casă, iar psihic e foarte bine.

— Îmi pare bine că este așa. Și tatăl tău ?

— La fel. E mai tot timpul ocupat. Ce-mi face clinele ?

— E singur și deprimat. Cred că pînă la urmă o să crape.

— Mi-e dor de el. Și tu ? Cum stai cu serviciul ?

— A trecut și 15 aprilie, fără nici un fel de dezastru. Toată lumea e mult mai bine dispusă. Jumătate din asociați au plecat în concediu, așa că e mult mai multă liniște prin preajmă.

— Bănuiesc că în condițiile astea ai redus și tu programul la șaisprezece ore pe zi ?

Mitch ezită, apoi se hotărî să nu răspundă : n-avea rost să se certe.

— Cînd vii acasă ?

— Nu știu. Mama mai are nevoie de mine și mi-e teamă că tata nu prea se descurcă. Au ei o menajeră, dar mama are

nevoie de mine. Am sunat astăzi la şcoală şi le-am spus că nu mă întorc înainte de sfîrşitul trimestrului.

— Mai sînt două luni pînă la sfîrşitul trimestrului. Vrei să spui că mai stai acolo încă două luni ?

— Încă cel puţin două luni, Mitch. Înţelege că am nevoie de timp, atîta tot.

— Timp pentru ce ?

— Hai să n-o luăm de la început, vrei ? N-am chef de ceartă.

— Bine, bine, bine ; da' pentru ce ai chef ?

Ea nu-i răspunse şi reluă conversaţia după o lungă pauză.

— Cît alergi pe zi ?

— Vreo două mile. Am mers pe jos pînă la pistă şi pe urmă am alergat vreo opt ture.

— Fii atent la pistă ; e teribil de întunecată.

— Mulţumesc.

O nouă pauză.

— Trebuie să închid, zise ea. Mama e gata de culcare.

— Mă suni şi mîine seară ?

— Da, la aceeaşi oră, răspunse ea şi închise telefonul. Pur şi simplu.

Mitch îşi trase şosetele albe de atletism, îşi puse un T-shirt lăbărţat, încuie uşa de la bucătărie şi începu să tropăie mărunt pe strada întunecată. West Junior High School se afla la şase cvartale spre est. Imediat în spatele clădirii din cărămidă roşie era terenul de baseball, iar ceva mai departe, la capătul aleii pentru maşini, era terenul de fotbal. Acesta era înconjurat de o pistă cu zgură, foarte căutată de toţi iubitorii de jogging din împrejurimi.

Căutată, dar nu la ora unsprezece într-o noapte fără lună. Pista era pustie, ceea ce lui Mitch îi convenea de minune ; aerul primăvăratic era limpede şi răcoros, aşa că alergă prima milă în opt minute. A doua tură o făcu la pas. Cînd ajunse în dreptul tribunei, zări cu colţul ochiului o siluetă nedesluşită, dar nu se opri din mers.

— Pssst.

Mitch se opri.

— Da. Cine este acolo ?

— Joey Morolto, șuieră o voce răgușită.

Mitch se îndreptă spre tribună.

— Ești foarte amuzant, Tarrance. Sînt curat ?

— Firește că ești curat. Laney, care este în autobuzul ăla de școală de colo, a semnalizat cu o lumină verde cînd ai trecut pe lîngă el ; dacă ai să vezi ceva ca o lumină roșie, treci înapoi pe pistă și zici că ești Carl Lewis.

Cei doi bărbați urcară în tribună și intrară în cabina presei. Se așezară în întuneric, cu privirile ațintite asupra școlii. Autobuzele erau perfect aliniate de-a lungul aleii.

— Ei, e un loc suficient de retras, după părerea ta ?

— Merge. Ia spune, cine e fata ?

— Știu că tu adori întîlnirile la lumina zilei, de preferință într-un loc foarte aglomerat, de exemplu într-un local cu fast-food sau într-un magazin de pantofi, dar mie îmi plac mai mult locurile astea discrete.

— Perfect. Cine este fata ?

— Hai că sînt isteț, nu ?

— Da, e o idee grozavă. Cine e tipa ?

— Lucrează pentru mine.

— Unde ai găsit-o ?

— Ce importanță are unde am găsit-o ? De ce pui întotdeauna întrebări din astea fără importanță ?

— Întrebări fără importanță zici ? Adică primesc astăzi un telefon de la o necunoscută care-mi zice că trebuie să-mi spună ceva despre Bendini Building, că trebuie să schimbăm telefoanele, mă trimite la un anumit telefon public de lîngă o anumită băcănie, la o anumită oră și mai zice că are să mă sune la ora unu și jumătate fix. Mă duc unde mi-a zis tipa și într-adevăr sună acolo la ora unu și jumătate fix. Reține că am acolo trei oameni care supraveghează tot ce mișcă în zonă. Ei, și tipa îmi zice să fiu aici la zece patruzeci și cinci astă-seară, să curăț bine locul și să te aștept.

— Şi-a mers, nu ?

— Pînă acum, da. Dar vreau să ştiu cine e femeia. Adică, acum mai este o persoană implicată în povestea asta şi chestia mă îngrijorează, McDeere. Cine este tipa şi cît cunoaşte din afacere ?

— Ai încredere în mine, Tarrance. Este angajata mea şi ştie totul. De fapt, dacă tu ai şti ce ştie ea, în momentul ăsta ai căuta să faci rost de inculpări şi n-ai sta aici să pui întrebări prosteşti.

Tarrance inspiră adînc, se gîndi o clipă, apoi zise :

— OK, atunci spune-mi tu ce ştie tipa asta.

— Păi, ştie că în ultimii trei ani, Familia Morolto şi complicii ei au scos din ţară peste opt sute de milioane de dolari, bani gheaţă, şi i-au depozitat în diverse bănci din Caraibe. Cunoaşte numele băncilor, conturile, datele depunerilor şi multe alte chestii de-astea. Ştie că Familia Morolto controlează cel puţin trei sute cincizeci de companii înregistrate în Insulele Cayman şi că aceste companii trimit cu regularitate în ţară bani spălaţi. Ştie datele şi sumele transferate telegrafic. Cunoaşte numele a cel puţin patruzeci de companii americane ai căror proprietari sînt corporaţii caymaneze deţinute de Familia Morolto. Ştie al dracului de multe lucruri, Tarrance. E o femeie foarte bine informată, nu crezi ?

Tarrance amuţise. Ochii lui fixau cu încăpăţînare întunericul de pe alee.

Mitch se distra de minune.

— Mai ştie şi cum îşi adună banii murdari, cum îi transformă în bancnote de o sută de dolari şi cum îi scot peste graniţă.

— Ei bine, cum ?

— Cu avionul firmei, bineînţeles. Dar mai folosesc şi cărăuşi. Au o adevărată armată de cărăuşi, de obicei ticăloşii care sînt în solda lor şi prietenele acestora, dar şi studenţi sau tipi care lucrează pe cont propriu ; le dau nouă mii opt sute cash, plus un bilet spre Caymane sau Bahamas. Ştii că

pentru sume sub zece mii de dolari nu e nevoie de declarație vamală. Ei, și cărăușii merg regulat acolo sub formă de turiști cu buzunarele pline de bani, pe care îi depun în băncile cu pricina. Nu sînt sume mari dacă te gîndești la fiecare în parte, dar la trei sute de oameni care fac cîte douăzeci de călătorii pe an, se adună o sumă frumușică de bani cash care ies din țară.

Tarrance dădu ușor din cap, ca și cînd ar fi avut cunoștință de toate acestea.

— N-ai idee cîte persoane vor să petreacă o vacanță pe gratis, dar să cheltuiască și bani. Pe urmă, există și supercărăușii. Aștia sînt oamenii de încredere ai Familiei Morolto care înfășoară un milion de dolari în ziare și reviste, astfel încît aparatele de pe aeroport nu reușesc să depisteze nimic, pun banii în servicte și urcă în avion ca oricare dintre noi. Poartă costum și cravată și seamănă cu cei care lucrează pe Wall Street. Uneori. Alteori sînt încălțați cu sandale, pe cap poartă pălării de pai, iar banii sînt ascunși în sacoșele lor colorate. Din cînd în cînd, mai puneți și voi mîna pe cîte unul dintre ei, băieți, da' asta se întîmplă foarte rar și atunci super-cărăușul ajunge după gratii. Atîta că nici unul dintre ei nu vorbește, nu-i așa, Tarrance ? Tot din cînd în cînd cîte un cărăuș începe să se gîndească prea mult la banii din valiză și îi vine ideea să-i păstreze doar pentru sine. Și dispare cu încărcătură cu tot. Dar Mafia nu uită niciodată și în cele din urmă îl găsește pe fugar oricît timp i-ar lua treaba asta. Banii vor fi dispărut demult, dar același lucru îl așteaptă și pe cel care s-a bucurat de ei. Pentru că Mafia nu uită niciodată, nu, Tarrance ? Așa cum n-o să mă uite nici pe mine.

Tarrance ascultă în liniște, pînă cînd fu evident că trebuie neapărat să spună ceva.

— Păi, tu ți-ai primit milionul de dolari.

— Mulțumesc. Da' să știi că sînt aproape gata pentru rata următoare.

— Aproape gata ?

— Da, pentru că și cu, și fata de care ți-am povestit mai avem cîte ceva de făcut. Încercăm să obținem un supliment de dosare din clădirea de pe Front Street.

— Cîte documente ai acum ?

— Peste zece mii.

Tarrance rămase cu gura căscată și cu ochii țintă la Mitch.

— Drace ! De unde le ai ?

— Iar pui întrebări din astea ?

— Zece mii de documente !

— Cel puțin zece mii : dosare bancare, înregistrări de transferuri telegrafice de bani, regulamente de funcționare a corporațiilor, acte doveditoare de împrumuturi, aide-mémoire-uri, corespondență. Foarte multă marfă valoroasă, Tarrance.

— Soția ta a pomenit de o companie numită Dunn Lane Ltd. Am trecut în revistă dosarele pe care mi le-ai dat deja și pot să-ți spun că sînt tot marfă valoroasă. Așadar, ce mai știi despre compania asta ?

— Foarte multe lucruri. A fost înregistrată în 1986 cu un capital de zece milioane transferate corporației dintr-un cont aflat în Banco de México ; erau aceleași zece milioane care fuseseră aduse cash în Grand Cayman de un anumit avion marca Lear, aparținînd unei mici și discrete firme de avocatură din Memphis, dar de fapt la început fuseseră paisprezece milioane ce scăzuseră la zece după ce fuseseră unși toți cei ce trebuia să închidă ochii, fie în vamă, fie în băncile cayma neze. Agentul care înregistrase compania era un tip pe nume Diego Sánchez care, absolut întîmplător, este VIP în Banco de México. Președintele era un tip minunat, pe numele lui, Nathan Locke, iar secretarul era vechiul nostru prieten, Royce McKnight. În sfîrșit, trezorierul acestei mici corporații aflt de confortabile era un tip pe nume Al Rubinstein pe care sînt sigur că îl cunoști. Eu însă habar n-am cine este persoana.

— Este unul dintre locotenenții lui Morolto.

— Ia te uită ce surpriză. Ei, mai vrei și altceva ?

— Spune mai departe.

— Bun. Deci, după ce au investit cele zece milioane de sămînţă în afacerea asta, în următorii trei ani au mai fost depuşi tot aici încă nouăzeci de milioane de dolari cash. După cum vezi, este o întreprindere foarte profitabilă. Compania a început să cumpere tot felul de chestii în ţară — plantaţii de bumbac în Texas, complexe de apartamente în Dayton, magazine de bijuterii în Beverly Hills, hoteluri în St. Petersburg şi în Tampa. Cele mai multe tranzacţii au fost operate telegrafic din patru sau cinci bănci diferite, din Caymane. Este de fapt o operaţie elementară de spălare a banilor.

— Chiar ai toate documentele astea de care vorbeşti ?

— Doamne, da' prosteşti întrebări mai pui, Tarrance ! Păi, de unde voiai să ştiu toate astea, dacă nu din documente ? Poate îţi mai aminteşti că eu nu lucrez decît la dosare legale.

— De cît timp ai nevoie ?

— De vreo două săptămîni. Eu şi cu angajata mea vrem să mai şterpelim cîte ceva de pe Front Street. Şi să ştii că nu o să fie prea uşor să scoatem toate hîrtiile alea de acolo.

— De unde provin miile astea de documente ?

Mitch ignoră întrebarea, se ridică în picioare şi porni spre uşă.

— Abby şi cu mine ne-am gîndit că ne-ar plăcea să locuim în Albuquerque. E un oraş mare, dar oarecum în afara rutei obişnuite. Aşa că ar fi bine să studiezi problema.

— Ştii ceva ? Nu scoate încă pistolul, că mai sînt încă multe de făcut.

— Am spus două săptămîni, Tarrance. Voi fi gata de livrare peste două săptămîni, ceea ce înseamnă că pe urmă va trebui să dispar.

— N-o lua aşa de repede, McDeere. Trebuie să văd şi eu vreo două-trei din documentele astea.

— Da' scurtă memorie mai ai, Tarrance. Frumoasa mea soţie parcă îţi promisese că vei primi un teanc întreg de documente Dunn Lane imediat după ce Ray iese de acolo.

— Să văd ce pot face, zise Tarrance, privind întunericul.

Mitch se apropie de el şi-l împunse cu degetul.

— Ascultă-mă, Tarrance, şi fii foarte atent la ce-ţi spun, pentru că am impresia că nu ne înţelegem. Astăzi e 17 aprilie, peste două săptămîni este întîi mai şi la întîi mai ţi-am promis că-ţi livrez — şi am de gînd s-o fac — peste zece mii de documente care vor distruge una din cele mai puternice familii mafiote din lume. Şi care în cele din urmă mă vor costa chiar viaţa. Dar ţi-am promis s-o fac. Iar tu mi-ai promis că îl vei scoate pe fratele meu din închisoare. Ai o săptămînă ca să rezolvi, pînă pe 24 aprilie. Dacă nu ai nici un rezultat, atunci eu am să dispar. Şi împreună cu mine vor dispărea şi cazul şi cariera ta.

— Şi ce va face cînd va ieşi de-acolo ?

— Tarrance, tu şi cu întrebările tale tîmpite... O să fugă ca de dracu', asta o să facă. Doar are un frate milionar, expert în spălatul banilor şi în sisteme electronice bancare. Aşa că în douăsprezece ore va fi peste graniţă.

— În Bahamas.

— Ei, Bahamas ! Tîmpit mai eşti, Tarrance ! În Bahamas cheltuieşti un milion în zece minute şi nici nu poţi să ai încredere în zănatecii ăia corupţi.

— Domnului Voyles nu-i plac termenele limită şi se va supăra foarte tare.

— Spune-i domnului Voyles să mă pupe. Şi mai spune-i să stringă următoarea jumătate de milion pentru că sînt aproape gata. Spune-i să-mi scoată fratele din închisoare, pentru că altfel toată înţelegerea cade. Spune-i ce vrei, Tarrance, dar Ray trebuie să iasă din închisoare peste o săptămînă sau, dacă nu, dispar eu.

Mitch ieşi trîntind uşa cabinei şi începu să coboare treptele tribunei.

— Cînd mai stăm de vorbă ? strigă Tarrance în urma lui.

Mitch intrase din nou pe pistă.

— Te va suna angajata mea. Da' fii atent să faci exact ce-ţi spune ea.

31

La ordinele lui Lazarov, De Vasher anunțase cele trei zile de vacanță pe care Nathan Locke și le lua în fiecare an după data de 15 aprilie. În biroul de la etajul al cincilea, Locke și Oliver Lambert îl ascultau pe De Vasher care încerca, fără succes, să pună cap la cap niște fapte aparent fără legătură între ele.

— Deci, nevastă-sa pleacă. Zice că trebuie să meargă la maică-sa, care are cancer la plămîni. Și mai zice și că s-a săturat de nefăcutele lui. Toate bune, atîta că noi am depistat cîteva probleme mărunte pe ici pe colo. De exemplu, de-a lungul vremii s-a zbîrlit ca de cîteva ori din cauza orelor lui de lucru, dar de fapt n-a fost nimic serios. Și, deodată, se supără și pleacă acasă la mama. Zice că nu știe cînd se va întoarce, pentru că mămica este bolnavă, nu-i așa ? Doar i s-a scos un plămîn, nu-i așa ? Numai că pînă acum n-am reușit să dăm de spitalul în care a fost operată Maxine Sutherland. Și credeți-mă că am verificat toate spitalele din Kentucky, Indiana și Tennessee. Ia ziceți, băieți, nu vi se pare ciudat ?

— Ei, și tu, De Vasher, zise Lambert. Și nevastă-mea s-a operat acum cîțiva ani și pentru asta am luat avionul și ne-am dus la Clinica Mayo. Nu cunosc să existe vreo lege care să te oblige să te operezi numai în spitalele aflate pe o rază de o sută de mile de casă. Ești absurd. Și pe urmă, părinții ei sînt

oameni de societate și poate că a fost internată sub un alt nume. Ca să nu se afle. Se întîmplă.

Locke dădu aprobator din cap.

— De cîte ori a vorbit cu ea pînă acum ?

— Ea este cea care dă telefon în fiecare zi. Și vorbesc despre toate cele : despre cîine, despre mama ei, despre serviciul lui. Ascară, ca i-a spus că nu se întoarce cel puțin două luni.

— A menționat vreodată numele spitalului ? întrebă Lambert.

— Nici măcar o dată. E foarte prudentă în privința asta și nu prea vorbește despre operație. Mămica este acum acasă. Dacă va fi fost vreodată plecată.

— De fapt, unde vrei să ajungi, De Vasher ? întrebă Locke.

— Am să vă spun, dacă tăceți și nu mă mai întrerupeți. Ei bine, ce-ar fi dacă toate astea n-ar fi decît o stratagemă ca să o scoată pe nevastă-sa din oraș, departe de noi și de ceea ce va urma ? Înțelegeți ce vreau să spun ?

— Adică tu presupui că McDeere lucrează pentru ei ? întrebă Locke.

— Păi, de-aia sînt plătit, Nat, ca să fac presupuneri. Așa că presupun că el știe că telefoanele sînt interceptate și că asta îi face să fie așa de prudenți cînd vorbesc. Presupun că el a scos-o din oraș ca să o protejeze.

— Nu prea ține teza asta, interveni Lambert.

De Vasher, care se plimba nervos în spatele biroului, se opri și îl privi sever pe Lambert ; apoi se hotărî să ignore vorbele acestuia.

— Acu' vreo zece zile, cineva a făcut cîteva copii cam neobișnuite la copiatorul de la etajul al patrulea. Neobișnuite, pentru că le-a făcut la ora trei dimineața. Înregistrările noastre arată că numai doi avocați erau aici la ora aia. McDeere și Scott Kimble. Și nici unul dintre ei nu avea ce să caute la etajul al patrulea. Au fost folosite douăzeci și patru de coduri de acces : trei de la dosarele lui Lamar Quin,

trei de la dosarele Sonny Capps şi optsprezece de la dosarele lui McDeere. Nici un cod de la dosarele lui Kimble. Cînd a plecat Victor Milligan, pe la două şi jumătate, McDeere lucra în biroul lui Avery. Mai devreme, îl conducese pe Tolar la aeroport. Acum, Avery zice că şi-a încuiat biroul, da' nu e prea sigur. Aşa că ori a uitat să încuie uşa ori McDeere are şi el o cheie. Să ştiţi că l-am strîns cît am putut cu uşa pe Avery şi pînă la urmă mi-a zis că e aproape sigur că a încuiat biroul; dar era miezul nopţii, iar el era şi grăbit şi îngrozitor de obosit. S-ar putea, totuşi, să fi uitat să încuie. Oricum însă, nu l-a autorizat pe McDeere să se întoarcă la birou şi să lucreze. De fapt, povestea asta nici nu are o importanţă aşa mare, pentru că amîndoi lucraseră toată ziua la declaraţia de taxe a lui Capps. A fost folosit copiatorul numărul unsprezece care, întîmplător, este şi cel mai aproape de biroul lui Avery. Aşa că, după mine, cel mai sigur e să presupunem că McDeere a făcut copiile alea.

— Cîte copii au fost ?

— Două sute douăsprezece bucăţi.

— Ce dosare ?

— Cele optsprezece erau pentru taxele unor clienţi. Acu', eu sînt sigur că McDeere poate să explice chestia asta, zicînd că a lucrat la declaraţiile de taxe şi că a copiat tot ce-a făcut. Sună foarte corect, nu-i aşa ? Atîta că, întotdeauna secretarele sînt cele care fac copiile după documente ; prin urmare, ce dracu' îl apucase să facă el însuşi două sute de copii la ora trei dimineaţa şi în etajul al patrulea ? A, să nu uit, asta s-a întîmplat în dimineaţa zilei de 7 aprilie. Or, cîţi dintre băieţii voştri îşi termină lucrările şi mai fac şi copii cu o săptămînă înainte de 15 aprilie ?

De Vasher se opri brusc din plimbarea lui enervantă şi îi urmări cu atenţie pe cei din încăpere : rămăseseră pe gînduri şi nu mai scoteau nici o vorbă.

— Ei, şi-acum, bomba : cinci zile mai tîrziu, secretara lui McDeere introduce şi ea aceleaşi coduri de acces, dar pe copiatorul ei de la etajul al doilea. A făcut cam trei sute de co-

pii care, deşi nu sînt avocat, bănuiesc că sînt mult mai aproape de realitate. Voi ce ziceţi ?

Ceilalţi doi se mulţumiră să dea aprobator din cap ; erau avocaţi de meserie, obişnuiţi să întoarcă o problemă pe toate feţele, aşa că aşteptau şi alte argumente. De Vasher zîmbi răutăcios şi îşi reluă plimbarea.

— Deci l-am prins pe McDeere că a făcut două sute de copii pe care nu le poate explica. Dar întrebarea de bază este : *ce* anume a copiat ? Dacă a folosit coduri de acces false, atunci ce dracu' a copiat ? Vă spun drept că habar n-am. Toate birourile, cu excepţia biroului lui Avery, erau închise, aşa că l-am pus întrebarea asta tocmai lui Avery. El are nişte fişete metalice în care îşi ţine dosarele obişnuite. Sînt ele încuiate, dar şi el, şi McDeere, şi secretarele scotocesc prin ele toată ziua. S-ar putea să fi uitat să le încuie înainte de a pleca la aeroport. Ei şi ? Ce să facă McDeere cu copiile unor dosare perfect legale ? Nimic, evident. Dar, ca toţi cei de la etajul al patrulea, Avery mai are şi patru fişete de lemn în care îşi ţine marfa secretă, iar de fişetele astea nu se atinge nimeni, aşa e ? Asta-i regula. Iar McDeere nu poate să ajungă la ele dacă n-are o cheie. Avery mi-a arătat cheile şi mi-a zis că nu se mai atinsese de fişetele alea dinainte de 7 aprilie. S-a uitat prin dosare, dar totul părea să fie în ordine. Numai că cine e ăla care să-şi dea seama dacă i-au fost copiate dosarele ? Aşa că azi-dimineaţă am scos dosarele din fişete şi le-am trimis la Chicago să le verifice pentru amprente. O să dureze vreo săptămînă.

— N-avea cum să copieze McDeere dosarele alea, zise Lambert.

— Păi atunci ce putea să copieze, Ollie ? Vreau să spun că totul era închis şi la etajul al patrulea, şi la al treilea. Totul, în afară de biroul lui Avery. Or, presupunînd că McDeere şi Tarrance îşi şoptesc una-alta la ureche, ce altceva putea să caute McDeere în biroul lui Avery, dacă nu dosare secrete.

— Aşadar, acum presupui şi că McDeere are chei potrivite ? zise Locke.

— Exact. Presupun că şi-a făcut un set după cheile lui Avery.

Lambert pufni, izbucnind într-un rîs exasperat.

— E incredibil ce spui. Pur şi simplu, nu pot să cred aşa ceva.

Ochi Negri îl privi pe De Vasher cu un zîmbet răutăcios pe buze.

— Şi cum crezi că ar fi putut face rost de chei ?

— Bună întrebare, şi încă una la care nu pot să dau nici un răspuns. Sînt unsprezece chei pe care Avery le ţine tot timpul la el. Aşa e regula. Aşa trebuie să facă orice avocat bun. Cînd este treaz, cheile sînt în buzunar. Cînd însă doarme undeva departe de casă, pune cheile sub saltea.

— Pe unde a umblat Avery în ultima lună ? întrebă Ochi Negri.

— Nu ne interesează călătoria de la Houston, cînd s-a întîlnit cu Capps ; e prea recentă. Ne interesează cea anterioară, cînd a stat două zile în Grand Cayman. Era pe la întîi aprilie.

— Da, îmi aduc aminte, zise Lambert, ascultînd încordat.

— Bravo ţie, Ollie. L-am întrebat pe Avery ce-a făcut acolo în cele două nopţi şi mi-a zis că nimic. Într-una din seri a fost la un bar şi-atît. Jură că a a dormit singur în ambele nopţi.

De Vasher dădu drumul unui magnetofon portabil.

— Numai că minte, pentru că telefonul ăsta este din 2 aprilie şi a fost dat la ora nouă şi un sfert din dormitorul apartamentului A. Ia ascultaţi !

— „Acum face duş, zise prima voce de femeie.

— Tu eşti bine ? întrebă a doua voce de femeie.

— Da. Că nici dac' ar fi vrut n-ar fi putut.

— De ce a durat atît ?

— Păi nu putea să se trezească.

— Bănuieşte ceva ?

— Nu, nu-şi aminteşte nimic. Cred că acum are dureri mari.

— Cît mai stai acolo ?

— Cînd iese din baie îi dau un pupic de la revedere ; aşa că peste vreo zece minute, un sfert de oră, am scăpat.

— OK ! Dar grăbeşte-te."

De Vasher opri magnetofonul şi îşi reluă plimbarea prin încăpere.

— Să ştiţi că habar n-am cine sînt tipele şi lui Avery nu i-am dat banda să o asculte. Nu încă, pentru că omul mă cam îngrijorează. Nevastă-sa a băgat divorţ şi el şi-a pierdut controlul. Aleargă tot timpul după dame. Or, de data asta e vorba de o breşă în sistemul de securitate şi ceva mă face să cred că Lazarov are să facă explozie cînd va afla.

— După cum vorbea tipa, Avery se lupta cu o mahmureală cumplită, zise Locke.

— Evident.

— Crezi că ea a făcut copii după chei ? întrebă Lambert.

De Vasher ridică din umeri şi se aşeză la birou. Toată impertinenţa îi dispăruse.

— E posibil, dar mă îndoiesc. M-am tot gîndit la asta, dar nu cred. Dacă era o tipă pe care a agăţat-o la bar, s-au îmbătat şi noaptea, tîrziu, au ajuns în apartament. Ei, cum putea ea să facă nişte copii de chei în cursul nopţii, pe o insulă amărîtă ? De-aia nu cred.

— Da, dar a avut o complice, insistă Locke.

— Aşa e, da' drept să spun, nu-nţeleg care-i schema. Poate că voiau doar portofelul lui Avery, dar nu le-a mers afacerea. De obicei, Avery are la el vreo două mii de dolari cash şi dacă s-a îmbătat, cine ştie ce le-o fi spus ăstora două. Poate că tipa plănuise să-l ameţească de bani şi după aia să se roiască. Da' n-a făcut-o. Nu ştiu ce să zic.

— Mai ai vreo presupunere ? întrebă Lambert.

— În clipa asta, nu, nu mai am nici una. Deşi îmi place la nebunie să fac presupuneri, ar fi prea mult să mă gîndesc că femeile alea două au luat cheile, că au reuşit să facă du-

bluri după ele, la miezul nopții, tocmai pe insula aia și fără știrea lui Avery și că, la sfîrșit, una dintre ele s-a mai și culcat cu el. Iar pe deasupra, toate astea să aibă legătură cu McDeere și cu faptul că el a folosit copiatorul de la etajul al patrulea. Este, pur și simplu, prea mult.

— De-acord cu tine, aprobă Lambert.

— Ia spune, ce părere ai despre camera depozit ? întrebă Ochi Negri.

— Să știi că m-am gîndit și la asta, Nat. De fapt, nici n-am mai putut dormi din cauza asta. Dacă tipa ar fi fost interesată de dosarele din camera specială, atunci ar trebui să existe o legătură cu McDeere sau cu altcineva. Iar eu nu reușesc să-mi dau seama despre ce fel de legătură poate fi vorba. Să zicem că tipa a găsit și camera, și dosarele ; da' ce putea face cu ele în mijlocul nopții și cu Avery adormit alături ?

— Ar fi putut să le citească, de exemplu.

— Ai dreptate, mai ales că sînt numai vreun milion de acte. A, și în plus, țineți cont că mai și băuse cot la cot cu Avery, altfel el ar fi intrat la bănuieli. Așa că femeia și-a petrecut noaptea bînd și făcînd amor. Apoi, după ce el a adormit, simte deodată nevoia să citească documente bancare. Nu ține, băieți.

— S-ar putea ca tipa să lucreze pentru FBI, își dădu cu părerea Lambert.

— Nu, e imposibil.

— De ce ?

— Păi, e foarte simplu, Ollie. Dacă era de la FBI, dama n-ar fi folosit telefonul. Un profesionist n-ar fi făcut așa ceva. După mine, dama era doar o hoață de buzunare.

Teoria cu hoața de buzunare îi fu prezentată și lui Lazarov, care o răsuci pe toate părțile și care, neputînd să-și imagineze altceva mai bun, sfîrși prin a o accepta. Dar dădu ordin să fie schimbate toate broaștele și încuietorile de la etajele al treilea și al patrulea și de la subsolul lui Bendini

Building, precum şi cele de la apartamentele din Grand Cayman. Mai dădu ordin şi să fie căutaţi toţi lăcătuşii din insulă — nu puteau fi prea mulţi, fu el de părere — şi să se afle dacă vreunul dintre ei făcuse nişte copii de chei în noaptea de întîi aprilie sau în dimineaţa zilei de 2 aprilie. Apoi ceru analiza amprentelor de pe dosarele din biroul lui Avery. De Vasher prinse momentul ca să-i spună, plin de mîndrie, că făcuseră deja analiza respectivă şi că găsiseră amprentele lui McDeere pe dosarul despre baroul statal.

În sfîrşit, Lazarov ordonă o suspendare de şaizeci de zile pentru Avery Tolar. Dar De Vasher veni cu ideea că lucrul ăsta l-ar putea nelinişti pe McDeere, determinîndu-l să facă un gest neaşteptat.

— Bine, zise Lazarov, atunci spune-i lui Tolar să se interneze în spital pentru că are nişte dureri în piept. Două luni — aşa îi recomandă doctorul. Îi încui biroul, iar pe McDeere îl repartizezi lui Victor Milligan.

— Ziceai că ai un plan bun pentru eliminarea lui McDeere, zise De Vasher.

— Mda, zise Lazarov rînjind. Cred că trebuie să punem în aplicare planul ăla. Îl vom trimite într-un mic voiaj de afaceri în insule şi tocmai atunci se va produce o explozie absolut misterioasă.

— Adică să pierdem şi piloţii ? întrebă De Vasher.

— Păi, întîmplarea trebuie să arate cît mai bine.

— Atunci nu trebuie să aibă loc în apropiere de Caymane. Ar fi o coincidenţă prea bătătoare la ochi.

— OK, dar trebuie să se întîmple undeva, deasupra mării ; rămîn mult mai puţine urme. Vom folosi şi ceva de mare calibru, ca să nu fie prea multe de recuperat.

— Da' ştii că avionul ăla costă foarte mulţi bani.

— Ştiu, de-aia am să vorbesc cu Joey despre afacere.

— Tu eşti şefu'. Anunţă-mă dacă te putem ajuta cu ceva.

— Nici o grijă. Iar tu, apucă-te să studiezi problema.

— Ce mai ştii de omul tău din Washington ? întrebă De Vasher.

— Încă aştept. Am sunat la New York azi-dimineaţă şi mi-au spus că fac săpături. Avem răspunsul peste o săptămînă.

— Asta va uşura mult situaţia.

— Exact. Dacă răspunsul este da, atunci va trebui să îl eliminăm în douăzeci şi patru de ore.

Clădirea era liniştită chiar şi pentru o sîmbătă dimineaţa. Cam o mînă de asociaţi şi vreo duzină de avocaţi obişnuiţi îşi pierdeau vremea pe-acolo, în timp ce secretarele aveau, toate, zi liberă. Mitch îşi citi corespondenţa, dictă cîteva scrisori şi după vreo două ore hotărî că era momentul să plece spre Ray.

Timp de cinci ore, îşi conduse ca un timpit maşina pe interstatala 40: ţîşnea nebuneşte la fiecare semafor, pendula de pe o bandă pe alta a şoselei, se oprea la intrarea în pasaje, aşteptînd să vadă ceva în oglinda retrovizoare. Cu toate astea, nu observă absolut nimic dubios. Pur şi simplu, renunţaseră să-l urmărească.

După ce îi verifică pachetul cu cărţi şi ţigări, gardianul îl îndreptă spre cabina numărul nouă. Cîteva minute mai tîrziu, Ray se aşeză de ocealaltă parte a ecranului.

— Unde ai fost pînă acum? întrebă el cu o uşoară iritare în glas. Eşti singurul om din lumea asta care vine să mă vadă şi asta este abia a doua vizită în patru luni.

— Ai dreptate, dar e perioada taxelor şi n-am avut timp nici să respir. De-acum încolo, va fi însă altceva. Cu toate astea, ţi-am scris, nu-i aşa?

— Mda, primesc două rînduri o dată pe săptămînă: „Bună, Ray. Cum e patul? Cum e mîncarea? Cum sînt pereţii? Cum merge cu greaca sau cu italiana? Eu sînt bine. Abby se simte grozav. Cîinele este bolnav. Trebuie să fug, am să te vizitez curînd. Cu dragoste, Mitch." Frăţioare, da' ştiu că scrii nişte scrisori, o splendoare. Le păstrez ca pe-o comoară.

— Las' că nici tu nu eşti mai breaz.

— Da' despre ce vrei să-ţi vorbesc eu ? Despre gardienii care vînd droguri, despre un prieten de-al meu care a fost înjunghiat de treizeci şi una de ori, despre puştiul pe care l-au violat sub ochii mei ? Haida-de, Mitch cui îi place să audă aşa ceva ?

— Pe cuvîntul meu că am să mă revanşez.

— Ce face mama ?

— Nu ştiu. N-am mai văzut-o de la Crăciun.

— Da' te-am rugat să ai grijă de ea, Mitch. Dacă derbedeul ăla o bate, vreau să-l pui la locul lui. Dacă aş putea să ies de aici, aş avea eu grijă de toate astea.

— Ai să ieşi.

Era o afirmaţie, nu o întrebare. Mitch îşi duse un deget la buze şi dădu uşor din cap. Ray se aplecă în faţă, ascultînd intens fiecare cuvînt. Mitch vorbea foarte încet.

— „Español. Hable despacio". Spaniolă. Vorbeşte rar.

Ray zîmbi uşor.

— „¿Quándo ?" Cînd ?

— „La semana próxima." Săptămîna viitoare.

— „¿Qué día ?" În ce zi ?

Mitch se gîndi o clipă :

— „Martes o miércoles." Marţi sau miercuri.

— „¿Qué tempo ?" La ce oră ?

Mitch zîmbi şi ridică din umeri, privind în jur.

— Ce face Abby ? întrebă Ray.

— E în Kentucky de vreo două săptămîni. Maică-sa este bolnavă, răspunse Mitch, apoi îl privi pe Ray, spunînd doar din buze „Ai încredere în mine".

— Da' ce i s-a întîmplat ?

— I-au scos un plămîn. Cancer. A fumat puternic toată viaţa. Şi tu ar trebui să te laşi de tutun.

— Am să mă las, dacă am să ies vreodată de-aici.

— Păi, mai ai cel puţin şapte ani, zise Mitch zîmbind.

— Da şi e imposibil să evadez. Ăla care au încercat s-o facă au fost pînă la urmă prinşi şi împuşcaţi.

— Ei da, da' James Earl Ray, de exemplu, tot a reuşit să sară dincolo de ziduri, nu ?

Vorbind, Mitch dădea uşor din cap, iar Ray zîmbea, urmărind privirea fratelui mai mic.

— Da' tot l-au prins şi pe el. Pentru că te urmăresc nişte tipi din ăia de la munte, cu clînli şi pînă la urmă tot nu scapi.

— Ce-ar fi să vorbim despre altceva ? zise Mitch.

— Bună idee.

Doi paznici stăteau lîngă fereastră şi se uitau la nişte fotografii porno confiscate de la un vizitator, ignorîndu-i complet pe cei din încăpere. Pe partea deţinuţilor, un singur gardian, pe jumătate adormit, se plimba de colo-colo.

— Şi pe cînd să mă aştept la ceva nepoţei şi nepoţele ? întrebă Ray.

— Poate peste cîţiva ani. Abby vrea cîte unul din fiecare categorie şi e gata să înceapă fabricarea lor chiar acum. Numai că eu nu sînt încă pregătit pentru aşa ceva.

— „¿Adónde voy ?" întrebă Ray, dintr-o suflare. Eu unde am să merg ?

— La Perdido Beach Hilton. Am fost cu Abby în Insulele Cayman acum o lună. A fost o vacanţă minunată.

— N-am auzit niciodată de locul ăsta. Unde se află ?

— În Caraibe, mai jos de Cuba.

— „¿Que' es mi nombre ?" Care va fi numele meu ?

— Lee Stevens. Marea era minunată şi caldă şi am făcut şi ceva scufundări. Firma are două apartamente pe Seven Mile Beach şi noi n-am plătit decît biletele de avion. A fost excelent.

— Adu-mi o carte despre locurile alea. „¿Pasaporte" ?

Mitch dădu din cap, zîmbind. Gardianul veni în spatele lui Ray şi se opri. Fraţii începură să vorbească despre copilăria lor, în Kentucki.

Pe înserat ajunse la Nashville şi parcă BMW-ul pe partea neluminată a unei promenade de periferie. Lăsă cheile în contact, dar încuie portiera cu cheile de rezervă. Se alătură mulţimii de cumpărători care intrau şi ieşeau pe uşile magazinului Sears, în căutare de cadouri pentru Paşte. Odată ajuns înăuntru, se îndreptă spre raionul de confecţii pentru bărbaţi, de unde urmări cu atenţie intrarea în magazin. Ne-

sesizînd nimic dubios, ieşi din magazin şi se amestecă printre trecătorii care se îmbulzeau pe promenadă. Într-o vitrină observă un pulover negru pe care se hotărî să-l cumpere. Probă puloverul şi îi plăcu atît de mult încît rămase îmbrăcat cu el. De la un telefon public de pe promenadă chemă un taxi; operatoarea îi spuse să aştepte vreo zece minute.

Se lăsase deja întunericul acela răcoros de primăvară timpurie din Sud. Pe fereastra unui bar, urmărise atent promenada şi acum era sigur că nu fusese urmărit. În sfîrşit apăru şi taxiul.

— Brentwood, îi spuse el şoferului, aşezîndu-se apoi confortabil pe banchetă din spate. — Brentwood se află la o distanţă de douăzeci de minute — şi adăugă: Savannah Creek Apartments. Cînd taxiul ajunse la numărul 480 E, îi aruncă şoferului o bancnotă de douăzeci de dolari şi coborî din maşină. Uşa de la numărul respectiv era încuiată.

— Cine e? întrebă nervos o voce feminină la auzul căreia simţi că-şi pierde puterile.

— Barry Abanks, răspunse el.

Cu o mişcare bruscă, Abby dădu uşa la perete şi se aruncă asupra lui. Se sărutară pătimaş, apoi Mitch o ridică în braţe, intră în cameră şi închise uşa cu piciorul. Mîinile lui pline de o nerăbdare sălbatică o dezbrăcară de pulover, îi desfăcură sutienul şi îi scoaseră fusta în numai cîteva secunde. Continuau să se sărute cu aceeaşi patimă. Cu un ochi, Mitch cîntări patul pliant ieftin şi şubred: nu prea avea de ales, aşa că o întinse pe Abby cu blîndeţe pe pat şi se dezbrăcă şi el.

Patul era prea scurt şi, pe deasupra, mai şi scîrţîia; salteaua era, de fapt, o bucată subţire de burete înfăşurată în pînză ieftină, iar bretelele de metal care o susţineau aveau nişte tresăriri de-a dreptul periculoase.

Dar cei doi tineri nu observară nimic din toate astea.

Cînd întunericul se lăsă de-a binelea peste oraş, făcînd să se rărească mulţimea trecătorilor de pe promenadă, un Chevrolet Silverado de un negru strălucitor se opri în spatele BMW-ului. Din el coborî un omuleţ care privi atent în jur;

apoi vîrî o şurubelniţă în broască şi descuie într-o clipă portiera BMW-ului. Cîteva luni mai tîrziu, cînd i se citi sentinţa, omuleţul îi spuse judecătorului că reuşise să fure peste trei sute de maşini în opt state şi că era în stare să descuie o portieră şi să pornească un motor mai repede decît ar face-o judecătorul însuşi folosind cheile maşinii. Declară că, pentru aşa ceva, avea nevoie, în medie, de douăzeci şi opt de secunde, dar judecătorul nu fu deloc impresionat.

Uneori, cînd avea noroc, găsea şi o maşină în care un gură-cască să-şi fi uitat cheile şi atunci timpul mediu de care vorbise se reducea simţitor. Zîmbi văzîndu-le în contact şi, cît ai clipi din ochi, Chevrolet-ul porni ca din puşcă, urmat de BMW.

Tipul cu trăsături nordice sări din dubiţă, dar totul se petrecuse prea repede; pur şi simplu nu-i venea să creadă: Chevrolet-ul îi blocase vederea doar cîteva secunde şi deodată, bang! BMW-ul dispăruse. Furat chiar de sub nasul lui. Ei, cum va explica el întîmplarea asta?

Furios, se urcă din nou în dubiţă, aşteptîndu-l pe McDeere.

Ora petrecută pe patul pliant alungase sentimentul dureros al singurătăţii. Apoi se plimbară prin apartamentul micuţ, ţinîndu-se de mînă şi sărutîndu-se neîncetat. În dormitor, Mitch văzu pentru prima oară ceea ce el şi Tammy numeau documentele Bendini; studiase, firește, însemnările şi inventarele, dar nu avusese niciodată în faţa ochilor documentele reale. Camera era plină de teancuri de hîrtii aliniate; pe pereţi, Tammy atîrnase note, liste şi scheme de tot felul.

Într-o zi care nu era departe, Mitch va petrece ore întregi în această cameră, studiind actele şi pregătindu-şi cazul. Dar în seara asta văzuse de-ajuns. Peste cîteva minute numai, trebuie să-şi părăsească iubita şi să se întoarcă printre trecătorii de pe promenadă.

Abby îl trase înapoi pe patul pliant.

32

Culoarul de la etajul al zecelea, numit Madison Wing, al Spitalului Baptist era pustiu dacă nu punem la socoteală recepționera și infirmierul care completa un teanc de fișe. Programul de vizită se terminase la ora nouă, iar acum era zece și jumătate. Tînărul traversă holul, schimbă cîteva cuvinte cu recepționera, fu ignorat de infirmier și, în cele din urmă, bătu la ușa rezervei.

— Intră ! se auzi dinăuntru o voce puternică.

Împinse ușa grea la perete și se opri lîngă pat.

— Bună, Mitch, zise Avery. Ia spune-mi, îți vine să crezi ce vezi ?

— Da' ce ți s-a întîmplat ?

— Păi să vezi, m-am trezit azi-dimineață pe la șase cu niște dureri de stomac : crampe, mi-am zis și m-am dus : să fac un duș. Dar după aia, o gheară ascuțită mi-a prins umăru', n-am mai putut respira și am început să transpir. Of, nu, nu eu, mi-am zis ; n-am decît patru' și patru de ani, ce dracu' ! Sînt într-o formă grozavă, mănînc bine, beau poate puțin cam mult, da' ăsta nu este un motiv. I-am telefonat doctorului care mi-a zis că mă așteaptă aici. După părerea lui, a fost un mic infarct, nimic serios, speră el, dar oricum, trebuie să-mi fac niște analize.

— Un infarct ? !

— Așa a zis doctorul.

— Păi să ştii că nici nu mă mir㠎, Avery. Ba chiar mă întreb cum de reuşesc unii dintre avocaţii firmei să apuce vîrsta de cincizeci de ani.

— Capps mi-a făcut-o, Mitch. Sonny Capps. Infarctul ăsta i-l datorez lui. Mi-a telefonat vineri trecută şi m-a anunţat că şi-a găsit o firmă nouă de avocaţi, la Washington. Mi-a cerut să-i dau toate dosarele pe numele lui. Înţelegi? Era cel mai mare client pe care l-am avut. Anul trecut, am facturat patru sute de mii de dolari pentru lucrările lui şi ştii care e culmea? Nu e furios pentru onorariul pe care a trebuit să mi-l plătească, în schimb a înnebunit pentru că trebuie să plătească taxele alea. Este pur şi simplu absurd, Mitch.

— Bine, dar nu merită să mori pentru atîta lucru.

Mitch privi în jur şi observă că în încăpere nu se afla nici unul din aparatele obişnuite în cazurile de infarct. Se aşeză pe singurul scaun din încăpere şi îşi sprijini picioarele de marginea patului.

— Ştii că Jean a intentat acţiune de divorţ?

— Da, am auzit. Nu s-ar putea spune că e o surpriză, nu-i aşa?

— Ba mă surprinde că a făcut-o abia acum. I-am oferit o mică avere pe care sper să o accepte, pentru că nu am nevoie de un divorţ urît.

„Parcă cine are", se gîndi Mitch.

— Ce-a zis Lambert? întrebă cu voce tare.

— Drept să-ţi spun, a fost chiar amuzant. Timp de nouăsprezece ani, nu l-am văzut niciodată pierzîndu-şi sîngele rece; or, acum, tocmai asta s-a întîmplat. Mi-a reproşat că beau prea mult, că umblu după fuste şi cîte şi mai cîte. Mi-a zis că am pus firma într-o situaţie jenantă şi mi-a recomandat să merg la un psihiatru.

Avery vorbea rar, cumpănit, cu o voce uneori slabă şi răguşită, alteori puternică şi normală. Stătea întins în pat, perfect nemişcat, ca un cadavru, înfăşurat în cearşafurile

albe, bine întinse. Obrajii aveau o culoare sănătoasă. Situația avea un aer falș.

— Da, cred că ai nevoie de un psihiatru. Poate chiar de doi psihiatri.

— Mulțumesc. N-am nevoie decît de o lună de vacanță. Doctorul a zis că peste două-trei zile îmi dă drumul de aici, dar că n-am voie să mă întorc la lucru decît peste două luni. Adică peste șaizeci de zile, Mitch. N-am voie sub nici o formă să vin la birou timp de șaizeci de zile.

— Bine, da' asta e o adevărată binecuvîntare. Cred că am să fac și eu un infarct mititel.

— La ritmul în care lucrezi, e de-a dreptul garantat.

— A, te pomenești că acum ai ajuns și doctor !

— Nu, sînt numai speriat. Cînd te lovește o chestie de-asta, începi să-ți pui întrebări. Astăzi a fost pentru prima oară în viața mea cînd m-am gîndit la moarte. Și-abia cînd te gîndești la moarte înțelegi cît de prețioasă este viața.

— Da' văd că situația este de-a dreptul gravă.

— Ai dreptate. Spune-mi ce mai face Abby ?

— Cred că este OK. N-am mai văzut-o de cîtăva vreme.

— Ai face bine să te duci după ea și s-o aduci acasă. Și s-o faci fericită. Șaizeci de ore pe săptămînă sînt de-ajuns, Mitch. Altfel, ai să-ți distrugi și căsnicia și sănătatea. Abby vrea copii, așa că ai grijă să-i aibă. Ce bine ar fi fost dacă mi-aș fi organizat și eu astfel viața.

— Ce dracu' te-a apucat, Avery ? Gata, ți-ai fixat și data înmormîntării ? N-ai decît patruzeci și patru de ani și ai trecut printr-un foarte ușor atac de cord. Crede-mă că nu arăți deloc a legumă.

În încăpere își făcu apariția infirmierul care îi spuse lui Mitch :

— Programul de vizită s-a terminat, domnule. Trebuie să plecați.

— A, da, firește, zise Mitch, ridicîndu-se de pe scaun. Vin să te văd peste vreo două zile, Avery.

— Mulţumesc pentru vizită. Transmite-i lui Abby salutări din partea mea.

Nu mai era nimeni în ascensor şi Mitch apăsă pe butonul pentru etajul al şaisprezecelea. Mai urcă două etaje pe scări, îşi trase sufletul şi intră în holul de la etajul al optsprezecelea. Undeva, la capătul culoarului, departe de zona ascensoarelor, Rick Acklin se prefăcea că vorbeşte la un telefon public. La semnul lui Acklin, Mitch se îndreptă spre o aşa-zisă sală de aşteptare pentru rudele celor internaţi. În încăperea întunecoasă şi pustie nu se zăreau decît două şiruri de scaune pliante, un televizor care nu funcţiona şi un automat pentru Coca-Cola, singura sursă de lumină de altfel. Aşezat în dreptul razei de lumină, Tarrance răsfoia o revistă ilustrată. Era îmbrăcat în trening, în picioare avea nişte tenişi albi, iar pe frunte îşi pusese o bentiţă colorată ; de data asta era Tarrance-sportivul.

Mitch se aşeză lîngă el, cu faţa spre culoar.

— Eşti curat. Te-au urmărit de la birou, pînă în parcare. Acum Acklin este în hol, iar Laney se învîrteşte şi el pe aici, pe undeva. Linişteşte-te.

— Îmi place bentiţa.

— Mulţumesc.

— Văd că ai primit mesajul meu.

— Evident, nu ? Un plan foarte inteligent, McDeere. Adică astăzi după-amiază stau liniştit la biroul meu şi încerc să mă mai ocup şi de altceva decît de cazul Bendini — pentru că, ştii, mai am şi altele de făcut —, cînd secretara mea mă anunţă că la telefon este o femeie care vrea să vorbească cu mine despre un tip pe nume Marty Kozinski. Eu atunci sar de pe scaun, înşfac telefonul şi aflu că sînt căutat, aşa cum mă aşteptam de altfel, de angajata aia a ta. Ca de obicei, îmi spune că e ceva urgent. Aşa că eu îi zic OK, hai să stăm de vorbă. Da' ea nu şi nu, mă face să las totul baltă, să alerg la Peabody, să intru în hol şi să mă aşez pe primul fotoliu ieşit în cale. Ei, şi stau acolo, şi mă tot gîndesc cît de stupidă este situaţia asta, pentru că eu ştiu că telefoanele noastre sînt cu-

rate. Ce dracu', Mitch, știu sigur că sînt curate. Putem să vorbim la telefoanele noastre ! Și tocmai cînd îmi beau cafeaua vine barmanul și mă întreabă dacă mă cheamă Kozinski. Kozinski și mai cum ? întreb eu, doar așa, ca să mă distrez. Marty Kozinski, răspunde el, cu o privire nedumerită. Da, cu sînt, zic și-n tot timpul ăsta m-am simțit ca un idiot, Mitch. Și atunci el îmi spune că sînt căutat la telefon. Merg la bar și cînd ridic receptorul aud vocea angajatei tale care-mi spune că Tolar a avut un atac de inimă sau așa ceva. Și că am să te găsesc aici pe la unșpe. Cum ți-am zis, deștept plan.

— A mers, nu-i așa ?

— Da, dar ar fi mers la fel de bine și dacă tipa aia mi-ar fi spus totul încă de la primul telefon.

— Îmi place mai mult așa cum l-am gîndit eu ; este mai sigur. Și pe urmă, te mai scoate și pe tine din birou.

— Aici ai a dracului de multă dreptate. Și pe lîngă mine, mai scoate încă trei din birou.

— Uite ce e, Tarrance, o să facem totul așa cum vreau eu, OK ? Capul meu este pe butuc, nu al tău.

— Da, da. Ascultă, poți să-mi spui și mie ce dracu' mașină e aia cu care umbli ?

— Una închiriată. Nu-i drăguță ?

— Hm. Da' ce s-a întîmplat cu mașinuța aia neagră a avocatului nostru ?

— Păi ce să se întîmple ? Era plină de gîngănii ascultătoare, așa că am parcat-o sîmbătă seara pe o promenadă din Nashville și am lăsat cheile în contact. Pînă la urmă, s-a găsit cineva să o ia cu împrumut. Știi, mie îmi place la nebunie să cînt, da' n-am voce deloc. Și din momentul în care am primit permisul de conducere, am tot cîntat în mașină, cînd am fost singur, bineînțeles. Or, în mașina aia plină cu de toate, pur și simplu nu mă simțeam în largul meu. În cele din urmă m-am plictisit de situația asta și...

— Hai că-i bună, McDeere, zise Tarrance, neputîndu-se împiedica să zîmbească.

— Ar fi trebuit să vezi mutra lui Oliver Lambert cînd i-am pus, azi-dimineaţă, raportul Poliţiei pe birou. A început să se bîlbîie şi nu nimerea să-mi spună cît de rău îi pare de ce s-a întîmplat. Iar eu mă prefăceam supărat la culme. Lambert mi-a zis că asigurarea va acoperi pierderea şi că îmi vor cumpăra o altă maşină. Dar că pînă atunci îmi vor închiria una ; şi atunci eu i-am spus că o şi închiriasem, încă de sîmbătă seara, din Nashville. Nu prea i-a plăcut chestia, pentru că maşina închiriată nu era căptuşită cu gingăniile şi, prin urmare, a telefonat imediat la magazin pentru maşina cea nouă. Cînd m-a întrebat ce culoare vreau, i-am zis că m-am plictisit de negru şi că aş vrea un roşu închis cu tapiţeria cafenie. Ieri am şi fost la magazin, da' n-am găsit nici un model în culorile astea. Tipul de la magazin ştia ce vreau şi se tot scuza că nu mă poate servi. Pe urmă a început să mă pisezе dacă nu vreau altă culoare. Nu, nu, nu, zic eu hotărît, vreau neapărat o maşină roşu închis. Atunci îmi zice că în cazul ăsta trebuie să fac o comandă. Foarte bine, zic. Da' sînteţi sigur că nu vreţi o altă culoare ? întreabă tipul. Roşu închis, mă încăpăţînez eu şi, în sfîrşit, persoana îşi dă seama că dacă mai insistă devine de-a dreptul ridicol. Ei, şi uite aşa se face că pentru prima oară după zece luni de zile, pot şi eu să cînt nestingherit în propria mea maşină.

— Bine, bine, dar totuşi, un avocat de calibrul tău să se mulţumească cu aşa o rablă ! Cred că situaţia este dureroasă.

— Hm, merge, nici o problemă.

Tarrance zîmbea evident impresionat.

— Mă întreb ce-or să facă băieţii care vor ciopîrţi BMW-ul, cînd vor da de toate gingăniile alea.

— Ei, probabil că le vor duce la o casă de amanet pe post de echipament stereo. Apropo, cam cît face toată instalaţia aia ?

— Păi, băieţii noştri ziceau că este de prima clasă, aşa că face vreo zece, cincisprezece mii, ştiu şi eu ? Da' în orice caz toată afacerea este amuzantă la culme.

Două infirmiere traversară culoarul rizînd şi vorbind tare; Acklin se prefăcu din nou că vorbeşte la telefon.

— Ce mai face Tolar ? întrebă Tarrance.

— Splendid. Adevărul e că sper să fac şi eu un infarct tot atît de uşor. Are să stea aici cîteva zile şi pe urmă se va da de-o parte două luni de zile. Nu e ceva grav.

— Poţi să mai intri în biroul lui ?

— Pentru ce ? Doar am copiat deja tot ce se află acolo.

Tarrance se aplecă în faţă, aşteptînd amănunte.

— Nu, nu mai pot intra în biroul lui. Au înlocuit toate broaştele de la etajele trei şi patru ; şi pe cele de la subsol.

— De unde ştii asta ?

— De la angajata mea, Tarrance. În ultima săptămînă a intrat pe rînd în toate birourile din clădire, inclusiv în cele de la subsol ; a verificat fiecare uşă, a deschis fiecare sertar, a scotocit în fiecare debara. A citit corespondenţă, a răsfoit dosare, a căutat prin gunoi (mă rog, atîta cît este în Bendini Building). Ştii, de exemplu, că la subsol există patru tocătoare de hîrtie ?

Tarrance îi sorbea fiecare cuvînt fără să tresară.

— Dar cum... ?

— Nu mă întreba, Tarrance, pentru că n-am să-ţi răspund.

— Fata asta lucrează acolo ! Asta este ! E secretară sau aşa ceva. Adică te ajută din interior.

Mitch clătină din cap, cu un aer surprins.

— Un raţionament strălucit, Tarrance. Păi astăzi te-a căutat de două ori la telefon, pe la două şi un sfert şi-apoi pe la trei şi ceva. După părerea ta, cum ar putea o secretară să dea două telefoane la FBI în decurs de o oră ?

— Poate că a avut zi liberă şi a telefonat de acasă.

— Greşeşti, Tarrance, şi încetează să mai dai cu presupusul. Şi-n general, nu-ţi mai pierde vremea gîndindu-te la fata asta. Pentru tine este de-ajuns să ştii că lucrează pentru mine şi că împreună îţi vom livra marfa.

— Ce se găseşte la subsol ?

— O sală mare împărțită în douăsprezece cabine, douăsprezece birouri pline cu hîrtii și o mie de fișete supravegheate electronic. Eu cred că acolo se află centrul operațional pentru tot ce ține de spălarea banilor. Pe pereți sînt liste cu nume și numere de telefon ale unor zeci de bănci din Caraibe. Sînt foarte prudenți în privința documentelor și nu prea găsești informații prin încăperea aceea. Mai există o cameră, mai mică decît prima, a cărei ușă este foarte bine încuiată ; înăuntru e plin cu calculatoare mari cît niște frigidere.

— Cred că este chiar ce căutăm.

— Într-adevăr, dar nu-ți face iluzii pentru că este imposibil să scoți ceva de-acolo fără să te simtă. Efectiv imposibil. Eu nu cunosc decît un singur mod de a scoate marfa din clădire.

— Și anume ?

— Cu un mandat de percheziție.

— Las-o baltă, McDeere, doar știi că nu există motiv pentru așa ceva.

— Ascultă-mă, Tarrance. Ai să faci exact ce-ți spun eu, OK ? Deci, eu nu-ți pot da toate documentele pe care le vrei dar ți le voi da pe toate cele de care ai nevoie. În momentul de față, eu am pus mîna pe zece mii de documente și, deși nu m-am uitat prin toate, am văzut totuși suficient de multe ca să-mi dau seama că, dacă le-ar vedea, orice judecător ți-ar semna imediat un mandat de percheziție pentru Front Street. Prin urmare, iei dosarele astea și pe baza lor ai să poți obține inculpări pentru cel puțin jumătate dintre avocații firmei. Tot pe baza lor, poți să mai faci rost și de un mandat de percheziție care va aduce după el și un munte de inculpări. Și te rog să mă crezi că ăsta e singurul mod de a rezolva problema.

Tarrance ieși pe culoar și privi în jur : locul era pustiu. Se întoarse lîngă automatul pentru Coca-Cola, cu privirea ațintită la mica fereastră ce dădea spre răsărit.

— De ce numai pentru jumătate din avocații firmei ?

— Asta va fi doar la început. Adaugă şi numele cîtorva asociaţi care s-au pensionat, dar care au fost naşii companiilor alea fictive din Caymane făcute cu banii lui Morolto. Asta va fi partea cea mai uşoară a întregii afaceri. Iar în clipa în care vei pune mîna pe toate dosarele, atunci vei putea să-i arestezi pe toţi ceilalţi.

— Spune-mi, de unde-ai făcut rost de documentele tale ?

— Pur şi simplu am avut noroc. La un moment dat, mi-a venit o idee : ce-ar fi dacă cel de la firmă nu ar ţine dosarele despre băncile caymaneze aici, în ţară, ci chiar acolo, în insule ? Din fericire, am avut dreptate. Aşa că am copiat documentele la faţa locului, în Caymane.

— Cine „am" ?

— Păi, fata de care ştii. Şi încă o persoană.

— Şi unde sînt acum dosarele astea ?

— Of, Tarrance ! Tu şi cu întrebările tale ! Le am şi asta-i tot ce trebuie să ştii.

— Vreau documentele alea de la subsol.

— Ascultă, Tarrance. Fii foarte atent la ce-ţi spun. Pe documentele de la subsol n-ai să pui mîna decît dacă intri acolo cu un mandat de percheziţie. Altfel e imposibil, înţelegi ?

— Cine sînt tipii care lucrează în subsolul ăsta ?

— Habar n-am. De zece luni, de cînd lucrez la firmă, nu i-am văzut niciodată la faţă. Nu ştiu nici unde-şi parchează maşinile, şi nici cum intră sau cum ies din clădire. Sînt pur şi simplu invizibili. Eu cred că asociaţii şi cu tipii ăştia se ocupă de afacerile murdare.

— Ce aparatură au acolo, jos ?

— Două copiatoare, patru tocătoare de hîrtie, cîteva printere cu viteză mare şi foarte multe computere. Absolut impresionant.

Tarrance se apropie de fereastră şi rămase o vreme adîncit în gînduri.

— Da, da, aşa se leagă, toate se leagă. Întotdeauna m-am întrebat cum reuşeşte firma asta ca, în ciuda tuturor secreta-

relor şi funcţionarilor care viermuiesc acolo, să păstreze secretul absolut asupra afacerilor Morolto.

— Da' nu este deloc greu de înţeles. Secretarele şi funcţionarii nu cunosc nimic din toate dedesubturile murdare. Ei sînt ocupaţi cu clienţii adevăraţi. În timpul ăsta, asociaţii şi avocaţii mai vechi stau în birourile lor grozave şi imaginează tot felul de moduri, care de care mai exotice, de spălat bani murdari, iar echipa de la subsol face toate corvezile. Totul este o scenerie nemaipomenită.

— Asta înseamnă că firma are totuşi foarte mulţi clienţi legali ?

— Sute de asemenea clienţi. Vorbim totuşi de nişte avocaţi talentaţi, cu o clientelă uluitoare, care asigură o acoperire excelentă.

— Adică vrei să spui, McDeere, că tu ai acum documente suficiente ca să obţii şi inculpările şi mandatul de percheziţie ?

— Aşa cum ai auzit.

— Le ai aici, în ţară ?

— Da, Tarrance, documentele sînt aici, în ţară. Ba chiar foarte aproape de locul în care ne aflăm acum.

Tarrance devenise nervos : se lăsa cînd pe un picior, cînd pe celălalt şi începuse să-şi trosnească degetele.

— Şi ce altceva poţi să mai scoţi din clădirea aia a voastră de pe Front Street ?

— Nimic, ţi-am mai spus. Este prea periculos. Mă îngrijorează oarecum şi faptul că au schimbat încuietorile. Vreau să spun că mă îngrijorează faptul că le-au înlocuit doar pe cele de la etajele trei şi patru. De ce nu şi pe cele de la unu şi doi ? Acum două săptămîni am folosit copiatorul de la etajul patru şi acum îmi dau seama că n-a fost o idee bună. Aşa că basta cu dosarele de pe Front Street.

— Dar fata ?

— Nici ea nu mai are acces la ele.

Tarrance îşi rodea unghiile, legănîndu-se mai departe, fără să-şi ia privirea de la fereastră.

— McDeere, vreau dosarele şi asta cît mai curînd; mîine, de exemplu.

— Cînd îşi primeşte Ray hîrtiile de drum ?

— Ce este astăzi, luni ? Păi cred că lucrurile sînt aranjate pentru mîine seară. Nici nu-ţi închipui cu ce înjurături m-a blagoslovit Voyles pentru povestea asta. A fost nevoit să se folosească de toate relaţiile pe care le are şi să ştii că nu glumesc. Le-a făcut cîte o vizită ambilor senatori de Tennessee care, la rîndul lor, l-au vizitat personal la Nashville pe guvernator. Iar pe mine m-a făcut albie de porci şi toate astea din cauza fratelui tău, McDeere.

— Care vă mulţumeşte foarte mult.

— Ce-o să facă după ce iese la lumină ?

— Mă ocup eu de problema asta. Voi nu trebuie decît să-l scoateţi de-acolo !

— Nu pot să-ţi garantez nimic. Dacă va fi cumva rănit, să ştii că nu este vina noastră.

Mitch se ridică şi se uită la ceas.

— Trebuie să fug. Sînt sigur că cineva, acolo afară, mă aşteaptă.

— Cînd ne mai vedem ?

— Are să te caute ea la telefon. Să faci exact ce-ţi va spune ea.

— Hai, Mitch, ce Dumnezeu ! Doar n-o s-o ţinem aşa la nesfîrşit. Îţi jur că poate să-mi spună totul la telefon. Doar avem grijă să ne ţinem telefoanele curate. Te rog, nu începe iar.

— Cum o cheamă pe mama ta, Tarrance ?

— Ce ? A, Doris !

— Doris ?

— Da, Doris.

— Ia te uită ce mică e lumea. Nu, nu putem folosi numele ăsta. Spune-mi, cu cine ai dat examenul de promovare în cursul superior la colegiu ?

— Ăă, nu cred că l-am dat.

— Mda, nici nu mă mir㠎. Atunci, cum o chema pe prima fată cu care ţi-ai dat întîlnire, dacă a fost vreuna ?

— Mary Alice Brenner. Era nebună după mine.

— Nici nu mă îndoiesc. Ei, pe fata mea o cheamă Mary Alice. Data viitoare cînd îţi va da telefon, să faci exact ce-ţi spune Mary Alice, OK ?

— Abia aştept să o aud.

— Şi, Tarrance, fă-mi şi mie o favoare, te rog ! Cred că Tolar se preface şi am sentimentul ciudat că infarctul lui are într-un fel legătură cu mine. Pune-i pe băieţii tăi să dea puţin tîrcoale pe aici şi să verifice toată povestea asta cu atacul de inimă.

— Nici o grijă. Şi-aşa nu prea aveam ce face.

33

Marți dimineață, toți cei de la firmă erau îngrijorați de cele întîmplate cu Avery Tolar. Nu, nu fusese nimic grav, venea răspunsul ; acum e bine, face doar niște analize. Muncise prea mult, fusese suprasolicitat. Capps era de vină. Și divorțul. Deocamdată, avea liber.

Nina îi aduse un teanc de scrisori la semnat.

— Domnul Lambert vrea să te vadă ; dacă nu ești prea ocupat, bineînțeles.

— Grozav ! Doar știi că trebuie să mă întîlnesc cu Frank Mulholland la ora zece, nu ?

— Firește că știu ; doar asta îmi este meseria ! Și unde va avea loc întîlnirea, aici sau la Mulholland, la birou ?

Mitch răsfoi agenda, prefăcîndu-se neștiutor. Era vorba de Cotton Exchange Building.

— La el la birou, răspunse încruntat.

— Tot acolo v-ați întîlnit și ultima oară, nu-i așa ? La facultate nu v-a învățat nimeni că niciodată, repet niciodată nu trebuie să te întîlnești de două ori la rînd pe terenul adversarului ? Este o dovadă de slăbiciune și de lipsă de profesionalism.

— O, Nina, oare mă vei putea ierta vreodată ?

— Stai să vezi ce are să iasă după ce am să le povestesc fetelor ; mai ales că toate sînt de părere că ești un macho

foarte dulce ; dacă poţi să înţelegi chestia asta. Vor avea un şoc cînd am să le spun că nu eşti decît un amărît.

— După mine, chiar au nevoie să fie puţin şocate.

— Ce mai face mama lui Abby ?

— Mult mai bine. Am să dau o fugă pînă acolo la sfîrşitul săptămînii.

— Lambert te aşteaptă, îi reaminti ea, ieşind din birou.

Oliver Lambert îl invită să se aşeze pe canapea şi îi oferi o ceaşcă de cafea.

— Starea lui Avery mă îngrijorează foarte mult, îi spuse el lui Mitch.

— L-am văzut aseară. Mi-a spus că medicul îi interzice să mai vină la birou două luni de zile.

— Aşa este şi ăsta-i şi motivul pentru care te afli acum, aici. În următoarele două luni vreau să lucrezi împreună cu Victor Milligan. El are să se ocupe de majoritatea dosarelor lui Avery, aşa că pentru tine va fi un teren familiar.

— Mă bucur, pentru că Victor îmi este un bun prieten.

— Ai multe de învăţat de la el ; este efectiv un geniu în domeniul taxelor. Ajunge să citească şi două cărţi pe zi.

„Splendid, îşi zise Mitch. Înseamnă că va ajunge la zece pe zi cînd va fi la răcoare."

— Da, este un tip foarte inteligent. M-a scos şi pe mine din încurcătură o dată sau de două ori.

— Foarte bine. M-am gîndit eu că vă veţi înţelege. Ar fi bine să dai pe la el prin birou chiar în dimineaţa asta. Acum, Avery avea nişte afaceri de rezolvat în Caymane. De altfel, ştii că merge destul de des acolo. Şi, întîmplător, chiar mîine ar fi trebuit să plece pentru două zile în insule. În dimineaţa asta am vorbit cu el şi mi-a spus că tu cunoşti şi conturile şi clienţii, aşa că este nevoie să mergi acolo.

Într-o secundă, o mie de gînduri îi trecură prin minte : avionul, prada din magazia de bagaje, apartamentul, camera de depozit, conturile.

— În Caymane ? Mîine ?

— Exact. Ştii, e o problemă urgentă. Trei dintre clienţii lui Avery au neapărată nevoie de dările de seamă asupra conturilor lor şi de alte lucrări. Eu l-aş fi trimis pe Milligan, dar mîine dimineaţă trebuie să fie la Denver. Şi-apoi, Avery a zis că poţi să te descurci.

— Firește că pot să mă descurc.

— Bun. Atunci ai să pleci mîine pe la prînz cu avionul firmei şi ai să te întorci vineri cu o cursă obişnuită. Vreo problemă ?

Da, şi încă multe probleme : Ray, care ieşea din închisoare ; Tarrance, care voia marfa ; o jumătate de milion de dolari de adunat ; dispariţia lui, planificată să se producă în orice moment.

— Nu, nici un fel de probleme.

Revenit în biroul lui, Mitch încuie uşa, îşi scoase pantofii din picioare, se întinse pe podea şi închise ochii.

Ascensorul se opri la etajul al şaptelea şi Mitch urcă pe scări încă două etaje. Tammy îi deschise uşa, apoi o încuie în urma lui. Mitch se opri lîngă fereastră.

— Ai fost atentă la ce se întîmplă afară ? întrebă el.

— Firește. Paznicul parcării voastre a rămas pe trotuar şi te-a urmărit pînă ai ajuns aici.

— Splendid. Pînă şi Dutch mă urmăreşte. Arăţi obosită, remarcă el, întorcîndu-se şi corectînd-o cu atenţie.

— Obosită ? Vrei să spui moartă de oboseală. În ultimele trei săptămîni am fost, una după alta, îngrijitoare, secretară, avocată, bancher, tîrfă, curier şi detectiv particular. Am zburat de nouă ori în Grand Cayman, am cumpărat nouă rînduri de valize şi am cărat încoace pe puţin o tonă de documente furate. Am fost la Nashville de patru ori cu maşina şi de zece ori cu avionul. Am citit atîtea rapoarte bancare şi porcării de-astea juridice, că aproape am orbit. Cînd vine vremea de culcare, îmi pun tricoul cu Dustbusters şi mă joc de-a femeia de serviciu timp de şase ceasuri. Am

atîtea nume, că am ajuns să le scriu pe palmă ca să nu le încurc.

— Apropo, ţi-am mai făcut rost de unul.

— Nici nu mă surprinde. Care e ăla ?

— Mary Alice. De-acum încolo, cînd ai să vorbeşti cu Tarrance, ai să te numeşti Mary Alice.

— Stai să-l notez. Ştii, nu-mi place tipu' ! Este aşa de grosolan la telefon.

— Lasă asta. Am pentru tine o veste grozavă.

— Mor de nerăbdare s-o aud.

— Poţi să pleci de la Dustbusters.

— Nu mai spune ! Cred că am să izbucnesc în plîns. Da' de ce să plec ?

— Pentru că nu are rost să mai rămîi.

— Asta ţi-am spus şi eu încă de săptămîna trecută. Era imposibil să scoţi dosarele de acolo, să le copiezi şi pe urmă să le duci înapoi fără să fii prins.

— Ai vorbit cu Abanks ? întrebă Mitch.

— Da.

— A primit banii ?

— Da, au fost transferaţi vineri.

— Este gata de acţiune ?

— El zice că da.

— Bun. Ce ştii despre falsificator ?

— Mă întîlnesc cu el în după-amiaza asta.

— Cine este tipul ?

— Un fost puşcăriaş, prieten cu Lomax. Eddie zicea că e cel mai bun din ţară în meserie.

— Ar fi şi cazul ! Cît vrea ?

— Cinci mii. Cash, evident ; doar este vorba de cărţi de identitate, paşapoarte, permise de conducere şi vize cu totul şi cu totul noi.

— De cît timp are nevoie ca să le facă ?

— N-am idee. Tu cînd ai nevoie de ele ?

Mitch se aşează pe marginea biroului şi respiră adînc, încercînd să calculeze.

— Cît mai repede posibil. Eram convins că mai am la dispoziție încă o săptămînă, dar acum nu mai sînt sigur. Așa că le vreau cît mai repede. Poți să ajungi la Nashville în seara asta ?

— A, cum să nu. Este tot ce-mi doresc ; doar n-am mai fost acolo de două zile.

— Vreau o cameră video și un trepied în dormitor. Și cumpără și cîteva casete. Vreau să rămîi acolo cîteva zile și să păzești telefonul. Te rog să mai treci o dată prin documentele Bendini și să revezi tot ce-ai notat.

— Chiar vrei să rămîn acolo ?

— Da, de ce ?

— Păi, mi-am nenorocit șira spinării tot dormind pe patul ăla.

— Tu l-ai închiriat !

— Deci, ce-i cu pașapoartele ?

— Cum îl cheamă pe tip ?

— Doc și nu mai știu cum. Am numărul lui de telefon.

— Dă-mi-l și spune-i omului că am să-l caut peste vreo zi-două. Cîți bani mai ai ?

— Bine că m-ai întrebat. Am pornit cu cincizeci de mii, da ? Ei, am cheltuit zece mii pe avioane, hoteluri, bagaje și mașini închiriate. Și încă n-am terminat. Acum zici că mai vrei și o cameră video și cărți de identitate false. Să știi că nu vreau deloc să pierd bani în afacerea asta.

— Încă cincizeci de mii ? întrebă Mitch îndreptîndu-se spre ușă.

— Primesc.

El îi făcu cu ochiul și ieși din cameră, întrebîndu-se în timp ce închidea ușa, dacă o va mai vedea vreodată.

În celulă erau doar două paturi suprapuse și o toaletă într-un colț. Patul de deasupra nu era ocupat de peste un an de zile. Așezat pe patul de jos, cu niște sîrme ciudate ieșindu-i din urechi, Ray își spunea povești într-o limbă foarte străină. În turcă. Undeva pe culoar se auzeau frînturi de

conversație, luminile erau aproape toate stinse. Era ora unsprezece, marți noaptea.

Gardianul se apropie fără zgomot de celulă.

— McDeere, strigă el încetișor.

Ray se așeză pe marginea patului, își scoase căștile și îl fixă cu privirea.

— Directorul vrea să te vadă.

„Păi ! își zise el, la un'spe noaptea, directorul stă la birou și mă așteaptă pe mine."

— Unde mergem ? întrebă el pe un ton neliniștit.

— Încalță-te și hai.

Ray aruncă o privire rapidă în jur, făcînd un fel de inventar al bunurilor sale lumești. În opt ani de zile reușise să adune un televizor alb-negru, un casetofon, două cutii de carton pline cu casete și cîteva duzini de cărți. O zi la spălătoria închisorii însemna trei dolari, dar cea mai mare parte din bani se ducea pe țigări. Asta era tot ce strînsese. În opt ani de zile.

Gardianul vîrî o cheie mare și grea în broască și deschise ușa ; apoi avu grijă să stingă lumina.

— Vino după mine și să nu care cumva să te ții de bancuri. Nu știu cine ești, da' știu că ai niște prieteni barosani de tot.

Alte chei descuiară alte uși și în curînd ajunseră pe terenul de baschet.

— Rămîi în urma mea, îi ceru gardianul.

Ochii lui Ray încercau să străpungă întunericul. Zidul se ridica asemenea unui munte în fața lor, dincolo de curtea și de zona de plimbare unde adunase mii de mile în picioare și unde fumase o tonă de țigări. Ziua, zidul avea o înălțime de peste cinci metri ; noaptea însă părea mult mai înalt. Turnurile de pază, bine luminate, erau așezate din șaizeci în șaizeci de metri. Cei dinăuntru erau bine înarmați.

Gardianul era calm și indiferent. E-adevărat că avea uniformă și pistol. Oricum, se mișca plin de încredere, spunîndu-i mereu lui Ray să-l urmeze și să își păstreze cal-

mul. Şi Ray încerca să facă întocmai ce i se spunea. Se opriră lîngă colţul unei clădiri şi gardianul studie cu atenţie zidul aflat acum mult mai aproape. Reflectoarele măturau curtea la intervale regulate de timp.

„De ce ne ascundem ? se întrebă Ray în sinea lui. Tipii înarmaţi de-acolo, de sus, sînt de partea noastră ?" Ar fi vrut să cunoască răspunsul înainte de a face vreo mişcare.

Gardianul făcu semn chiar spre locul pe unde James Earl Ray şi banda lui săriseră zidul. Era, de altfel, un punct de atracţie faimos, studiat şi admirat de cei mai mulţi dintre pensionarii de la Brushy Mountain. Sau, în orice caz, de albii de acolo.

— Peste vreo cinci minute or să-ţi arunce o scară. Cablul a fost deja tăiat şi ai să găseşti o frînghie pe partea aialtă.

— Te deranjează dacă te întreb ceva ?

— Nu, da' fă-o repede.

— Ce se va întîmpla cu toate luminile alea ?

— Or să fie toate reorientate, aşa că o să ai la dispoziţie un întuneric complet.

— Şi armele de-acolo ?

— Nu-ţi face griji. Tipii or să se uite în partea aialtă.

— Fir'ar al dracului de treabă ! Eşti sigur ?

— Uite ce e, omule, am mai văzut afaceri aranjate înăuntru, da' asta e a mai tare din toate. A fost aranjată chiar de directorul Lattemer, care în momentul ăsta se află uite acolo, zise gardianul, făcînd semn spre turnul cel mai apropiat.

— Directorul zici ?

— Aha. Aşa că totul o să meargă uns.

— Cine-mi aruncă scara ?

— Doi gardieni.

Ray îşi şterse cu mîneca stropii de sudoare de pe frunte şi respiră adînc. Gura îi era uscată şi genunchii îi tremurau.

— Vezi că dincolo o să te-aştepte unu' de-l cheamă Bud. Un alb. Să faci exact cum zice el, îi şopti gardianul.

Reflectoarele măturară din nou curtea.

— Fii atent, zise gardianul.

Întunericul şi o liniştе înspăimîntătoare puseră stăpînire pe tot locul. În turnul cel mai apropiat, cineva fluieră de două ori : era semnalul.

În clipa aceea, două siluete ţîşniră din spatele clădirii alăturate ; cînd ajunseră la poalele zidului, cei doi ridicară ceva din iarbă.

— Fugi, băiete, fugi ! zise gardianul.

La auzul acestui îndemn, Ray îşi vîrî bărbia în piept şi porni în goană spre zid. Cei doi gardieni îl prinseră de braţe şi îl împinseră pe prima treaptă a scării. O deschidere generoasă fusese tăiată în sîrma ghimpată ce încununa zidul gros de o jumătate de metru. Frînghia era atîrnată chiar acolo unde se aştepta să o găsească. Coborî fără zgomot pînă aproape de pămînt, apoi se hotărî şi sări. Se ridică nervos, îşi scutură hainele şi privi în jur. Peste tot întuneric. Reflectoarele nu-şi reluaseră încă plimbarea.

La trei metri în faţă, începea pădurea.

— Aici, se auzi o voce.

Bud îl aştepta într-un tufiş.

— Vino după mine ! Hai, repede !

Ray îl urmă în tăcere, pînă cînd nu mai putură vedea zidul închisorii. În sfîrşit, se opriră într-o poieniţă, lîngă un drumeag plin de noroi.

— Eu sînt Bud Rinley, se recomandă necunoscutul, întinzînd mîna. Haioasă situaţie, nu-i aşa ?

— Incredibilă. Eu sînt Ray McDeere.

Bud era un tip îndesat, cu faţa acoperită de o barbă neagră şi cu o beretă neagră înfundată pe cap. Purta cizme militare, blue-jeans şi o jachetă de camuflaj. Nu părea să fie înarmat.

— Mai e cineva cu tine ? întrebă Ray.

— Nu, nimeni. Lucrez pe cont propriu pentru director. De obicei mă cheamă cînd e cineva care trebuie să sară zidul. E-adevărat că de data asta e ceva mai altfel. Pentru că de obicei,

îmi aduc și dulăii cu mine. Mă gîndeam să mai așteptăm puțin, pînă încep să urle sirenele. Ca să le poți auzi și tu. N-ar fi cinstit să nu apuci să le auzi. Vreau să spun că într-un fel or să-ți dea onorul.

— A, este OK. Le-am mai auzit și altădată.

— Da, da' acum este altceva, pentru că tu ești ăla care a sărit zidul. Are să-ți placă sunetul lor.

— Ulte ce e, Bud. Eu...

— Ascultă-mă, Ray. Avem destul timp. N-or să te vineze... prea mult.

— Prea mult ?

— Îhî. Trebuie să facă ceva scandal, să-i trezească pe toți, ca să semene a evadare adevărată. Atîta că n-or să vină după tine. Amice, nu știu cine e ăla de te susține, da' știu că e mare.

Urletul sirenelor sfîșie liniștea și Ray sări în picioare. Lumini se încrucișau pe cerul negru și undeva, la distanță, se auzeau vocile înăbușite ale gardienilor din turn.

— Ai înțeles ce vreau să-ți spun ?

— Să mergem, zise Ray.

— Camionul meu este aici, aproape. Ți-am adus și niște haine ; sper să-ți placă, pentru că măsura mi-a dat-o directorul.

Cînd ajunseră la camion, Bud își pierduse deja respirația.

— Îmi plac, Bud, zise Ray după ce își schimbă hainele.

— Pe celelalte poți să le lași aici, în tufișuri.

Mașina parcursese două mile pe drumul de munte răsucit în serpentine cînd Ray întrebă :

— Unde mergem, Bud ?

— Păi, directorul a zis că nici nu-i pasă și nici nu vrea să știe unde. A zis să faci cum vrei. Eu zic să mergem într-un oraș în care să găsești o autogară și, de-acolo, te privește ce faci.

— Pînă unde poți să mă duci ?

— Sînt la dispoziția ta toată noaptea. Zi-mi doar numele orașului și acolo te duc.

— Aş vrea să lăsăm cîteva mile în urma noastră şi abia după asta să încep să caut o autogară. Aşa că ce părere ai de Knoxville ?

— Dacă asta vrei, asta ai. Şi pe urmă ?

— Nu ştiu. Tot ce ştiu este că trebuie să ies din ţară.

— Cu prietenii pe care îi ai, nu vor fi probleme. Dar totuşi, fii atent. Pentru că mîine fotografia ta are să fie admirată de şerifii din zece state.

În vîrful dealului se întîlniră cu trei maşini de poliţie. Ray se aruncă pe podeaua maşinii.

— Linişteşte-te, Ray. N-au cum să te vadă.

— Dar barajele de pe şosea ? întrebă Ray.

— Uite, Ray. Ca să te liniştești, află că n-o să fie nici un baraj pe şosea. Ai încredere în ce-ţi spun. Ţine aici şi cinci sute de dolari. Mi i-a dat directorul. Şi află de la mine că ai nişte prieteni ţepeni de tot, amice.

34

Miercuri dimineață. Tarry Ross urca scările spre etajul al patrulea al lui Phoenix Park Hotel. Ajuns pe palier, se opri în fața ușii care dădea pe culoar ca să-și tragă sufletul. Broboane de sudoare stăteau agățate de firele sprîncenelor. Își scoase ochelarii negri de soare și își șterse fața cu mîneca pardesiului. Senzația de greață îl lovi din plin, obligîndu-l să se sprijine cu toată greutatea trupului de balustrada scării. Servieta goală căzu pe podeaua de ciment, iar el se așeză pe ultima treaptă. Mîinile îi tremurau ca niște frunze bătute de vînt și simțea nevoia să plîngă. Își încrucișă brațele strîns pe abdomen, abținîndu-se din răsputeri să nu vomite.

Senzația de greață dispăru și el reuși să respire din nou. „Fii tare, omule, fii tare. Doar te așteaptă două sute de mii de verzi la capătul culoarului ăsta ! Dacă ești bărbat, te duci acolo și îi iei ! Și pleci cu ei, dar pentru asta îți trebuie curaj — respiră adînc și mîinile i se opriră din tremurat. Fii bărbat, omule, fii bărbat !"

În ciuda genunchilor de vată, reuși să ajungă pînă la ușă, a opta pe dreapta. În dreptul ei, își ținu respirația o clipă, apoi ciocăni ușor.

O figură nedesluşită apăru în crăpătura uşii. Apoi lanţul de siguranţă căzu şi uşa se deschise larg. Alfred păşi în încăpere.

— Bună dimineaţa, Alfred, îl întîmpină Vinnie Cozzo cu căldură. Vrei puţină cafea ?

— Nu pentru asta sînt aici, îl repezi Alfred, aşezîndu-şi cu grijă servieta pe pat.

— Întotdeauna eşti prea nervos, Alfred. De ce nu încerci să te relaxezi. Înţelege că nu au cum să te prindă.

— Taci-ţi gura, Cozzo. Mai bine spune-mi unde sînt banii ?

Vinnie Cozzo făcu un semn spre o sacoşă de piele, apoi zîmbetul îi dispăru de pe buze.

— Povesteşte-mi, Alfred.

Din nou senzaţia aceea de greaţă, dar de data aceasta reuşi să o domine. Îi privi atent pe cei din cameră ; inima îi bătea în piept ca un ciocan.

— OK. Omul vostru, McDeere, a primit deja un milion de dolari şi mai aşteaptă încă unul. A livrat deja o tranşă de documente Bendini şi pretinde că mai are încă zece mii.

O durere ascuţită îl izbi în pîntece, obligîndu-l să se aşeze pe pat.

— Dă-i înainte, ceru Cozzo.

— În ultimele şase luni, McDeere a avut multe conversaţii cu oamenii noştri. Va depune mărturie la proces şi pe urmă va dispărea ; el şi nevastă-sa vor fi martori protejaţi.

— Unde sînt celelalte documente ?

— La dracu' ! Nu ştiu, pentru că tipul nu vrea să spună unde le ţine. Ştiu însă că sînt gata de livrare. Şi-acum vreau banii, Cozzo.

Cozzo aruncă sacoşa de piele pe pat şi Alfred o deschise cu mîini tremurînde.

— Două sute de mii ? întrebă el în timp ce aşeza teancurile de bancnote în servietă.

— Nu aşa ne-am înţeles, Alfred ? Dar să ştii că peste vreo două săptămîni vor mai avea ceva pentru tine.

— În nici un caz, Cozzo. Nu mai pot să fac așa ceva, zise el, trîntind capacul servieteI și pornind în goană spre ușă.

Înainte să iasă din încăpere, se opri și încercă să se calmeze.

— Ce aveți de gînd cu McDeere ?

— Tu ce crezi, Alfred ?

Era o întrebare cu un singur răspuns și Alfred își mușcă buzele, ieșind din cameră fără un cuvînt. În urma lui, Cozzo încuie ușa, zîmbind. Scoase o carte de vizită din buzunar și formă numărul de telefon de la reședința din Chicago a domnului Lou Lazarov.

Cuprins de panică, Tarry Ross încerca să străbată cît mai repede holul. Ochelarii negri de soare îl împiedicau să vadă ce se întîmplă în jur și, exact în clipa în care se apropie de ascensor, o mînă urîtă răsări din întuneric și îl trînti pe neașteptate într-una din camere. Cînd ușa se închise în urma lui, mîna îl pocni cu putere peste față, iar un pumn străin îl izbi violent în stomac. Un alt pumn îl lovi nasul și îl trimise, amețit și plin de sînge, la podea. Cineva răsturnă conținutul servieteI pe pat.

Alfred sau Tarry Ross fu azvîrlit pe un scaun și lumina din cameră se aprinse brusc. Trei agenți FBI, trei colegi de-ai lui, îl fixau cu privirea. Directorul Voyles, pe al cărui chip se citea stupefacția, se apropie încet de el. Stăpînul acelor mîini atît de eficiente se afla și el în apropiere. Un al cincilea agent număra banii.

— Ross, ești un trădător, ești o lepădătură de cea mai ordinară specie. Pur și simplu nu-mi vine să cred ce văd, zise Voyles.

Ross își mușcă buzele și izbucni în suspine.

— Cine este tipul ? întrebă directorul pe un ton imperativ.

Ross începu să plîngă în hohote, dar nu răspunse.

Voyles îl pocni cu sete peste tîmpla stîngă, făcîndu-l să se chircească de durere.

— Cine este tipul ? Răspunde, Ross !

— Vinnie Cozzo, bîigui el printre suspine.

— Știu că este vorba de Cozzo ! La dracu' ! Vreau să știu ce i-ai spus lui Cozzo !

Fața lui Ross era scăldată în lacrimi și în sînge, trupul îi tremura și se răsucea într-un fel demn de milă, dar gura nu pronunță nici un cuvînt.

Voyles continuă să-l lovească.

— Vorbește, canalie ! Spune-mi ce vrea Cozzo.

Ross se ghemui pe scaun, așezîndu-și fruntea pe genunchi ; plînsul i se mai domolise.

— Două sute de mii de dolari ! exclamă agentul care numărase banii.

Voyles se lăsă într-un genunchi și aproape că șopti :

— McDeere este, nu-i așa, Ross ? Te rog, te implor, spune-mi că nu este McDeere. Tarry, spune-mi că nu este McDeere !

Dar Tarry se sprijinea cu coatele de genunchi și privea fix podeaua. Picăturile de sînge se adunau într-o mică băltoacă pe covor. „Ține-ți firea, Tarry. Banii s-au dus și tu ești în drum spre închisoare. Tarry, ești o rușine pentru cei din jur. Nu faci nici cît un găinaț și cu asta, basta. N-ai absolut nimic de cîștigat păstrînd tăcerea. Așa că ține-ți firea, Tarry."

Voyles își menținu pledoaria. Păcătoșilor, unde sînteți ?

— Te rog, spune-mi că nu este vorba de McDeere. Tarry, te implor, spune-mi că nu este el.

Dar Tarry se ridică în picioare și-și șterse ochii cu degetele ; trase adînc aer în piept, își drese glasul, și-și mușcă buzele. Apoi îl privi pe Voyles drept în ochi și dădu afirmativ din cap.

De Vasher era atît de grăbit încît nu mai așteptă ascensorul și o luă la fugă pe scări. Odată ajuns la etajul al patrulea, năvăli în biroul lui Locke unde se adunaseră aproape jumătate din asociați : Locke, Lambert, Milligan, McKnight, Dunbar, Denton, Lawson, Banahan, Kruger, Welch și Shottz. Cealaltă jumătate fusese de asemenea convocată.

În încăpere se simțea plutind panica. De Vasher se așeză în capul mesei de conferințe.

— OK, băieți. Deocamdată nu este cazul să ne facem valizele și să o tundem în Brazilia. Astăzi de dimineață am primit confirmarea : McDeere a vorbit în mai multe rînduri cu federalii, aia i-au plătit deja un milion cash și i-au mai promis unul. El deține niște documente despre care se crede că ne-ar fi fatale. Toate astea au fost deci confirmate de FBI, iar Lazarov, însoțit de o adevărată mică armată, este chiar acum în drum spre Memphis. Se pare totuși că nenorocirea nu s-a produs încă. Sursa noastră, un mahăr din FBI, a zis că McDeere are în mînă vreo zece mii de documente gata de livrare. Însă pînă acum nu le-a dat federalilor decît cîteva din ele. E clar că am aflat de afacere la vreme și, dacă vom putea împiedica producerea unor necazuri mai mari, atunci totul va fi bine. Evident că nu este cine știe ce de hîrtiile alea, pentru că altfel federalii ar fi fost de mult aici, cu mandate de percheziție cu tot.

De Vasher se afla în centrul atenției și lucrul ăsta îi făcea o plăcere extraordinară ; un zîmbet superior i se întinsese pe față în timp ce-i studia pe bărbații cei importanți și speriați din încăpere.

— Ei, și-acum spuneți-mi unde este McDeere ?

— În biroul lui. Tocmai am vorbit cu el și nu bănuiește nimic, răspunse Milligan.

— Minunat. Din cîte știu eu, peste trei ore trebuie să plece spre Grand Cayman. Am dreptate, Lambert ?

— Da, așa este. Plecarea este la prînz.

— Atunci, aflați băieți că avionul nu va ajunge niciodată la destinație. Pilotul va avea puțină treabă la New Orleans, unde va face o scurtă escală, și abia după aia va porni spre insule. Ei, și cînd va fi ajuns deasupra mării, avionul va dispărea pentru totdeauna de pe radar. Resturile se vor împrăștia pe o rază de zeci de mile, iar cei de la bord vor fi de negăsit. E trist, dar necesar.

— Deci, avionul... interveni Denton.

— Da, fiule, chiar așa. Da' lasă, că-ți vom cumpăra altă lucărie.

— Faci prea multe presupuneri, De Vasher, zise Locke. În clipa asta, presupunem că documentele intrate deja în posesia FBI-ului sînt inofensive. Dar acum patru zile erai de părere că McDeere copiase cîteva din dosarele secrete ale lui Avery. Prin urmare ?

— Cei din Chicago au studiat dosarele cu pricina şi sînt, într-adevăr, pline de probe incriminatoare, dar insuficiente pentru o decizie. Voi ştiţi că materialele grele se află în Caymane şi aici, în subsol. Or, subsolul este de neatins, iar dosarele din apartamentul caymanez par să fie în regulă ; le-am verificat.

Dar Locke nu era satisfăcut de răspuns.

— Bine, dar atunci de unde provin cele *zece* mii de documente ?

— Păi, presupunem că sînt zece mii. De fapt, cu mă-ndoiesc că sînt chiar atîtea. Aduceţi-vă aminte că tipul încearcă să mai stoarcă un milion de piştari înainte să dispară. Şi atunci probabil că îi minte, ca să mai poată şterpeli ceva documente. Dacă are zece mii de hîrtii, atunci cum se face că federalii nu au pus încă mîna pe ele ?

— În cazul ăsta, de ce să ne fie teamă ? întrebă Lambert.

— De necunoscut, Ollie. În realitate, noi nu ştim cu siguranţă decît că McDeere are un milion de verzişori. Şi cum nu este un tîmpit, s-ar putea ca, lăsat de capul lui, să dea peste cine ştie ce chestie grea, iar noi nu putem accepta să se întîmple una ca asta. Vezi tu, Lazarov a zis să-i aruncăm fundu' în aer. Am deschis şi închis citatul.

— Este imposibil ca un avocat începător să găsească şi să copieze atîtea dosare incriminatoare, zise Kruger plin de îndrăzneală şi privi în jur, cerînd aprobarea celorlalţi.

— De ce vine Lazarov aici ? întrebă Dunbar, specialistul în imobiliar. Pronunţase numele lui Lazarov, de parcă ar fi spus că însuşi Naşul vine la cină.

— Asta este o întrebare absolut tîmpită, zise De Vasher cu o voce şfichiuitoare şi cu ochii căutînd idiotul care o pusese. Mai întîi, trebuie să ne ocupăm de McDeere şi să

sperăm că pagubele sînt minime. După care, vom analiza în amănunt tot ce ţine de firma asta şi vom opera toate schimbările necesare.

Locke se ridică şi zise, privindu-l sever pe Oliver Lambert :

— McDeere trebuie să fie neapărat în avionul acela.

Tarrance, Acklin şi Lancy ascultau uluiţi cuvintele lui Voyles reproduse de telefonul de pe birou. Directorul le explică în amănunt ce se întîmplase şi îi avertiză că peste o oră urma să părăsească Washingtonul pentru a veni la Memphis. În glas avea o nuanţă de disperare.

— Trebuie să-l aduci la noi, Tarrance Şi încă repede. Cozzo nu ştie că noi am aflat de Tarry Ross. În schimb, Ross l-a spus lui Cozzo că McDeere este pe punctul de a livra dosarele. Aşa că tipii îl pot da la o parte în orice clipă. Trebuie să pui mîna pe el chiar acum. Ai idee unde se află McDeere în momentul ăsta ?

— Este la birou, răspunse Tarrance.

— OK, asta-i foarte bine. Adu-l la noi. Vin şi eu în două ore şi vreau să vorbesc cu el. La revedere.

Tarrance apăsă în furca telefonului, apoi formă un număr.

— Unde telefonezi ? întrebă Acklin.

— La Bendini, Lambert & Locke — Avocaţi.

— Wayne, ai înnebunit ? întrebă Lancy

— Taci şi ascultă, zise Tarrance şi începu să vorbească la telefon :

— Cu Mitchell McDeere, vă rog.

— O clipă, aşteptaţi, zise operatoarea.

Apoi se auzi vocea secretarei :

— Biroul domnului McDeere.

— Trebuie să vorbesc cu Mitchell McDeere.

— Îmi pare rău, domnule, dar este într-o şedinţă.

— Uite ce este, scumpă doamnă, eu sînt judecătorul Henry Hugo. Mitchell McDeere trebuia să fie la mine la tribunal de acum un sfert de oră. Este o chestiune urgentă.

— Bine, dar nu este nimic notat pe agendă pentru dimineaţa asta.

— Dumneata îi notezi întîlnirile în agendă ?

— Da, domnule.

— Atunci este vina dumitale. Şi-acum dă-mi-l la telefon.

Nina intră în fugă în biroul şefului ei.

— Mitch, te caută la telefon un oarecare judecător Hugo. Zice că trebuia să fii la tribunal la ora asta. Ar fi bine să vorbeşti cu el.

Mitch ţîşni în picioare şi înşfăcă telefonul. Păli.se.

— Da.

— Domnule McDeere, sînt judecătorul Hugo, zise Tarrance. Ai întîrziat la tribunal. Te aştept să vii aici imediat.

— Da, domnule judecător, zise el şi închise telefonul.

Îşi lua haina şi servieta, ieşind din încăpere, nu înainte de a-i arunca Ninei o privire încruntată.

— Îmi pare rău, dar nu este notat nimic în agendă, se scuză ea.

Mitch nici n-o mai auzi ; traversă în goană culoarul, coborî scările, trecu ca un fulger prin faţa recepţiei şi ieşi în stradă. Odată ajuns pe Front Street, îşi continuă cursa nebună spre Union, unde schimbă direcţia şi o luă spre est, spre MidAmerica Mall.

Un tînăr bine îmbrăcat, cu o servietă diplomat în mînă, alergînd pe stradă ca un cîine scăpat din lanţ poate fi ceva obişnuit în anumite oraşe, dar nu şi în Memphis ; oamenii întorceau capul să vadă mai bine scena.

La un moment dat, se ascunse după un chioşc de fructe şi încercă să-şi tragă sufletul. Nu-l urmărea nimeni, aşa că îşi oferi răgazul să mănînce un măr. Şi dacă tot era vorba de cros, spera ca Tony Balena să fi fost cel lansat pe urmele lui.

De fapt, nu fusese niciodată impresionat de inteligenţa lui Wayne Tarrance. Magazinul de pantofi fusese un fiasco,

iar circiuma cu pui fripți din Grand Cayman fusese o chestie tot atît de idioată. În plus, registrul despre Faptele Familiei Morolto l-ar fi plictisit și pe un copil. În schimb ideea despre un cod de urgență, o alarmă de genul „nu pune nici o întrebare, pur și simplu fugi ca să-ți salvezi pielea", fusese absolut strălucită. De o lună de zile Mitch știa că, dacă primește telefon de la judecătorul Hugo, atunci trebuie să țîșnească pe ușă într-o cursă turbată contracronometru cu moartea. Și acum se produsese nenorocirea, iar băieții de la etajul al cincilea erau pe urmele lui. Unde o fi Abby ? se întrebă el.

Pe Union, cîțiva trecători se plimbau nepăsători. Lui Mitch i-ar fi convenit mai mult un trotuar plin de oameni, dar fu nevoit să se împace cu situația. În intersecția Front cu Union nu observă nimic suspect. Atunci se hotărî să intre în holul hotelului Peabody, în speranța că va găsi un telefon. Și chiar găsi unul la mezanin, lîngă toaletă. Formă numărul din Memphis al FBI-ului.

— Cu Wayne Tarrance, vă rog. Urgent. Sînt Mitch McDeere.

— Mitch, unde ești ? întrebă Tarrance o secundă mai tîrziu.

— OK, Tarrance, ia spune-mi ce s-a întîmplă ?

— Unde ești acum ?

— Am ieșit din clădirea firmei, domnule judecător Hugo. Deocamdată sînt în siguranță. Deci, ce s-a întîmplat ?

— Mitch, trebuie să vii aici.

— Ba nu *trebuie* să fac absolut nimic, Tarrance. Și nici n-am să fac pînă nu-mi spui tot.

— Păi, avem, ăă, avem o problemă. A apărut o mică breșă și e nevoie ca tu...

— O breșă, Tarrance ? Ai spus o „breșă" ? Știi bine că așa ceva nu există. Povestește tot, Tarrance, înainte să închid și să dispar. Încerci să afli de unde dau telefon, nu-i așa Tarrance ? Fii atent că închid.

— Nu ! Ascultă-mă, Mitch ! Tipii au aflat, știu totul despre întîlnirile noastre, despre bani și despre dosare.

— Şi mai zici că este „o mică breşă", Tarrance, zise Mitch după câteva secunde bune de linişte. Pare mai degrabă o explozie în toată regula. Povesteşte-mi despre breşa asta, Tarrance, da' repede, că n-am timp.

— Oh, Doamne, simt că mi se face rău. Mitch, vreau să-ţi spun că sufăr cumplit, crede-mă. Voyles este pur şi simplu distrus. Unul din ştabii noştri ne-a vândut. L-am prins chiar în dimineaţa asta, într-un hotel din Washington. L-au plătit cu două sute de mii. Sîntem cu toţii sub şoc, Mitch.

— Ha ! Sînt emoţionat. Şi îngrijorat din cauza şocului şi durerii pe care le trăiţi, Tarrance. Bănuiesc că vreţi să vin urgent la voi, la birou, şi să ne consolăm unii pe alţii.

— Voyles va fi aici pe la prînz, Mitch. Vine cu cei mai buni oameni şi vrea să te vadă. Îţi promit că te scoatem din oraş.

— Aşa deci, vreţi să alerg în braţele voastre ca să mă protejaţi. Eşti un idiot, Tarrance ; la fel şi Voyles şi toţi ai voştri. Iar am fost nebun că am avut încredere în voi. Cauţi telefonul de la care vorbesc, Tarrance ?

— Nu !

— Minţi ! Acum închid, Tarrance. Stai liniştit ; am să vă sun peste o jumătate de oră din altă parte.

— Nu ! Mitch, ascultă-mă. Dacă nu vii aici eşti mort.

— La revedere, Wayne ! Nu pleca de lîngă telefon.

Ascuns în spatele unei coloane de marmură, Mitch studie cu atenţie holul hotelului : răţuştele se jucau în bazin, barul era pustiu ; câteva bătrîne bogate beau ceai la o măsuţă, iar un musafir siguratic discuta cu recepţionerul. Nimic deosebit.

Deodată, tipul cu trăsături nordice răsări de după una din plantele ornamentale şi îl zări.

— Acolo ! îi strigă el unui coleg.

Barmanul şi bătrînele priveau nedumeriţi la cei trei actori ai scenei.

— Cheamă Poliţia ! urlă Mitch în timp ce se îndepărta de balustrada scării. Ceilalţi doi traversară în fugă holul şi

porniră pe scări în sus. Mitch reveni lîngă balustradă. Barmanul şi bătrînele erau paralizaţi de spaimă.

Auzind zgomotul puternic de pe scări, Mitch aruncă servieta, încălecă balustrada şi sări pe covorul din hol. Căzu ca un bolovan, dar aterizâ totuşi pe amîndouă picioarele. O durere ascuţită îi înfăşură gleznele şi şoldurile, însă genunchiul cu problema nu cedă.

În spatele lui, lîngă ascensoare, era un mic magazin în care un puşti de nici nouăsprezece ani făcea pe vînzătorul. Mitch intră şchiopătînd în magazin.

— Uşa de colo este încuiată ? întrebă el calm, arătînd o uşă ce dădea spre Union..

— Da, domnule.

— Vrei să cîştigi o mie de dolari ? Nu trebuie să faci ceva ilegal, continuă Mitch aruncînd pe tejghea zece bancnote de o sută de dolari.

— A, cum să nu. Cel puţin aşa cred.

— Nimic ilegal, OK ? Îţi jur că nu este nimic ilegal. Descuie uşa aia şi cînd vor intra aici doi tipi care vor întreba de mine, spune-le că am ieşit pe acolo şi că m-am urcat într-un taxi.

Puştiul îi dărui un zîmbet strălucitor şi înhăţă teancul de bancnote dintr-o singură mişcare.

— Sigur. Nici o problemă.

— Unde este cabina de probă ?

— Acolo, domnule, chiar lîngă debara.

— Descuie uşa, zise Mitch, strecurîndu-se în cabină.

Vînzătorul tocmai aranja nişte cravate cînd Nordicul şi cu partenerul lui năvăliră pe uşa ce dădea în holul hotelului.

— Bună dimineaţa, le ură vesel puştiul.

— N-a intrat aici un bărbat de înălţime medie, într-un costum gri închis şi cu cravată grena ?

— Ba da, domnule. A ieşit pe uşa cealaltă şi s-a urcat într-un taxi.

— Într-un taxi ? Fir'ar a dracului de treabă !

Uşa se deschise şi se închise imediat, iar în magazin se lăsă liniştea.

— Au plecat, domnule, îl anunţă puştiul cu voce tare.

— Bun, zise Mitch care se aşezase pe scaunul din cabina de probă şi-şi masa genunchii. Du-te la uşă şi vezi ce se întîmplă afară ; stai acolo vreo două minute, pe urmă vino să-mi spui dacă cei doi mai sînt prin zonă.

Două minute mai tîrziu puştiul se întoarse satisfăcut :

— Au plecat.

Din cabina de probă, Mitch trimise un zîmbet spre uşa larg deschisă.

— Splendid. Acum dă-mi, te rog, o jachetă sport din cele verzi şi o pereche de pantaloni albi de piele. Adu-le aici, te rog, şi fii atent mai departe la ce se întîmplă afară.

— Da, domnule, răspunse puştiul şi începu să adune lucrurile cerute de Mitch, pe care apoi le vîrî pe sub uşa cabinei de probă. Mitch îşi aruncă cravata şi-şi schimbă rapid hainele.

— Cît îţi datorez ? îl întrebă el din cabină.

— Păi, să vedem. Ce-aţi zice de cinci sute ?

— Bine. Acum cheamă-mi un taxi şi anunţă-mă cînd a sosit.

Tarrance aproape că săpase un şanţ tot plimbîndu-se în jurul biroului. Depistaseră telefonul la Peabody, dar Lancy ajunsese prea tîrziu ; acum şedea iritat lîngă Acklin. După patruzeci de minute de la prima convorbire secretara anunţă prin interfon :

— Domnule Tarrance ! Vă caută McDeere.

— Unde eşti ?

— În oraş, dar nu pentru multă vreme.

— Mitch, fii atent : singur, nu vei rezista nici măcar două zile. Tipii vor aduce aici suficient de mulţi oameni care să înceapă un nou război. Trebuie să ne laşi să te ajutăm.

— Știu și eu, Tarrance ?! Un motiv foarte ciudat mă face să nu am încredere în voi, băieți. Efectiv, nu-mi dau seama de ce. Este mai mult o presimțire rea.

— Te rog, Mitch ! Nu face greșeala asta.

— Bănuiesc că vrei să mă faci să cred că mă puteți proteja cîte zile mai am de trăit. Tarrance, nu ți se pare că este o situație cît se poate de caraghioasă ? Adică fac un tîrg cu FBI-ul și era cît pe-aci să fiu împușcat chiar la mine în birou. Asta da protecție !

Tarrance răsuflă adînc, dar nu mai scoase nici un cuvînt.

— Și documentele ? zise el în cele din urmă. Doar ți le-am plătit cu un milion de dolari !

— Tarrance, să știi că nu te mai țin curelele. Mi-ați plătit un milion de dolari pentru dosarele mele despre care știați că sînt curate. Dar e-adevărat că asta este doar o parte a tîrgului nostru. Pentru că ne înțelesesem ceva și despre protecție.

— Dă-ne afurisitele alea de dosare, Mitch. Sînt ascunse pe aici, pe-aproape, doar așa mi-ai spus. Dispari dacă așa vrei, dar lasă-ne dosarele.

— Nu ține, Tarrance. Pot să dispar chiar acum și cei din Familia Morolto s-ar putea nici să nu vină după mine. Dacă n-aveți dosarele, n-aveți de ce să faceți rost de inculpări. Și dacă tipii nu sînt inculpați, s-ar putea ca într-o zi să uite de mine. Bineînțeles, dacă am noroc. Pentru că i-am speriat la culme, dar nu le-am produs pagube ireparabile. Sau, mai știi, s-ar putea să mă și primească înapoi pînă la urmă.

— Doar nu crezi așa ceva, Mitch ! Te vor vîna pînă cînd te vor găsi. Iar dacă nu ne dai dosarele, vom fi și noi pe urmele tale. Asta-i situația !

— Dacă-i așa, eu pariez pe Morolto. Și dacă voi mă veți găsi primii, atunci se va produce o breșă. Una mică de tot.

— Ai înnebunit, Mitch ?! Chiar crezi că poți să dispari în ceață, cu milionul ăla de dolari cu tot ? Te vor căuta pînă și în nisipurile deșertului. Nu face asta, Mitch.

— La revedere, Wayne. Ray îţi trimite salutări, zise el punînd punct convorbirii.

Tarrance îşi pierdu cumpătul şi trînti telefonul de perete.

Mitch aruncă o privire spre ceasul din holul aeroportului, apoi formă un alt număr de telefon. La celălalt capăt al firului se auzi vocea lui Tammy.

— Bună, scumpeteo. Îmi pare nespus de rău că te trezesc din somn.

— Nu-ţi face griji, că oricum canapeaua asta nu mă lasă să dorm. Ce s-a întîmplat ?

— Necaz mare. Ia un creion şi ascultă-mă foarte atent. N-am timp de pierdut : am fugit şi tipii sînt pe urmele mele.

— Dă-i drumul !

— Punctu' unu. Sun-o pe Abby acasă la părinţii ei. Spune-i să lase totul baltă şi să plece din oraş. Spune-i că nu are timp s-o mai pupe pe maică-sa sau să-şi facă bagajul. Spune-i că, imediat ce termină de vorbit cu tine, să se urce în maşină şi să plece fără să se mai uite înapoi. Să meargă pe interstatala 64 pînă la Huntington, în West Virginia, şi de acolo să ia avionul pînă la Mobile. Acolo să închirieze o maşină şi să o ia pe interstatala 10, pînă la Gulf Shores, apoi spre Est, pe autostrada 182, spre Perdido Beach. Să rezerve o cameră la Perdido Beach Hilton pe numele Rachel James şi să aştepte acolo. Ai notat ?

— Da.

— Punctu' doi. Doc mi-a spus că paşapoartele şi restul actelor nu sînt gata. L-am înjurat, da' degeaba. Mi-a promis că lucrează toată noaptea şi că mi le dă mîine dimineaţă. Numai că în locul meu vei merge tu la Memphis ca să primeşti hîrtiile. Iei avionul pînă acolo.

— Da, să trăiţi.

— Punctu' trei. Te urci iar în avion şi ajungi la Nashville. Acolo te încui în apartament şi stai lîngă telefon. Nu te mişti de lîngă el.

— Mi-am notat.

— Punctu' patru. Sună-l pe Abanks.

— OK. Ce planuri de călătorie ai ?

— Vin și eu la Nashville, dă' nu știu cînd. Acum trebuie să plec. Ascultă, Tammy, spune-i lui Abby că dacă nu fuge cît o țin picioarele, poate fi moartă în mai puțin de-o oră. Așa că să nu stea pe gînduri !

— OK, șefu'.

La poarta de intrare 22, își luă un bilet pentru cursa de zece și patru minute spre Cincinnati a Companiei Delta. În mînă ținea strîns o revistă plină cu bilete dus, cumpărate pe numele lui Mitchell McDeere : spre Tulsa, la cursa de zece și paisprezece ; spre Chicago, la cursa zece și un sfert ; spre Dallas, la cursa de zece și jumătate ; spre Atlanta, la cursa de unsprezece și zece. Pentru toate biletele acestea se folosise de Master Card.

Biletul spre Cincinnati fusese cumpărat cu bani cash, pe numele lui Sam Fortune.

Toți cei prezenți în biroul de la etajul al patrulea se înclinară în fața lui Lazarov. De Vasher părea un copilaș speriat, iar asociații își studiau șireturile de la pantofi.

— Nu putem da de el, zise De Vasher.

Lazarov nu făcea parte dintre cei care țipă și înjură în situații limită ; dimpotrivă, era chiar mîndru de sîngele rece de care dădea dovadă în astfel de momente.

— Vrei să spui că a plecat absolut liniștit de aici ? întrebă el cu răceală.

Nimeni nu-i răspunse. De altfel, nici nu era nevoie.

— E-n regulă, De Vasher. Planul este următorul : îți trimiți toți oamenii la aeroport ca să verifice fiecare cursă. Unde și-a lăsat mașina ?

— În parcarea noastră.

— E nemaipomenit. A plecat de aici pe jos. Pur și simplu a ieșit din mica voastră fortăreață, mergînd liniștit. Joey va fi încîntat cînd va afla chestia asta. Verificați toate companiile care închiriază mașini. Și-acum, cîți onorabili asociați avem aici ?

— Şaisprezece.

— Îi împarţi în echipe de cîte doi oameni şi îi trimiţi pe aeroporturile din Miami, New Orleans, Houston, Atlanta, Chicago, Los Angeles, San Francisco şi New York. Să doarmă, să mănînce, să trăiască acolo şi să supravegheze toate zborurile internaţionale. Mîine vor primi întăriri. Pentru că dumneavoastră, onorabili domni, îl cunoaşteţi atît de bine, veţi merge să-l căutaţi. Este o treabă grea, dar nu mai avem nimic de pierdut. Veţi avea mult de lucru, domnilor consilieri, şi-mi pare nespus de rău că trebuie să vă dau această veste, dar sînt nevoit s-o fac : orele care vor urma nu sînt facturabile. Şi-acum, ce ştiţi despre nevastă-sa ?

— Este la părinţii ei, în Danesboro, Kentucky.

— Aduceţi-o de acolo, dar fără să-i faceţi vreun rău.

— Să începem să distrugem arhivele ? întrebă De Vasher.

— Mai aşteptaţi douăzeci şi patru de ore. Dar trimite pe careva în Grand Cayman să distrugă documentele de acolo. Şi-acum, grăbeşte-te, De Vasher.

Voyles se învîrtea ca un apucat în jurul biroului lui Tarrance, trîntind tot felul de comenzi în stînga şi în dreapta. Vreo duzină de locotenenţi îşi luau notiţe.

— Mergeţi la aeroport. Verificaţi fiecare cursă. Anunţaţi birourile noastre din toate oraşele mari. Luaţi legătura cu vama. Avem vreo fotografie de-a lui ?

— Deocamdată n-am găsit nici una, domnule.

— Mai căutaţi, ne trebuie neapărat una, şi asta cît mai repede. Pînă seara, vreau să ajungă în toate filialele noastre şi în toate punctele de vamă. Ticălosul a întins-o !

35

Miercuri noaptea, autobuzul părăsi Birmingham-ul puțin după ora două. Așezat undeva în spate, Ray studia atent chipul fiecărui nou pasager ce-și căuta locul. Un taxi îl dusese ceva mai devreme într-o zonă comercială a orașului unde cumpărase o pereche de blue-jeans, o cămașă de golf în carouri și niște pantofi sport, alb cu roșu. Avusese timp și pentru o pizza și pentru o haltă într-o frizerie, în urma căreia se alesese cu o tunsoare stil infanterie marină. La ținuta sportivă pe care o achiziționase, mai adăugă o pereche de ochelari de soare și o șapcă de aviator.

O doamnă scundă, grasă și cu tenul smead se așeză pe locul de lîngă el.

Ray îi zîmbi și o întrebă :

— „¿ De dónde es usted ?" De unde sînteți ?

Chipul femeii se lumină de plăcere și un zîmbet larg îi descoperi toată dantura.

— „México", răspunse ea mîndră. „¿Habla español ?" îl întrebă cu vioiciune în glas.

— „Sí."

Și timp de două ceasuri, cei doi trăncăniră vrute și nevrute în spaniolă, în timp ce autobuzul alerga spre Montgomery. Din cînd în cînd, femeia era nevoită să mai repete cîte un cuvînt, dar, oricum, lui Ray nu-i venea să creadă că se descurcă atît de bine. În fond, de opt ani, nu mai avusese ocazia să-și folosească cunoștințele de spaniolă.

Agenţii speciali Jenkins şi Jones urmăreau autobuzul cu un Dodge Aries. Călătoria devenise plictisitoare imediat după ieşirea din Knoxville. Li se spusese că este vorba doar de o supraveghere de rutină. „Dacă-l pierdeţi, nu este nici o catastrofă. Totuşi, poate încercaţi să nu-l pierdeţi."

Deoarece până la plecarea avionului spre Atlanta mai erau vreo două ore, Abby se aşeză într-un colţ mai retras al unui salon întunecat de pe aeroportul din Huntigton şi urmărea cu atenţie tot ce se întîmpla în jur. Pe scaunul de lîngă ea se odihnea o sacoşă, pentru că, în ciuda instrucţiunilor, reuşise să-şi împacheteze o periuţă de dinţi, o trusă de machiaj şi cîteva haine. Ba chiar scrisese şi un bilet în care le spunea părinţilor ei că trebuie să dea o fugă pînă la Memphis, să-l vadă pe Mitch : „Totul este în regulă, nu fiţi îngrijoraţi, vă sărut, vă îmbrăţişez şi vă sărut, Abby".

Nici măcar nu ştia dacă soţul ei mai era în viaţă. Tammy îi spusese că era speriat, dar că se stăpînea foarte bine. Îi mai spusese că el pleca la Nashville, în timp ce ea, Tammy, pleca la Memphis. Lucrurile păreau cam încurcate, dar ea era sigură că Mitch ştia ce face. „Du-te la Perdido Beach şi aşteaptă acolo."

În sfîrşit, îmbarcarea. Abby se aşeză pe locul dinspre interval, îşi fixă centura şi se relaxă. Şi în clipa următoare o zări. O blondă frapantă, cu pomeţi înalţi şi maxilar proeminent, aproape lipsit de feminitate, dar totuşi puternic şi atrăgător. Abby mai văzuse parţial chipul acela. Parţial, pentru că ochii erau şi de data aceasta ascunşi de ochelari de soare. Blonda se uită la Abby, apoi întoarse capul şi străbătu intervalul, îndreptîndu-se spre locul ei, undeva în spate.

Barul Shipwreck ! Da, da, era blonda de la bar, cea care trăsese cu urechea la conversaţia între ea, Mitch şi Abanks. Deci ceilalţi dăduseră de ea. Bine, dar atunci unde este soţul ei ? Ce i-au făcut ? În minte îi reveniră cele două ore de drum pline de serpentine între Danesboro şi Huntig-

ton. Conducesse ca o nebună şi era imposibil să o fi urmărit cineva.

Pentru a doua oară în numai trei săptămîni, Abby admira apusul soarelui dintr-un Boeing 727, pe aeroportul din Atlanta. În cele din urmă, avionul îşi luă zborul spre Mobile.

De la Cincinnati, Mitch luă avionul spre Nashville şi sosi în oraş miercuri după-amiază la şase, oră la care băncile erau de mult închise. În cartea de telefon găsi numărul unei firme de la care închirie o camionetă. Deşi plăti suma cerută cu banii jos, fu nevoit să folosească permisul de conducere şi cartea de credit pentru o depunere de garanţie. Şi dacă De Vasher va da, în felul ăsta, de el, atunci, ducă-se ; oricum, n-avea de ales. Mai cumpără şi douăzeci de cutii de carton şi se îndreptă spre apartament.

Nu mai mîncase nimic de marţi seara şi de data asta avu noroc. Tammy îi lăsase o pungă cu floricele şi două cutii cu bere pe care le înghiţi fără să stea pe gînduri. La ora opt, dădu primul telefon la Perdido Beach Hilton şi îl ceru pe Lee Stevens. „N-a sosit încă", îi răspunse recepţionera. Atunci se întinse puţin, direct pe podea, gîndindu-se la ceea ce i s-ar fi putut întîmpla lui Abby. S-ar fi putut chiar ca ea să-şi fi găsit moartea acolo, în Kentucky, fără ca el să afle. Şi nu putea să dea nici un telefon !

Patul nu fusese strîns, cearşafurile ieftine atîrnînd neglijent pînă la podea, căci Tammy nu prea se omora cu gospodăria. Privelişlea i-o aduse din nou în minte pe Abby, cu numai cinci nopţi în urmă, pe patul acela... Dacă lucrurile mergeau aşa cum sperase, atunci în momentul ăsta ea era în avion. Singură.

Intră în dormitor şi rămase uimit : Tammy construise conştiincios coloane perfecte de hîrtie — de o parte băncile şi de cealaltă parte companiile din Caymane. Pe fiecare teanc era aşezat un carneţel galben pe care era notat numele companiei şi ale cărui pagini erau pline cu date, sume intrate în cont şi nume !

Pînă şi Tarrance s-ar fi putut descurca în hîrtiile respective. Iar un juriu le-ar fi devorat, pur şi simplu. Procurorul general ar fi convocat o conferinţă de presă, iar tribunalele ar fi pronunţat nenumărate sentinţe de condamnare.

În timp ce forma numărul de telefon al biroului din Memphis, agentul special Jenkins căsca de-i trosneau fălcile; nu închisese ochii de mai bine de douăzeci şi patru de ore. De altfel, Jones sforăia de mama focului în maşină.

— FBI, răspunse o voce masculină.

— Da, cine-i acolo? întrebă Jenkins, după cum cerea regulamentul.

— Acklin.

— Bună, Rick. Sînt Jenkins. Am...

— Jenkins! Unde-aţi fost pînă acum? Aşteaptă puţin!

Jenkins termină de căscat şi privi în jur: era în autogară. Deodată, o voce furioasă izbucni în receptor:

— Jenkins! Unde sînteţi? era Wayne Tarrance.

— Sîntem la autogara din Mobile. Şi să ştii că l-am pierdut.

— Ce-aţi făcut? Cum aţi reuşit chestia asta?

Lui Jenkins îi pieri brusc somnul.

— Stai puţin, Wayne. Nouă ni s-a spus să-l urmărim timp de opt ore ca să vedem unde merge. Simplă rutină, aşa ai zis.

— Nu-mi vine să cred că l-aţi pierdut.

— Wayne, da' nu ne-a zis nimeni să-l urmărim toată viaţa. Doar opt ore, Wayne, opt ore. Ori noi l-am urmărit douăzeci şi acum pur şi simplu a dispărut. Pentru ce atîta scandal?

— De ce n-ai telefonat mai devreme?

— Ba am telefonat de două ori, de la Birmingham şi de la Montgomery. Da' a fost mereu ocupat. Ce se întîmplă, Wayne?

— Stai puţin.

Mîna lui Jenkins se încleştă pe receptor.

— Bună, Jenkins, se auzi o voce necunoscută.

— Da ?

— Sînt directorul Voyles. Spune-mi ce dracu' s-a întîmplat !

Jenkins privi disperat în jur.

— Domnule director, l-am pierdut. L-am urmărit timp de douăzeci de ore, dar cînd a coborît aici, în Mobile, s-a pierdut în mulţime.

— Bravo, fiule. Cînd a fost asta ?

— Acum douăzeci de minute.

— Bine, acum ascultă-mă. Trebuie neapărat să dăm de el, pentru că fratele lui ne-a luat banii şi a dispărut. Aşa că telefonează la Poliţia din Mobile şi spune-le că un criminal periculos care a evadat se află în oraş. S-ar putea să aibă deja fotografia şi numele lui Ray McDeere. Maică-sa locuieşte în Panama City Beach, aşa că alertează toate secţiile de Poliţie dintre Mobile şi oraşul ăla. Îţi trimit ajutoare.

— OK. Îmi pare rău, domnule director, dar nu ni s-a spus să-l urmărim la nesfîrşit.

— Discutăm despre asta altă dată.

La ora zece, Mitch sună pentru a doua oară la Perdido Beach Hilton şi îl ceru pe Rachel James. „Nu a sosit", i se răspunse de la recepţie. Atunci ceru cu Lee Stevens. „O clipă", spuse recepţionera. Mitch se aşeză pe podea şi aşteptă plin de încordare.

— Da, se auzi o voce la celălalt capăt al firului.

— Lee ? întrebă Mitch.

— Da, veni răspunsul după o scurtă pauză.

— Sînt Mitch. Felicitări.

Ray se prăbuşi pe pat şi închise ochii.

— Doamne, Mitch ! A fost atît de uşor ! Cum de-ai reuşit ?

— Am să-ţi povestesc altă dată, cînd vom avea mai mult timp. Pentru că în momentul ăsta nişte tipi încearcă să ne omoare, pe mine şi pe Abby. Aşa că am luat-o la fugă.

— Cine sînt tipii ăia, Mitch ?

— Mi-ar trebui zece ore ca să-ţi povestesc doar primul capitol şi acum n-avem timp. Notează-ţi numărul ăsta de telefon : 615-889-4380.

— Nu-i din Memphis, nu-i aşa ?

— Nu, este din Nashville. Sînt într-un apartament care ne serveşte de cartier general. Ţine minte numărul ăsta. Dacă eu n-am să fiu aici, îţi va răspunde o fată pe nume Tammy.

— Tammy ?

— Este o poveste prea lungă. Fă ce-ţi spun şi fii atent că în seara asta Abby vine şi ea la hotelul tău sub numele de Rachel James. Vine cu o maşină închiriată.

— Vine aici !

— Ascultă-mă, Ray. Sîntem vînaţi de nişte canibali, atît că sîntem cu un pas în faţa lor.

— În faţa cui ?

— A Mafiei. Şi a FBI-ului.

— Doar ăştia ?

— Probabil. Şi-acum ascultă-mă. Există şansa — mică, dar există — ca Abby să fie urmărită. Trebuie neapărat să o găseşti şi să faci în aşa fel încît să nu fie nimeni pe urmele ei.

— Şi dacă are să fie cineva ?

— Sună-mă şi vom vedea ce este de făcut.

— Nici o problemă.

— Nu folosi telefonul decît pentru numărul pe care ţi l-am dat. Şi ţine minte că nu putem vorbi prea mult.

— Am să-ţi pun o mulţime de întrebări, frăţioare.

— Iar eu am toate răspunsurile, dar îţi repet, lăsăm asta pe altă dată. Ai grijă de soţia mea şi dă-mi telefon după ce ajunge la hotel.

— S-a făcut ! Mitch, mulţumesc.

— „Adios."

O oră mai tîrziu, Abby îşi lăsă maşina înmatriculată în Alabama în parcarea hotelului şi porni spre veranda din faţa intrării. În drept uşii se opri o clipă şi privi în urmă, spre alee ; apoi intră în hotel.

Nu trecură nici două minute cînd un taxi din Mobile se opri lîngă verandă. Femeia din taxi vorbi ceva cu şoferul, îi plăti cursa şi coborî din maşină. Era blondă, o nuanţă care sărea în ochi ; era bine făcută şi pantalonii strîmţi din catifea reiată îi subliniau formele. Doar ochelarii negri de soare erau ciudaţi, căci ceasul arăta miezul nopţii. Femeia se apropie bănuitoare de uşa de la intrare, aşteptă un minut, apoi se hotărî să intre. Ray, care o urmărea cu atenţie încă de la sosirea taxiului, se apropie de holul de la intrare.

Blonda se apropie de recepţie.

— O cameră cu un singur pat, o auzi el zicînd.

Recepţionerul îi întinse registrul şi blonda îşi scrise numele.

— Doamna care a venit puţin înaintea mea, cum se numeşte ? Am impresia că este o veche prietenă de-a mea.

— Rachel James, răspunse recepţionerul după ce căută în fişe.

— Exact, ea este. De unde vine ?

— Adresa de aici este din Memphis.

— În ce cameră stă ? Aş vrea să trec pe la ea să o văd.

— N-am voie să dau numerele camerelor celorlalţi oaspeţi ai hotelului nostru.

Blonda scoase din poşetă două hîrtii de douăzeci de dolari şi le împinse spre cel din faţa ei.

— Vreau doar să o salut.

— Camera 622, răspunse recepţionerul, luînd banii.

— Este vreun telefon pe-aici ?

— Da, după colţ.

Ray se strecură pe lîngă perete şi găsi cele patru telefoane publice ; îl alese pe cel din mijloc şi începu să se converseze cu el însuşi.

Blonda se opri lîngă telefonul cel mai îndepărtat şi se întoarse cu spatele la Ray. Vorbea foarte încet şi el nu reuşea să audă decît frînturi de fraze.

— ...luat o cameră... 622... Mobile... nişte ajutor... nu pot... o oră ?... da... grăbiţi...

Femeia închise telefonul şi Ray se porni să vorbească şi mai tare în receptorul mort.

Zece minute mai târziu, cineva ciocăni la uşă. Blonda sări din pat şi îşi vîrî pistolul la brîu, sub cămaşă. Apoi deschise puţin uşa. Dar aceasta sări din balamale, trîntind-o pe femeie de perete. Ray o lovi scurt cu o palmă grea, îi luă pistolul şi o ţintui la podea.

— Dacă scoţi un sunet, te ucid !

Femeia încetă să se mai zbată şi închise ochii.

— Cine eşti ? întrebă Ray, lipindu-i ţeava pistolului de tîmplă, dar nu primi nici un răspuns.

— Nu te mişti, nu vorbeşti, ne-am înţeles ? Doamne, cît mi-ar place să-ţi zbor creierii.

Relaxat, dar neslăbindu-şi deloc prizoniera, Ray îi desfăcu geanta de voiaj şi răsturnă conţinutul pe podea.

— Deschide gura, îi porunci el femeii, dar aceasta nu se mişcă.

Ţeava pistolului se apropie atunci din nou de tîmpla ei, convingînd-o să deschidă gura. Ray îi vîrî între dinţi o pereche de şosete curate pe care le găsise în sacoşă şi o legă la ochi cu propria ei cămaşă de noapte ; pentru picioare şi pentru mîini folosi toţi ciorapii pe care îi găsi, apoi rupse în fîşii cearşafurile de pe pat. În cele din urmă, cînd îşi termină opera, femeia aducea a mumie şi Ray se grăbi să o vîre sub pat.

În poşetă găsi şase sute de dolari cash şi un portvizit cu un permis de conducere eliberat în Illinois, pe numele Karen Adair ; era din Chicago şi se născuse pe 4 martie 1962. Ray luă cu el pistolul şi portvizitul.

Cînd telefonul sună la ora unu dimineaţa, Mitch era vîrît pînă peste cap în registre bancare, absolut fascinante de altfel şi puternic incriminatoare.

— Alo, răspunse el, prudent.

— Cartierul general ? întrebă o voce aflată în mod evident în vecinătatea unui tonomat cu volumul dat la maximum.

— Unde eşti, Ray ?

— Într-o bombă numită Floribama Lounge, chiar la granița statului.

— Unde-i Abby ?

— În mașină. E bine, fii liniștit.

Mitch răsuflă ușurat la auzul acestor cuvinte și zîmbi, ascultînd mai departe.

— A trebuit să plecăm de la hotel pentru că Abby a fost urmărită de o tipă. Ea crede că era femeia pe care ați văzut-o voi într-un bar din Caymane. Zice că a urmărit-o toată ziua și pe urmă a apărut și la hotel. Așa că m-am ocupat eu de tipă și pe urmă am dispărut.

— Te-ai ocupat de ea ? Ce vrei să spui cu asta ?

— Vreau să spun că n-am aflat nimic de la ea, dar am scos-o din circulație pentru o vreme.

— Abby e bine ? !

— Da, numai că sîntem amîndoi morți de oboseală. Și acum spune-mi ce anume vrei să facem.

— Sînteți la vreo trei ore distanță de Panama City Beach. Știu că sînteți morți de oboseală, dar trebuie neapărat să ajungeți acolo, să scăpați de mașină și să luați două camere la Holiday Inn. Sunați-mă după ce vă instalați.

— Sper că știi ce faci.

— Ai încredere în mine, Ray.

— Am încredere, da' încep să regret că am plecat din închisoare.

— Ray, nu te mai poți întoarce acolo. Înțelege că n-ai decît două posibilități : să fugi sau să mori.

36

Taxiul se opri la semafor şi Mitch coborî, strîmbîndu-se din cauza durerii din picioare. Traversă şchiopătînd intersecţia aflată chiar în centrul oraşului.

Southeastern Bank Building era un cilindru de sticlă cu treizeci de etaje, ce semăna cu o cutie din aceea metalice în care sînt ambalate mingiile de tenis. Era închisă la culoare, aproape neagră. Se ridica, impresionantă, în mijlocul unui labirint de alei, fîntîni şi verdeaţă bine îngrijită.

Mitch pătrunse pe uşile turnante împreună cu roiul de funcţionari care se grăbeau la muncă. În vestibulul placat cu marmură găsi lista angajaţilor şi scara rulantă care-l duse la etajul al treilea. O femeie bine făcută, cam la vreo patruzeci de ani, aşezată la un birou modern, îl privi fără să zîmbească.

— Aş vrea să-l văd pe domnul Mason Laycook, vă rog, zise Mitch.

— Luaţi loc.

Domnul Laycook îşi făcu apariţia de după colţ şi era tot atît de acru ca şi secretara lui.

— Pot să vă ajut cu ceva ? întrebă el cu o voce fonfăită.

— Da, vreau să fac un transfer telegrafic de bani, răspunse Mitch, ridicîndu-se în picioare.

— Bine. Aveţi cont deschis la noi ?

— Da.

— Cum vă numiţi, vă rog ?

— Este un cont numeric.

„Cu alte cuvinte, n-ai să afli numele meu, domnule Laycook. Nici nu ai nevoie de aşa ceva."

— Foarte bine. Vă rog să mă urmaţi.

Biroul nu avea nici o fereastră, în schimb era plin cu terminale şi monitoare. Mitch se aşeză într-un fotoliu.

— Numărul contului, vă rog.

— 214-31-35. Numărul ţîşnise cu uşurinţă din memorie.

Laycook îl introduse în calculator şi aşteptă.

— Este un cont deschis de o oarecare T. Hemphill, cu acces numai pentru ea şi pentru o anumită persoană de sex masculin de aproximativ un metru optzeci înălţime, cîntărind circa şaptezeci şi cinci de kilograme, cu ochi albaştri, păr castaniu, în vîrstă de douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase de ani. Descrierea vi se potriveşte, domnule. Puteţi să-mi spuneţi ultimele patru cifre ale codului asigurării dumneavoastră ?

— 8585.

— Foarte bine. Aveţi accesul. Şi-acum spuneţi-mi ce pot face pentru dumneavoastră.

— Vreau să transfer aici nişte fonduri aflate într-o bancă din Grand Cayman.

Laycook se încruntă şi luă un creion din buzunar.

— În care bancă din Grand Cayman ?

— Royal Bank of Montreal.

— Ce tip de cont ?

— Cont numeric.

— Bănuiesc că aveţi numărul contului ?

— 499 DFH 2122.

— Nu va dura decît o clipă, zise Laycook şi se ridică, părăsind încăperea.

După zece minute se întoarse însoţit de domnul Nokes, un vicepreşedinte sau aşa ceva. Nokes se prezentă. Cei doi bărbaţi păreau nervoşi.

Nokes ţinea în mînă un fragment de imprimantă de calculator şi el fu cel care ţinu discursul oficial.

— Domnule, contul la care v-aţi referit este un cont restrictiv. Prin urmare, trebuie să deţineţi anumite informaţii înainte de a declanşa transferul.

Mitch dădu din cap aprobator.

— Care sînt datele şi sumele ultimelor trei depuneri ?

Din nou totul veni uşor, fără efort, doar din memorie, fără nici un fel de notă scrisă.

— Pe 3 februarie anul ăsta, şase milioane şi jumătate. Pe 14 decembrie, anul trecut — nouă milioane două sute de mii. Şi pe 8 octombrie, anul trecut — unsprezece milioane.

Laycook şi Nokes urmăriră datele de pe imprimantă.

— Foarte bine, zise Nokes, cu un uşor zîmbet profesional pe buze.

— Care sînt condiţiile transferului ? întrebă Laycook gata să-şi noteze.

— Zece milioane de dolari transferate imediat băncii dumneavoastră, în contul 214-31-35. Aştept.

— Nu este nevoie, domnule.

— Ba da, am să aştept. Vreau să vă mai spun ceva după ce terminaţi transferul.

— Cum doriţi ! Să vă aduc o cafea ?

— Nu, mulţumesc. Aş vrea, în schimb, un ziar de astăzi.

— Găsiţi aici, pe masă, zise Laycook.

Cei doi părăsiră biroul, iar pulsul lui Mitch începu să revină la normal. Deschise un exemplar al ziarului *Tennessean* din Nashville ; undeva, pe la mijloc, dădu de cîteva rînduri despre evadarea de la Brushy Mountain. Nici un fel de fotografie, doar cîteva rînduri. Deci erau în siguranţă la Holiday Inn, pe Miracle Strip, în Panama City Beach, Florida. Deocamdată nu le luase nimeni urma. Cel puţin aşa spera Mitch.

Laycook reveni singur. Atitudinea lui era mult mai prietenoasă.

— Transferul a avut loc, banii sînt la noi. Şi-acum spuneţi-ne ce mai putem face pentru dumneavoastră.

— Vreau să transferați din nou cea mai mare parte din bani.

— Cîte transferuri ?

— Trei. Primul, de un milion de dolari, într-un cont numeric la Coast National Bank din Pensacola. Contul va fi accesibil unei singure persoane de sex feminin, albă, de aproximativ cincizeci de ani. Am să-i comunic eu numărul contului.

— Contul de care vorbiți există deja ?

— Nu, vreau să-l deschideți dumneavoastră, o dată cu transferul.

— Foarte bine. Al doilea ?

— Un milion de dolari la Dane County Bank din Danesboro, Kentucky, în orice cont deschis pe numele Harold sau Maxine Sutherland. Este o bancă mică, dar este în legătură cu United Kentucky din Louisville.

— Foarte bine. Și al treilea transfer ?

— Șapte milioane la Deutschebank din Zürich, în contul numărul 772-03 BL -600. Restul banilor rămîne aici.

— Totul va dura aproximativ o oră, zise Laycook în timp ce-și nota indicațiile lui Mitch.

— Vă telefonez peste o oră pentru confirmare.

— Foarte bine.

— Mulțumesc, domnule Laycook.

Fiecare pas era dureros, dar asta nu mai avea importanță. Cu tot trupul sub control, așa cum era de altfel normal pentru un alergător, Mitch coborî scările și ieși din clădire.

La ultimul etaj al sucursalei din Grand Cayman a lui Royal Bank of Montreal, o secretară de la serviciul Transferuri telegrafice vîrî o imprimantă de calculator chiar sub nasul foarte ascuțit, de altfel, al lui Randolph Osgood. Era vorba de un transfer neobișnuit de zece milioane de dolari. Neobișnuit, pentru că, de obicei, banii din contul respectiv

nu se mai întorceau în Statele Unite; în plus, suma fusese transmisă unei bănci cu care nu mai lucrară înainte. Osgood examină imprimanta și telefonă la Memphis. Domnul Tolar era în concediu, răspunse secretara. Atunci, cu Nathan Locke, ceru el. Domnul Locke lipsește din oraș. Victor Milligan ? Nici domnul Milligan nu este în oraș.

Osgood așeză imprimanta în teancul de hîrtii „de rezolvat mîine".

Noaptea clădută de primăvară fusese liniștită pe Emerald Coast, de la Mobile pînă la Panama City, trecînd prin Pensacola, Fort Walton Beach și Destin. Avusese loc doar un singur eveniment violent. O tînără fusese jefuită, bătută și violată chiar în camera ei de la Perdido Beach Hilton. Prietenul ei, un tip înalt, cu trăsături nordice foarte pronunțate fusese cel care o găsise. Bărbatul se numea Aaron Rimmer și era din Memphis.

Dar adevărata senzație a nopții fusese impresionanta vînătoare declanșată pe urmele unui asasin evadat, cunoscut sub numele de Ray McDeere. Cineva îl văzuse în autogară după lăsarea serii. Fotografia tipului era publicată pe prima pagină a ziarului de dimineață și nici nu bătuse de zece că la Poliție se și prezentaseră trei martori care-l văzuseră în diverse locuri. Polițiștii îi luaseră urma pînă la Gulf Shores.

Și cum Hilton se găsea doar la vreo zece mile de Gulf Shores pe autostrada 182, și cum singurul evadat din zonă se găsea în apropierea locului unde se produsese infracțiunea cu violență din aceeași seară, concluzia veni de la sine. Recepționerul de la hotel făcu o identificare probabilă a lui Ray McDeere și așa se află că luase o cameră sub numele de Lee Stevens. Plătise cash. Victima, care sosise mai tîrziu la același hotel, îl identifică și ea pe Ray McDeere.

Recepționerul își mai aminti și că victima se interesase de o oarecare Rachel James, care venise cu cinci minute

înainteu ei şi plătise tot cash. Rachel James dispăruse din hotel în cursul nopţii. La fel ca Ray McDeere, alias Lee Stevens. Paznicul unei parcări îl identifică şi el pe McDeere şi declară că, între orele douăsprezece şi unu noaptea, îl văzuse urcînd într-o maşină albă însoţit de o femeie. Paznicul mai adăugă şi că femeia se aşezase la volan, iar cei doi aveau aerul că se grăbesc. O luaseră pe autostrada 182, îndreptîndu-se spre Est.

În urma acestei mărturii, Poliţia începu să caute în zona cuprinsă între Mobile şi Miami, maşina albă închiriată de Abby McDeere de la firma Avis. Şeriful îi promise lui Aaron Rimmer, prietenul victimei, să-l ţină la curent cu mersul evenimentelor.

Domnul Rimmer va putea fi găsit la Hilton, unde împărţea o cameră cu Tony Verkler. Camera alăturată era a şefului lor, De Vasher. La etajul al şaptelea al hotelului, alţi paisprezece prieteni de-ai lui aşteptau cuminţi în camerele lor.

Fusese nevoit să facă şaptesprezece drumuri între apartament şi furgonetă, dar la ora prînzului, documentele Bendini erau gata de plecare. Mitch se aşeză pe canapea şi, odihnindu-şi picioarele umflate, începu să scrie instrucţiunile pentru Tammy, spunîndu-i, printre altele, şi că va trebui să mai aştepte o săptămînă pînă să ia legătura cu mama lui.

Apoi se pregăti să ducă la bun sfîrşit o sarcină foarte neplăcută. Formă numărul de la Dane County Bank şi ceru să vorbească cu Harold Sutherland. Era o problemă urgentă, adăugă el.

— Alo, se auzi vocea furioasă a socrului lui.

— Domnule Sutherland, sînt eu, Mitch. Aţi...

— Unde este fiica mea ? Ce este cu ea ?

— Abby este cu mine şi totul este în regulă. Vom pleca din ţară pentru cîteva zile. Sau săptămîni sau luni.

— Înţeleg, replică celălalt. Şi pot să ştiu unde anume ?

— Nu ştim încă. Probabil că o să hoinărim un timp.

— S-a întîmplat ceva, Mitch ?

— Da, domnule ; ceva foarte neplăcut, dar nu vă pot da explicaţii acum. Poate mai degrabă într-una din zilele astea. Fiţi foarte atent la ce vor scrie ziarele. Cam în două săptămîni vor publica ceva foarte important legat de Memphis.

— Sînteţi în pericol ?

— Oarecum. Spuneţi-mi, aţi primit vreun transfer de bani mai neobişnuit în dimineaţa asta ?

— Da, am primit. Acum o oră, cineva şi-a pus aici la păstrare un milion de dolari.

— Eu sînt cineva ăla, iar banii vă aparţin.

O vreme nu se mai auzi nimic la celălalt capăt al firului.

— Mitch, cred că am dreptul la o explicaţie.

— Aveţi dreptate, domnule, dar nu v-o pot oferi acum. Dacă vom reuşi să ieşim cu bine din ţară, vă vom da de ştire cam peste o săptămînă. Bucuraţi-vă de bani. Şi-acum trebuie să plec.

Mitch aşteptă un minut, apoi sună la Holiday Inn, Panama City Beach, şi ceru camera 1028.

— Alo, se auzi vocea lui Abby.

— Bună, acumpo. Cum te simţi ?

— Grozznic, Mitch. Fotografia lui Ray este pe prima pagină a tuturor ziarelor de aici. Întîi era vorba doar de evadare şi de faptul că cineva îl văzuse la Mobile. Acum însă, televiziunea a anunţat că este principalul suspect într-un viol petrecut azi-noapte.

— Ce ? ! Unde ?

— La Perdido Beach Hilton. Ray a surprins-o pe blonda aceea care mă urmărea pe mine că a venit la hotel, şi-atunci a intrat peste ea în cameră, şi a legat-o bine. Doar atît. A, i-a mai luat şi pistolul şi banii, iar acum ea pretinde că a fost bătută şi violată de Ray McDeere. Aşa că în momentul ăsta,

fiecare polițai din Florida este în căutarea mașinii pe care am închiriat-o cu ascară în Mobile.

— Și mașina unde este ?

— Am lăsat-o cam la o milă spre Vest de aici, într-o zonă de blocuri. Mitch, îmi este îngrozitor de frică.

— Unde este acum Ray ?

— Pe plajă. Ziarele au publicat o fotografie veche de a lui, în care are plete și un ten foarte palid. De fapt, nu este o fotografie reușită. Acum și-a făcut o tunsoare gen infanterie marină și încearcă să se bronzeze puțin. După mine, chestia s-ar putea să-i ajute.

— Amîndouă camerele sînt pe numele tău ?

— Da, Rachel James.

— Ascultă-mă, Abby. Gata cu Rachel, și Lee, și Ray, și Abby. Așteptați pînă se înserează și plecați de acolo. Plecați pe jos, pur și simplu. Cam la o jumătate de milă spre Est veți da de un mic motel, Blue Tide. La recepție cereți două camere alăturate și plătiți cash. Recepționerului îi spui că te cheamă Jackie Nagel. Ai reținut ? Jackie Nagel. Să nu uiți numele, pentru că de el am să întreb cînd voi ajunge acolo.

— Și dacă nu au două camere una lîngă alta ?

— OK, dacă e ceva care nu merge, renunțați și, ceva mai departe, veți da de o bombă numită Seaside. La recepție folosești același nume. Eu am să plec de-aici pe la ora unu și am să fiu acolo peste vreo zece ore.

— Și dacă vor găsi mașina ?

— Firește că o vor găsi și vor scotoci tot Panama City Beach, așa că trebuie să fiți foarte prudenți. După ce se întunecă, încearcă să te strecori pînă la o parfumerie și cumpără niște vopsea de păr. Tunde-te foarte scurt și pe urmă fă-te blondă.

— Blondă !

— Sau roşcată, culoarea n-are nici o importanţă. Important este să ţi-o schimbi pe cea naturală. Spune-i lui Ray să nu iasă din cameră. Să nu vă asumaţi nici un fel de riscuri.

— Mitch, ştii că Ray are acum un pistol.

— Spune-i că am zis cu să nu-l folosească. Locurile or să viermuiască de poliţişti şi el n-are cum să facă faţă cu pistolul ăla.

— Mitch, te iubesc şi-mi este îngrozitor de frică.

— E normal să fii speriată, iubito. Dar la gîndeşte-te: nimeni nu ştie unde sînteţi şi nimeni nu va afla nimic dacă nu faceţi nici o mişcare. Am să fiu şi eu cu voi în jur de miezul nopţii.

Lambert Quin, Wally Hudson şi Kendall Mahan se retrăseseră în sala de conferinţe de la etajul al patrulea şi încercau să-şi imagineze viitorul. Ca angajaţi vechi ai firmei, ei erau la curent cu tot ce se petrecea la etajul al cincilea şi la subsol, cu domnii Lazarov şi Morolto, cu ceea ce se întîmplase cu Hodge şi Kozinski. Ştiau că, odată angajat, nimeni nu mai putea să părăsească firma.

Fiecare dintre ei povesti celorlalţi cum fusese ziua aceea. Toţi trei fură de acord că fusese la fel de tristă ca ziua în care aflaseră că nu există Moş Crăciun. Ziua în care Nathan Locke îi chemase în biroul lui şi le vorbise despre cel mai mare client al firmei fusese cu adevărat tristă şi înspăimîntătoare. Apoi le făcuse cunoştinţă cu De Vasher. În realitate erau angajaţii Familiei Morolto şi nu li se cerea decît să muncească pe brînci, să-şi cheltuiască veniturile atît de frumoase şi să nu sufle nici un cuvînt nimănui despre ceea ce aflaseră. Cei trei se conformaseră; uneori se gîndiseră să părăsească firma, dar nu-şi făcuseră niciodată cu adevărat un plan; aveau doar familii de întreţinut. Cu timpul, se simţiră ceva mai bine. Aveau atît de mulţi clienţi curaţi, atîta muncă absolut legală încît partea cealaltă se mai estompă.

De afacerile murdare se ocupau asociaţii, dar trecerea anilor îi implicase şi pe ei mai adînc în conspiraţie. Asociaţii îi asigurau mereu că era absolut imposibil să fie descoperiţi : erau mult prea inteligenţi şi aveau prea mulţi bani. Acoperirea era perfectă. Dar cei trei avocaţi din jurul mesei de conferinţe erau preocupaţi mai ales de faptul că toţi asociaţii părăsiseră oraşul. Dispăruse pînă şi Avery Tolar. Plecase pur şi simplu de la spital.

Vorbiră apoi despre Mitch. Era clar că era speriat şi că fugea ca să-şi salveze pielea. Dacă-l prindea De Vasher, era un om mort, iar ei aveau să-l înmormînteze ca pe Hodge şi Kozinski. În schimb, dacă-l prindeau federalii, atunci aştia puneau mîna şi pe dosare şi pe firmă, adică şi pe cei trei din încăpere.

Dar dacă, presupuneau ei, nu-l prindeau nici unii nici ceilalţi ? Dacă dispărea pur şi simplu ? Luîndu-şi documentele cu el, evident. Dacă în clipa de faţă Mitch şi Abby erau undeva pe o plajă, bînd rom şi numărîndu-şi banii ? Varianta asta le plăcu cel mai mult şi o mai analizară o vreme. În cele din urmă se hotărîră să aştepte pînă a doua zi : dacă Mitch era împuşcat pe acolo pe unde se afla, atunci rămîneau în Memphis ; dacă nimeni nu reuşea să dea de el, tot rămîneau în Memphis ; dar dacă puneau mîna pe ei federalii, atunci pe cai, prieteni ! Fugi, Mitch, fugi !

Camerele de la motelul Blue Tide erau strîmte şi umede ; covorul, vechi de douăzeci de ani, era uzat rău de tot ; cuverturile de pe paturi erau găurite cu ţigara ; dar, în fond, luxul nu este important.

Joi seara, Ray stătea în spatele lui Abby şi îi tăia părul cu o foarfecă. Pletele ei bruni zăceau pe podea în jurul scaunului. Abby îi urmărea cu atenţie mişcările în oglinda de lîngă televizor şi din cînd în cînd mai dădea cîte un ordin. În final,

rezultă o tunsoare băieţească, de care Ray fu cît se poate de mîndru.

— Ei, şi-acum cred că pot să-l vopsesc, zise Abby cu tristeţe în glas, apoi intră în baie şi închise uşa în urma ei.

O oră mai tîrziu, ieşi de-acolo în chip de blondă. Ray adormise şi Abby se aplecă şi strînse părul de pe podea, vîrîndu-l într-o pungă de plastic pentru gunoi, împreună cu sticluţa goală de vopsea şi cu pensula.

Cineva bătu la uşă şi Abby îngheţă. Draperiile acopereau complet fereastra. Abby se hotărî să-l trezească pe Ray şi-l lovi uşor cu palma peste picior. O nouă bătaie în uşă şi Ray sări în picioare, strîngînd în palmă pistolul.

— Cine este acolo ? întrebă ea în şoaptă.

— Sam Fortune, veni răspunsul.

Ray deschise uşa şi-l lăsă să intre în cameră. Mitch îi îmbrăţişă pe amîndoi, încuiară din nou uşa, stinseră lumina şi se aşezară pe pat. Pe Abby, Mitch o ţinea strîns lîngă el. Aveau atîtea să-şi spună încît nici unul nu scotea o vorbă.

O rază de lumină îşi făcu loc printre perdele ; slabă la început, apoi din ce în ce mai puternică. Nicăieri, nici un zgomot. Parcarea era pustie.

— Aproape că-mi pot explica prezenţa mea aici, zise Ray, rupînd tăcerea. Da' nu sînt deloc sigur că înţeleg de ce eşti tu aici.

— Ba trebuie să ştiăm cu toţii de ce ne aflăm aici, spuse Mitch, şi să ne concentrăm asupra plecării. Toţi împreună şi în siguranţă.

— Abby mi-a povestit totul, zise Ray.

— Da' nu ştiu chiar tot, zise ea. De exemplu, nu ştiu cine ne urmăreşte.

— Presupun că sînt cu toţii prin împrejurimi, spuse Mitch. De Vasher şi ai lui cred că sînt la Pensacola : în fond, este cel mai apropiat aeroport. Tarrance este şi el pe undeva,

pe Coastă, conducîndu-şi băieţii în căutarea lui Ray McDeere, violatorul, şi a complicei acestuia, Abby McDeere.

— Şi-atunci ce se va întîmpla ? întrebă Abby.

— Păi ce să se-ntîmple ? Vor găsi maşina, dacă nu cumva au şi găsit-o, şi chestia asta îi va îndrepta spre Panama City Beach. În ziar scria că zona de căutare se întinde între Mobile şi Miami, or asta înseamnă că s-au desfăşurat puternic. De-a lungul ţărmului sînt cel puţin o mie de moteluri din astea ieftine. Ceea ce înseamnă că vor avea de-a face cu nenumărate roiuri de turişti în ţinută de vacanţă. Iar în condiţiile astea, cu o sută de oameni puşi pe urmele noastre, avem la dispoziţie vreo două-trei zile.

— Bine, şi ce se va întîmpla în clipa în care vor înţelege că sîntem aici, în locul ăsta ? întrebă Abby.

— Păi, tu şi cu Ray aţi fi putut continua drumul într-o altă maşină. N-au cum să fie siguri că sîntem pe Strip, dar vor începe să ne caute şi pe-aici. Da' totuşi, ăştia nu sînt de la Gestapo ; nu pot să dea buzna pe o uşă fără să existe o cauză evidentă.

— Da, da' De Vasher o poate face, interveni Ray.

— Ai dreptate, atîta doar că trebuie să dea buzna pe vreo mie de uşi, cîte sînt pe-aici. Vor pune baraje pe şosea, vor supraveghea fiecare magazin şi fiecare restaurant, vor întreba la fiecare recepţie de hotel, arătîndu-le tuturor fotografia lui Ray. Au să viermuiască pe-aici cîteva zile şi, dacă avem puţin noroc, nu vor da de noi.

— Cu ce maşină eşti, Mitch ? întreba Ray.

— Cu o camionetă.

— Păi, atunci nu-nţeleg de ce nu ne urcăm cu toţii în ea şi să ne luăm tălpăşiţa. Maşina ceealaltă este doar la o milă de aici, parcă aşteaptă să fie găsită, şi mai ştim şi că ceilalţi sînt pe drum. Aşa că eu zic s-o ştergem.

— Ray, s-ar putea ca tipii să fi instalat deja baraje peste tot. Ai încredere în mine, doar te-am scos din închisoare exact așa cum ți-am promis.

Sunetul unei sirene de poliție izbucni pe Strip. Cei trei înghețară, ascultînd-o pierzîndu-se în depărtare.

— OK, băieți, zise Mitch, pornim. Nu-mi place locul ăsta. Parcarea este pustie și prea aproape de șosea. Eu am parcat furgoneta ceva mai încolo, la Sea Gull's Rest Motel și am luat și două camere foarte elegante tot acolo. Pînă și gîndacii sînt mai mici în motelul ăla. Așa că vă propun o plimbare pe plajă, în direcția motelului, după care va urma descărcatul furgonetei. Nu-i așa că avem un program interesant pentru orele următoare ?

37

Vineri dimineaţa, chiar înainte de răsăritul soarelui, Joey Morolto şi trupele lui de asalt sosiră pe aeroportul din Pensacola cu un avion închiriat. Lazarov îi aştepta cu două limuzine şi opt dubiţe închiriate. În timp ce coloana de maşină părăsi oraşul şi se îndreptă spre răsărit pe autostrada 98, Joey primi raportul despre ultimele douăzeci şi patru de ore. După o oră de drum, maşinile se opriră în dreptul unui bloc cu douăsprezece etaje numit Sandpiper, aflat chiar pe Strip, lu Destin, la numai o oră distanţă de Panama City Beach. Pentru apartamentul de la ultimul etaj, Lazarov plătise numai patru mii de dolari pe săptămînă, la tarif de extrasezon. În afară de apartament, toate camerele de la etajul respectiv şi de la cel inferior fuseseră închiriate pentru trupă.

Domnul Morolto răcnea ordine în stînga şi în dreapta ca un sergent isteric. Comandamentul fusese stabilit în camera cea mare a apartamentului, cea care dădea spre apele verzi şi liniştite ale mării; oricum, lui Joey nimic nu-i convenea; voia să-şi ia micul dejun şi Lazarov trimise două furgonete la un supermarket din apropiere; după aceea, îl voia şi pe McDeere, dar Lazarov îi ceru să aibă puţină răbdare.

Cînd se lumină de ziuă, trupa fusese cazată şi aştepta desfăşurarea evenimentelor.

Pe aceeași plajă, dar la trei mile distanță de Sandpiper, F. Denton Voyles și Wayne Tarrance stăteau în balconul camerei lor de la etajul al optulea al hotelului Sandestin Hilton și beau cafea, admirînd răsăritul soarelui și discutînd strategia. Din păcate, nici pînă acum nu găsiseră mașina și nu reușiseră să dea de Mitch ; și asta în ciuda celor șaizeci de agenți federali și a ajutoarelor locale. Fiecare oră care trecea micșora și mai mult șansele de a-i găsi pe cei trei fugari.

Mandatele de arestare erau într-un dosar de pe măsuța de cafea : pentru Ray McDeere lucrurile fuseseră simple : evadare, jaf și viol ; pentru Abby era vorba de complicitate ; pentru Mitch însă, fuseseră obligați să-și folosească imaginația — obstrucționarea justiției și o acuzație cam nebuloasă de gangsterism. Și, firește, fraudă în domeniul poștal. De fapt, Tarrance nu era prea sigur de înțelesul acestei sintagme, dar de cînd lucra la FBI, nu întîlnise nici un caz care să nu includă și o asemenea acuzație.

Mandatele fuseseră discutate în amănunt cu zeci de reporteri de la televiziunile și ziarele din tot sud-estul. Antrenat să nu se trădeze prin nimic în fața presei, Tarrance se distrase de minune în compania ziariștilor. Aveau mare nevoie de publicitate, era chiar un punct critic ; autoritățile trebuiau să-i găsească pe cei trei fugari mai înainte ca Mafia să-i înhațe.

Rick Acklin năvăli, în balcon.

— Au găsit mașina !

Tarrance și Voyles se ridicară în același timp.

— Unde ?

— În Panama City Beach.

— Adună-ți imediat toți oamenii ! răcni Voyles. Oprițl orice căutare. Vreau să am toți agenții în Panama City Beach, vreau să întoarcă pe dos orașul ăla. Spune-le să blocheze toate drumurile și șoselele din zonă. Luați amprentele de pe mașină. Cel fel de oraș mai este și asta ?

— Asemănător cu Destin. O bandă de douăsprezece mile de-a lungul plajei mărginite de hoteluri, moteluri, blocuri, știți modelul.

— Oamenii noştri să ia hotelurile la rînd ! Portretul robot al fetei este gata ?

— Ar trebui să fie, zise Acklin.

— Faceţi-le la toţi trei portretele-robot şi distribuiţi-le tuturor agenţilor şi poliţiştilor, împreună cu fotografia aia a lui Ray. Vreau să le vadă toată suflarea de pe Strip.

— Am înţeles.

— Cît este pînă în Panama City Beach ?

— Cam cincizeci de minute spre est.

— Aduceţi-mi maşina !

În camera lui de la Perdido Beach Hilton, Aaron Rimmer fu trezit de soneria telefonului. Era detectivul de la Poliţia Districtuală care îl informă că fusese găsită maşina cu care fugise Ray. Fusese găsită acum cîteva minute la aproape o milă distanţă de Holiday Inn, pe autostrada 98 ! Îmi pare rău de prietena dumitale, adăugă detectivul ; sper că se simte mai bine.

Domnul Rimmer îi mulţumi şi apoi îl sună pe Lazarov, la Sandpiper. Zece minute mai tîrziu, Rimmer, colegul lui de cameră — Tony —, De Vasher şi alţi paisprezece de-ai lor, se deplasau cu toată viteza spre est. Pînă la Panama City Beach aveau de parcurs un drum de trei ore.

În Destin, Lazarov îşi mobiliză trupele de asalt şi dubiţele porniră în goană spre est. Blitzkrieg-ul fusese declanşat.

În situaţia dată, transformarea camionetei într-un obiectiv absolut fierbinte, căutat de toată lumea, nu mai era decît o chestiune de minute. Directorul adjunct al unei firme de închiriat maşini din Nashville, un tip pe nume Billy Weaver, veni la birou vineri dimineaţă devreme, îşi făcu o cafea şi începu să răsfoiască ziarele. Chiar pe pagina întîi, Billy citi interesanta relatare despre Ray McDeere, Abby şi Mitch McDeere, fratele evadatului. Ultimul nume i se păru cunoscut. Asta îl determină să se uite prin sertarul cu documente referitoare la închirieri mai deosebite. Şi, într-adevăr, miercuri seara un bărbat care se semnase M.Y. McDeere închi-

riase o camionetă. Permisul de conducere zicea că tipul era din Memphis.

Billy, cetăţean patriot şi onest plătitor de taxe, îl sună pe vărul lui care lucra la Poliţia Metroului. Acesta, la rîndul său, telefonă la biroul FBI din Nashville şi un sfert de oră mai tîrziu, camioneta devenise o ţintă căutată de sute de oameni.

Tarrance răspunse la telefon ; Acklin era cel care conducea maşina, în timp ce Voyles stătea pe banchetа din spate. O camionetă. Ce să facă cu aşa ceva ? Doar plecase din Memphis fără să-şi ia cu el nici măcar o periuţă de dinţi, ba mai lăsase şi cîinele de izbelişte. Şi atunci ce nevoie avea de o furgonetă ?

Documentele Bendini, firește ! Ori plecase cu ele din Neshville ori se ducea să le ia din depozit. Se punea însă întrebarea de ce Nashville ?

Mitch se trezi o dată cu primele raze ale soarelui. Îşi învălui soţia într-o privire admirativă şi posticioasă ; arăta aşa de nostim cu ciuful ăla blond încît pînă la urmă uită de sex. Mai bine o mai lăsa să doarmă. Făcu repede un duş, îşi puse pe el treningul gri cumpărat în Montgomery şi ieşi pe plajă. După ce merse aproape o jumătate de milă, găsi un magazin unde cumpără o sacoşă de Coca-Cola, paste făinoase, cartofi prăjiţi, ochelari de soare, şepci şi trei ziare.

Cînd se întoarse, îl găsi pe Ray aşteptîndu-l lîngă furgonetă. Din ziare înţeleseră că situaţia era mai gravă decît se aşteptaseră. Pe prima pagină erau publicate portretele-robot ale celor doi fraţi şi fotografia cea veche a lui Ray. Un ziar din Pensacola scria că portretul-robot al lui Abby nu era încă gata.

„La dracu'", îşi zise Mitch încercînd să-şi analizeze cît mai obiectiv cu putinţă propriul portret, să-şi dea seama în ce măsură îi seamănă. Ziarele erau pline şi de declaraţiile dezlănţuite ale unui oarecare Wayne Tarrance, agent special FBI. Tarrance zicea acolo, în ziar, că Mitchell McDeere fusese văzut în zona cuprinsă între Gulf Shores şi Pensacola ; că el şi Ray erau înarmaţi şi extrem de periculoşi ; că cei doi

jurasera să nu se lase prinşi decît morţi ; că fuseseră adunaţi banii pentru recompensă ; că oricine vede o persoană care să semene chiar şi vag cu oricare dintre fraţii McDeere să anunţe, vă rugăm, Secţia de Poliţie cea mai apropiată.

În timp ce mîncau din pastele cumpărate de Mitch, studiară cu mare atenţie portretele-robot şi hotărîră că sînt departe de realitate. Apoi intrară în camera alăturată şi o treziră pe Abby. Toţi trei începură să despacheteze documentele Bendini şi să monteze camera video.

La ora nouă, Mitch o sună pe Tammy cu taxă inversă. Ea îi spuse că are paşapoartele şi noile cărţi de identitate. Atunci Mitch îi ceru să le trimită prin poştă, recomandat, pentru Sam Fortune, motelul Sea Gull's Rest, recepţia, 16694 autostrada 98, West Panama City Beach, Florida. Ea îi citi povestea din ziar despre el şi banda lui şi îi spuse că nu apăruse nici un portret-robot.

În sfîrşit, el îi spuse că, după ce va trimite paşapoartele, să plece din Nashville, să meargă patru ore înspre Knoxville, să-şi ia o cameră într-un motel mare şi să-l sune de acolo în camera 39 la Sea Gull's Rest.

Doi agenţi FBI bătură la uşa rulotei amărîte de la numărul 486, San Luis. Domnul Ainsworth apăru în uşă îmbrăcat în pijama. Cei doi îi arătară insignele.

— Şi, mă rog, ce vreţi de la mine ? mormăi el.

— Îi cunoşti pe bărbaţii ăştia doi ? îl întrebă unul dintre agenţi întinzîndu-i ziarul.

— Păi, cred că sînt băieţii bătrînei mele. Io nu i-am întîlnit niciodată.

— Soţia dumitale se numeşte... ?

— Eva Ainsworth.

— Şi unde este acum ?

— La lucru, răspunse domnul Ainsworth cu ochii pe ziar. La Waffle Hut. Aicea zice că băieţii sînt prin zonă, da ?

— Aşa este. Nu cumva i-ai văzut zilele astea ?

— Ei na ! Dracu' i-a văzut. Da' staţi să-mi iau puşca.

— Soţia dumitale i-a văzut ?

— Mie nu mi-a spus nimic despre aşa ceva.

— Mulțumesc, domnule Ainsworth. Știți, avem ordin să instalăm un post de supraveghere chiar aici, în stradă, dar vă promit că nu vă vom deranja.

Până la prânz, toate șoselele și drumeagurile din jurul orășelului Panama City Beach erau blocate și polițiștii opreau mașinile din patru în patru mile. Intrau în fiecare magazin și arătau tuturor portretele-robot ale celor trei. Le afișară în toate circiumile și magazinele de fast-food și le cerură chelnerilor și casierițelor să deschidă bine ochii : doar era vorba de niște tipi foarte periculoși.

Lazarov și oamenii lui își făcuseră tabăra la Best Western, două mile vest de Sea Gull's Rest. Comandamentul era într-o sală de conferințe închiriată. Patru oameni scotoceau magazinele de tricouri ; închiriaseră două Ford-uri Escort și le echipaseră cu radare de poliție, punându-le apoi să patruleze în zonă și să asculte conversațiile prin stație. În felul acesta aflară imediat de furgonetă și intrară și ei în horă. De Vasher împrăștie în mod strategic dubițele pe toată faleza ; așteptau cuminți în parcări și urmăreau totul pe radio.

Pe la ora două, Lazarov primi un telefon urgent de la unul dintre cei care lucrau la etajul al cincilea în Bendini Building. Acesta îi comunică două lucruri ; primul — un om de-al lor, care trăgea cu urechea prin Caymane, descoperise un lăcătuș care, după ce fusese bine plătit, își amintise că în noaptea de întâi aprilie făcuse copii după unsprezece chei înșirate pe două inele. O americancă foarte drăguță, brunetă și cu niște picioare nemaipomenite, îi plătise cheile cu bani gheață ; femeia era foarte grăbită. Le făcuse ușor, în afară de cea pentru Mercedes ; de aia nu prea era sigur. Al doilea — îi sunase un bancher din Grand Cayman ca să le spună că joi, la ora nouă și treizeci și trei de minute dimineața, Royal Bank of Montreal transferase zece milioane de dolari către Southeastern Bank din Nashville.

Radarele Poliției înnebuniseră definitiv între patru și patru și jumătate după-amiaza. Un funcționar de la Holiday Inn o identificase pe Abby ca fiind tânăra ce plătise cash

pentru două camere, joi dimineața la ora patru și șaptesprezece minute. Plătise pentru trei nopți, apoi nimeni nu o mai văzuse. Funcționarul nu remarcase nici un complice de sex masculin. În urma acestei mărturii, hotelul fu plin de polițiști, agenți FBI și mafioți mai bine de o oră. Tarrance însuși discutase cu funcționarul.

Acum era sigur că cei trei se aflau pe aproape! Ray și Abby fuseseră identificați foarte clar. Bănuiau că Mitch era și el cu ei dar, nu aveau încă nici o confirmare. O primiră însă vineri după-amiază la ora patru și cincizeci și opt de minute.

Un șerif din împrejurimi observase în apropierea unui motel de mîna a doua capota gri cu alb a unei camionete. Își notă toate numerele înscrise pe ea și telefonă la secție.

Și atunci explodă bomba! Motelul fu înconjurat în cinci minute. Proprietarul ceru o explicație și i se arătară portretele-robot: fără rezultat însă. La vederea insignelor deveni brusc mai cooperant; luă legătura de chei și însoțit de o duzină de agenți porni să verifice fiecare cameră din motel. Doar șapte erau ocupate din cele patruzeci și opt, cîte avea motelul. În timp ce descuia ușile, proprietarul le explica agenților federali că treceau printr-o perioadă mai slabă care avea să dureze pînă la Ziua Eroilor Războiului de Independență. De fapt, toate motelurile mai mici se luptau să supraviețuiască pînă atunci.

Patru mile mai la vest, chiar și Sea Gull's Rest se lupta din greu.

Andy Patrick fusese condamnat prima oară la vîrsta de nouăsprezece ani și cînd ieși din închisoare descoperi că munca cinstită era imposibilă pentru el, așa că-și petrecu următorii douăzeci de ani lucrînd fără succes ca infractor cu jumătate de normă. Alerga de colo-colo prin toată țara șterpelind una-alta din magazine, falsificînd cecuri și spărgînd din cînd în cînd cîte o casă. Era un omuleț fragil și neviolent care, odată, demult, fusese bătut îngrozitor de un șerif gras și arogant din Texas. Atunci își pierdu un ochi, precum și orice urmă de respect pentru lege.

Cu șase luni în urmă, nimerise aici, în Panama City Beach, și găsise și o slujbă cinstită, plătită cu patru dolari pe oră : era recepționer în tura de noapte la Sea Gull's Rest Motel. Vineri seara pe la ora nouă, tocmai se uita la televizor când se trezi înăuntru cu un șerif gras și arogant care îl anunță de la ușă :

— Am o vînătoare de evadat în curs de desfășurare și întinse în fața lui Andy portretele-robot și fotografia lui Ray. Aștia sînt tipii pe care îi căutăm și credem că sînt pe undeva, pe-aici.

Andy le studie cu atenție : figura numitului Mitchell Y. McDeere îi era foarte cunoscută și în creierul lui stricat rotițele se puseră în mișcare.

Îl privi pe șeriful cel gras și arogant cu singurul ochi ce-i mai rămăsese și zise :

— Nu-i văzui pîn' acu', da' o să-mi țin un ochi deschis.

— Sînt niște tipi periculoși, adăugă șeriful.

„Ba tu ești ăla periculos", se gîndi Andy.

— Lipește asta aici pe perete, insistă șeriful.

„Ești cumva proprietarul ?" se gîndi Andy.

— Îmi pare rău, da' nu mi s-a dat voie să lipesc nimic pe pereți.

Șeriful înțepeni, apoi își ridică plin de el bărbia și-i aruncă o privire severă lui Andy.

— Eu îți dau voie, băi, acesta.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu pot lipi chestiile astea pe pereți decît dacă îmi dă voie șeful meu.

— Și unde este șeful ăsta ?

— N-am idee ; prin vreun bar, p-aci.

Atunci șeriful prinse cu mîna lui hîrtiile pe perete, apoi îi aruncă încă o privire dură lui Andy și zise :

— Mă-ntorc peste vreo două ore și dacă nu găsesc astea la locul lor te arestez pentru obstrucționarea justiției.

Dar Andy nici nu clipi.

— Nu ține. Au pus odată, în Kansas, laba pe mine pe chestia asta și știu cu ce se mănîncă.

— Adică faci pe istețul, neisprăvitule, nu-i așa ? șuieră șeriful printre dinți, cu obrajii în flăcări.

— Da, să trăiți.

— Dă tu astea jos și-ți promit că găsesc eu ceva și până la urmă te bag la răcoare.

— Am mai fost acolo ; nu-i nici o scofală.

Sirenele sparseră liniștea de pe Strip. Șeriful mormăi ceva și ieși țanțoș pe ușă. Andy aruncă portretele la coș, urmări timp de câteva minute foiala patrulelor de Poliție pe Strip și porni agale spre clădirea de dincolo de parcare. Bătu la ușa camerei 38 ; așteptă o clipă și mai bătu o dată.

— Cine este ? întrebă o voce de femeie.

— Directorul, răspunse Andy, foarte mândru de titlul său. Ușa se deschise, lăsîndu-l să treacă pe un bărbat ale cărui trăsături se potriveau extraordinar cu portretul-robot al lui Mitchell Y. McDeere.

— Da, domnule, ce s-a întîmplat ?

Andy își dădu seama că cel din fața lui era foarte nervos.

— S-a întîmplat că au fost sticleții pe-aici, înțelegi ce vreau să spun ?

— Și ce-au vrut ? întrebă cu nevinovăție celălalt.

„Fundul tău", zise Andy în sinea lui.

— Au pus niște întrebări și mi-au arătat niște poze. Și m-am uitat la pozelea alea, să știi !

— Înțeleg, făcu celălalt.

— Frumoase poze, zise Andy.

Domnul McDeere îl privea încruntat.

— Sticleții ziceau că unu' dintre ăia evadase din închisoare, înțelegi ce vreau să spun ? Am fost și io la pîrnaie și după mine toată lumea ar trebui să evadeze de acolo.

Domnul McDeere zîmbi nervos.

— Cum te cheamă ? întrebă el.

— Andy, veni răspunsul.

— Vreau să facem un târg, Andy. Îți dau acum o mie de dolari și îți mai dau și mîine o mie dacă ai să continui să nu fii în stare să recunoști vreo figură. E valabil și pentru poimîine.

„Minunat târg, își zise Andy, da' dacă poate să-și permită să dea o mie pe zi, cu siguranță va putea să-și permită să dea și cinci mii pe zi." Târgul ăsta putea fi șansa carierei lui.

— No, zise Andy hotărît. Cinci mii pe zi.

Domnul McDeere nu ezită nici o secundă.

— Batem palma. Dă-mi voie să merg să aduc banii, zise el, apoi intră în cameră de unde se întoarse cu un teanc de bancnote în mînă.

— Cinci mii pe zi, Andy, aşa ne-am înţeles, nu ?

Andy luă bancnotele şi privi în jur ; îi va număra mai tîrziu.

— Ai zice că vrei să ţin cameristele departe de locul ăsta, nu ? întrebă Andy.

— Bună idee. Ar fi chiar grozav.

— Asta face încă cinci mii, zise Andy.

Domnul McDeere păru să ezite, apoi se hotărî.

— OK, dar atunci mai facem un tîrg. Mîine dimineaţă va veni la recepţie un pachet pentru Sam Fortune. Dacă mi-l aduci aici şi dacă mai ai grijă şi de cameriste, atunci îţi mai dau încă cinci mii.

— Nu ţine, că eu lucrez numai de noapte.

— Bine, Andy. Atunci ce-ar fi să lucrezi tot weekend-ul fără pauză, să ai grijă de cameriste şi să-mi aduci şi pachetul ? Ai putea să faci asta pentru mine ?

— Sigur că da. Şefu' meu e un beţiv şi i-ar conveni să lucrez eu tot weekend-ul.

— Spune-mi cît vrei pentru toate astea ?

„Hai, aruncă-te", îşi zise Andy.

— Încă douăzeci de mii.

— Sînt ale tale, zise domnul McDeere zîmbind.

Andy luă banii rînjind şi îi vîrî în buzunar ; apoi plecă fără să spună un cuvînt, iar Mitch se întoarse în cameră şi închise uşa în urma lui.

— Cine a fost ? întrebă Ray.

— Ştiam că vom avea nevoie de noroc ca să putem ieşi din mizeria asta şi cred că tocmai am găsit norocul ăla.

38

Îmbrăcat într-un costum negru și arborând o cravată roșie, domnul Morolto se așeză în capul mesei de conferințe din sala Dunes de la Best Western, pe Strip. Cele douăzeci de scaune din jurul mesei erau ocupate de cei mai buni și mai strălucițI oameni ai lui ; alți membri ai trupelor de elită stăteau în picioare, așteptînd. Toți acești ucigași de profesie, duri și eficienți, arătau acum ca niște clovni în cămășile lor colorate și șorturile indecente, cu creștetele acoperite de un adevărat potpuriu de pălării de paie. Privelișteа l-ar fi făcut să zîmbească pe șeful lor dacă n-ar fi fost gravitatea momentului.

Morolto era încadrat de Lou Lazarov și de De Vasher, care tocmai ținea un discurs pe două voci.

— Sînt aici, știu că sînt pe-aici pe undeva, exclamă De Vasher pe un ton dramatic, subliniind fiecare silabă printr-o lovitură dată cu palma în masă ; tipul avea ritm.

Acum era rîndul lui Lazarov :

— Sînt de acord cu De Vasher. Cei trei sînt aici ; doi din ei au venit cu mașina, unul a venit cu camioneta. Am găsit ambele vehicule abandonate și pline de amprente. Pentru mine problema este clară : oamenii noștri sînt aici.

De Vasher : Dar de ce au ales Panama City Beach ? Mișcarea asta pur și simplu n-are sens.

Lazarov : Mai întîi pentru că McDeere a mai fost pe-aici de Crăciun. Vă amintiți ? După părerea lui, toate moteluriie astea de mîna a doua înșirate de-a lungul plajei sînt o ascunzătoare ideală pentru moment. Și de fapt nici nu este o idee prea rea. Numai că a cam avut ghinion ; asta pentru că și-a luat prea mult bagaj pentru un om în situația lui. Adică un frate căutat de o lume întreagă, o nevastă și un camion întreg de documente — asta doar presupunem. Ceea ce arată că are o mentalitate tipică de student : dacă voi fi obligat să dispar, voi lua cu mine pe toți cei care țin la mine. Pe deasupra, frate-său violează o tipă — cel puțin așa cred ei — și în felul ăsta se trezesc cu toată Poliția din Alabama și Florida pe urmele lor. Ăsta da ghinion !

— Ce știți de maică-sa ? întrebă Morolio.

Lazarov și De Vasher făcură semn că au receptionat atît de inteligenta întrebare a șefului.

Lazarov : Prezența ei aici este pură coincidență. Femeia este o simplă cheltneriță, care nu are habar de ce se-ntîmplă cu fiul ei. Sînt convins de asta pentru că am urmărit-o de cînd am venit.

De Vasher : Așa este ; n-au luat niciodată legătura.

Lazarov : Deci, dacă cei trei sînt aici, și noi știm că sînt, atunci federalii și Poliția știu și ei chestia asta. Noi avem șaizeci de oameni, ei au sute ; prin urmare, șansa este de partea lor.

— Sînteți siguri că cei trei sînt împreună ? întrebă Morolio.

De Vasher : Absolut siguri. Știm că femeia și pușcăriașul au venit în aceeași noapte la Perdido, că au plecat de acolo în același timp, că trei ore mai tîrziu ea a luat două camere aici, la Holiday Inn, și că le-a plătit cash, și mai știm că ea a fost cea care a închiriat mașina care este plină de amprentele lui. Apoi știm că Mitch a închiriat furgoneta miercuri, în Nashville, că a transferat zece milioane din banii noștri într-o bancă din Nashville joi dimineața și că pe urmă, evident, a

şters-o. Furgoneta a fost găsită aici patru zile mai tîrziu. Or, asta dovedeşte că cei trei sînt împreună.

Lazarov : Dacă a plecat din Nashville imediat după efectuarea transferului, atunci a ajuns aici pe înserat. Furgoneta era goală cînd a fost găsită, deci trebuie că au descărcat-o undeva pe-aproape, pentru ca apoi să încerce să o ascundă. Asta s-a întîmplat probabil ieri-noapte tîrziu. Bănuiesc că şi-au făcut planul să pornească mai departe astăzi de dimineaţă, dar cînd s-au trezit şi-au descoperit feţele în ziar, locul era împînzit de poliţişti, iar drumurile fuseseră deja blocate. Şi în felul ăsta s-au văzut prinşi în capcană.

De Vasher : Şi ca să iasă din ea sînt nevoiţi să împrumute sau să fure o maşină. Or, n-am găsit nici urmă de aşa ceva. În plus, ea a închiriat maşina în Mobile, folosindu-se de numele ei adevărat. Mitch a făcut acelaşi lucru în Nashville cu furgoneta, ceea ce dovedeşte că, în fond, nu sînt chiar atît de deştepţi pe cît am crezut noi.

Lazarov : Este clar că nu au cărţi de identitate false şi dacă ar fi închiriat vreo maşină de pe aici le-ar fi folosit pe cele adevărate. Or, noi nu am găsit nici un act încheiat în sensul ăsta. Pentru că un astfel de act nu există.

— OK, OK, am înţeles, zise domnul Morolto. Iar voi sînteţi nişte genii. Şi eu sînt foarte mîndru de voi. Mai departe.

De Vasher : Mai departe, federalii ne stau în cale pentru că ei controlează vînătoarea, iar noi nu putem face altceva decît să aşteptăm.

Lazarov : Am vorbit cu Memphis-ul. Toţi avocaţii cu vechime se îndreaptă încoace. Ei îi cunosc foarte bine pe McDeere şi pe nevastă-sa, aşa că îi vom risipi pe plajă, prin restaurante şi prin hoteluri şi poate că vor reuşi să observe ceva care să ne folosească.

De Vasher : Eu cred că se ascund într-unul din moteluri mici, pentru că acolo pot să folosească nume false, să plătească cash şi să nu trezească bănuieli. Şi nu sînt nici prea mulţi clienţi care să privească în jur.

Lazarov : Mai întîi trebuie să scăpăm de federali şi de Poliţie. Pot să vă spun că în curînd spectacolul lor se va muta

pe altă scenă. Apoi, mîine dimineață devreme, începem să scotocim motelurile astea mici. Au cam cincizeci de camere fiecare și cred că doi oameni pot să rezolve un motel într-o jumătate de oră. Îmi veți spune că ritmul este cam lent, dar asta-i situația, și nu putem sta aici fără să încercăm să facem ceva. Să sperăm că după plecarea polițiștilor, cei trei se vor simți mai în siguranță și vor face o greșeală, cît de mică.

— Adică vrei ca oamenii noștri să se apuce de căutat în camerele de hotel ? întrebă domnul Morolto.

De Vasher : E greu, dar trebuie să încercăm.

Domnul Morolto se ridică și privi în jur.

— Cum rămîne cu apa ? aruncă el întrebarea înspre Lazarov și De Vasher, dar aceștia se priviră nedumeriți. Apa ! țipă șeful. Cum rămîne cu apa ?

Toți cei din încăpere schimbau priviri disperate.

— Iertați-mă, domnule, dar nu înțeleg, zise Lazarov.

— Păi sîntem lîngă o plajă, Lou, începu Morolto. De o parte avem pămîntul cu aeroporturile, gările și șoselele lui, de cealaltă parte avem apa cu vapoarele ei. Acum, din moment ce pămîntul este blocat, unde credeți voi că s-ar retrage oamenii noștri ? Mie mi se pare evident că vor încerca să găsească o barcă și să dispară o dată cu lăsarea întunericului.

Toți cei prezenți se grăbiră să dea din cap aprobator. De Vasher vorbi primul.

— Mie mi se pare foarte corect raționamentul.

— Splendid, zise Morolto. Atunci unde sînt bărcile noastre ?

În secunda următoare, Lazarov sări în picioare și începu să răcnească ordine în stînga și-n dreapta.

— Mergeți în port și închiriați toate bărcile de pescuit pe care le găsiți pentru noaptea asta și pentru mîine dimineață. Plătiți oricît vi se cere ; nu răspundeți la nici o întrebare, dați-le numai banii. Ai noștri să înceapă imediat patrularea pînă la o milă distanță de țărm.

Vineri noaptea, cu cîteva minute înainte de ora unsprezece, Aaron Reemer se afla într-o stație de benzină cu program non-stop din Tallahassee ; cumpărase niște bere și

douăsprezece galoane de benzină şi acum avea nevoie de ceva mărunţiş ca să dea un telefon. De la telefonul public de lîngă rampa de spălare a maşinilor chemă Poliţia din Tallahassee şi spuse că vrea să anunţe ceva foarte urgent.

— Ascultaţi-mă ! răcni el în receptor. Acum cinci minute i-am văzut aici, la benzinăria asta, pe puşcăriaşii ăia de-i căută toată lumea ! Îs sigur că ei era !

— Despre ce puşcăriaşi vorbeşti ? întrebă ofiţerul de serviciu.

— De McDeere ăla, doi băieţi şi o femeie. Eu am plecat din Panama City Beach acu' vreo două ore ; le văzusem mutrele în ziar. Pe urmă, cînd m-am oprit aici ca să fac plinu', i-am văzut de-adevăratelea.

Rimmer precizâ coordonatele locului în care se afla şi aşteptă. După nici o jumătate de minut, patru patrule de poliţie sosiră scîrţîind din roţi şi cu sirenele în funcţiune la locul cu pricina ca să îl ducă pe Rimmer la Secţia de Poliţie-Sud. Personajul fu apoi escortat precum o mare vedetă pînă în biroul comandantului unde îl aşteptau cele trei portrete-robot şi o fotografie.

— Ăştia e ! strigă el. Abia ce i-am văzut acu' zece minute. Era într-o dubiţă Ford verde cu numărul de Tennessee, care trăgea o remorcă cu ax dublu.

— Spune-mi exact unde te aflai dumneata cînd i-ai văzut ? întrebă căpitanul.

Poliţiştii care erau de faţă sorbeau fiecare cuvînt.

— Eu tocmai luam benzină de la pompa număru' patru, benzină fără plumb ca să fiu mai clar, cînd i-am văzut intrînd în parcare într-un fel care dădea de bănuit. Au oprit departe de pompele de benzină şi femeia a coborît şi a intrat în clădire. Da, ea e, continuă el privind portretul lui Abby. Are părul mult mai scurt, da' e de culoare închisă. S-a-ntors repede fără să fi cumpărat ceva. Părea nervoasă şi grăbită să se întoarcă în dubiţă. Eu terminasem de pus benzina şi m-am dus să plătesc. Şi chiar cînd am deschis uşa, maşina a trecut pe lîngă mine. I-am văzut bine pe toţi trei.

— Cine era la volan ? întrebă ofițerul.

— Nu era el, răspunse Rimmer uitîndu-se la fotografia lui Ray. Era ălălalt, zise el arătînd portretul lui Mitch.

— Ai putea să-mi arăți și mie permisul dumitale de conducere ? îi ceru un sergent.

Din cele trei seturi de acte personale pe care le avea asupra lui, Rimmer scoase un permis cu fotografie, emis în Illinois pe numele Frank Temple.

— În ce direcție au luat-o ? întrebă căpitanul.

— Spre Est, veni răspunsul.

Exact în aceeași clipă, dar la vreo patru mile distanță de Secția de Poliție-Sud, Tony Verkler puse receptorul telefonului public în furcă și se întoarse zîmbind la Burger King.

Comandantul vorbea la telefon, în timp ce sergentul făcea o copie după permisul de conducere al lui Rimmer / Temple, iar ceilalți polițiști discutau aprins despre cele aflate, cînd pe ușă năvăli unul dintre membrii unei patrule.

— Tocmai am primit un telefon ! I-a mai văzut cineva în partea de Est a orașului. Informația este identică ! Toți trei într-un Ford verde, care tractează o remorcă. Tipul care a dat telefon n-a vrut să spună cum îl cheamă, da' a zis că le-a văzut pozele în ziar. Zicea că i-a văzut cumpărînd trei sacoșe cu mîncare și că pe urmă au plecat.

— Ei trebuie să fie ! spuse comandantul zîmbind larg.

Șeriful din Bay County își bea tacticos cafeaua odihnindu-și cizmele negre pe masa de conferințe din Sala Caraibiană de la Holiday Inn. Agenții FBI mișunau peste tot, iar eroul lui, marele om, directorul F. Denton Voyles însuși, stătea de cealaltă parte a mesei și studia o hartă a orașului împreună cu trei subalterni. Denton Voyles în Bay County : vă închipuiți așa ceva ? Încăperea zumzăia ca un stup : polițiștii intrau și ieșeau fără încetare ; stațiile radio și telefoanele sunau și hîrîiau întruna ; adjuncții șerifului și polițiștii din trei comitate hălăduiau peste tot, teribil de emoționați

de vînătoare, de suspansul situației și de prezența agenților federali. Și de prezența lui Voyles.

Ușa fu trîntită la perete și unul dintre adjuncții șerifului năvăli în încăpere cu ochii strălucind de agitație.

— Am primit un telefon din Tallahassee ! Au primit două identificări în ultimele cinciprezece minute ! Sînt într-o dubiță Ford verde cu număr de Tennessee !

— Unde au fost văzuți ? întrebă Voyles în liniștea care se lăsase în jur.

— Prima dată a fost la magazinul benzinăriei, iar a doua oară la Burger King, patru mile mai departe. Amîndoi martorii erau foarte siguri și identificările au fost identice.

— Șerifule, telefonează la Tallahassee pentru confirmare, zise Voyles. Cît este pînă acolo ?

Cizmele cele negre izbiră podeaua.

— O oră și jumătate. Pe interstatala 10.

Voyles îi făcu semn lui Turrance și cei doi bărbați intrară într-o cămăruță folosită drept bar. Alături, zumzetul reveni.

— Dacă povestea asta este adevărată, spuse Voyles, atunci ne pierdem vremea stînd aici.

— Da, să trăiți. Povestea pare să fie adevărată ; dacă era numai o singură semnalare, putea să fie o alarmă falsă. Două însă, și încă atît de aproape una de alta, sună foarte real.

— Poți să-mi spui cum dracu' au ajuns acolo ?

— Eu cred că la mijloc este femeia aia, șefule. Doar îl ajută de o lună încheiată. Nu știu nici cine este, nici unde a găsit-o, dar știu că ea este undeva acolo, afară, că ne urmărește fiecare mișcare și că îi face rost de tot ce are nevoie.

— Crezi că este și ea împreună cu ei ?

— Mă îndoiesc. Mai degrabă urmărește totul de afară și primește instrucțiuni de la el.

— Wayne, McDeere este un tip absolut strălucitor. A plănuit afacerea asta de luni de zile.

— Evident.

— Ai spus odată ceva de insulele Bahamas.

— Da, domnule. Milionul primit de la noi a fost trimis într-o bancă din Freeport. Ceva mai târziu, Mitch mi-a spus că nu l-a lăsat prea mult în banca aia.

— Adică s-ar putea să o fi luat într-acolo ?

— Cine ştie ? E clar că trebuie să iasă din ţară. Astăzi am vorbit cu directorul închisorii, care mi-a spus că Ray McDeere vorbeşte curent cinci sau şase limbi străine, aşa că ar putea să meargă oriunde.

— După părerea mea, ar trebui să renunţăm la oraşul ăsta, zise Voyles.

— Eu zic să blocăm toate drumurile de lângă Tallahassee. Dacă avem o bună descriere a maşinii, mâine dimineaţă vor fi ai noştri.

— Vreau ca într-o oră toţi poliţiştii din Florida să iasă pe şosele. Să fie puse peste tot baraje, să fie oprită orice furgonetă verde marca Ford. OK ?

— Da, să trăiţi, răspunse Tarrance, cu un zâmbet obosit pe buze.

Semnalările se răspândiră instantaneu pe Emerald Coast, la nord de Tallahassee, iar Panama City Beach putu să se liniştească. Cei trei McDeere, din motive numai de ei ştiute, se deciseseră să părăsească malul mării. Cele două identificări îi făcuseră să se îndrepte cu o viteză disperată spre inevitabila confruntare.

Poliţiştii de pe litoral primiră permisiunea să se întoarcă acasă. Peste noapte mai rămaseră doar câteva baraje risipite pe şoselele din Bay County şi Gulf County, precum şi la ambele capete ale falezei, unde poliţiştii de serviciu verificau în grabă permisele de conducere. În schimb, drumurile din nordul oraşului erau complet libere. Vânătoarea se mutase spre est.

Undeva la periferia oraşelului Ocala, Florida, în apropiere de Silver Springs, pe autostrada 40, Tony Verkler coborî clătinându-se dintr-o maşină şi, de la un telefon public, sună la Poliţia din Ocala. Voia să semnaleze urgent că tocmai îi văzuse pe cei trei din Panama City Beach după care alerga toată lumea. Le văzuse ieri portretele-robot în ziar,

iar acum îi văzuse în carne şi oase. Ofiţerul de serviciu îi spuse că toţi colegii lui erau plecaţi la locul unui accident foarte grav şi îl invită să treacă pe la sediu ca să dea o declaraţie oficială. Tony mărturisi că se grăbeşte, dar că în situaţia dată şi ţinînd cont şi de importanţa informaţiei, va veni să dea toate detaliile.

Şeful Poliţiei îl aştepta; era îmbrăcat în tricou şi blue-jeans, avea ochii roşii şi umflaţi, părul în dezordine. Notă toate explicaţiile date de Tony: cum făcea el plinul liniştit, cînd a văzut apărînd alături o dubiţă Ford, verde, cu remorcă; cum din maşină a coborît o femeie care s-a dus la telefon; cum citise ziarele şi ascultase radioul, în felul ăsta aflînd totul despre cei trei McDeere. Oricum, cînd a intrat să plătească benzina, şi-a dat seama că o mai văzuse undeva pe femeia aceea. Apoi şi-a amintit de cele citite în ziare şi s-a hotărît să se apropie de vitrină ca să încerce să-i vadă şi pe cei doi bărbaţi. Atunci nu a mai avut nici o îndoială: ei erau. Un Ford verde cu număr de Tennessee.

Şeful îi mulţumi şi telefonă la Secţia de Poliţie din Marion County. Iar Tony îşi luă la revedere şi se întoarse în maşina în care Aaron Rimmer trăgea un pui de somn pe banchela din spate.

Se îndreptară spre nord, în direcţia Panama City Beach.

39

Sîmbătă dimineața la ora șapte, Andy Patrick privi atent în jur, traversă iute parcarea și, cînd ajunse în dreptul camerei 39, bătu ușor la ușă.

— Cine este ? se auzi vocea ei.

— Directorul, răspunse Andy.

În clipa următoare, ușa se deschise, lăsîndu-l să iasă pe bărbatul care semăna cu portretul-robot al lui Mitchell Y. McDeere. Părul însă îi era auriu și tuns foarte scurt, iar Andy nu-și putea lua ochii de la el.

— Bună dimineața, Andy, salută politicos bărbatul, aruncînd o privire în spate, spre parcare.

— Bună dimineața. Mă gîndeam că s-ar putea să nu vă mai găsesc pe-aici, oameni buni.

McDeere se mulțumi să dea din cap, fără să scoată vreun cuvînt ; nu scăpa din ochi parcarea.

— Vreau să spun că ăia de la televiziune ziceau dimineață că ați traversat jumătate din Florida astă-noapte.

— Da, știm ; ne-am uitat și noi la televizor. Tipii se joacă pur și simplu, nu-i așa, Andy ?

Andi izbi cu piciorul o piatră, trimițînd-o pe partea cealaltă a străzii.

— Tot ăia de la televiziune mai ziceau că astă-noapte au fost făcute trei identificări în trei locuri diferite. Mi s-a părut ciudat. Doar în noaptea asta am lucrat și nu vă văzusem să

plecați de aici. Atunci, chiar înainte de răsăritul soarelui m-am furișat până la o cafenea de dincolo de șosea, uite într-acolo, care era plină cu polițai, ca de obicei. M-am apropiat și am tras cu urechea. Ăștia ziceau că după ultima semnalare, FBI plecase ; asta s-a-ntîmplat pe la patru dimineața. Pe urmă au plecat și cei mai mulți dintre polițiști. Fateza o să mai fie blocată până pe la prînz. Merge vorba că ați primit ajutor din străinătate și că încercați să ajungeți în Bahamas.

— Și ce altceva mai ziceau ? întrebă domnul McDeere care ascultase totul cu mare atenție.

— Păi mai vorbeau de o camionetă plină cu niște marfă, de furat după felul cum au găsit-o, descărcată adică, și cum că nimeni nu înțelege cînd ați putut să puneți marfa într-o remorcă și să o ștergeți din oraș chiar pe sub nasul lor. Ce mai, erau tare impresionați. Eu n-am zis nimic, da' m-am gîndit că o fi tocmai furgoneta cu care ai ajuns aici, joi noaptea.

Dar domnul McDeere era adîncit în gînduri și nu comentă informațiile lui Andy. Nu părea deloc nervos.

— Nu prea pare să-ți facă plăcere ce-ți spun, observă Andy după ce îi studie fața cu atenție. Adică vreau să spun că sticleții pleacă și închid prăvălia.

— Andy, pot să-ți spun ceva ?

— Sigur.

— Acum este și mai periculos decît înainte.

— Cum adică ? întrebă Andy după ce se gîndi preț de un minut.

— Andy, sticleții voiau doar să mă aresteze. Mai sînt încă niște tipi în afara lor care vor să mă omoare. Sînt asasini profesioniști, Andy, și sînt mulți. Ei, ăștia sînt încă aici.

Încruntat, Andy îl fixă cu privirea pe domnul McDeere. „Asasini plătiți ! Aici, pe Strip ?" Își zise el și se dădu un pas înapoi. Ar fi vrut să-l întrebe cine sînt ăștia și de ce îi vînau, dar știa că nu va primi nici un răspuns.

— Bine, da' de ce nu fugiți ?

— Să fugim ? Cum să fugim ?

Andy lovi altă piatră şi făcu semn cu capul spre un Pontiac model 1971 parcat chiar în spatele birourilor.

— Păi, atunci aţi putea să vă folosiţi de maşina mea. Aş putea să vă scot din oraş. Nu-mi face impresia că ai fi lefter, aşa că eu zic că ai putea lua un avion ca să dispari în cele din urmă.

— Şi cît ar costa povestea asta ?

„Tipul este probabil traficant de droguri, se gîndi Andy, iar cutiile alea erau pline probabil cu cocaină şi cu bani. Te pomeneşti că l-or căuta chiar columbienii."

— Ştii, are să fie cam scump. Vreau să spun că la cinci mii pe zi, sînt doar un recepţioner fără spirit de observaţie. Nu sînt amestecat în nimic, înţelegi ? Da' dacă te duc de aici, devin complice, pasibil de închisoare, înţelegi ? Aşa că o să fie cam scump.

— Cît vrei, Andy ?

— O sută de mii.

Domnul McDeere nu reacţionă în nici un fel la vorbele lui ; privirea îi rătăcea pe apele oceanului. Dar înţelesese că cifra era de discutat.

— Lasă-mă să mă gîndesc, Andy. Deocamdată, ţine-ţi ochii deschişi pentru că acum, dacă poliţiştii s-au retras, asasinii de care-ţi spuneam îşi vor face apariţia. S-ar putea ca ziua asta să fie pînă la urmă foarte periculoasă, Andy, şi să am nevoie de ajutorul tău. Dacă vezi ceva suspect pe-aici, telefonează cît mai repede. Nu părăsim camerele, OK ?

Andy se întoarse la biroul lui. „Orice nebun s-ar urca în portbagajul maşinii ca să-şi scape pielea, dar nu ei. Cutiile, marfa de furat ! Asta era, de-asta nu voiau să plece", îşi zise Andy.

Cei trei McDeere luară un mic dejun foarte uşor. Ray murea de poftă unei beri, dar încă o excursie la magazin devenise prea riscantă. Mîncară repede, ascultînd ştirile. Din cînd în cînd, cîte o staţie de televiziune de pe Coastă le afişa pe ecran portretele-robot, lucru care îi sperie la început, dar încet-încet se obişnuiră.

Sîmbătă dimineaţă, puţin după ora nouă, Mitch opri televizorul, alese un teanc de documente şi dădu aprobator din cap spre Abby, operatorul de serviciu. Filmarea începu ; deposiţia continuă.

Lazarov îşi trimise trupele pe teren imediat ce cameriştele îşi începură programul. Lucrau cîte doi : băteau la toate uşile, se uitau pe fereastră, se strecurau pe coridoare, vîrau în buzunarul cameristei o sută de dolari şi-i arătau portretele-robot. Dacă femeia nu era în stare să-i ajute, atunci întrebau care camere erau ocupate şi băteau la uşă pe cont propriu.

Începeţi cu cameristele, le spusese Lazarov ; intraţi în motel venind dinspre plajă, evitaţi recepţia, prefaceţi-vă că sînteţi sticleţi, şi, dacă daţi de nenorociţii ăia, omorîţi-i pe loc şi pe urmă telefonaţi.

De Vasher trimisese patru din dubiţele închiriate pe Strip, în apropierea şoselei. Lamar Quin, Kendall Mahan, Wally Hudson şi Jack Aldrich făceau pe şoferii şi supravegheau toate maşinile apărute în zonă. Cei patru şi alţi zece asociaţi din Bendini, Lambert & Locke sosiseră în timpul nopţii cu un avion particular. Împrăştiaţi prin magazinele de cadouri şi cafenele, foştii prieteni şi colegi ai lui Mitch McDeere se amestecau printre turişti, sperînd în sinea lor să nu îl vadă pe fugar. Asociaţii, chemaţi de pe aeroporturile mari ale ţării, băteau plaja şi inspectau piscinele şi hotelurile. Doar Nathan Locke rămăsese lîngă domnul Morolto ; ceilalţi, deghizaţi cu şepci de golf şi ochelari de soare, primeau ordine de la generalul De Vascher. Singur Avery Tolar era lipsă la apel ; de fapt nu mai ştiau nimic de el din clipa în care plecase din spital. Una peste alta, domnul Morolto avea aproape o sută de oameni angajaţi în această mică vînătoare de oameni dusă pe cont propriu.

Administratorul de la motelul Blue Tide luă suta de dolari, privi cu atenţie portretele-robot şi le spuse că parcă i-a văzut pe femeie şi pe unul dintre cei doi bărbaţi luînd două

camere acolo joi seara. Cîțiva dolari în plus îl făcură să caute prin registrul de la recepție și să le spună că femeia figura sub numele de Jackie Nagel și că plătise cash două camere, pentru joi, vineri și sîmbătă. Alți cîțiva dolari îl convinseră chiar să-i însoțească pe cei doi pistolari pînă la camera cu pricina. Ciocăni. Nici un răspuns. Descuie ambele uși, lăsîndu-i pe însoțitorii lui să inspecteze pe îndelete cele două camere. Era vizibil că nici una nu fusese folosită. Unul dintre pistolari îi telefonă lui Lazarov și după cinci minute De Vasher li se alătură în încercarea de a găsi un indiciu cît de mic. În zadar. Tot ce reușiră să facă fu să restrîngă zona de cercetare la bucata de plajă cuprinsă între Blue Tide și Beachcomber, adică acolo unde fusese găsită camioneta.

Și căutarea continuă cu și mai multă frenezie.

Andy semnă recipisa de la poștă la ora zece și treizeci și cinci și ridică pachetul trimis lui Sam Fortune de Doris Greenwood din Memphis, Tennessee, 4040 Poplar Avenue; nu era menționat nici un număr de telefon. Andy era convins că pachetul era foarte prețios și pentru o fracțiune de secundă îi trecu prin minte să încerce obținerea unui nou profit; dar din păcate înțelegerea fusese deja încheiată și nu putea să mai ceară nimic în plus. Privi atent spre ambele capete ale falezei, apoi ieși din birou cu pachetul în brațe.

Viața pe care o dusese îl făcuse pe Andy să se furișeze tot timpul pe lîngă ziduri, să nu apară niciodată la loc deschis. Exact cînd se strecura pe lîngă colțul parcării, zări doi bărbați bătînd la ușa camerei 21. Cum camera respectivă era neocupată, Andy intră imediat la bănuieli. Cei doi purtau niște pantaloni scurți ce le atîrnau pînă la genunchi, deși era greu de precizat unde se opreau pantalonii și unde începea pielea albă ca zăpada a picioarelor lor; unul era încălțat cu șosete negre și espadrile uzate, celălalt avea niște sandale ieftine și mergea cu evidentă greutate. Capetele bovine le erau împodobite cu două panamale albe.

După şase luni petrecute pe Strip, Andy deosebea imediat un turist fals de unul adevărat şi, pe deasupra, observă şi pistolul ascuns la spate de cel care bătea la uşă.

Se întoarse iute în birou şi sună în camera 39, cerînd cu Sam Fortune.

— Da, eu sînt.

— Sam, sînt Andy. Vreau să-ţi spun că doi tipi foarte suspecţi ciocăne la toate uşile de dincolo de parcare.

— Sînt poliţişti ?

— Nu cred, pentru că n-au trecut pe la mine.

— Unde sînt cameristele ? întrebă Sam.

— Sîmbăta încep lucrul la ora unsprezece.

— Bun. Noi stingem luminile, iar tu fii cu ochii pe ei şi telefonează-mi după ce pleacă.

Andy îi urmări pe cei doi de la fereastra unei debarale : băteau în fiecare uşă şi uneori chiar deschideau cîte una. Din patruzeci şi două de camere, doar unsprezece erau ocupate. La numerele 38 şi 39 nu primi nici un răspuns. În sfîrşit, se reîntoarseră pe plajă şi dispărură. Auzi ! asasini profesionişti în motelul ăsta prăpădit !

Andy observă încă doi „turişti" lîngă terenul de minigolf de dincolo de Strip ; stăteau de vorbă cu un bărbat dintr-o dubiţă albă. Atunci îi dădu din nou telefon lui Sam.

— Ascultă, Sam. Tipii au plecat. Da' pe-aici plouă cu de-alde-ăştia.

— Cîţi sînt ?

— Chiar acum mai văd doi dincolo de Strip. Eu zic să o ştergeţi, fraţilor.

— Linişteşte-te, Andy. Dimpotrivă, dacă stăm aici, nu ne pot vedea.

— Păi da, da' nu puteţi sta acolo o veşnicie. Şeful meu are să apară curînd.

— Vom pleca, Andy, vom pleca. Spune-mi ce este cu pachetul ?

— E la mine.

— Bun. Trebuie să-l văd, Andy. Şi... Andy, ai putea să ne aduci ceva cald de mîncare ?

Andy era director, nu băiat de prăvălie, dar ce nu face omul pentru cinci mii de dolari pe zi ? !

— Sigur. Vin imediat.

Wayne Tarrance se prăbuşi pe patul din camera închiriată la Ramada Inn din Orlando, epuizat de oboseală, furios şi sătul de F. Denton Voyles. Era sîmbătă noaptea şi ceasul arăta ora unu şi jumătate. Luă telefonul şi formă numărul de la Memphis ; secretara îl informă că îl căutase Mary Alice. Reuşiseră să afle că femeia folosise un telefon public din Atlanta. Lăsase vorbă că îl va căuta din nou pe Wayne — îi zicea pe nume — pe la ora două. Tarrance îi dădu secretarei numărul camerei de hotel şi închise. Mary Alice era în Atlanta, iar cei trei McDeere fuseseră în Tallahassee şi apoi în Ocala. Pe urmă dispăruseră împreună cu furgoneta lor cea verde, marca Ford.

Telefonul abia apucă să sune o dată, că Tarrance ridică receptorul.

— Mary Alice ? întrebă el încet.

— Wayne, iubitule. Cum de-ai ghicit ?

— Unde este ?

— Cine ? chicoti ea.

— McDeere. Unde este McDeere ?

— Wayne, un timp aţi fost foarte aproape de el, da' pe urmă aţi luat-o pe alături. Dar acum sînteţi tare departe, iubitule. Îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun, dar asta este situaţia.

— Am primit trei identificări în ultimele paisprezece ore.

— Ar trebui să le verificaţi, Wayne. Chiar acum cîteva minute am vorbit cu Mitch, care mi-a spus că n-a fost niciodată în Tallahassee şi că nici n-a auzit de Ocala. N-a avut niciodată o furgonetă verde marca Ford cu remorcă. Trebuie să recunosc că voi, băieţi, muşcaţi nu glumă din momeală.

Tarrance nu făcu nici un comentariu.

— Ei, şi cum este oraşul ăsta, Orlando ? Ai de gînd să vizitezi Disney World cît stai pe-aici ? întrebă ea.

— Spune-mi unde dracu este McDeere ?

— Wayne, Wayne, calmează-te, iubitule. Ai să-ţi primeşti documentele.

— OK. Cînd ?

— Acum, ştii, am putea fi şi noi lacomi şi să insistăm să ne primim restul de bani. Sînt la un telefon public, Wayne, aşa că nu te obosi să-l localizezi, OK ? Da' noi nu sîntem lacomi, aşa că ai să-ţi primeşti documentele în douăzeci şi patru de ore. Dacă totul merge bine.

— Unde sînt documentele ?

— Te sun tot eu, iubitule. Dacă stai la numărul ăsta, am să te sun la fiecare patru ore pînă cînd îmi spune Mitch unde a pus documentele. Da' să ştii, Wayne, că dacă pleci de la numărul ăsta s-ar putea să te pierd, iubitule.

— Mă găseşti aici. Spune-mi, mai este în ţară ?

— Nu cred. La ora asta, sînt sigură că a ajuns deja în Mexic. Ştii că fratele lui vorbeşte spaniola ?

— Da, ştiu. Tarrance se întinse pe pat şi-şi zise că Mexicul îi poate avea din moment ce el îşi primeşte hîrtiile.

— Stai acolo, iubitule, trage un pui de somn şi te mai sun pe la şase.

Tarrance puse telefonul pe noptieră şi-şi luă o pernă.

Sîmbătă după-amiază, acţiunea pierdu mult din viteză : Poliţia din Panama City Beach primi a patra plîngere din partea proprietarilor de moteluri cum că nişte inşi înarmaţi le hărţuiesc clienţii. Aşa că poliţiştii o porniră spre Strip căutînd prin moteluri nişte oameni înarmaţi care la rîndul lor îi căutau pe cei trei McDeere. Emerald Coast era pe picior de război.

Obosiţi şi transpiraţi, oamenii lui De Vasher fură obligaţi să se despartă şi să se mulţumească cu supravegherea turiştilor care se foiau de colo-colo. Stăteau lungiţi pe şezlongurile de pe marginea piscinei sau pe nisipul plajei,

încercînd să evite soarele şi ascunzîndu-se în spatele ochelarilor de soare.

O dată cu lăsarea serii, armata de pistolari şi de avocaţi se retrase în întuneric, aşteptînd : dacă cei trei aveau de gînd să facă vreo mişcare, atunci ăsta era momentul cel mai bun.

Din balconul camerei sale de la Best Western, De Vasher privea plaja acum pustie, în amurg. Aaron Rimmer veni lîngă el şi-i spuse :

— L-au găsit pe Tolar.

— Unde ? întrebă De Vasher fără să facă vreo mişcare.

— Ascuns în apartamentul amantei lui, în Memphis.

— Era singur ?

— Da. L-au aranjat şi au făcut în aşa fel încît să pară că a fost o spargere.

În camera 39, Ray verifică pentru a mia oară noile paşapoarte, vize, permise de conducere şi certificate de naştere. În fotografiile de pe paşaport, Mitch şi Abby erau foarte bruneţi, iar timpul avea să rezolve problema cu părul ei blond. Pentru Ray fusese folosită o fotografie veche de-a lui Mitch. Ochii, nasul şi pometul semănau, şi nimic mai mult. Actele erau făcute pe numele Lee Stevens, Rachel James şi Sam Fortune, adresele fiind toate din Murfreesboro, Tennessee. Doc făcuse treabă bună, îşi zise Ray şi zîmbi în timp ce studia din nou toate actele.

Abby strînse camera video şi trepiedul şi le aşeză lîngă perete. Paisprezece casete video, etichetate şi aranjate în teancuri, erau puse cu grijă pe televizor.

Depoziţia durase şaisprezece ore. Cînd începuseră să filmeze prima casetă, Mitch ridicase mîna dreaptă şi jurase să spună adevărul şi numai adevărul. Stătuse în picioare lîngă dulap, în mijlocul documentelor care acopereau podeaua. Începu cu registrele bancare. Identifică peste două sute cincizeci de conturi secrete aflate în unsprezece bănci caymaneze. Unele aveau nume, altele doar numere. Cu ajutorul imprimantelor de calculator refăcu istoria fiecărui cont în

parte. Pe fiecare document folosit scrisese cu tuş negru iniţialele MM şi un număr : MM1, MM2, MM3, şi aşa mai departe. Cînd ajunse la MM 1485, identificase nouă sute de milioane de dolari ascunşi în băncile din Caymane.

Cînd termină cu registrele bancare, reconstrui cu conştiinciozitate structura imperiului. În decurs de douăzeci de ani, Familia Morolto şi avocaţii ei incredibil de bogaţi şi incredibil de corupţi înregistraseră în insule peste patru sute de corporaţii. Multe din ele deţineau controlul parţial sau total asupra celorlalte, iar băncile jucau rol de agenţi şi de adrese permanente. Mitch îşi dăduse imediat seama că el nu deţinea decît o fracţiune infimă din numărul total al dosarelor şi presupuse că cea mai mare parte a acestora era ascunsă în subsolul clădirii din Memphis. Explică, de asemenea, că o mică armată de inspectori ai Serviciului Venituri Interne ar fi avut nevoie de aproximativ un an de zile ca să pună cap la cap toate piesele concernului Morolto. Explică cu grijă fiecare probă, o semnă şi o puse în dosar. Abby era operatorul, iar Ray supraveghea parcarea cînd nu studia paşapoartele.

Şase ore vorbi de diversele metode folosite de Familia Morolto şi avocaţii ei pentru a spăla banii murdari. Cea mai folosită era transportarea lor cu avionul firmei la bordul căruia se mai aflau doi-trei avocaţi, de faţadă. Avînd de luptat cu atîţia care încearcă să aducă în ţară tot felul de droguri, personalul vămilor nu se mai ocupă de ceea ce iese din ţară. Aşa că înscenarea era perfectă. Odată ajunşi în Grand Cayman, avocaţii împărţeau cadourile cuvenite vameşilor caymanezi şi bancherului implicat. Uneori suma dată drept mită ajungea la un sfert din suma totală.

Banii erau depuşi ulterior în conturi fără nume şi fără numere, ceea ce îi făcea imposibil de depistat. Cu toate acestea, multe tranzacţii bancare coincideau extraordinar cu anumite evenimente semnificative din viaţa corporaţiilor. Banii treceau pe urmă într-unul din cele douăsprezece conturi numerice centrale sau superconturi, cum le numea Mitch. Avu grijă să dea toate numerele acestor conturi şi nu-

mele băncilor. După crearea noii corporații, banii din superconturi erau transferați în conturile corporației care, cel mai adesea, erau deschise în aceeași bancă. Și din momentul acela spălarea banilor putea începe. Cea mai simplă și mai banală metodă consta în achiziționarea de imobile și de alte asemenea bunuri patrimoniale în Statele Unite, iar tranzacțiile erau perfectate de avocații atît de talentați ai firmei Bendini, Lambert & Locke, banii fiind transferați telegrafic. Alteori, corporația caymaneză cumpăra o altă corporație caymaneză care întîmplător era proprietara unei corporații din Panama care, la rîndul ei, deținea o companie în Danemarca. Danezii cumpărau o fabrică de rulmenți din Toledo cu banii aflați într-o sucursală bancară din München. Și astfel banii murdari fuseseră foarte bine spălați.

Depoziția se încheia cu proba MM 4292. Șaisprezece ore de mărturie erau destule. Depoziția lui nu va fi acceptată de tribunal, dar își va atinge scopul. Tarrance și amicii lui vor putea arăta toate astea unui juriu, obținînd inculparea a cel puțin treizeci dintre avocații firmei Bendini, iar un judecător federal ar semna mandatele de percheziție.

Mitch își ținuse cuvîntul. Deși primise doar un milion de dolari, le oferea federalilor mult mai mult decît fusese înțelegerea. Epuizat, și fizic, și nervos, se așeză pe marginea patului, în întuneric. Abby stătea alături pe un scaun, cu ochii închiși.

— Acum ne-ar prinde bine o bere rece, zise Ray, trăgînd cu ochiul printre draperii.

— Nici să nu te gîndești, se împotrivi Mitch hotărît.

Ray se întoarse și-l privi.

— Liniștește-te, frățioare. Este deja întuneric și magazinul este la doi pași de aici. Și pot să-mi port și singur de grijă.

— Las-o baltă, Ray. Nu este nevoie să riști pentru atîta lucru. Dacă totul merge bine, peste cîteva ore am plecat și ai să poți bea cîte beri vrei.

Dar Ray nu-l asculta. Își trase șapca pe ochi, își vîrî niște bani în buzunar și întinse mîna după revolver.

— Ray, te rog, măcar lasă pistolul.

Dar Ray ascunse arma sub cămașă și ieși din cameră. Mergea repede prin nisip, ascunzîndu-se în întuneric, cu gîtul ars de dorul unei beri. Cînd ajunse în dreptul unei prăvălii, aruncă o privire rapidă în jur, se convinse că nu-l urmărește nimeni și intră. Frigiderul cu bere era în spate.

În parcarea de dincolo de Strip, Lamar Quin făcea conversație cu niște adolescenți din Indiana. Silueta lui Ray i se păru oarecum familiară. Ascuns sub pălăria uriașă de pai, Lamar se apropie de vitrina prăvăliei și aruncă o privire spre frigiderul cu bere. Ochii necunoscutului erau acoperiți de lentilele negre ale unor ochelari de soare, dar nasul și pometii îi mai văzuse undeva. Lamar intră în prăvălie și cumpără o pungă de cartofi prăjiți. La casă se pomeni deodată față în față cu necunoscutul care nu era Mitchell McDeere, deși semăna mult cu el.

Trebuie că bărbatul din fața lui era Ray. Avea aceeași înălțime, aceeași greutate, același mers.

— Cum îți merge ? îl întrebă Lamar pe bărbat.

— Bine. Da' ție ?

Pînă și vocea era asemănătoare.

Lamar plăti și se întoarse în parcare. Aruncă punga la gunoi și se îndreptă iute spre un magazin de cadouri, încercînd mai departe să dea de cei trei McDeere.

40

După lăsarea întunericului, o briză răcoroasă începu să bată dinspre mare. Soarele dispăruse şi luna încă nu-i luase locul. Departe, pe cer, se zăreau nişte nori întunecaţi dar aparent inofensivi, iar apa era neagră.

Chiar în mijlocul falezei, pe digul Dan Russell, îşi făcură apariţia pescarii. Stăteau cîte trei-patru laolaltă şi aruncau liniştiţi undiţele în apa întunecată care se zbătea la poalele structurii de beton. Stăteau nemişcaţi, scuipînd în apă sau schimbînd din cînd în cînd cîte o vorbă cu cel de-alături. De fapt, briza, liniştea şi apa le făceau mai multă plăcere decît peştişorul amărît pe care îl scoteau la capătul undiţei. Erau turişti din Nord care veneau aici în fiecare an, la aceeaşi dată, trăgeau la acelaşi motel şi veneau pe dig în fiecare noapte ca să pescuiască şi să admire marea. Fiecare avea lîngă picior găleţi cu momeală şi răcitoare portabile pline cu bere. Uneori, pe dig apăreau şi îndrăgostiţi, ba chiar şi persoane pentru care pescuitul nu însemna nimic. Aceştia se opreau cîteva clipe să admire apele întunecate ale mării, apoi îşi întorceau privirile spre miile de luminiţe ce străluceau pe Strip sau urmăreau siluetele nemişcate ale pescarilor care nu îi băgau în seamă.

Pescarul nu-l observă pe Aaron Rimmer, deşi acesta se tot învîrtea pe dig de pe la ora unsprezece. Rimmer aruncă

restul ţigării în apă şi privi plaja. Gîndul lui era la mîlle de camere de motel şi de apartamente.

Digul Dan Russell era cel mai vestic din cele trei construite în zona Panama City Beach. Era cel mai nou, cel mai lung şi singurul în întregime din beton. Chiar la mijlocul lui se afla o clădire mică de cărămidă, în care se găsea un magazin cu tot felul de scule, un snack-bar şi camere de odihnă. Noaptea rămîneau deschise doar acestea.

De acolo şi pînă la digul Sea Gull era cam o jumătate de milă. La unsprezece şi jumătate, Abby ieşi din cameră, trecu pe lîngă piscina cu apă murdară şi porni de-a lungul plajei. Era îmbrăcată în pantaloni scurţi şi o canadiană de vînt cu gulerul ridicat pînă la urechi. Pe cap avea o pălărie albă de paie. Mergea încet, cu mîinile în buzunare, ca orice turist aflat la plimbare. Cinci minute mai tîrziu, Mitch o urmă spre plajă. La un moment dat, fu depăşit de doi alergători care fugeau de-a dreptul prin apă, vorbind între ei. Sub cămaşa groasă de bumbac, ascunsese un fluier pentru orice eventualitate. În buzunare îşi îndesase şaizeci de mii de dolari. Din cînd în cînd arunca priviri nervoase în direcţia lui Abby. Cînd Mitch făcuse deja vreo două sute de metri pe plajă, Ray ieşi şi el din camera 39. Încuie uşa luînd cheia. În jurul taliei îşi înfăşurase o frînghie neagră de nylon, sub care ascunsese revolverul. Totul era foarte bine mascat de o canadiană de vînt. Andy le mai ceruse două mii pentru haine şi restul.

Plaja era pustie.

Era sîmbătă, aproape de miezul nopţii, şi cei mai mulţi pescari plecaseră. Abby trecu nepăsătoare pe lîngă trei ascunşi într-un tufiş, chiar lîngă camerele de odihnă, şi se opri la capătul digului, cu ochii aţintiţi la mare. Luminiţe roşii de semnalizare clipeau pînă aproape de orizont. Înspre est se înşirau balizele albe şi albastre. O lumină galbenă apăru la orizont.

Mitch se ascunse pe scaunul de sub o umbrelă închisă, exact la intrarea pe dig. Nu o vedea pe Abby, dar cuprindea foarte uşor marea cu privirea. O sută de metri mai încolo,

Ray aştepta în întuneric, aşezat pe o terasă de cărămidă. Toţi trei aşteptau, toţi trei îşi verificau din timp în timp ceasurile.

Fix la mieznul nopţii, Abby, cu o mişcare nervoasă, îşi desfăcu fermoarul canadianei şi scoase o lanternă de calibru mare. O propti cu nădejde în stomac, aduse canadiana în jurul ei şi apăsă de trei ori pe buton. Becul verde se aprinse şi se stinse de trei ori, apoi Abby îşi continuă aşteptarea.

Nici un răspuns. După două minute care i se părură cît o eternitate, apăsă din nou pe buton, tot de trei ori. Din nou, nici un răspuns. Răsufla adînc şi-şi zise în sinea ei: „Fii calmă, Abby, fii calmă. Sigur este acolo, undeva în faţa ta." Din nou semnalul şi din nou nici un răspuns.

De pe scaunul lui de la marginea plajei, Mitch supraveghea nervos marea. Cu colţul ochiului zări o siluetă venind aproape în fugă dinspre vest. Cînd urcă treptele digului, Mitch văzu că era Nordicul şi ţîşni în urma lui.

Aaron Rimmer se ascunse în spatele pescarilor de lîngă clădirea de cărămidă şi o urmări pe femeia cu pălărie albă de la capătul digului. Era aplecată în faţă şi ţinea ceva strîns la piept. Apoi văzu semnalul. Atunci porni spre capătul digului şi cînd ajunse în spatele ei o strigă uşor:

— Abby.

Ea sări în lături, încercînd să ţipe, dar Rimmer o trînti de balustradă. Din întuneric, Mitch ţîşni înainte şi-l plăcă pe Nordic. Toţi trei se izbiră puternic de betonul neted şi Mitch simţi pistolul de la brîul celuilalt. Atunci se răsuci scurt, încercînd să-l lovească cu pumnul, dar nu-l nimeri. Rimmer reuşi să-l pocnească zdravăn pe Mitch drept peste ochiul stîng. Abby lovea şi ea, dar Mitch era ameţit şi nu mai putea face nimic. Rimmer dădu să-şi scoată pistolul, dar nu-l mai găsi acolo unde îl pusese. Atunci atacă Ray şi lovitura lui de berbec îl trimise pe Nordic cu un trosnet drept în balustradă. În clipa următoare, Ray trînti patru pumni în capul lui Rimmer: doi peste ochi şi doi peste nas, meşteşug învăţat în închisoare. Apoi îl pocni foarte puternic de patru ori tot în cap. Cu un geamăt, Nordicul se prăbuşi definitiv.

Ray îi întinse pistolul lui Mitch, care îşi revenise şi încerca să vadă cu ochiul cel bun. Abby supraveghea digul. Pustiu.

— Semnalizează din nou, o îndemnă Ray şi începu să desfacă frînghia din jurul taliei. Abby se întoarse cu faţa spre mare şi se porni să semnalizeze disperată.

— Ce vrei să faci ? îl întrebă Mitch în şoaptă pe Ray, cu ochii la frînghie.

— Avem două posibilităţi : fie îl înecăm, fie îi zburăm creierii.

— Dumnezeule ! exclamă Abby, fără să se oprească din semnalizare.

— Nu trage cu pistolul ! şopti Mitch.

— Mulţumesc, zise Ray, înfăşurînd frînghia în jurul gîtului lui Rimmer şi strîngînd-o bine. Mitch trecu între Abby şi Nordic, dar ea nici măcar nu încercă să privească cu coada ochiului.

— Îmi pare rău, da' n-am avut de ales, mormăi Ray aproape pentru sine.

Celălalt nu avu nici o reacţie şi după trei minute Ray răsuflă adînc şi anunţă :

— E mort. Leagă capătul frînghiei de un stîlp şi lăsă încet cadavrul în apă.

— Eu cobor primul, spuse el şi se tîrî uşor pe balustradă, ca apoi să alunece pe frînghie. La vreo trei metri în jos, două bare de fier aşezate în cruce susţineau cele două coloane de beton care coborau în apă. Era o ascunzătoare foarte bună. Abby fu a doua, iar Mitch încheie şirul, dar din cauza ochiului închis, fu cît pe-aci să alunece.

Reuşiră. Erau la adăpost, la trei metri de marea rece şi întunecată, de peşti şi de cadavrul Nordicului. Ray tăie sfoara pentru ca greutatea de la capătul ei să ajungă mai repede pe fundul apei.

Stăteau acolo ca nişte bufniţe pe o ramură de copac, cu ochii lipiţi de luminiţele din zare. Nu se auzeau decît valurile şi clicul lanternei.

Şi deodată voci pe dig. Voci nervoase, îngrijorate, pline de panică. Apoi se îndepărtară.

— Ei, frăţioare, ce facem acum ?

— Aplicăm planul B.

— Adică ?

— Începem să înotăm.

— Foarte nostim, zise Abby.

Trecuse o oră de cînd stăteau pe barele acelea lipsite de orice urmă de confort.

— Ați observat alea două bărci de colo ? întrebă deodată Ray.

Erau două bărcuțe aflate la vreo milă de țărm care de aproape o oră se tot plimbau de colo-colo paralel cu plaja.

— Am impresia că sînt bărci pescărești, zise Mitch.

— Da' cine pescuiește la ora asta ? observă Ray.

Nici unul dintre ei nu găsi o explicație plauzibilă.

Abby îl văzu prima și se rugă la Dumnezeu să nu fie cadavrul adus de apă la suprafață.

— Uite acolo, strigă ea. Era ceva negru, care venea spre ei. Îi urmăreau plini de încordare și brusc porni și zgomotul acela ca al unei mașini de cusut.

— Semnalizează, zise Mitch. Obiectul se apropia.

— Abanks ! strigă Mitch, dar zgomotul încetă. Abanks !

— Unde dracu' sînteți ? veni răspunsul.

— Aici, sub dig ! Grăbește-te, ce dracu' !

Zgomotul crescu și Abanks aduse o plută de cauciuc cu motor chiar sub dig. Cei trei săriră pe rînd și odată ajunși pe plută se îmbrățișară fericiți. Abanks îndreptă pluta spre larg.

— Unde ai fost pînă acum ? întrebă Mitch.

— M-am plimbat, răspunse Abanks.

— De ce ai întîrziat ?

— Am întîrziat pentru că a trebuit să mă feresc de bărcile astea pline cu dobitoci în țoale de turiști care se dădeau drept pescari.

— Ce zici, sînt federalii sau ceilalți ? întrebă Abby.

— Păi, din moment ce sînt idioți, pot fi oricare dintre ei.

— Unde ți-e lumina verde ?

— S-a descărcat bateria.

Era un scuner pe care Abanks îl cumpărase în Jamaica cu numai două sute de mii. Un prieten îi aștepta lîngă scară și îi ajută să urce la bord ; se numea George și atît, vorbea

engleza cu un accent ciudat şi Abanks îi asigură că era demn de încredere.

— În bufet este şi nişte whisky, dacă vreţi. Abby luă o pătură şi se întinse pe canapea. Mitch rămase pe punte ca să-şi admire vasul.

— Putem pleca ? întrebă el după ce Abanks şi George ridicară pluta pe punte.

— Cum doreşti, răspunse George.

Mitch privi luminile de pe plajă şi-şi luă rămas bun. Apoi coborî în cabină şi-şi turnă un pahar de scotch.

Wayne Tarrance adormise îmbrăcat. Nu se mai mişcase de la ultimul telefon primit cu şase ore în urmă. Telefonul sună din nou.

— Alo, zise el cu o voce răguşită.

— Wayne, puiule. Te-am trezit ?

— Fireşte că m-ai trezit.

— Acum poţi să-ţi iei documentele. Camera 39, motelul Sea Gull Rest, autostrada 98, Panama City Beach. Pe tipul de la recepţie îl cheamă Andy. Te conduce el. Ai grijă cum umbli cu ele. Prietenul nostru le-a clasat şi le-a marcat aşa de frumos, şi are şaisprezece ore de depoziţie pe videocasete. Aşa că poartă-te frumos cu ele.

— Vreau să te întreb ceva, zise Tarrance.

— Sigur, băieţel. Orice.

— Unde Dumnezeu a dat peste tine ? Pentru că fără tine toată chestia asta s-ar fi dus dracului.

— Phil, mulţumesc Wayne. M-a găsit în Memphis. Ne-am împrietenit şi mi-a oferit o grămadă de bani.

— Cît ?

— Ce importanţă are suma ? Oricum, nu mai trebuie să muncesc în viaţa mea. Hai că trebuie să fug, puiule. Mi-a făcut mare plăcere.

— Unde este el, acum ?

— Într-un avion spre America de Sud. Dar te rog să nu-ţi pierzi vremea încercînd să-l prinzi. Wayne puiule, te iubesc, să ştii, da' tu n-ai reuşit să-l prinzi nici măcar în Memphis. Pa, zise ca şi închise.

41

Duminică în zori. Scunerul se îndrepta spre sud cu toate pînzele sus, sub un cer senin. Abby dormea adînc în cabina căpitanului. Ray căzuse beat de whisky, Abanks sforăia şi el pe undeva.

Pe punte, Mitch se delecta cu cafea şi-l asculta pe George expunîndu-i principiile meserici de marinar. Era un bărbat de aproape şaizeci de ani, cu plete cărunte şi pielea arsă de soare. Era scund şi vînjos, la fel cu Abanks. Era australian de origine, dar cu douăzeci şi opt de ani în urmă fugise din ţară după cea mai mare spargere dată acolo la o bancă. El şi cu partenerul lui împărţiseră unsprezece milioane cash şi nişte argint şi fiecare îşi văzuse de drumul lui. Auzise mai tîrziu că celălalt murise.

Bineînţeles că George nu era numele lui adevărat, dar folosindu-l de atîţia ani, îl uitase pe cel adevărat. Descoperise Caraibele la sfîrşitul anilor şaizeci şi se hotărîse să rămînă acolo. Îşi depusese banii în băncile din Bahamas, Belize, Panama şi Grand Cayman, îşi construise o locuinţă pe o fîşie de plajă pustie din Little Cayman şi de douăzeci şi unu de ani făcea neîncetat turul insulelor. Vara şi la începutul toamnei stătea mai aproape de casă. Dar din octombrie pînă în iunie locuia pe iaht şi trecea din insulă în insulă. Odată petrecuse doi ani în Bahamas.

— Aici sînt două mii de insule, explică el. Şi n-or să te găsească niciodată dacă te muţi de colo-colo.

— Pe tine tot te mai caută ? întrebă Mitch.

— Nu ştiu. N-am cum să dau telefon ca să aflu, dar nu cred că mă mai caută cineva.

— Care este cea mai bună ascunzătoare ?

— Vasul ăsta. Este un iaht drăguţ şi după ce vei învăţa să-l manevrezi, te vei simţi ca acasă. Găseşte-ţi o insulă mică, undeva, Little Cayman sau Brac de exemplu, şi fă-ţi o casă. Fă ca mine. Dar în cea mai mare parte a timpului stai pe iaht.

— Cînd ai să încetezi să te mai întrebi dacă te vor găsi ?

— A, mă gîndesc, dar nu mă mai îngrijorează. Cu cît ai plecat la tine ?

— Cu opt milioane, zise Mitch.

— Drăguţ. În cazul ăsta, uită de toţi, şi plimbă-te prin insulele astea pentru tot restul vieţii. Sînt alte lucruri mult mai rele, să ştii.

Timp de patru zile au plutit spre Cuba, apoi au schimbat direcţia spre Jamaica. Erau atenţi la lecţiile lui George care, după douăzeci de ani de marinărie devenise un om foarte înţelept şi răbdător. Ray lingvistul memora termeni ca timonă, catarg, pupa, prora şi alţii. George le ţinea prelegeri despre fiecare manevră în parte, Ray învăţa limbajul marinăresc, iar Mitch studia tehnica.

Abby stătea în cabină, vorbea puţin şi zîmbea numai cînd era absolut necesar. Viaţa pe un vapor nu fusese niciodată visul ei. Îi era dor de casă şi se întreba ce se va alege de ea. Poate că domnul Rice va avea grijă de grădină. Îi era dor de străzile umbrite de copaci, de peluzele îngrijite şi de copiii care umblau pe biciclete. Spera ca domnul Rice să îi adopte cîinele. Era îngrijorată din cauza părinţilor, nu ştia cînd va mai putea să-i revadă ; poate peste cîţiva ani, deşi ar fi putut să trăiască şi fără să-i vadă, cu condiţia să-i ştie în siguranţă.

Nu se putea desprinde de prezent, iar viitorul era greu de imaginat. În cea de-a doua zi a restului vieţii ei, începu să scrie scrisori : părinţilor ei, lui Kay Quin, domnului Rice şi altor cîtorva prieteni. Ştia că nu va putea trimite niciodată aceste scrisori, dar simţea nevoia să le scrie.

Mitch o urmărea îndeaproape, dar o lăsa în apele ei. În fond, nu avea ce să-i spună. Poate că vor putea totuşi să vorbească peste vreo cîteva zile.

Spre sfîrşitul celei de-a patra zile, miercuri adică, zăriră Grand Cayman. Înconjurară insula fără grabă şi ancorară cam la o milă de ţărm. Cînd se lăsă întunericul, Barry Abanks le spuse la revedere. Plecă pe pluta lui, avînd de gînd să lase ancora la vreo trei mile de Bodden Town, la un alt centru pentru scufundări, de unde urma să fie recuperat de unul dintre oamenii lui. Abanks avea să afle dacă între timp se întîmplase ceva dubios prin zonă, deşi el era optimist din punctul ăsta de vedere.

Pe Little Cayman, George avea o căsuţă din lemn, vopsită în alb. Era situată într-un golfuleţ, unde cea mai apropiată casă nu putea fi văzută cu ochiul liber. În cele două anexe de lîngă casă, trăia o localnică care se îngrijea de toate. O chema Fay.

Cei trei McDeere se instalară în casa mare şi încercară să ia viaţa de la capăt. Ray, evadatul, bîntuia cu orele pe plajă ; era într-o stare euforică pe care nu o putea da la iveală. Împreună cu George, pleca cu barca ore întregi, bînd scotch şi explorînd insulele. De obicei amîndoi erau beţi morţi cînd se întorceau.

Abby îşi petrecu primele zile în cămăruţele de la etaj, privind marea. Continua să scrie scrisori şi începu un jurnal. Dormea singură.

De două ori pe săptămînă, Fay mergea în oraş cu Volkswagen-ul, după provizii şi scrisori. Într-una din zile aduse un pachet de la Barry Abanks. Pachetul conţinea un colet de la

Doris Greenwood din Miami. Mitch rupse ambalajul şi dădu peste două ziare din Atlanta şi unul din Memphis.

Pe prima pagină erau relatări despre inculpări masive la firma avocaţială Bendini din Memphis. Cincizeci şi unu de foşti şi actuali membri ai firmei şi treizeci de presupuşi membri ai Familiei mafiote Morolto din Chicago fuseseră inculpaţi. Şi încă nu se terminase, promisese ministrul de Justiţie. Era numai vîrful aisbergului. Directorul F. Denton Voyles acceptase ca ziarele să-i citeze vorbele : „Era o lovitură importantă dată crimei organizate din America. Ea ar trebui să constituie un avertisment pentru toţi cei care ar fi ispitiţi să lucreze cu bani murdari."

Mitch împături ziarele şi plecă să se plimbe pe plajă. Se aşeză la umbra unor palmieri. Ziarele din Atlanta citau numele tuturor avocaţilor de la Bendini arestaţi şi nu se bucură cîtuşi de puţin cînd le citi. Ba aproape că-i păru rău pentru Nathan Locke, Wally Hudson, Kendall Mahan, Jack Aldrich şi în sfîrşit Lamar Quin. Aproape că le văzu chipurile. Le cunoştea soţiile şi copiii. Cu ochii rătăcind pe oceanul strălucitor, se gîndi la Lamar şi Kay Quin. Îi iubise şi îi urîse în aceeaşi măsură. Ei ajutaseră la atragerea lui în firma asta şi-şi aveau şi ei partea lor de vină. Dar erau prietenii lui. Ce păcat ! Poate că Lamar va avea noroc să fie eliberat pe cuvînt peste vreo doi ani. Poate Kay şi copiii vor supravieţui nebuniei ăsteia. Poate.

— Te iubesc, Mitch. Abby stătea lîngă el, cu o sticlă şi două pahare în mîini.

El îi zîmbi şi o îndemnă să se aşeze.

— Ce este în sticla aia ?

— Punch cu rom făcut de Fay.

— E tare ?

— E mai mult rom, zise ea aşezîndu-se alături pe nisip. I-am zis lui Fay că vrem să ne îmbătăm şi ca a înţeles.

Mitch o luă în braţe şi începu să bea. Urmăriră cu privirea o barcă de pescuit care plutea pe apele strălucitoare.

— Spune-mi Mitch, ţie ţi-e frică ?

— Mi-e groază.

— Şi mie. Toată chestia asta este o nebunie.

— Dar am reuşit, Abby. Trăim, sîntem în siguranţă şi sîntem împreună.

— Da, dar mîine, ce va fi mîine ? Şi-n zilele următoare ?

— Nu ştiu, Abby. Lucrurile ar putea să se şi înrăutăţească. Numele meu ar putea să apară în toate ziarele la un loc cu al celorlalţi inculpaţi. Sau s-ar putea la fel de bine să murim. Sînt lucruri mult mai rele decît excursia asta nesfîrşită prin Caraibe cu opt milioane de dolari în buzunar.

— Crezi că părinţii mei sînt în siguranţă ?

— Cred că da. Ce-ar avea de cîştigat Mafia dacă le-ar face rău părinţilor tăi ? Da, cred că sînt în siguranţă.

Ea umplu din nou paharele şi-l sărută pe obraz.

— Are să-mi fie bine, Mitch. Cît timp sîntem împreună, pot să rezist la orice.

— Abby, trebuie să-ţi fac o mărturisire, zise Mitch, căutîndu-şi cu grijă cuvintele şi privind atent marea.

— Te ascult.

— Adevărul este că niciodată n-am vrut să mă fac avocat.

— Ei, cum aşa ?

— Nu. De fapt întotdeauna am vrut să mă fac marinar.

— Serios ? Atunci ai făcut vreodată dragoste pe o plajă ?

— Ăă, nu, răspunse el după o clipă de ezitare.

— Atunci, bea-ţi romul, marinarule ! Şi hai să ne îmbătăm şi să facem un copil !